

1 NEW YORK TIMES BESTSELLER

LAC MẬT & HỖ VỌNG

hopeless

COLLEEN HOOVER

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>
Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :
Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>
Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Thông tin sách

Tên sách: **Lạc mất và Hy vọng**

Nguyên tác: **Hopeless (Hopeless #1)**

Tác giả: **Colleen Hoover**

Người dịch: **Lạc Anh**

Nhà phát hành: **Thái Uyên**

Nhà xuất bản: **NXB Lao Động**

Khối lượng: **500g**

Kích thước: **14,5 x 20,5 cm**

Ngày phát hành: **07/2014**

Số trang: **504**

Giá bìa: **115.000đ**

Thể loại: **Tiểu thuyết Lãng mạn**

Thông tin ebook

Nguồn: **tve-4u.org**

Type+Làm ebook: **thanhbt**

Ngày hoàn thành: **28/10/2016**

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Dự án ebook #260 thuộc Tủ sách BOOKBT

Giới thiệu

Họ đã lạc mất nhau... từ mười ba năm trước. Mười ba năm kiếm tìm trong vô vọng của chàng trai, cũng là mười ba năm chọn cách lãng quên, khóa chặt ký ức của cô gái mang tên Hope - Hy vọng.

Vậy mà số phận vẫn cho họ gặp lại nhau, tình cờ và nhiều bí ẩn. Họ để mắt đến nhau từ cái nhìn đầu tiên, bị hút vào nhau nồng nàn say đắm, và đã không chỉ **like, không chỉ love, mà còn live - sống vì nhau.**

Và rồi cô gái khám phá ra mảnh ký ức xa xôi kia trong những giấc mơ chớp nhoáng. Những bí mật thân phận, những uẩn khúc gia đình lần lượt được phơi bày. Còn có một cuộc đời khác từ mười ba năm trước mà trong vô thức cô luôn né tránh. Giờ đây, cô đối diện với nó vô vọng, hoang mang.

Nhưng lần này, cô đã có chàng trai ở bên. Người đã cho cô biết thế nào là cảm xúc bất diệt của nụ hôn đầu. Người đã hứa trao cho cô những lần đầu tuyệt diệu nhất và những lần cuối cùng vĩnh cửu nhất. Người đã cho cô biết thế nào là tin yêu và hy vọng từ những ngày bé thơ:

“Hứa với mình là khi ông ta làm cậu buồn, cậu hãy nghĩ đến bầu trời nhé?”.

Tôi không biết sao cậu ấy muốn tôi hứa, nhưng vẫn gật đầu.

“Nhưng tại sao?”

“Bởi vì,” cậu ấy lại ngửa mặt lên nhìn những vì sao, “bầu trời luôn luôn đẹp. Dù khi tối tăm, mưa giông hay âm u, nó vẫn rất đẹp để ta ngắm nhìn. Mình yêu nó, vì mình biết nếu mình có thất bại, cô đơn hay sợ hãi, mình chỉ cần nhìn lên và nó sẽ ở đó... luôn luôn đẹp để, dẫu có bất cứ chuyện gì.”

Tác giả

Colleen Hoover là nữ tác giả được xếp vào hàng có sách bán chạy nhất của New York Times. Năm 2012, bà xuất bản series truyện đầu tiên gồm ba cuốn *Slammed*, *Point of Retreat* và *This girl*. Năm 2013, bà xuất bản series thứ hai bao gồm *Hopeless*, *Losing Hope* và *Finding Cinderella*. Các tiểu thuyết của bà đều viết về những câu chuyện tình yêu đầy đam mê nhưng cũng chứa nhiều uẩn khúc, với một văn phong lãng mạn, tràn đầy thấu cảm và yêu thương. Trong số đó, tiểu thuyết *Lạc mất và Hy vọng* (*Hopeless*) gây ấn tượng mạnh với độc giả hơn cả. Cuốn sách đã dẫn đầu bảng xếp hạng của New York Times trong một thời gian dài, trở thành tiểu thuyết dành cho lứa tuổi trưởng thành hay nhất năm 2013.

Chủ Nhật

Ngày 28 Tháng 10 năm 2012

7:29 Tối

Tôi đứng dậy, nhìn xuống giường và nén tiếng thở vì sợ hãi những âm thanh đang dâng lên từ sâu trong cuống họng.

Mình sẽ không khóc.

Mình sẽ không khóc.

Chậm chậm khuyu xuống, tôi đặt tay lên mép giường, lướt ngón tay qua những ngôi sao màu vàng trải đầy trên nền vải chăn bông xanh thẫm. Tôi nhìn trân trân vào đám sao cho đến khi chúng dần nhòe đi bởi những giọt nước mắt đang phủ mờ.

Nhắm nghiền mắt lại, vùi đầu xuống giường, tôi nắm nghiền lấy lớp ga trải giường. Đôi vai bắt đầu run rẩy khi những tiếng thốn thức bị kiềm nén quyết liệt bỗng vỡ òa. Tôi đứng vụt dậy, hét lên, lật phăng tấm ga, ném nó về phía bên kia phòng.

Hai tay tôi nắm thành nắm đấm, mắt điên cuồng nhìn quanh tìm thứ gì đó khác để nắm. Tôi chộp lấy đám gối trên giường, quăng chúng vào hình ảnh phản chiếu trong gương - một đứa con gái tôi không hề biết nữa. Nó vừa chăm chăm nhìn lại tôi, vừa nấc lên thảm hại. Những giọt nước mắt ủy mị của nó làm tôi tức điên. Chúng tôi bắt đầu lao vào nhau cho đến khi nắm đấm của chúng tôi va sầm vào lớp gương, khiến lớp kính vỡ tan. Tôi nhìn nó vỡ vụn thành hàng triệu mảnh lấp lánh, đổ sụp xuống trước mắt mình.

Túm chặt lấy tủ đồ và đẩy nó qua một bên, tôi để cho tiếng hét bị kiềm nén quá lâu được thoát ra khỏi họng. Khi chiếc tủ đứng vững trở lại, tôi mở toan từng ngăn kéo, ném hết những thứ bên trong ra, vừa quăng vừa liệng vừa đá mọi thứ nằm trên đường đi của mình. Tôi chụp lấy những ô rèm cửa màu xanh da trời mỏng manh, giật mạnh cho đến khi thanh treo gãy rãng rặc và những tấm rèm rơi lả tả xuống quanh mình. Tôi vớ tới chông hộp cao ngất ở trong phòng, không cần biết bên trong chứa gì, tóm chiếc hộp trên cùng, ném nó vào tường với tất cả sức mạnh chứa trong cơ thể vốn vẹn một mét sáu của mình.

“Tôi ghét cậu!” Tôi gào khóc. “Tôi ghét cậu, ghét cậu, tôi ghét cậu!” Tôi tiếp tục ném bất cứ thứ gì tìm được trước mặt.

Mỗi lần mở miệng gào hét, tôi lại nếm phải vị mặn mặn của nước mắt đang chảy thành dòng xuống má.

Đột ngột, đôi cánh tay của Holder bao bọc lấy tôi từ phía sau, ghì chặt đến nỗi tôi không thể cử động.

Tôi vùng vẫy, giằng ra, la hét cho đến khi hành động của tôi trở thành vô thức. “Dừng lại đi,” cậu ấy điềm tĩnh nói bên tai tôi, không cho tôi thoát ra. Tôi nghe tiếng, nhưng vẫn giả vờ như không. Hoặc đơn giản, tôi không quan tâm. Tôi tiếp tục kháng cự, nhưng cậu ấy vẫn siết chặt cánh tay mình.

“Dừng có động vào tôi!” Tôi gào đến lạc giọng, hai tay cào cấu cậu ấy. Một lần nữa, cậu ấy chẳng hề nao núng.

Dừng có chạm vào tôi. Xin cậu, xin cậu, xin cậu đấy.

Giọng nói mong manh ấy vang vọng trong tâm trí, tôi lập tức rũ ra trong vòng tay Holder. Thân thể lả đi, nước mắt tôi rơi lã chã và lòng tôi tan nát. Tôi chỉ còn là chiếc bình đựng nước mắt không ngừng nhỏ giọt.

Tôi yếu đuối và tôi đang để *cậu ấy* chiến thắng.

Holder nói lỏng vòng tay, đặt bàn tay lên vai tôi, quay tôi lại đối diện với cậu. Tôi thậm chí không thể nhìn vào mắt cậu ấy. Tôi như tan ra nơi lồng ngực cậu ấy, thất bại, mệt mỏi rã rời. Tôi túm chặt áo sơ mi của cậu ấy mà thổn thức, má áp vào tim cậu ấy. Holder đặt tay lên sau đầu tôi, rồi cúi xuống bên tai tôi.

“Sky.” Giọng cậu ấy đều đều và điềm tĩnh. “Cậu cần phải đi. Ngay bây giờ.”

Thứ Bảy

Ngày 25 Tháng 8 năm 2012

11:50 Đêm

Hai tháng trước...

Tôi luôn mong hầu hết những quyết định mà mình đưa ra ở tuổi mười bảy đều sáng suốt. Hy vọng là trí thông minh được đo bằng cân nặng, như vậy số ít quyết định ngớ ngẩn của tôi sẽ không thể nào nặng bằng những quyết định sáng suốt. Nếu được vậy, tôi sẽ cần đến cả núi quyết định sáng suốt vào ngày mai, bởi lén lút để Grayson đang thập thò nơi cửa sổ phòng ngủ đến lần thứ ba trong tháng sẽ chất thêm sức nặng đáng kể lên phần đĩa ngớ ngẩn của cán cân.

Bất chấp chuyện này có thể nào, tôi cũng *không phải* một đứa con gái hư. Tất nhiên, trừ khi định nghĩa của từ “gái hư” dựa trên thực tế tôi âu yếm vuốt ve rất nhiều người, dù tôi chả mấy hứng thú với họ. Riêng vấn đề này, ta có thể tìm được vô số lý lẽ để tranh cãi.

“Nhanh lên,” Grayson nhả nhó sau cánh cửa đóng, rõ ràng đang cáu tiết trước sự dửng dưng của tôi.

Tôi tháo then cài, trượt mở cửa sổ khẽ khàng hết mức. Có thể mẹ Karen là kiểu phụ huynh trần đời có một, nhưng nếu biết có những anh chàng lén lút mò vào phòng ngủ của con gái qua cửa sổ lúc nửa đêm, thì bà lại chính là bà mẹ khắt khe nghiêm ngặt điển hình.

“Khẽ thôi,” tôi thì thào. Grayson đu mình lên, vắt một chân qua bậc cửa, sau đó trèo vào phòng. May mà những ô cửa sổ ở mặt này của nhà tôi chỉ cách mặt đất hơn một mét, nên tôi gần như có riêng một cửa ra vào. Thực tế, Six và tôi vẫn sang nhà nhau chơi bằng cách trèo qua cửa sổ, có khi còn nhiều hơn cả đường cửa chính. Mẹ Karen đã quen với chuyện đó, thậm chí bà còn chẳng mấy nghi ngờ khi cửa sổ phòng tôi hầu như lúc nào cũng mở toang.

Trước khi kéo rèm cửa lại, tôi liếc sang cửa sổ phòng ngủ của Six. Một tay nó vẫy vẫy tôi, còn tay kia đang kéo Jaxon trèo vào phòng mình. Ngay khi vừa yên vị bên trong, Jaxon quay lại và thò đầu qua cửa sổ. “Gặp nhau ở xe tải của cậu một tiếng nữa nhé,” cậu ta thì thầm một cách âm ỉ với Grayson, rồi đóng cửa lại, kéo kín rèm.

Six và tôi trở nên thân thiết thế này kể từ ngày nó chuyển đến cạnh nhà tôi bốn năm về trước. Cửa sổ phòng ngủ của chúng tôi liền sát với nhau. Quả là cực kỳ thuận tiện. Mọi sự bắt đầu một cách vô cùng trong sáng. Khi hai đứa mười bốn tuổi, tôi thường lén vào phòng nó hàng đêm, cùng nhau lấy trộm kem trong tủ lạnh rồi vừa ăn vừa xem phim. Lên mười lăm tuổi, chúng tôi bắt đầu để bọn con trai lén vào rồi cùng ăn kem và xem phim. Mười sáu tuổi, kem và phim ảnh không còn quan trọng với chúng tôi bằng các chàng trai nữa. Và bây giờ, khi đã mười bảy tuổi, chúng tôi thậm chí chẳng thèm rời giường riêng của mình cho đến khi các chàng của mình rời đi. Đến lúc ấy, kem cùng phim ảnh mới được ưu tiên trở lại.

Six đôi bạn trai chẳng khác gì tôi đôi vị kem. Món ngon của nó tháng này là Jaxon. Còn của tôi là Rocky Road^[1]. Grayson và Jaxon là bạn chí thân, thế nên ngay từ đầu Grayson và tôi đã bị ném vào nhau. Mỗi khi bạn trai của mình có anh bạn thuộc dạng “nóng bỏng,” Six sẽ đẩy anh bạn đó cho tôi. Grayson đúng là “nóng bỏng” thật. Cậu ta có thân hình tuyệt vời không thể phủ nhận, mái tóc rối hoàn hảo, cặp mắt đen sắc sảo một công trình nghệ thuật. Phần lớn đám con gái tôi biết ắt sẽ phát rồ lên dù chỉ được ở trong cùng một phòng với cậu ta. Quá tệ là tôi chẳng cảm thấy như thế.

Tôi kéo rèm cửa và quay lại thì thấy Grayson đang chỉnh ỉnh cách mặt mình chỉ khoảng chục phân, sẵn sàng “vào đề”. Cậu ta áp bàn tay lên má tôi, phô ra nụ cười chói lọi. “Chào người đẹp.” Rồi, chẳng đợi tôi đáp, môi cậu ta đã chào đón môi tôi bằng một khúc dạo đầu ướt át. Cậu ta vẫn tiếp tục hôn trong lúc cởi giày. Đôi giày tuột ra nhẹ nhàng trong lúc chúng tôi cùng tiến về phía chiếc giường, miệng vẫn dính vào nhau. Cậu ta làm đồng thời cả hai việc đó một cách trơn tru thành thực, quả là ấn tượng, nhưng cũng khiến tôi khó chịu thế nào ấy. Grayson chậm chậm ngả tôi xuống giường. “Khóa cửa chưa đấy?”

“Kiểm tra lại đi,” tôi nói. Cậu ta hôn một cái chớp nhoáng lên môi tôi rồi nhảy ra để đảm bảo cửa phòng tôi đã khóa. Tôi đã sống với mẹ Karen mười ba năm nay và chưa bao giờ bị cấm túc; tôi không muốn bây giờ bà lại có lý do để bắt đầu này nọ. Ít tuần nữa tôi sẽ mười tám tuổi rồi, nhưng dẫu vậy, tôi nghi ngờ việc mẹ sẽ thay đổi cách dạy dỗ khi mà tôi còn sống dưới mái nhà bà.

Không phải kiểu dạy dỗ của bà có điểm gì tiêu cực. Chỉ là nó quá... mâu thuẫn. Bà rất nghiêm khắc với toàn bộ cuộc sống của tôi. Chúng tôi chưa bao giờ được tiếp cận những thứ như internet, điện thoại di động hay thậm chí cả tivi, vì bà tin rằng công nghệ là gốc gác của mọi tội lỗi xấu xa trên đời. Nhưng bà lại cho tôi đi chơi với Six bất cứ khi nào tôi muốn và khi bà biết được tôi đang ở xá xinh nào, tôi thậm chí còn chẳng phải bận tâm tới giờ giới nghiêm nữa. Tuy nhiên, chẳng bao giờ tôi lạm dụng điều này. Thế nên có khi tôi vẫn bị giới nghiêm mà chẳng hề nhận ra.

Bà chẳng quan tâm tôi có chửi thề hay không, dù rất hiếm khi tôi làm thế. Thậm chí thi thoảng bà còn cho tôi uống rượu trong bữa tối. Bà trò chuyện với tôi như thể tôi là một người bạn chứ chẳng phải con gái bà (bất chấp việc bà nhận nuôi tôi từ hồi tôi mới năm tuổi), và bằng cách nào đó “uốn nắn” tôi trở nên (hầu như) hoàn toàn thành thực với bà về mọi thứ.

Bà không thuộc tuýp dễ dung hòa. Hoặc là bà rất rộng lượng, hoặc sẽ rất nghiêm khắc. Bà giống như một người theo chủ nghĩa tự do có khuynh hướng bảo thủ. Hoặc là người bảo thủ có khuynh hướng tự do. Dù gì thì bà cũng thật khó đoán biết - mà tôi cũng ngừng cái việc dò la đoán biết bà từ mấy năm trước rồi.

Vấn đề duy nhất chúng tôi từng thực sự tranh cãi đến không khoan nhượng là chuyện trường công. Bà đã dạy tôi tại gia từ hồi tôi bé tí tới giờ (với bà trường công lại là một gốc gác nữa của những điều xấu xa tội lỗi), nhưng tôi đã nài nỉ bà cho tôi đi học trường công kể từ khi Six gieo ý tưởng đó vào đầu tôi. Tôi đang nộp đơn vào trường cao đẳng và cảm thấy mình sẽ có cơ hội được nhận cao hơn nếu thêm thắt vào lá đơn một vài hoạt động ngoại khóa. Sau nhiều tháng ròng tôi và Six cùng nài nỉ, cuối cùng mẹ Karen cũng phải nhượng bộ và cho tôi vào học năm cuối trung học ở trường công. Tôi có thể đủ tin chỉ để tốt nghiệp theo chương trình học tại nhà chỉ trong đôi ba tháng, nhưng một phần nhỏ trong tôi luôn khát khao được trải nghiệm cuộc sống của một cô gái tuổi teen bình thường.

Dĩ nhiên, nếu tôi mà biết sau đó Six sẽ rời đi nước ngoài theo chương trình trao đổi học sinh vào đúng cái tuần vốn là tuần đầu tiên của năm cuối cấp mà chúng tôi sẽ học cùng nhau, thì tôi sẽ không bao giờ ấp ủ ý tưởng về trường công làm gì. Nhưng vốn vô cùng ngoan cố, tôi thà lấy nữa đêm thủng lòng bàn tay mình còn hơn nói với mẹ Karen rằng mình đã thay đổi ý định.

Tôi cố không nghĩ đến sự thật mình sẽ không được học với Six năm nay. Tôi biết nó hy vọng đến nhường nào chuyện trao đổi học sinh sẽ diễn ra thuận lợi, nhưng phần ích kỷ trong tôi lại thực sự không trông mong điều đó. Ý nghĩ phải bước qua những cánh cửa ấy mà không có con bạn thân làm tôi hoảng hốt. Nhưng tôi nhận ra sự chia cách của chúng tôi là không thể tránh được, và đến lúc nào đó tôi vẫn sẽ bị ném vào đời thực, nơi có vô vàn con người đang sống ngoài Six và mẹ Karen.

Sự thiếu thốn kiến thức về đời thực của tôi được bù lấp hoàn toàn bởi những quyển sách. Sống vùng đất của những con người hạnh phúc trọn đời thì chẳng lành mạnh gì lắm. Việc đọc cũng mở mang cho tôi (có khi theo hướng kịch hóa) về cơn ác mộng mang tên trường phổ thông với những ngày đầu đến lớp, những bè cánh phe phái và đám con gái xấu tính. Theo Six, việc tôi đã có sẵn chút tiếng tăm khi thân quen với nó sẽ chẳng đem lại lợi lộc gì. Six không có thành tích xuất sắc lắm về khả năng sống cuộc đời độc thân vui tính, và rõ ràng là một vài chàng trai tôi từng dây dưa cũng không có thành tích xuất sắc lắm trong việc giữ mồm giữ miệng. Sự kết hợp này hẳn sẽ tạo nên ngày đầu đến trường khá thú vị đây.

Tôi chẳng quan tâm. Tôi không xin đi học để kết bạn hay để gây ấn tượng với ai, vì thế chừng nào những tai tiếng vớ vẩn kia không can thiệp được vào mục tiêu cuối cùng của tôi, thì tôi vẫn sống ổn.

Hy vọng thế.

Grayson bước trở lại giường sau khi chắc chắn cửa phòng đã khóa, cậu ta bắn cho tôi một nụ cười mời mọc. “Cởi tí đồ xem ra sao nhỉ?” Rồi cậu ta lắc hông và nhích từng tí một chiếc áo sơ mi lên, để lộ phần cơ bụng chắc phải tập luyện hùng hục mới có được. Tôi bắt đầu nhận ra cậu ta rất hay khoe nó bất cứ khi nào có thể. Đúng là một gã xấu tính chỉ-biết-yêu-mình điển hình.

Tôi bật cười khi Grayson quay chiếc áo trên đầu và ném về phía tôi, sau đó lại trườn lên người tôi. Cậu ta trượt tay ra sau gáy tôi, kéo miệng tôi vào đúng vị trí.

Lần đầu tiên Grayson lên vào phòng tôi là hơn một tháng trước, và ngay từ đầu cậu ta đã nói rõ mình không tìm kiếm một mối quan hệ chính thức. Tôi cũng nói rõ luôn mình chẳng trông chờ tìm được cậu ta, vì thế, rất tự nhiên, chúng tôi lập tức trở nên tâm đầu ý hợp. Tất nhiên cậu ta là một trong số ít người tôi biết ở trường và tôi lo ngại chuyện đó sẽ làm rối tình điều đẹp đẽ chúng tôi đang có với nhau - mà thực ra là chẳng có gì sắt.

Mới vào được chưa đầy ba phút, tay cậu ta đã lần vào áo sơ mi của tôi. Chắc chắn cậu ta không đến đây để trò chuyện tán gẫu gì rồi. Đôi môi cậu ta di chuyển từ miệng xuống cổ tôi, tôi tranh thủ khoanh khắc ngời nghỉ ấy để hít thật sâu, cố gắng cảm thấy một điều gì đó.

Bất cứ điều gì.

Tôi dán mắt vào đám ngôi sao dạ quang bằng nhựa gắn trên trần nhà, mơ hồ nhận thấy cặp môi kia đang dần nhích xuống ngực mình. Bảy mươi sáu. Ý là, các ngôi sao ấy. Tôi biết điều đó vì vài tuần trở lại đây tôi đã có dư thời gian để đếm chúng khi ở trong tình huống tương tự thế này. Tôi, nằm dài một cách thờ ơ lãnh đạm, trong khi Grayson khám phá mặt và cổ tôi, thi thoảng cả ngực tôi nữa, với đôi môi thọc mạch và háo hức vô cùng.

Nếu không thích chuyện này, sao tôi lại để cậu ta làm thế?

Tôi chưa từng có bất kỳ mối liên hệ cảm xúc nào với những chàng trai mình gần gũi. Nói đúng hơn, là những chàng từng gần gũi tôi. Không may là chuyện ấy hầu như chỉ đến từ một phía. Chỉ duy nhất một anh chàng từng suýt khơi dậy được phản ứng cả về thể xác lẫn xúc cảm trong tôi, nhưng hóa ra đó chỉ là một ảo giác kiểu như tự cảm. Cậu ta tên Matt, chúng tôi đã chầm dứt hẹn hò sau chưa đầy một tháng, trước khi những tật vệt của cậu ta khiến tôi nổi điên. Chẳng hạn như việc cậu ta không chịu uống nước trong chai trừ khi phải có ống hút. Hay kiểu mà lỗ mũi cậu ta nở ra trước mỗi lần cậu ta cúi xuống hôn tôi. Lại còn cái cách cậu ta nói “Anh yêu em” chỉ sau ba tuần công bố với thiên hạ rằng chúng tôi đã thuộc về nhau nữa chứ.

Phải. Điều cuối cùng kia chính là giọt nước làm tràn ly. Bái bai bé giai Matty.

Six và tôi đã nhiều lần phân tích về vấn đề thiếu cảm giác của tôi với đám con trai. Có lúc nó còn nghi ngờ tôi đồng tính. Nhưng sau nụ hôn “kiểm nghiệm” chớp nhoáng và vụng về giữa hai đứa tôi năm mười sáu tuổi, chúng tôi kết luận giả thuyết đó hoàn toàn sai. Không phải tôi không thích gần gũi với tụi con trai. Tôi cũng thích - nếu không thì tôi đã chẳng dây dưa làm gì. Chỉ là nguyên do khiến cho tôi thích thì không giống với những đứa con gái khác. Tôi chưa bao giờ cảm thấy lâng lâng bay bổng. Cũng không có cảm giác nôn nao trong bụng. Thực tế, toàn bộ cái ý tưởng ngất lên ngất xuống vì một ai đó khá là lạ lẫm với tôi. Lý do thực sự khiến tôi thích âu yếm vuốt ve bọn con trai đơn giản chỉ là khi đó tôi cảm thấy thoải mái và được tê liệt hoàn toàn. Cũng như lúc này đây, khi ở cùng với Grayson, thật dễ chịu khi tâm trí tôi được hoàn toàn khép lại. Mọi thứ tựa hồ ngưng lại và tôi thích cảm giác này.

Mắt đang tập trung vào mười bảy ngôi sao tụ lại thành một đám ở góc phải phía trên trần nhà, rồi đột ngột bị kéo phắt về thực tế. Bàn tay của Grayson đang chu du xa hơn giới hạn tôi cho phép trước đây. Tôi nhanh chóng nhận thức được cậu ta đã cởi cúc quần jean và đang lần mò quanh cạp quần lót của tôi.

“Không, Grayson,” tôi thì thầm, đẩy tay cậu ta ra.

Cậu ta rút tay lại và rên một tiếng, vùi đầu xuống gối. “Thôi nào, Sky.” Hơi thở của cậu ta phả mạnh vào cổ tôi. Nghiêng người để trọng lượng dồn lên cánh tay phải, cậu ta nhìn xuống tôi, cố gắng trêu chọc tôi bằng một nụ cười.

Tôi đã nói là tôi miễn dịch với nụ cười chói lọi của cậu ta chưa nhi? “Cậu định tiếp diễn chuyện này bao lâu nữa?” Cậu ta lướt bàn tay lên bụng tôi và lại lần ngón tay vào trong quần tôi.

Tôi nổi da gà. “Tiếp diễn chuyện gì cơ?” Tôi cố thoát ra khỏi bàn tay cậu ta.

Grayson nhồm hăn dậy, nhìn xuống tôi như thể tôi bị ngớ ngẩn. “Cái vai ‘gái ngoan’ mà cậu đang cố gắng thể hiện ấy? Minh chán rồi, Sky. Vào việc chính đi.”

Cậu nói ấy đưa tôi quay lại thực tế, trái với điều mà nhiều người vẫn tin, tôi không phải là một đứa con gái hư. Tôi chưa bao giờ quan hệ tình dục với bất cứ anh chàng nào mình từng vuốt ve âu yếm, kể cả anh chàng Grayson đang hờn dỗi hiện tại. Tôi nhận ra khi thiếu đi cảm giác về thể xác, tôi rất dễ bị lung lạc về mặt xúc cảm và quan hệ bừa bãi với nhiều người. Tuy nhiên, tôi cũng nhận thức được đó cũng chính là lý do mà tôi không nên quan hệ tình dục. Tôi biết một khi mình vượt qua ranh giới, những lời đồn về tôi sẽ không còn chỉ là lời đồn nữa. Tất cả chúng sẽ trở thành sự thật. Tôi không bao giờ muốn những gì người ta nói về mình được hiện thực hoá. Tôi đoán mình giữ được gần mười tám năm trinh tiết hoàn toàn nhờ vào sự ngoan cố.

Lần đầu tiên trong vòng mười phút Grayson ở đây, tôi ngửi thấy mùi còn nồng nặc từ cậu ta. “Cậu say à.” Tôi đẩy tay vào ngực cậu ta. “Tôi đã nói cậu đừng đến đây khi say cơ mà?” Cậu ta lặn ra khỏi người tôi. Tôi đứng dậy cài lại cúc quần, kéo lại áo xuống cho chỉnh tề. Thật nhẹ nhõm vì cậu ta đã uống rượu. Tôi cực kỳ sẵn sàng tống cậu ta đi rồi đây.

Ngồi ở mép giường, Grayson chộp lấy eo tôi rồi kéo về phía mình. Cậu ra vòng cánh tay ôm lấy người tôi, ngả đầu vào bụng tôi. “Minh xin lỗi,” cậu ta nói. “Chỉ là mình muốn cậu đến phát điên, đến mức nếu cậu không ‘cho’ mình, mình không nghĩ mình có thể tới đây lần nữa.” Vừa nói cậu ta vừa hạ thấp tay xuống khum lấy hông tôi, rồi ép môi vào vùng da dưới gấu áo tôi.

“Thế thì đừng đến nữa.” Tôi đảo mắt và lùi xa khỏi cậu ta. Khi tôi kéo rèm ra, Jason cũng đang trèo ra khỏi cửa sổ nhà Six. Bằng cách nào đó, chúng tôi đã cùng cô đọng chuyến ghé thăm dài như cả tiếng đồng hồ này vào trong vòng mười phút. Tôi liếc về phía Six. Nó trao cho tôi ánh mắt rõ ràng rành rành với ý là “đã đến lúc phải đổi món rồi”.

Nó theo Jaxon ra khỏi cửa sổ và tiến về phía tôi. “Grayson cũng uống hử?”

Tôi gật đầu. “Lần thứ ba rồi đây.” Tôi quay lại nhìn Grayson. Cậu ta đang nằm dài trên giường, chẳng hề hay biết việc mình không còn được chào đón nữa. Tôi bèn bước lại giường, nhặt chiếc áo sơ mi lên quăng vào mặt cậu ta. “Đi đi,” tôi nói. Cậu ta ngược nhìn tôi và nhướn một bên chân mày, sau đó miễn cưỡng trượt xuống khỏi giường khi thấy tôi không có biểu hiện gì có vẻ như đùa cợt. Vừa xỏ lại giày, cậu ta vừa hờn dỗi như một đứa trẻ lên bốn. Tôi bước qua một bên để cậu ta đi ra.

Six đợi đến khi Grayson biến mất khỏi khung cửa, mới trèo vào trong. Một trong hai gã trai lảm bảm “bọn đàn điểm”. Vào trong rồi, nó đảo mắt và quay lại thò đầu qua cửa sổ.

“Tức cười nhỉ, chúng tôi đàn điểm vì các cậu chả làm ăn gì được sao? Đồ rác rưởi.” Nó đóng cửa lại rồi bước tới giường, thả mình đánh phịch xuống và vòng hai tay ra sau gáy. “Thế là một người tình nữa lại ra đi.”

Tôi cười vang, nhưng tràng cười bị cắt ngang bởi tiếng đập sầm sầm nơi cửa phòng ngủ. Tôi vội chạy ra mở, rồi bước qua một bên để chuẩn bị tinh thần cho mẹ Karen xông vào. Bản năng làm mẹ của bà đúng là không làm tôi thất vọng. Bà nhìn dáo dác quanh phòng cho đến khi thấy Six chễm chệ trên giường.

“Khỉ thật,” bà quay lại đối diện với tôi. Chống hai tay lên hông, bà cau mày. “Mẹ dám thề là mẹ vừa nghe thấy giọng con trai trong này.”

Tôi bước tới giường và cố giấu đi nỗi sợ hãi tột độ đang chạy dọc cơ thể. “Và mẹ dường như thất vọng bởi vì...” Đôi khi tôi hoàn toàn không hiểu nổi phản ứng của bà trước sự việc. Tôi đã nói rồi đấy... mâu thuẫn.

“Một tháng nữa là con mười tám tuổi rồi. Mẹ không còn thời gian mà cấm cản con được mãi. Con cần phải bắt đầu lớn thêm một chút đi, bé con ạ.”

Tôi thở phào nhẹ nhõm, nhận ra bà chỉ đang đùa. Một cảm giác gần như tội lỗi dâng lên trong tôi khi bà chẳng may nghĩ ngờ chỉ mới năm phút trước con gái bà vừa bị sờ soạng trong chính căn phòng này. Tim tôi đập thình thịch trong lồng ngực, tới mức tôi sợ bà có thể nghe được tiếng.

“Cô Karen?” Six cất tiếng từ phía sau. “Nếu chỉ để làm cô cảm thấy yên tâm hơn, thì có hai tên phóng đãng vừa vui vẻ với bọn cháu đấy, nhưng bọn cháu đã đá họ ra ngoài ngay trước khi cô bước vào đây vì họ đã uống rượu ạ.”

Tôi há hốc. Rồi quay ngoắt sang để bắn cho Six một ánh nhìn mà tôi hy vọng nó hiểu rằng một lời châm biếm sẽ chẳng vui vẻ chút nào khi chính là sự thật.

Mẹ Karen cười vang. “Ừ, có lẽ tới mai các con sẽ gặp được những anh chàng dễ thương và tỉnh táo hơn.”

Có lẽ tôi không phải lo lắng về chuyện mẹ nghe được tiếng tim tôi nữa, vì giờ nó đã hoàn toàn ngừng đập.

“Những anh chàng tỉnh táo ấy ạ? Cháu nghĩ cháu thu xếp được”, Six nháy mắt với tôi.

“Cháu có ngủ lại đây không?” Mẹ tôi hỏi Six khi quay ra phía cửa.

Six nhún vai. “Chắc là hai đứa sẽ qua đêm ở nhà cháu. Đây là tuần cuối cùng cháu được ngủ trên giường mình trong sáu tháng tới. Với lại, tivi bên đó còn có phim của Channing Tatum nữa cô ạ.”

Tôi liếc mẹ và thấy bà đang sắp nổi cơn xúc động.

“Đừng mà mẹ.” Tôi bước tới chỗ bà, nhưng mắt bà đã nhoè đi “Không, không, không.” Khi tôi chạm được vào bà thì đã quá muộn. Bà nức nở. Nếu có một thứ trên đời này mà tôi không thể chịu nổi, thì đó là nước mắt. Không phải nó làm tôi xúc động, mà vì nó khiến tôi bứt rứt khó chịu đến phát rồ. Lại còn khó xử nữa.

“Một lần nữa thôi nào,” mẹ tôi vừa nói vừa lao về phía Six. Ngày hôm nay bà đã ôm con bạn tôi không dưới mười lần. Có lẽ bà còn buồn hơn tôi về chuyện Six sẽ rời đi vào ít ngày nữa. Six miễn cưỡng đón nhận lần ôm thứ mười một của mẹ tôi và nháy mắt với tôi qua vai bà. Tôi gần như phải tách họ ra, để mẹ chịu rời khỏi phòng.

Bà đi ra cửa và quay lại lần cuối. “Cô mong cháu gặp được một anh chàng người Ý nóng bỏng, Six ạ.”

“Gặp được nhiều hơn một thì tốt cô ạ,” Six tỉnh bơ.

Khi cánh cửa đóng lại sau lưng Karen, tôi xoay một vòng và nhảy lên giường, thụi Six một quả vào cánh tay. “Đồ mất nết,” tôi nói. “Buồn cười cái gì hả! Tớ tưởng mình bị bắt tại trận rồi đấy.”

Nó cười và túm lấy tay tôi đứng lên. “Đi thôi. Tớ có kem Rocky Road nữa đây.”

Nó chẳng cần phải giục đến lần thứ hai.

Thứ Hai

Ngày 27 Tháng 8 Năm 2012

7:15 Sáng

Tôi đã cân nhắc xem có nên chạy bộ sáng nay không, nhưng cuối cùng lại quyết định ngủ nướng thêm chút nữa. Ngày nào tôi cũng chạy, trừ Chủ nhật, nhưng hôm nay việc dậy quá sớm dường như không đúng đắn cho lắm. Ngày đầu tiên đến trường tự nó đã là sự tra tấn rồi, vì thế tôi quyết định dời việc chạy bộ sang sau giờ học.

May thay, khoảng một năm nay tôi đã có xe hơi riêng, vì thế tôi không phải nhờ vả ai đưa mình đến trường. Thế là tôi không chỉ đến đúng giờ, mà còn đến sớm tận bốn mươi lăm phút. Xe tôi là chiếc thứ ba trong bãi - thế nên ít nhất tôi cũng có một chỗ đỗ đường hoàng.

Tôi dùng thời gian rảnh rỗi để xem xét khu đường chạy cạnh bãi đỗ xe. Nếu thử sức gia nhập đội điền kinh, ít nhất tôi cũng nên biết mình cần tìm tới đâu. Vả lại, tôi không thể cứ ngồi chết dí trong xe những nửa tiếng mà đếm ngược từng phút được.

Khi tôi tới đường chạy, có một anh chàng đang băng qua những vòng đua quanh sân, vì thế tôi rẽ phải, bước lên khu khán đài không có mái che. Tôi chiếm một chỗ ngồi trên hàng ghế cao nhất để thu vào tầm mắt mọi thứ mới mẻ quanh mình. Từ trên đây, tôi có thể trông thấy toàn cảnh ngôi trường trải ra trước mặt. Nó không quá to lớn hay đáng sợ như tôi hình dung. Six đã vẽ tay cho tôi bản đồ trường và thậm chí còn viết vài lưu ý cụ thể lên đó. Tôi lôi tờ giấy ra khỏi ba lô để xem qua nó lần đầu tiên. Chắc là Six đang cố gắng đền bù thật nhiều vì cảm thấy rất áy náy khi bỏ rơi tôi.

Tôi nhìn về phía sân trường, sau đó nhìn lại tấm bản đồ. Cũng dễ hình dung. Những phòng học nằm ở toà nhà bên tay phải. Khu ăn trưa ở bên trái. Sân cỏ và đường chạy ở phía sau nhà thể thao. Có cả một danh sách dài những lưu ý từ Six.

- Đừng bao giờ vào nhà vệ sinh cạnh phòng thí nghiệm. Tuyệt đối. Đừng bao giờ.
- Chỉ đeo ba lô ở một bên vai. Đừng khoác vào cả hai vai, trông rất quê.
- Luôn luôn kiểm tra hạn sử dụng trên hộp sữa.
- Hãy kết bạn với Steward, anh chàng làm bảo trì trong trường. Có cậu ta ở cùng phe sẽ rất yên tâm.
- Nhà ăn tự phục vụ. Hãy tránh nó bằng mọi giá, nhưng nếu thời tiết tệ quá, chỉ cần giả vờ là cậu biết mình đang làm gì khi bước vào đó. Họ có thể ngửi thấy mùi sợ hãi đấy.
- Nếu cậu phải học môn toán với thầy Declare, hãy ngồi lui xuống phía sau và đừng nhìn vào mắt thầy. Thầy ấy yêu quý các nữ sinh lắm, cậu hiểu ý tứ rồi đấy hay tốt hơn là, cậu có thể ngồi hàng đầu. Như

thể dễ đạt điểm A hơn.

Bản danh sách còn dài nữa, nhưng lúc này tôi chưa thể đọc thêm. Tôi vẫn đang băn khoăn vụ “họ có thể nghĩ thấy mùi sợ hãi.” Những lúc thế này tôi lại mong mình có một chiếc điện thoại di động, bởi tôi có thể gọi cho Six ngay để yêu cầu một lời giải thích. Gập tờ giấy lại nhét vào ba lô, tôi tập trung chú ý vào vận động viên đơn độc kia. Cậu ta đang ngồi trên đường chạy, quay lưng lại phía tôi, chân duỗi thẳng. Không biết anh chàng này là học sinh hay huấn luyện viên, nhưng nếu Grayson mà nhìn thấy anh chàng này ở trần, cậu ta hẳn sẽ trở nên khiêm tốn hơn rất nhiều, không còn nhanh nhanh chóng chóng mà khoe ngay đám cơ bụng của mình ra nữa.

Anh chàng đứng dậy và bước về phía khán đài, không liếc mắt về phía tôi lấy một lần. Cậu ta ra khỏi cổng, bước về phía một chiếc ô tô trong bãi đỗ. Mở cửa xe, cậu ta chộp lấy chiếc áo sơ mi trên lưng ghế trước rồi trông nó qua đầu. Ngay khi cậu ta nhảy vào xe lái đi, bãi đỗ xe bắt đầu đông đúc. Rồi nó nhanh chóng được lấp đầy.

Ôi, Chúa ơi.

Tôi tóm lấy ba lô, cố tình khoác nó qua cả hai vai, rồi bước xuống những bậc thang dẫn thẳng xuống Địa ngục.

Tôi vừa nói Địa ngục nhỉ? Thế còn là nói giảm nói tránh ấy. Trường công có đủ các thứ mà tôi sợ, thậm chí còn khủng khiếp hơn. Lớp học cũng không quá tệ, nhưng tôi đã phải dùng (vì quá bức thiết) nhà vệ sinh cạnh phòng thí nghiệm, mặc dù sống sót, tôi sẽ hãi nó cả đời. Six đã lưu ý cho tôi biết nhà vệ sinh ấy được dùng như một nhà thổ hơn là khu vực giải quyết nỗi buồn thực sự.

Bây giờ chỉ mới tiết bốn mà tôi đã nghe thấy những từ như “loại mất nét” hay “đồ điếm” thì thảo không được kín đáo cho lắm bởi hầu hết đám con gái tôi đi ngang qua hành lang. Cùng với những lời thì thảo ấy, cả đồng hồ một đô-la bung ra khỏi ngăn tủ đồ của tôi, kèm theo đó là lời nhắn, một dấu hiệu rất rõ ràng rằng có lẽ tôi không được đón chào cho lắm. Lời nhắn được thầy hiệu trưởng ký tên bên dưới, nhưng tôi thấy khó mà tin được, bởi nó được viết là *“Xin lỗi, không có chìa nào ở đây mở được khóa của em đâu, đồ mất nét.”*

Nhìn chằm chằm tờ giấy nhắn trong tay, tôi mím môi cười, chấp nhận một cách đáng xấu hổ rằng số phận mà tôi tự giáng vào đầu mình sẽ còn kéo dài hai học kỳ nữa. Tôi từng nghĩ con người chỉ hành xử kiểu này trong sách vở, nhưng từ những gì tôi đang chứng kiến, hóa ra những kẻ ngốc cũng thực sự tồn tại ngoài đời. Tôi cũng hy vọng hầu hết những trò chơi khăm nhằm hạ nhục tôi sẽ có màn boia tiền như thế này. Kẻ ngu nào mà lại quảng tiền đi để lăng mạ người khác nhỉ? Hẳn phải là một kẻ rất giàu. Hoặc những kẻ rất giàu.

Tôi đoán chắc lũ con gái đang cười khúc khích đằng sau, với những bộ quần áo thiếu vải nhưng rất đắt tiền, đang mong chờ tôi buông rơi mọi thứ và chạy vào phòng vệ sinh gần nhất mà khóc lóc. Chỉ là, chúng nên biết:

1. Tôi không khóc. Chả bao giờ.

2. Tôi đã vào cái phòng vệ sinh đó rồi và tôi sẽ không bao giờ quay lại.

3. Tôi thích tiền. Ai mà quay lưng với tiền được chứ?

Tôi để ba lô xuống sàn bên dưới tủ đồ, nhặt tiền lên. Có ít nhất hai mươi một tờ một đô trên sàn và hơn mười tờ vẫn còn trong tủ. Tôi hốt chúng lên, nhét luôn vào ba lô. Lấy sách và đóng tủ lại, tôi khoác ba lô vào cả hai bên vai rồi mỉm cười.

“Bảo với bố mấy người là tôi cảm ơn nhé.” Tôi bước qua đám con gái kia (chúng không còn cười nữa), phớt lờ những ánh mắt nhìn trân trối của chúng.

Đến giờ ăn trưa, mưa đang trút xuống sân trường. Rõ là vận hạn thường đi kèm thứ thời tiết chết tiệt. Vận hạn của ai thì có trời mới biết.

Mình làm được.

Tôi đặt tay lên cửa nhà ăn tự phục vụ và mở nó ra, thấp thỏm chờ đợi mình sẽ bị chào đón bằng lửa và lưu huỳnh.

Tôi bước qua ngưỡng cửa. Chẳng có lửa hay lưu huỳnh nào cả, mà chỉ có tiếng ồn khủng khiếp không giống bất cứ thứ gì tôi từng trải nghiệm dội thẳng vào tai. Như thể hầu hết mọi người trong cái quán này đều cố nói át đi tiếng những người còn lại. Tôi đã lọt vào ngôi trường toàn những kẻ muốn trên cơ người khác rồi!

Tôi cố hết sức để tỏ ra tự tin, không muốn thu hút sự chú ý không mong muốn từ bất kỳ ai. Những gã trai, những hội nhóm, những kẻ bị cô lập, hoặc là Grayson. Tôi đã đi được nửa đường bình an vô sự tới dãy đồ ăn thì có ai đó ngoắc lấy cánh tay tôi kéo về phía mình.

“Mình đợi cậu mãi,” cậu ta nói. Tôi thậm chí còn chưa kịp nhìn rõ mặt anh chàng này thì cậu ta đã dẫn tôi băng qua nhà ăn, len lỏi giữa những dãy bàn. Tôi định phản đối sự phá đám đột ngột này, nhưng đây là chuyện thú vị nhất xảy ra với tôi trong suốt ngày hôm nay. Cậu ta trượt tay xuống nắm lấy bàn tay tôi, kéo tôi theo sau nhanh hơn. Tôi ngừng chống cự và nhanh chóng bước theo.

Nhìn từ phía sau, anh chàng này rất có phong cách, dù thực sự lạ lùng. Áo sơ mi và giày cậu ta mang cùng có tông hồng nhứt nhối y chang nhau. Quần cậu ta màu đen và bó sát, nó sẽ tôn lên mọi đường nét... nếu cậu là con gái. Thay vào đó, nó chỉ làm nổi bật vóc dáng vốn ẻo lả của cậu. Mái tóc nâu sẫm được cắt ngắn ở hai bên và dài hơn một chút ở chòm. Cặp mắt cậu ta đang... nhìn chằm chằm vào tôi. Tôi nhận ra chúng tôi đã dừng lại và cậu ta không còn nắm tay tôi nữa.

“Đây chẳng phải cô gái điểm của Babylon sao.” Cậu ta cười nhăn nhở với tôi. Trái ngược với những từ ngữ vừa thoát ra khỏi miệng, vẻ mặt cậu ta lại khá thân thiện và đáng mến. Rồi cậu ta ngồi xuống cạnh bàn, khẽ vẩy tay như thể muốn tôi cùng ngồi xuống. Có hai khay đồ ăn trước mặt cậu ta, nhưng rõ ràng chả có ai ngoài cậu ta cả. Đẩy một khay về phía chỗ trống trước mặt tôi, cậu ta nói, “Ngồi đi.

Chúng ta đàm phán thành lập liên minh.”

Tôi không ngồi ngay. Trong vài giây, tôi chẳng làm gì ngoài việc suy đoán về tình huống trước mặt. Tôi chẳng biết gã trai này là ai, dù cậu ta hành động như thể đang mong chờ tôi lắm. Không thể bỏ qua thực tế cậu ta vừa gọi tôi là điểm. Và từ điểm nhìn ấy, cậu ta lại mua cho tôi... bữa trưa? Liếc về phía khuôn mặt nghiêng nghiêng của cậu ta, tôi đang cố đoán định về con người này thì bỗng nhiên ba lô cạnh chỗ cậu ta ngồi đập vào mắt tôi.

“Cậu thích đọc sách à?” tôi hỏi, chỉ vào quyển sách thò ra từ miệng ba lô. Đó không phải là một quyển giáo trình. Là sách-hẫ-hoi. Một thứ mà tôi nghĩ mình đã không còn tìm thấy ở lớp người nghiện internet bây giờ. Tôi vớ tới, lôi quyển sách đó ra rồi ngồi xuống chỗ đối diện với cậu ta. “Sách gì thế? Đừng nói là tiểu thuyết khoa học viễn tưởng nhé!”

Cậu bạn mới quen vừa ngả người ra ghế vừa cười toe toét như thể cậu ta đã chiến thắng một chuyện gì đó. Quỳ ạ, có lẽ cậu ta thắng thật rồi. Chẳng phải tôi đã ngồi xuống đây sao?

“Nếu nó hay ho, thì việc nó là sách gì có còn quan trọng không?” cậu ta nói.

Tôi lật lướt qua các trang, không thể đoán được đây có phải một cuốn truyện lãng mạn hay không. Tôi vốn chết mê chết mệt tiểu thuyết tình cảm và dựa vào ánh nhìn của cậu bạn đang ngồi trước mặt tôi đây, có lẽ cậu ta cũng thế.

“Thế à?” Tôi vừa hỏi vừa tiếp tục lật giở. “Hay thật hả?”

“Ừ. Cứ cầm lấy mà đọc. Mình vừa nghiền xong nó trong tiết tin học đấy.”

Tôi ngẩng lên nhìn cậu ta. Cậu ta vẫn đang đắm trong hào quang chiến thắng. Tôi nhét quyển sách vào ba lô của mình rồi cúi xuống khám phá khay đồ ăn. Trước tiên, tôi kiểm tra hạn sử dụng trên hộp sữa. Nó vẫn dùng được.

“Nếu mình ăn chay thì sao?” Tôi hỏi, nhìn phần ức gà trộn trong đám salad.

“Thế thì bỏ nó lại,” cậu ta đáp trả.

Tôi chộp lấy cái nĩa và xiên một miếng gà cho vào miệng. “Ừm, cậu may mắn đấy, vì mình không ăn chay.”

Cậu bạn mỉm cười, rồi cũng cầm nĩa lên và bắt đầu ăn.

“Chúng ta liên minh chống lại ai vậy?” Tôi tò mò chuyện này lần chuyện tại sao mình lại được chọn.

Cậu ta liếc quanh, giơ hai tay lên trời và làm một vòng khua về mọi hướng. “Những kẻ ngớ ngẩn. Bọn họ mớ hĩnh. Lũ mù quáng hẹp hòi. Đám con gái lẳng lơ.” Cậu ta hạ tay xuống. Tôi nhận thấy móng tay của cậu ta được sơn đen kịt. Thấy ánh mắt của tôi, cậu ta bèn nhìn xuống đám móng tay rồi nhăn mặt phân trần, “Mình sơn móng tay đen vì nó mô tả rõ nhất tâm trạng của mình hôm nay. Có lẽ sau khi cậu đồng ý tham gia vào nhóm của mình, mình sẽ chuyển sang màu gì đó vui mắt hơn. Vàng chẳng hạn.”

Tôi lắc đầu. “Mình ghét màu vàng. Cứ giữ màu đen đi, nó hợp với trái tim cậu mà.”

Cậu bạn bật cười. Tiếng cười chân thành, trong trẻo khiến tôi cũng mỉm cười theo. Tôi thấy quý... cậu bạn này, dù thậm chí tên cậu ta tôi còn chưa biết.

“Tên cậu là gì?” Tôi hỏi.

“Breckin. Còn cậu là Sky chứ gì. Ít nhất mình cũng hy vọng thế. Có lẽ mình nên chắc chắn về nhận dạng của cậu trước khi tiết lộ những chi tiết trong kế hoạch bạo lực ma quỷ của mình nhằm thống trị cả cái trường này chỉ với liên minh hai người chúng ta.”

“Mình đúng là Sky. Và cậu không phải lo đâu, cứ xem như cậu chưa thực sự chia sẻ bất cứ thông tin nào về kế hoạch ma quỷ của cậu hết. Nhưng mình tò mò làm sao cậu lại biết mình? Mình biết bốn hay năm anh chàng ở trường này và đã từng ôm ấp tất cả bọn họ. Cậu không nằm trong số đó, vậy tại sao?”

Trong chưa đầy một giây, tôi nhận thấy ánh nhìn giống như thương cảm loé lên trong mắt cậu ta. May cho cậu ta là nó chỉ loé lên như ánh chớp.

Breckin nhún vai. “Mình là người mới ở đây. Và nếu cậu chưa suy ra được gì từ gu thời trang hoàn hảo không chê vào đâu được của mình, mình có thể nói là mình...” cậu ta cúi về phía trước và khum tay quanh miệng ra chiều bí mật. “Mình là người Mormon^[2],” cậu ta thì thào.

Tôi bật cười. “Mình cứ tưởng cậu định nói cậu là gay cơ đấy.”

“Cái đó cũng đúng luôn,” cậu ta phẩy tay. Gập bàn tay lại dưới cằm, cậu cúi gập thêm vài phân nữa. “Hoàn toàn nghiêm túc đấy, Sky. Hôm nay mình đã để ý đến cậu trong lớp và rõ ràng cậu cũng là người mới. Sau khi thấy đồng tiền boia đổ ra từ ngăn để đồ của cậu trước tiết thứ tư, rồi chứng kiến sự tỉnh bơ của cậu, mình đã biết chúng ta có duyên với nhau rồi. Mình nghĩ nếu hợp thành một đội, chúng ta có thể ngăn chặn ít nhất hai vụ teen tự tử không cần thiết trong năm nay đây. Vậy, cậu sẽ nói gì nào? Có muốn trở thành bạn cực-kỳ-tốt của mình trên thế giới bao la này không hả?”

Tôi cười vang. Sao mà không cười được cơ chứ! “Chắc chắn rồi. Nhưng nếu cuốn truyện này mà dở tệ, chúng ta sẽ đánh giá lại tình bạn này nhé.”

Thứ Hai

Ngày 27 Tháng 8 Năm 2012

3:35 Chiều

Hóa ra Breckin chính là đặc ân ông trời ban cho tôi hôm nay... và cậu đích thực là người Mormon. Chúng tôi có rất nhiều điểm chung cùng hàng đồng thứ khác người giống nhau - chúng càng làm cho cậu trở nên lôi cuốn hơn. Cậu ấy cũng là con nuôi, nhưng vẫn giữ mối quan hệ gần gũi với cha mẹ đẻ. Breckin có hai anh trai không phải làm con nuôi và cũng không bị gay, vì thế cha mẹ cậu cho rằng cái sự gay của cậu (từ dùng của cậu, không phải của tôi) chứng tỏ cậu không cùng dòng máu với hai người anh kia. Họ hy vọng rằng tình trạng này sẽ mất dần sau những lời cầu nguyện và sau khi cậu tốt nghiệp phổ thông, nhưng cậu ấy khẳng định nó sẽ chỉ ngày càng mạnh mẽ hơn.

Mơ ước của Breckin là ngày nào đó sẽ trở thành một ngôi sao sân khấu kịch Broadway, nhưng cậu nói mình thiếu khả năng hát hò hay diễn xuất, vì thế cậu ấy đành dần lòng theo học một trường về kinh doanh. Tôi nói với cậu ấy mình mong được học chuyên về viết lách và chỉ ngồi đó trong chiếc quần yoga, không làm gì cả ngoài viết truyện và ăn kem hàng ngày. Cậu ấy hỏi tôi muốn viết về thể loại nào. Tôi đáp, “Chẳng quan trọng, miễn là nó hay, đúng không?” Có lẽ câu nói ấy đã gắn kết định mệnh chúng tôi lại với nhau.

Giờ thì tôi đang trên đường về nhà, nghĩ xem nên đến gặp Six để kể lể cho nó tất cả những chuyện ngọt ngào cay đắng trong ngày đầu đi học của mình hay nên tới cửa hàng tạp hóa để mua ít caffeine trước cuộc chạy bộ thường nhật.

Caffeine đã thắng, bất chấp sự thật rằng tình cảm của tôi dành cho Six có lớn lao hơn tí chút.

Phần đóng góp tối thiểu của tôi cho gia đình là hàng tuần đi mua sắm ở cửa hàng tạp hóa. Mọi đồ ăn trong nhà tôi đều không đường, ít năng lượng và ít hương vị vì kiểu ăn chay khác thường của mẹ Karen. Thế nên tôi thực sự thích đi mua sắm trong cửa hàng tạp hóa. Tôi chộp lấy một lốc sáu lên soda cùng một túi Snickers loại to nhất rồi ném chúng vào xe đẩy. Tôi có một nơi tuyệt hảo để cất giấu những thứ bí mật trong phòng ngủ của mình. Hầu hết các bạn trẻ cất giấu xì gà và thuốc lá còn tôi thì giấu đồ ngọt.

Đến quầy thanh toán, tôi nhận ra đứa đang tính tiền học cùng lớp tiếng Anh với mình. Tên nó là Shayna, tôi nhớ chắc chắn thế, nhưng thẻ của nó lại ghi tên là Shayla. Shayna/Shayla có mọi thứ tôi mơ ước. Cao ráo, mái tóc vàng rực như ánh mặt trời và vô cùng kêu gọi. Biết đâu một ngày đẹp trời nào đó tôi sẽ đạt tới chiều cao một mét sáu hai và mái tóc nâu sẫm buồn tẻ của tôi sẽ được cắt tỉa - thậm chí nhuộm highlight chút đỉnh nữa. Giữ được những lọn highlight đó sẽ phiền toái kinh khủng, căn cứ vào lượng tóc tôi hiện có. Nó dài quá vai tôi mười lăm phân, nhưng khí hậu ẩm ướt của phương Nam khiến tôi thường xuyên buộc túm nó lên.

“Cậu học cùng lớp Khoa học với mình thì phải?” Shayna/Shayla cất tiếng hỏi.

“Tiếng Anh,” tôi chỉnh lại.

Con bé bắn cho tôi một ánh nhìn chiếu cố. “Mình đang học nói tiếng Anh^[3] còn gì,” nó vặn lại. “Mình nói cậu học cùng lớp Khoa học với mình thì phải?” Ôi, chết mất tôi. Có lẽ tôi không muốn mình vàng hoe tới cỡ này. “Không,” tôi nói. “Ý mình là ‘Mình không học cùng lớp khoa học với cậu’, mà học cùng lớp Tiếng Anh.”

Con bé nhìn tôi ngây ra trong một giây, sau đó phá ra cười. “Ồ.” Nhận thức bùng lên trên mặt nó. Nó nhìn màn hình trước mặt và đọc số tiền tôi phải trả. Tôi thò tay vào ba lô lấy ra thẻ tín dụng, hy vọng có thể nhanh chóng thoát khỏi cuộc hội thoại không được thú vị lắm này.

“Ôi, Chúa lòng lành,” Shayna/Shayla khẽ thốt lên. “Nhìn xem ai quay lại kia.”

Tôi liếc nhìn lên và thấy nó đang nhìn chăm chăm vào ai đó phía sau tôi trong một hàng người chờ thanh toán khác.

Không, tôi phải đứng chỉnh lại. Nó đang nhìn kiểu thêm nhỏ dãi vào ai đó phía sau tôi trong hàng người chờ thanh toán.

“Chào, Holder,” nó cất giọng nói đầy khêu gợi về phía cậu ta, phô ra nụ cười rạng rỡ.

Có phải nó vừa nháy mắt không nhỉ? Tôi khá chắc là nó vừa nháy mắt. Tôi thực sự đã nghĩ trò này chỉ trong phim hoạt hình.

Tôi liếc về phía sau để xem Holder là ai mà có thể cuốn phăng đi mọi biểu hiện giống như lòng tự trọng mà Shayna/Shayla có thể có. Cậu ta ngẩng lên và gật đầu đáp lại, dường như không quan tâm lắm.

“Chào...” Cậu ta liếc nhanh thẻ tên của nó “Shayla”. Rồi cậu ta hướng sự chú ý trở lại người thu ngân bên phía mình.

Có phải cậu ta đang lờ nó đi không nhỉ? Một trong những cô gái xinh đẹp nhất trường đang đưa ra lời mời mọc công khai, thế mà cậu ta lại hành động như thể đó là một sự phiền hà? Cậu ta có còn là con người không vậy? Lũ con trai tôi biết chả bao giờ phản ứng như thế.

Cô nàng hăm hừ. “Là Shayna chứ,” cô bạn nói, tỏ ra bức bối vì cậu ta chẳng biết tên mình. Tôi quay trở lại phía Shayna và quẹt thẻ qua máy.

“Xin lỗi,” cậu ta nói. “Nhưng cậu biết thẻ tên của cậu ghi Shayla đúng không?”

Cô nàng cúi nhìn xuống ngực và kéo tấm thẻ tên lên để đọc dòng chữ. “Hừ,” nó nói, nhíu mày lại như thể chìm sâu trong suy nghĩ, mà tôi thì rất nghi ngờ chiều sâu của suy nghĩ ấy.

“Cậu quay về từ khi nào thế?” Nó hỏi Holder, lờ tịt tôi đi. Tôi vừa quẹt thẻ xong, chắc chắn cần làm gì đó nữa để hoàn tất thủ tục thanh toán, nhưng cô nàng lại có vẻ đang quá bận rộn lên kế hoạch cho đám

cười trong mơ với anh chàng này nên chẳng thể nhớ ra mình còn có khách hàng.

“Tuần trước.” Cậu ta đáp cụt lủn.

“Vậy là họ sẽ để cậu trở lại trường?” Shayna hỏi.

Từ chỗ đang đứng, tôi có thể nghe thấy cậu ta thở dài.

“Chẳng quan trọng,” cậu ta nói đều đều. “Tôi không định quay lại.”

Câu trả lời cuối cùng của cậu ta lập tức khiến Shayna nhụt chí. Cô nàng đảo mắt và hướng sự chú ý trở lại tôi. “Thật xấu hổ khi thân hình thì như thế mà não lại ngẩn,” nó thì thầm.

Sự mỉa mai trong câu nói đó chả ảnh hưởng gì tới tôi.

Khi cô nàng cuối cùng cũng bắt đầu bấm số trên quầy để hoàn tất quá trình giao dịch, tôi nhân lúc nó xao lãng để liếc ra phía sau. Tôi tò mò muốn nhìn lại anh chàng dường như đang nổi cáu với cô nàng chân dài tóc vàng hoe này. Cậu ta đang nhìn vào trong ví, cười về điều gì đó mà người thu ngân vừa nói. Ngay khi mắt tiếp cận được cậu ta, tôi lập tức nhận ra ba điều:

1. Cậu ta có hàm răng trắng bóng hoàn hảo đến ngạc nhiên ẩn sau điệu cười cong môi đầy quyến rũ.
2. Lúm đồng tiền vẽ một đường rãnh giữa khóe môi và đôi má khi cậu ta mỉm cười.
3. Tôi dám chắc mình đang bốc hỏa.

Hoặc là bị kiến bò trong bụng.

Hoặc có lẽ phát ốm với virus tấn công dạ dày.

Cảm giác này quá lạ lùng, tôi không chắc nó là gì nữa. Tôi không thể nói anh chàng này có điều gì quá khác biệt để gợi lên phản ứng sinh học tôi chưa bao giờ cảm thấy khi đứng trước người khác giới như thế. Tuy nhiên, tôi cũng không chắc mình từng thấy chàng nào có vẻ ngoài đáng kinh ngạc như chàng này chưa. Cậu ta rất đẹp không phải theo kiểu bảnh bao xinh trai. Cũng không phải kiểu đàn ông rắn rỏi. Mà là một sự hòa trộn hoàn hảo giữa hai thứ ấy. Không quá cao to, nhưng cũng không nhỏ bé. Không quá thô ráp, không quá hoàn mỹ. Cậu ta mặc quần jean và áo sơ mi trắng, không có gì đặc biệt. Tóc cậu ta trông như thể hôm nay vẫn chưa được chải và có lẽ cũng không được cắt tỉa kỹ càng, giống như tôi. Tóc mái khá dài khiến cậu ta phải gạt nó ra khỏi mắt khi ngẩng lên và bắt gặp tôi đang ngậy người nhìn chằm chằm.

Khi thật.

Thường thì khi hai ánh mắt gặp nhau tôi sẽ chuyển hướng nhìn đi chỗ khác ngay, nhưng cách cậu ta phản ứng khi thấy tôi có điều gì đó kỳ lạ, khiến ánh nhìn của tôi vẫn giữ nguyên.

Nụ cười của cậu ta nhạt dần, đầu hát lên. Vẻ băn khoăn dò hỏi lạc vào đôi mắt, cậu ta chậm rãi lắc

đầu, vừa như không tin vừa như... căm ghét. Tôi không thể đoán định được, nhưng đó rõ ràng không phải một phản ứng dễ chịu. Tôi liếc quanh, hy vọng mình không phải đích đến của sự khó chịu này. Khi tôi quay lại nhìn cậu ta, cậu ta vẫn đứng nhìn không chớp mắt.

Vào tôi.

Tôi bối rối, nói thế là còn nhẹ, vì thế tôi vội vã quay đi và đối mặt với Shayla lần nữa. Hay là Shayna. Mặc xác tên nó là cái quái gì. Tôi cần phải lấy lại khả năng chịu đựng. Bằng cách nào đó, chỉ trong sáu mươi giây, chàng trai này đã khiến tôi choáng váng, rồi lại làm tôi khiếp hãi. Thử phản ứng lẫn lộn này không tốt cho cơ thể vốn đang thiếu caffeine nghiêm trọng của tôi. Thà cậu ta cứ nhìn tôi với ánh mắt dừng dừng lãnh đạm như đã nhìn Shayna/Shayla, còn hơn là với ánh mắt này. Tôi chớp lấy tờ biên lai từ cô nàng kia rồi nhét vào túi.

“Này.” Giọng cậu ta trầm trầm, mang vẻ đòi hỏi, ngay lập tức khiến hơi thở tôi ngưng lại. Tôi không biết cậu ta đang nói với cô nàng này hay với tôi, vì thế tôi luôn tay vào quai mấy túi đồ, hy vọng mình sẽ kịp mang chúng ra xe trước khi cậu ta thanh toán xong.

“Mình nghĩ cậu ta đang nói với cậu đây,” Shayna nói. Tôi túm lấy túi đồ cuối cùng rồi lờ nó đi, bước nhanh hết sức có thể về phía cửa ra.

Khi đã tới được xe, tôi vừa thở phào một hơi dài vừa mở cửa sau để tổng động đồ vào trong. Mình đang gặp chuyện khi gió gì thế này?

Một chàng đẹp trai cố bắt chuyện với tôi và tôi bỏ chạy ư? Tôi thường không đến nỗi bất an đến thế với bọn con trai. Thậm chí tôi còn hết sức tự tin nữa là khác. Vậy mà tôi đã bỏ chạy khi lần đầu tiên trong đời thực sự cảm thấy rung động.

Six sẽ giết tôi mất.

Nhưng ánh mắt ấy. Cách cậu ta nhìn tôi có điều gì quá ư phiền toái. Nó khiến tôi vừa khó chịu, vừa lúng túng, lại có phần hãnh diện. Tôi không quen trải qua những phản ứng kiểu này, chưa một lần trong đời.

“Này.”

Tôi đông cứng người. Giọng cậu ta, không nghi ngờ gì nữa, đang hướng thẳng đến tôi.

Tôi vẫn không thể phân biệt được hội chứng kiến bò trong bụng và virus dạ dày, nhưng dù là gì thì tôi cũng không thích cách giọng nói đó xuyên thẳng vào người mình. Tôi cứng người và chậm chậm quay lại, thỉnh thoảng nhận ra mình chẳng còn chút tự tin nào như trong quá khứ để mà trông cậy nữa.

Cậu ta xách hai túi đồ bên mình bằng một tay, tay kia xoa xoa sau gáy. Tôi thực sự ước sao trời vẫn mưa gió dầm dề để cậu ta không thể đứng đó vào lúc này. Cậu ta đưa ánh mắt về phía tôi. Ánh nhìn khinh thường ở trong cửa hàng giờ được thay thế bằng một nụ cười nửa miệng hơi gượng ép nếu xét đến tình trạng không thoải mái lắm giữa chúng tôi hiện tại. Khi tôi nhìn thấy cậu ta rõ hơn, rõ ràng nhưng triệu chứng đột ngột ở dạ dày tôi chẳng liên quan tí nào đến virus cả.

Chỉ là vì cậu ta mà thôi.

Mọi thứ về cậu ta, từ mái tóc đen bù xù, đôi mắt xanh hoang dại, tới cái... lúm đồng tiền đó, và đôi cánh tay lực lưỡng, tất cả khiến tôi chỉ muốn với tới và chạm vào.

Chạm vào ư? Thiệt tình, phải không vậy Sky? Bình tĩnh lại xem nào!

Mọi thứ ở cậu ta đều khiến phổi tôi yếu đi, còn tim thì đập cuồng. Tôi cảm giác nếu cậu ta mỉm cười với tôi như kiểu Grayson cố cười với tôi, thì quần lót của tôi sẽ được vút đi trong thời gian kỷ lục mất.

Khi mắt tôi nhìn trở lại vào mắt cậu ta, cậu ta buông tay khỏi cổ và chuyển túi đồ sang tay trái.

“Mình là Holder,” vừa nói cậu ta vừa giơ tay ra cho tôi.

Tôi nhìn xuống bàn tay ấy, rồi lùi lại một bước chứ không bắt nó. Toàn bộ tình huống này quá ư kỳ lạ để tôi có thể tin tưởng cậu ta cùng với lời giới thiệu về như vô hại kia. Có lẽ nếu lúc ở trong cửa hàng cậu ta không xuyên thủng tôi bằng ánh nhìn chăm chăm gay gắt đó, thì tôi đã xúc động hơn trước thân hình hoàn hảo này rồi.

“Cậu muốn gì?” Tôi cẩn trọng nhìn vào mắt cậu ta, nghi ngờ hơn là kinh ngạc.

Lúm đồng tiền của Holder lại xuất hiện cùng một nụ cười vội vã. Cậu ta lắc đầu, sau đó lại quay đi. “Ừm,” cậu ta nói, vẻ bồn chồn lấp bắp chẳng phù hợp chút nào với phong thái chí ít cũng là tự tin kia. Mắt cậu ta phóng quanh bãi đỗ xe như thể để tìm một lối thoát, rồi cậu ta thở dài trước khi nhìn vào mắt tôi lần nữa. Chuỗi phản ứng này làm tôi bối rối tột cùng. Cậu ta gần như đã căm ghét sự hiện diện của tôi, thế mà một phút sau lại đuổi theo tôi. Tôi luôn khá giỏi trong việc đoán định người khác, nhưng nếu phải đưa ra một giả định về Holder dựa trên hành động của cậu ta chỉ trong hai phút trở lại đây, tôi sẽ nói rằng cậu ta đang bị chứng tâm thần phân liệt. Sự chuyển biến thành linh giữa khiếm nhã sỗ sàng và sốt sắng đeo đuổi của cậu ta thật khiến tôi muốn phát điên.

“Có thể điều này nghe rất ngớ ngẩn,” Holder nói, “nhưng trông cậu quen lắm. Cậu có phiền nếu mình muốn hỏi tên không?”

Nỗi thất vọng ập đến ngay khi câu nói làm quen ấy thoát khỏi môi cậu ta. Cậu ta cũng giống những gã kia thôi. Bạn biết đấy. Những gã đẹp đến khó tin những kẻ có thể có bất cứ ai, vào bất cứ lúc nào, ở bất cứ nơi đâu và họ biết điều đó. Những gã mà tất cả những gì họ phải làm là phô ra nụ cười nửa miệng hay chiếc lúm đồng tiền quyến rũ rồi hỏi tên một cô nàng và khiến cô ta tan chảy cho đến khi quỳ mọp xuống trước mặt họ. Những gã mà tối thứ Bảy tuần nào cũng trèo ra trèo vào qua các khung cửa sổ.

Thật thất vọng quá chừng. Tôi đảo mắt rồi với ra sau kéo tay nắm cửa xe. “Tôi có bạn trai rồi,” tôi nói dối, sau đó xoay người mở cửa chui vào trong xe. Cánh cửa xe không lay chuyển khi tôi định đóng nó lại. Ngẩng lên tôi thấy bàn tay Holder đang nắm chặt phía trên cửa xe, giữ nó mở ra. Một sự tuyệt vọng đến khắc nghiệt trong mắt cậu ta khiến hai cánh tay tôi rung lên ớn lạnh.

Cậu ta nhìn tôi và tôi bị ớn lạnh ư? Tôi là ai vậy chứ? “Tên cậu. Mình chỉ cần thế thôi.”

Tôi cân nhắc xem có nên giải thích với cậu ta rằng tên tôi chẳng giúp ích được gì cho nỗ lực đeo bám này hay không. Tôi hẳn phải là đứa con gái mười bảy tuổi duy nhất còn lại ở nước Mỹ chẳng bao giờ thò mặt lên mạng. Vẫn nắm chặt tay nắm cửa xe, tôi phóng ra một ánh nhìn trừng trừng cảnh báo. “Cậu không phiền chứ?” Giọng tôi sắc lạnh. Tôi đưa mắt tới bàn tay đang giữ cánh cửa xe mình và lướt nhìn từ bàn tay ấy đến một dòng chữ nhỏ được xăm ở cánh tay cậu ta.

Vô vọng.

Tôi không thể nén nổi tiếng cười trong bụng. Rõ ràng hôm nay tôi đã bị quả báo. Rốt cuộc tôi đã tìm được một anh chàng mà tôi cảm thấy rung động, vậy mà cậu ta lại là một học sinh bỏ học giữa chừng, lại còn xăm lên mình hai chữ vô vọng.

Giờ thì tôi nổi cáu. Tôi kéo cánh cửa thêm lần nữa, nhưng cậu ta vẫn không chịu nhúc nhích.

“Tên cậu. Làm ơn đi.”

Thật lạ lùng, ánh nhìn tuyệt vọng trong đôi mắt Holder khi cậu ta nói làm ơn đã khơi dậy một phản ứng thương cảm đáng kinh ngạc trong tôi.

“Sky,” tôi đột ngột nói, bất ngờ động lòng trắc ẩn trước nỗi đau rõ ràng ẩn sau đôi mắt xanh thẳm của cậu ta. Việc dễ dàng nhượng bộ yêu cầu của anh chàng này chỉ vì một ánh nhìn khiến tôi thất vọng về bản thân ghê gớm. Tôi quên cái cửa xe đi và quay kính lên.

“Sky,” Holder nhắc lại với chính mình. Cân nhắc trong một giây, rồi cậu ta lắc đầu như thể tôi vừa đưa cho cậu ta câu trả lời sai. “Cậu chắc chứ?” Cậu ta hất đầu về phía tôi.

Tôi có chắc không ư? Cậu bạn này nghĩ tôi là cô nàng Shayna/Shayla kia và thậm chí không biết cả tên mình sao? Tôi đảo mắt và tựa mình trên ghế ngồi, lôi ra chứng minh thư trong túi rồi chìa nó trước mặt cậu ta.

“Chắc chắn tôi biết tên của chính mình.” Tôi chuẩn bị thu tấm chứng minh thư về thì cậu ta bỗng buông cửa xe ra để chộp lấy nó, cầm lại gần hơn để ngắm soi. Sau khi nghiên cứu nó mấy giây, cậu ta giờ nó ra trả lại cho tôi.

“Xin lỗi.” Cậu ta bước vài bước cách xa khỏi xe tôi. “Mình nhầm.”

Về mặt Holder giờ được che phủ bởi nỗi khắc nghiệt, cậu ta nhìn tôi nhét chứng minh thư vào túi. Nhìn chằm chằm cậu ta trong một giây, tôi chờ đợi động thái gì đó nữa, nhưng chỉ có quai hàm của cậu ta là nhúc nhích trong lúc tôi thất dây an toàn.

Gã trai này từ bỏ chuyện mời tôi đi chơi một cách dễ dàng thế sao? Thực sự là thế sao? Tôi đặt ngón tay vào tay nắm cửa xe, chờ cậu ta giữ cánh cửa lại lần nữa để thốt ra thêm một câu mời mọc ngớ ngẩn nào đó. Khi chuyện đó không xảy ra và cậu ta lùi lại thậm chí còn xa hơn khi tôi đóng cửa xe, một nỗi sợ hãi thiêu đốt tôi. Nếu cậu ta không bám theo tôi để mời tôi đi chơi, thì tất cả chuyện này là thế quái

nào?

Holder lùa ngón tay qua tóc và lằm bằm gì đó với chính mình, nhưng tôi không thể nghe thấy qua lớp cửa đã đóng kín. Tôi lùi xe và liếc về phía cậu ta. Cậu ta vẫn đứng đó, bất động, nhìn tôi chằm chằm. Cho xe chạy thẳng về hướng ngược lại, tôi điều chỉnh gương chiếu hậu để nhìn cậu ta lần cuối trước khi ra khỏi bãi đỗ. Cậu ta bắt đầu quay góc bước đi, rồi nện nắm tay đánh sầm vào mui một chiếc xe cạnh đó.

Hay rồi, Sky. Cậu ta nóng tính đấy chứ.

Thứ Hai

Ngày 27 Tháng 8 Năm 2012

4:47 Chiều

Sau khi xếp đám đồ vừa mua vào từng chỗ gọn gàng, tôi bốc một nắm sô cô la từ nơi cất giấu nhét vào túi, sau đó trèo ra ngoài cửa sổ. Tôi đẩy cửa sổ nhà Six lên rồi trèo vào trong. Lúc này đã hơn bốn giờ chiều nó vẫn còn đang ngủ, vì thế tôi nhón chân đi đến giường nó, quỳ xuống. Con bé đang đắp mặt nạ. Mái tóc vàng xỉn của nó dính bết cả vào má vì đông nước dãi chảy ra khi ngủ. Tôi lần lại gần hơn cho đến khi kề sát mặt nó và hét văng lên.

“SIX! DẬY ĐI!”

Con bé lập tức ngồi dựng lên với một công lực kinh khủng khiến tôi không có thời gian né. Khuỷu tay nó quật thẳng vào mắt tôi khiến tôi ngã ngửa ra sau. Tôi vội ôm lấy con mắt đau và nằm thẳng cẳng ra sàn. Nhìn lên bằng con mắt còn lành lặn, tôi thấy nó ngồi dậy trên giường, hai tay ôm đầu và quắc mắt nhìn tôi. “Cậu đúng là đồ quỷ!” Nó rên lên. Rồi nó ném chăn sang bên, ra khỏi giường đi thẳng vào phòng tắm.

“Tớ nghĩ cậu tặng tớ một con mắt thâm rồi,” tôi rên rỉ.

Six để mở cửa phòng tắm và ngồi xuống bồn cầu. “Tốt. Đáng đời.” Nó giật giấy vệ sinh rồi dùng chân đá cửa phòng tắm đóng sầm lại. “Tốt hơn là cậu có thứ gì hay ho để kể khi đánh thức tớ dậy kiểu này đi. Cả đêm qua tớ đã phải thức để thu xếp đồ đạc.”

Six chưa bao giờ là người dậy sớm, và nhìn qua thì nó cũng chẳng phải người tỉnh táo vào buổi chiều. Thành thực mà nói, nó càng chẳng phải người lọ mọ đêm hôm. Nếu tôi phải đoán thời điểm nào nó cảm thấy thoải mái nhất trong ngày, thì hẳn đó là khi nó ngủ. Có lẽ đó là lý do vì sao nó ghét phải thức dậy vô cùng.

Khiếu hài hước và tính thẳng thắn của Six là những yếu tố lớn lao khiến chúng tôi hoà hợp được lâu đến thế. Những đứa con gái lấm mồm và giả tạo khiến tôi khó chịu kinh khủng. Tôi không nghĩ lấm mồm thậm chí nằm trong vốn từ vựng của Six. Nó chỉ còn thiếu một từ đồ đen sì tẻ ngắt nữa thôi là sẽ trở thành cô gái tuổi teen hay ừ ừ chán chường điển hình. Còn giả tạo ư? Tính nó thẳng như ruột ngựa, bất kể bạn có muốn hay không. Chẳng có điều gì giả dối ở Six, ngoại trừ cái tên.

Năm Six mười bốn tuổi và bố mẹ nó nói rằng cả nhà sẽ chuyển từ Maine tới Texas, nó chống đối bằng cách không chịu đáp lại khi được gọi tên. Tên thật của nó là Seven Marie, vì thế nó sẽ chỉ đáp lại khi được gọi là Six. Đó là cách nó trêu tức bố mẹ vì vụ chuyển nhà. Họ vẫn gọi nó là Seven, nhưng mọi người khác đều gọi nó là Six. Thế mới biết nó cũng ngoan cố chả kém gì tôi, và đây là một trong rất nhiều lý do khiến chúng tôi trở thành bạn chí cốt.

“Tớ nghĩ cậu sẽ vui sướng khi được tớ đánh thức đây.” Tôi nhồm dậy từ sàn nhà và trèo lên giường. “Có chuyện rất kỳ lạ đã xảy ra hôm nay.”

Six mở cửa phòng tắm và bước trở lại giường. Nó nằm xuống cạnh tôi rồi kéo tấm chăn phủ lên quá đầu. Nó lăn một vòng tránh khỏi tôi, đập đập chiếc gối cho đến khi nó thấy thoải mái. “Để tớ đoán nhé... Mẹ Karen lắp truyền hình cáp hả?”

Tôi lăn tới gần nó hơn, quàng tay quanh người nó. Ngả đầu xuống gối của nó, tôi thủ thỉ. “Đoán lại đi.”

“Cậu gặp gã nào đó ở trường hôm nay, giờ cậu có thai, chuẩn bị kết hôn và tớ thì không thể làm phù dâu tại đám cưới của cậu được vì tớ sắp phải đi tới tận đầu bên kia của cái thế giới chết tiệt này?”

“Gần đúng đấy, nhưng không phải.” Tôi gõ ngón tay lên vai nó.

“Thế thì là cái gì nào?” Six bực bội.

Tôi nằm ngửa ra và thở một hơi dài. “Sau giờ học tớ gặp một chàng tại cửa hàng tạp hoá, và chết tiệt, Six ạ, cậu ta rất đẹp. Đáng sợ, nhưng đẹp mê hồn.”

Six lập tức lăn qua, làm thế nào đó mà thúc luôn khuỷu tay thẳng vào con mắt vừa bị tấn công ít phút trước của tôi. “Cái gì cơ?!” Nó hét âm lên, lờ đi sự thật rằng tôi đang ôm mắt và rên rỉ lần nữa. Nó ngồi thẳng dậy và kéo tay tôi ra khỏi mắt. “Cái gì cơ?!” Nó lại la lên. “Thật không đấy hả?”

Tôi vẫn nằm đó, cố nén chặt cơn đau nhức nhối nơi mắt mình. “Tớ biết. Ngay khi tớ nhìn thấy cậu ta, toàn thân tớ như thể tan chảy xuống sàn nhà. Cậu ta thật... ôi.”

“Cậu có nói chuyện với cậu ta không? Có xin số điện thoại của cậu ta chưa? Cậu ta có rủ cậu đi chơi không?”

Tôi chưa bao giờ thấy Six háo hức sôi nổi đến thế. Nó làm tôi hoa hết cả mắt, và tôi không chắc mình có thích như thế không.

“Chúa ơi, Six. Từ từ xem nào.”

Con bé nhìn xuống tôi và nhíu mày. “Sky, bốn năm nay tớ đã lo sốt vó về cậu, tưởng rằng chuyện này sẽ không bao giờ xảy ra. Cậu đồng tính cũng được. Cậu chỉ thích những gã mọt sách lùn tịt gầy gò xương cũng được. Kể cả cậu chỉ mê những lão già nhăn nhoe với cái ấy thậm chí còn nhăn nhoe hơn cũng được. Nhưng tớ không chịu nổi ý nghĩ cậu không bao giờ có thể trải nghiệm ham muốn.” Nó ngả lưng xuống giường. “Ham muốn là cảm giác hay ho nhất trong số tất cả những tội lỗi chết người đầy Sky.”

Tôi bật cười và lắc đầu. “Tớ lại nghĩ khác. Ham muốn là thứ vớ vẩn. Cậu cứ tôn nó lên tận mây xanh suốt bao nhiêu năm nay. Còn tớ vẫn bỏ phiếu cho niềm đam mê với đồ ăn.” Nói xong tôi lôi một viên sô cô la từ trong túi ra và bỏ tọt vào mồm.

“Tớ cần nghe chi tiết,” Six nói.

Tôi nhồm dậy tới khi lưng dựa vào tấm ván đầu giường. “Tớ không biết miêu tả thế nào. Khi nhìn vào cậu ta, tớ không muốn dừng lại. Tớ có thể nhìn chăm chăm vào cậu ta suốt cả ngày. Nhưng khi cậu ta nhìn lại, tớ phát hoảng. Cậu ta nhìn tớ như thể tức giận điều gì đó với tớ. Sau đó, cậu ta đuổi theo khi tớ ra xe và đòi được biết tên tớ, như thể sắp phát cáu lên vì việc này. Như thể tớ làm cậu ta khó chịu. Từ chỗ muốn hôn lên những lúm đồng tiền của cậu ta, tớ chỉ muốn tránh thật xa khỏi anh chàng dở người ấy.”

“Cậu ta đuổi theo cậu ư? Tới xe của cậu?” Six hỏi một cách ngờ vực. Tôi gật đầu và kể cho nó nghe tường tận từng chi tiết hành trình tới cửa hàng tạp hóa, tất cả mọi chi tiết cho đến sự kiện cậu ta giáng nắm đấm vào chiếc xe cạnh mình.

“Chúa ơi, quả là kỳ cục thật,” con bé nói khi tôi kết thúc. Nó nhồm dậy và bắt chước thế ngồi của tôi - tựa vào đầu giường. “Cậu có chắc cậu ta không phải đang tán tỉnh cậu không? Hay đang cố xin số điện thoại của cậu? Ý tớ là, tớ đã nhìn thấy cậu khi ở gần đám con trai, Sky. Cậu giả vờ rất tốt, ngay cả khi cậu cũng cảm thấy gì với họ. Tớ biết cậu biết cách đọc vị bọn con trai, nhưng tớ nghĩ có thể cậu bị anh chàng này hớp mất hồn, nên trực giác bị lu mờ. Cậu có nghĩ thế không?”

Tôi nhún vai. Có thể Six đúng. Có thể tôi đã đọc vị nhầm cậu ta và phản ứng tiêu cực của tôi đã thôi thúc cậu ta đổi ý về chuyện rủ tôi đi chơi. “Cũng có thể. Nhưng dù chuyện này là gì, nó cũng hỏng bét hết rồi. Cậu ta là học sinh bỏ học, cậu ta thất thường, dễ nổi cáu và... cậu ta... vô vọng. Tớ không biết mình thích kiểu con trai thế nào, nhưng chắc không phải kiểu giống chàng Holder này.”

Six túm lấy hai má tôi, ép chúng lại với nhau, rồi quay mặt tôi về phía nó. “Cậu vừa nói Holder đấy à?” Nó hỏi, đôi lông mày sắc sảo được tia kỹ lưỡng nhướng lên tò mò.

Môi tôi xoắn lại với nhau dưới áp lực bàn tay con bé, vì thế tôi chỉ gật đầu thay vì đáp lại bằng lời.

“Dean Holder? Có mái tóc nâu lòa xòa? Đôi mắt xanh u uẩn? Anh chàng nóng nảy hết như bước ra từ Câu lạc bộ Chiến đấu?”

Tôi nhún vai. “Có vẻ đúng đấy.” Tôi nói, chỉ có thể phát ra những tiếng ấy vì tay Six vẫn ép chặt má tôi. Nó buông tay ra, tôi bèn nhắc lại, “Có vẻ đúng đấy.” Nói rồi tôi giơ tay lên xoa má. “Cậu biết cậu ta à?”

Six đứng dậy và giơ tay lên không trung. “Tôi sao hả Sky? Trong số bao nhiêu chàng trai cậu có thể thấy hấp dẫn, thế quái nào lại là Dean Holder hả?” Con bé có vẻ thất vọng. Sao nó có vẻ thất vọng đến thế nhỉ? Tôi chưa bao giờ thấy nó nhắc đến Holder trước đây, vì thế chắc không phải nó từng hẹn hò với cậu ta. Thế quái nào nó lại chuyển từ trạng thái háo hức sang... vô cùng, vô cùng chán nản thế này nhỉ?

“Tớ cần nghe chi tiết,” tôi nói.

Six ngẩng đầu và đu chân bước xuống giường. Nó bước tới tủ quần áo, lôi ra chiếc quần jean từ trong hộp rồi kéo lên bên ngoài quần lót. “Cậu ta là một kẻ tồi tệ, Sky. Trước đây cậu ta vẫn học trường mình, nhưng năm ngoái mới đầu năm học cậu ta đã bị gửi tới trại cải huấn. Tớ không biết rõ, nhưng có thể kết luận cậu ta không thể trở thành một cậu bạn trai đáng hoàng đâu.”

Lời miêu tả của Six về Holder không làm tôi ngạc nhiên. Tôi ước gì có thể nói nó không làm tôi thất vọng, nhưng tôi không thể.

“Từ khi nào thì ai đó có thể trở thành bạn trai đảng hoàng thế?” Tôi không nghĩ Six từng có cậu bạn trai nào trong đời lâu hơn một đêm.

Nó nhìn tôi, rồi nhún vai. “Ừ nhỉ.” Nó tròng một chiếc áo sơ mi qua đầu rồi bước tới bồn rửa mặt trong phòng tắm. Lấy bàn chải đánh răng, quét kem lên, nó trở ra phòng ngủ, vừa đi vừa đánh răng.

“Sao cậu ta bị gửi tới trại cải huấn thế?” Tôi hỏi, không chắc mình có thực sự muốn nghe câu trả lời hay không.

Six lôi bàn chải ra khỏi miệng. “Họ bắt được cậu ta đang phạm một tội mang tính kỳ thị... cậu ta tấn công một thằng đồng tính nào đó trong trường. Khá chắc chắn đó là lần thứ ba rồi hay sao ấy.” Nó lại nhét bàn chải vào miệng và đi tới bồn rửa để nhổ ra.

Kỳ thị? Thật sao? Dạ dày tôi lại cuộn lên, nhưng lần này không theo chiều hướng tốt đẹp.

Six trở ra phòng ngủ sau khi đã buộc túm tóc lên kiểu đuôi ngựa. “Khỉ thật,” nó vừa nói vừa xăm soi mớ nữ trang. “Lỡ như đây là lần duy nhất cậu thấy thèm khát một chàng trai, mai một cậu chẳng bao giờ cảm thấy thế nữa thì sao?” Sự lựa chọn từ ngữ của nó làm tôi nhăn mặt. “Tớ không thèm khát cậu ta, Six.”

Nó xua tay trong không khí. “Thèm khát. Hấp dẫn. Như nhau cả thôi,” nó trêu tôi rồi trở lại giường. Nó thả một chiếc bông tai vào lòng, rồi uớ một chiếc khác. “Tớ đoán chúng mình nên cảm thấy nhẹ nhõm khi biết rằng trái tim cậu không hoàn toàn tan nát.” Six bỗng nheo mắt lại và nhoài về phía tôi, túm lấy cằm tôi để xoay mặt tôi sang trái. “Chuyện chết tiệt gì xảy ra với mắt cậu thế?”

Tôi bật cười và lặn khỏi giường để tránh bị ám hại lần nữa. “Do cậu chứ ai.” Tôi đi về phía cửa sổ. “Tớ cần gọi rửa đầu óc cho thông thoáng. Tớ định đi chạy đây. Đi cùng không?”

Six nhăn mũi. “Ồ... không. Cậu cứ vui vẻ đi.”

Tôi thò được một chân qua bậc cửa sổ thì nó gọi tôi lại. “Lát nữa tớ muốn biết mọi chuyện về ngày đi học đầu tiên của cậu. Và tớ cũng có quà cho cậu nữa. Đêm nay tớ sẽ mò sang.”

Thứ Hai

Ngày 27 Tháng 8 Năm 2012

5:25 Chiều

Phổi tôi căng tức, cơ thể thì như tê dại đi khi tôi quay trở lại đường Aspen.

Nhịp thở của tôi đã chuyển từ những lần thở ra hít vào đều đặn có kiểm soát sang hỗn hển gấp gáp. Đây chính là thời điểm tôi yếu nhất khi chạy bộ. Thời điểm mà từng gram trong người đều phải tận lực để đẩy toàn thân về phía trước, tôi phải toàn tâm toàn lực cho bước chạy tiếp theo, không thể nghĩ về điều gì khác.

Bước chạy tiếp theo.

Không điều gì khác.

Trước đây tôi chưa bao giờ chạy xa đến thế này. Tôi luôn dừng lại khi biết mình đã chạy đủ một dặm rưỡi - cột mốc cách đây mấy tòa nhà, nhưng lần này thì tôi không dừng ở đó. Bất chấp nỗi tuyệt vọng quen thuộc đã xuất hiện trong cơ thể, tôi dường như vẫn không thể khép chặt tâm trí. Tôi tiếp tục chạy với hy vọng sẽ đạt tới cảnh giới đó, nhưng lần này mọi chuyện mất nhiều thời gian hơn hẳn thường lệ. Thứ duy nhất khiến tôi quyết định dừng lại là sự thật tôi vẫn phải hồi phục cho chặng đường về nhà, là nước thì gần như hết sạch.

Tôi dừng lại ở rìa lối xe chạy và tựa mình vào hộp thư, mở nắp chai nước ra. quệt mồ hôi trên trán bằng mu bàn tay, tôi đưa chai nước lên môi, cố nhỏ khoảng bốn giọt nước vào miệng mình trước khi nó trở nên khô kiệt. Tôi đã nốc cạn cả một chai nước dưới cái nóng Texas này, tự mắng chính mình vì đã quyết định không chạy vào sáng nay. Dưới cái nóng, tôi chỉ là một kẻ vô tích sự.

Sợ bị mất nước, tôi quyết định sẽ đi bộ về chứ không chạy. Tôi không nghĩ việc dồn ép bản thân tới mức suy kiệt sẽ khiến mẹ Karen sung sướng. Chỉ riêng việc tôi chạy bộ một mình đã khiến bà lo lắng rồi.

Chuẩn bị nhấc chân đi, tôi nghe thấy một giọng nói quen thuộc vọng tới sau lưng.

“Chào, bạn.”

Như thể tim đập vẫn chưa đủ nhanh, tôi chậm chậm quay lại và thấy Holder đang nhìn đắm đắm vào mình. Cậu ta mỉm cười, những lúm đồng tiền hằn sâu nơi khóe miệng. Tóc cậu ta ướt đầm mồ hôi - rõ ràng cậu ta cũng vừa mới chạy giống tôi.

Tôi chớp mắt hai lần, bán tín bán nghi rằng đây có thể là một ảo ảnh hiện ra bởi tình trạng kiệt sức của mình. Bản năng bảo tôi phải tức tốc bỏ trốn, nhưng cơ thể thì lại muốn được bao bọc trong vòng tay

lấp lánh mồ hôi ấy.

Cơ thể mình đúng là phản trắc thật.

May thay, tôi vẫn chưa hồi sức hoàn toàn sau quãng đường vừa chạy, vì thế cậu ta sẽ không thể biết được những hơi thở đứt quãng này là do tôi vừa gặp lại cậu ta.

“Chào,” tôi đáp như hết hơi. Cố hết sức nhìn vào mặt Holder, nhưng dường như tôi không thể bắt đôi mắt mình thôi lướt xuống phạm vi bên dưới cổ của cậu ta. Thay vào đó, tôi dán mắt xuống chân mình để né tránh sự thật cậu ta chẳng mặc gì ngoài quần sóc và giày chạy. Cái cách chiếc quần sóc của cậu ta nấn ná nơi cặp hông cũng đủ để tôi tha thứ hết mọi điều tồi tệ tôi biết về cậu ta ngày hôm nay.

“Cậu cũng chạy à? Cậu ta hỏi, tựa khuỷu tay lên hộp thư.

Tôi gật đầu. “Thường là vào buổi sáng. Mình quên mất buổi chiều trời nóng cỡ nào.” Cố nhìn lại Holder, tôi giơ tay lên ngang mắt để che đi ánh mặt trời đang chiếu rực rỡ trên đầu cậu ta như một vầng hào quang.

Thật mỉa mai.

Holder đưa tay ra, tôi giật lùi lại trước khi nhận ra cậu ta chỉ đang đưa cho tôi chai nước của mình. Môi cậu ta mím lại để cố nén cười - rõ ràng cậu ta biết tôi nôn nao đến thế nào khi cậu ta ở cạnh.

“Uống đi.” Cậu ta giơ cái chai đã vơi một nửa về phía tôi. “Trông cậu đuối lắm.”

Bình thường tôi sẽ không uống nước người lạ cho. Đặc biệt không nhận nước từ những người mà tôi biết là người xấu, nhưng tôi đang khát. Khát đến kinh khủng.

Tôi chộp lấy chai nước và ngửa cổ tu ba ngụm lớn. Tôi muốn uống nốt phần còn lại chết đi được, nhưng không thể làm cạn nguồn tiếp tế của cậu ta. “Cảm ơn,” tôi nói rồi trả lại chai nước. Đưa tay quệt miệng xong, tôi nhìn lẻ đường sau lưng. “Ừm, tôi còn một dặm rưỡi đường về nữa, vì thế tôi phải bắt đầu thôi.”

“Phải gần hai dặm rưỡi đấy,” Holder nói, lia mắt đến bụng tôi. Cậu ta áp môi vào cái chai mà không chùi miệng chai đi, ánh mắt vẫn dán vào tôi khi ngửa đầu ra sau và tu hết chỗ nước còn lại. Tôi không thể không nhìn vào đôi môi cậu ta đang bao quanh phần miệng chai - nơi môi tôi vừa chạm vào. Chúng tôi gần như đang hôn nhau vậy.

Tôi lắc đầu. “Gì cơ?” Tôi không chắc cậu ta vừa nói điều gì vì còn đang mãi ngẩn ra nhìn đám mồ hôi nhỏ xuống nơi ngực cậu.

“Mình nói quãng đường phải gần hai dặm rưỡi đấy. Cậu sống ở khu Conroe, cách đây chừng hơn hai dặm. Cậu chạy một vòng đến gần năm dặm.” Cậu ta nói như thể bị ấn tượng bởi điều đó.

Tôi nhìn cậu ta tò mò. “Cậu biết mình sống ở phố nào ư?”

“Ừ.”

Cậu Holder này chẳng biết tiếp chuyện chút nào. Tôi vẫn nhìn như đóng đinh vào cậu ta và im lặng, chờ đợi một lời giải thích.

Thấy được tôi chưa thỏa mãn với một câu “ừ”, nên cậu ta thở dài. “Linden Sky Davis, sinh ngày 29 tháng 9. Nhà số 1455 phố Conroe. Một mét sáu hai. Từng tham gia hiến máu.”

Tôi lùi lại một bước, đột ngột nhìn thấy tương lai gần bị ám sát hiện ngay ra trước mắt mình, dưới bàn tay của kẻ theo dõi mà chỉ trong mơ tới mới thấy kia. Tôi phân vân không biết mình có nên bỏ bàn tay che nắng ra để nhìn rõ anh chàng hơn, phòng trường hợp mình trốn thoát hay không. Có lẽ tôi cần ghi nhớ từng đường nét của cậu ta để cung cấp cho người về phác họa chân dung hung thủ.

“Chứng minh thư của cậu,” cậu ta giải thích khi nhìn thấy biểu cảm vừa kinh hoàng vừa bấn loạn trên gương mặt tôi.

“Cậu đã cho mình xem chứng minh thư lúc trước. Lúc ở cửa hàng ấy.” Không hiểu sao lời giải thích này không hề làm tôi bớt lo sợ “Cậu chỉ liếc qua trong vòng hai giây mà?”

Cậu ta nhún vai. “Mình có trí nhớ tốt.”

“Cậu lên đi theo mình,” tôi nói không chút cảm xúc.

Cậu ta bật cười. “Mình lên đi theo ư? Cậu mới là người đang đứng trước cửa nhà mình đấy.” Nói rồi cậu ta chỉ về phía ngôi nhà phía sau mình. Nhà cậu ta ư? Sự tình cờ này là thế quái nào vậy? Cậu ta đứng thẳng dậy và gõ nhẹ ngón tay lên hàng chữ ở mặt trước hộp đựng thư.

Nhà Holder.

Tôi có thể cảm thấy máu dồn lên hai má, nhưng điều đó không quan trọng. Sau một buổi chiều chạy dưới cái nóng Texas này mà lại bị thiếu nước, tôi dám chắc toàn thân mình đã đổ bưng. Tôi cố không liếc về phía nhà Holder, nhưng tính tò mò là điểm yếu của tôi. Đó là một ngôi nhà giản dị, không quá phô trương. Phù hợp với khu trung lưu này. Cả chiếc xe đậu trên lối vào kia cũng vậy. Đó có phải là xe của cậu ta không? Từ cuộc đối thoại của Holder với cô nàng ở cửa hàng tạp hoá, tôi có thể suy ra cậu ta trạc tuổi tôi, vì thế hẳn cậu ta phải sống cùng cha mẹ. Nhưng làm sao mà tôi không hề trông thấy cậu ta trước đây nhỉ? Làm sao mà tôi không biết cách mình chưa đầy ba dặm lại có chàng trai duy nhất trên đời có thể biến tôi thành một khối ‘bức hỏa’ đáng thất vọng thế này?

Tôi hắng giọng. “Ồ, cảm ơn về chai nước.” Tôi không thể nghĩ tới điều gì khác ngoài mong muốn thoát khỏi tình huống khó xử này. Tôi trao cho cậu ta một cái vẫy tay vội vàng rồi chuẩn bị sải bước.

“Đợi một giây,” Holder kêu lên từ sau lưng tôi. Tôi không chậm lại, vì thế cậu ta vượt qua tôi và quay lại, đi bộ giật lùi ngược với hướng mặt trời. “Để mình đổ đầy nước cho cậu.” Nói rồi cậu ta giật luôn chai nước trong tay trái của tôi, vô tình lướt tay qua bụng tôi. Một lần nữa tôi cứng người.

“Mình sẽ trở lại ngay,” cậu ta nói, rồi chạy mất hút về phía nhà mình.

Tôi đứng như trời trồng. Đây là một hành động tử tế hoàn toàn đối lập. Một hiệu ứng khác của chứng tâm thần phân liệt chẳng? Hẳn cậu này là một sinh vật đột biến, như Người Không lông Xanh The Hulk^[4]. Hoặc Jekyll và Hyde^[5]. Tôi tự hỏi liệu có phải Dean là nhân cách tốt còn Holder là nhân cách đáng sợ hay không. Rõ ràng cái kẻ tôi gặp ở cửa hàng tạp hóa lúc nãy là Holder. Tôi nghĩ mình thích cậu chàng Dean này hơn nhiều.

Cảm thấy cứ đứng đợi thì hơi kỳ cục, tôi bèn bước trở lại lối đỗ xe nhà cậu ta, cứ mấy giây lại dừng một chút để nhìn ra con đường dẫn về nhà mình. Tôi chẳng biết phải làm gì. Dường như bất cứ quyết định nào tôi đưa ra vào lúc này cũng sẽ nằm vào phần đĩa ngớ ngẩn của cán cân.

Tôi có nên ở lại không?

Tôi có nên bỏ chạy không?

Hay tôi nên trốn vào mấy lùm cây kia trước kia cậu ta quay lại với dao và xích trói?

Trước khi tôi có cơ hội bỏ chạy, cửa trước đã mở ra, và cậu ta quay lại với một chai nước đầy. Lần này mặt trời ở phía sau tôi, vì thế tôi không phải chột vật mới nhìn được mặt cậu ta. Nhưng cũng chẳng hay ho chút nào, vì kể từ lúc đó tất cả những gì tôi muốn là dán mắt vào anh chàng này.

Ôi trời! Tôi ghét sự thèm muốn kinh khủng.

Ghét. Nó.

Từng tế bào trong người tôi đều biết rõ cậu bạn này không tử tế gì, nhưng cơ thể tôi dường như chẳng chút đếm xỉa đến điều đó.

Cậu ta đưa cho tôi chai nước. Tôi nhanh chóng tu một ngụm nữa. Tôi vốn ghét cái nóng Texas, lại còn thêm cả Dean Holder nữa thì cảm giác không khác gì bị chôn dưới đáy Địa ngục vậy.

“Ồ... lúc trước ấy ở cửa hàng ấy?” Cậu ta hơi ngập ngừng, bồn chồn. “Nếu mình làm cậu thấy khó chịu, thì xin lỗi nhé.”

Phải tôi gào xin chút không khí, nhưng bằng cách nào đó tôi đã xoay sở trả lời được. “Cậu không làm tôi khó chịu.”

Cậu làm tôi sợ rợn tóc gáy ấy chứ.

Holder nheo mắt nhìn tôi chăm chú trong vài giây. Hôm nay tôi đã phát hiện ra mình không thích bị sẫm soi... Tôi thích không bị chú ý. “Mình cũng không có ý tiếp cận tán tỉnh cậu,” cậu ta nói. “Mình tưởng cậu là một người khác.”

“Không sao.” Tôi cố nặn ra một nụ cười, nhưng có sao đấy nhé. Tại sao tôi lại đột nhiên thất vọng đến nát lòng nát dạ khi cậu ta không có ý tiếp cận mình thế nhỉ? Tôi nên vui mừng mới phải chứ.

“Không phải mình sẽ không tiếp cận cậu đâu nhé,” cậu ta thêm vào với nụ cười toe toét. “Mình chỉ

không làm chuyện đó tại thời điểm cụ thể kia thôi.” Ôi, ơn Chúa. Câu nói ấy của cậu ta làm tôi bất giác mỉm cười, dù tôi rất cố gắng để không cười.

“Muốn mình chạy cùng không?” Cậu ta hỏi, hất đầu về phía con đường sau lưng tôi.

Có, làm ơn đi.

“Không, mình ổn mà.”

Holder gật đầu. “Ừm, chẳng nào thì mình cũng chạy lỗi này. Mình chạy hai lần một ngày và vẫn còn một vài...” Cậu ta ngừng lại giữa chừng và bước nhanh một bước về phía tôi. Năm lấy cằm tôi, cậu ta ngửa đầu tôi ra sau. “Ai làm chuyện này với cậu thế?” Ấn sau ánh nhìn của cậu ta là vẻ khắc nghiệt hết như lúc tôi nhìn thấy trong cửa hàng tạp hóa. “Lúc trước mắt cậu đâu có thế này?”

Tôi ngoảnh đi và cười xoà. “Chỉ là một tai nạn thôi. Đừng bao giờ đánh thức một cô nàng tuổi teen đang say giấc.”

Holder không cười. Cậu ta bước thêm một bước nữa và nghiêm khắc nhìn tôi, sau đó lướt ngón tay cái qua phần dưới mắt tôi. “Cậu sẽ kể với ai đó, đúng không? Nếu có người làm thế này với cậu?”

Tôi muốn đáp lại. Thực lòng rất muốn. Nhưng tôi không thể. Chàng trai này đang chạm vào mặt tôi. Bàn tay cậu ta đang ở trên má tôi. Tôi không thể nghĩ, không thể nói, không thể thở. Sức nóng dữ dội toát ra từ sự hiện diện của Holder như rút cạn không khí trong phổi lẫn sức mạnh nơi đầu gối tôi. Tôi lơ đãng gật đầu. Cậu ta nhíu mày, thu tay về.

“Mình sẽ chạy với cậu,” cậu ta khẳng định, không phải câu hỏi. Đặt tay lên vai tôi, cậu ta quay tôi về hướng đối diện và đẩy nhẹ. Cậu ta sai từng bước dài cạnh tôi, chúng tôi cùng chạy trong lặng lẽ.

Tôi muốn nói chuyện với Holder. Tôi muốn hỏi cậu ta về một năm trong trại cải huấn, tại sao cậu ta bỏ học, tại sao cậu ta lại có hình xăm kia... nhưng tôi quá sợ hãi để khám phá ra đáp án. Đây là chưa kể tôi đã hoàn toàn hết hơi. Vì thế chúng tôi cứ thế im như hén chạy bên nhau suốt quãng đường trở về nhà tôi.

Khi đến gần lối đậu xe, chúng tôi cùng giảm tốc độ thành đi bộ. Tôi không biết phải kết thúc chuyện này như thế nào. Chưa từng có ai chạy cùng tôi, vì thế tôi không chắc hai người chạy đồng hành khi chia tay nhau sẽ chào hỏi kiểu gì. Tôi quay lại và trao cho cậu ta một cái vẫy tay nhanh chóng. “Mình đoán là mình sẽ gặp lại cậu sau?”

“Nhất định rồi,” cậu ta nói, mắt dán vào tôi.

Tôi mỉm cười với cậu ta, một cách không thoải mái lắm, rồi quay bước. Nhất định ư? Tôi lật đi lật lại hai từ đó trong tâm trí khi hướng về phía đường đỗ xe. Ý anh chàng này là gì nhỉ? Cậu ta không cố xin số điện thoại của tôi, dù không biết tôi chả có cái điện thoại nào. Cậu ta cũng không hỏi liệu tôi có muốn chạy cùng cậu ta nữa hay không. Nhưng cậu ta nói nhất định như thể chắc chắn lắm, và tôi... phần nào hy vọng thế.

“Sky, đợi đã.” Cách giọng cậu ta quân quanh tên tôi khiến tôi chỉ ước sao toàn bộ vốn từ vựng của cậu ta chỉ có mỗi một từ là Sky. Tôi quay lại và cầu nguyện cậu ta sẽ thốt ra một câu tán tỉnh sến sẩm nào đó. Tôi hoàn toàn xin chết vì nó ngay lúc này.

“Mình nhờ một việc được không?”

Bất cứ việc gì. Mình sẽ làm bất cứ việc gì cậu yêu cầu chừng nào cậu còn ở trần thế này.

“Ừ?”

Holder ném cho tôi chai nước của mình. Tôi bắt lấy và nhìn xuống cái chai rỗng, cảm thấy tội lỗi vì đã không nghĩ đến việc đề nghị rót đầy nước cho cậu ta. Tôi bắt nó trong không trung và gật đầu, sau đó chậm chậm bước lên những bậc thềm để vào nhà. Trong bếp, mẹ Karen đang chắt bát đĩa vào máy rửa. Ngay khi cánh cửa đóng lại sau lưng, tôi hớp hớp chút không khí cho hai lá phổi đang gào thét.

“Chúa ơi, Sky. Trông con như sắp chết đến nơi ấy. Ngồi xuống đi.” Bà cầm lấy cái chai từ tay tôi và ấn tôi ngồi xuống ghế. Tôi để bà rót đầy nước vào chai trong lúc ngồi thở - hít vào bằng mũi và thở ra đường miệng. Rồi bà quay lại đưa chai nước cho tôi. Tôi đóng nắp vào, đứng dậy chạy ra ngoài đưa cho Holder.

“Cảm ơn nhé,” cậu ta nói. Và tôi đứng đó, nhìn cậu ta áp đôi môi đầy đặn ấy vào miệng chai.

Chúng mình lại gần như hôn nhau lần nữa kia.

Tôi không thể phân biệt được đâu là ảnh hưởng của quãng đường chạy gần năm dặm và đâu là ảnh hưởng của Holder lên mình nữa. Cả hai thứ ấy đều khiến tôi cảm giác như thể mình sắp chết ngạt đến nơi. Holder đóng nắp chai lại và mắt cậu ta lại lang thang khắp cơ thể tôi, nắn nã nơi vùng eo bụng để trần của tôi hơi lâu một chút trước khi trở lại với mắt tôi. “Cậu có chạy trên đường đua không?” Tôi khoanh tay lại để che đi vùng bụng. “Không. Nhưng mình đang nghĩ đến chuyện thử.”

“Cậu nên thử. Cậu mới chỉ chạy chưa đầy năm dặm mà đã sắp hết hơi rồi,” cậu ta nói. “Cậu học năm cuối hả?”

Anh chàng này không biết cá nhân tôi đã phải nỗ lực đến mức nào mới không ngã khụy xuống vỉa hè và thở dốc vì thiếu dưỡng khí. Tôi đã bao giờ chạy xa đến thế trong một lần đâu! Tôi phải cố gắng dõ dỏi lắm mới ra vẻ được rằng điều đó chẳng có gì to tát. Rõ ràng là tôi giả vờ cũng rất giống.

“Cậu hẳn phải biết mình có học năm cuối hay không chứ nhỉ? Cậu đã chênh mảng với kỹ năng theo dõi theo rồi.”

Khi những lúm đồng tiền xuất hiện trở lại trên gương mặt cậu ta, tôi chỉ muốn đập tay chúc mừng chính bản thân mình.

“Ồ, cậu phần nào đã gây khó dễ cho kẻ muốn theo dõi cậu đấy,” cậu ta nói. “Mình thậm chí còn không tìm được cậu trên Facebook.”

Cậu chàng này vừa thừa nhận đã tìm kiếm tôi trên Facebook. Tôi mới biết cậu ta chưa đầy hai tiếng, thế nên sự thật rằng cậu ta về thẳng nhà để tìm kiếm tôi trên Facebook quả có khiến tôi hơi hãnh diện. Một nụ cười bất giác bùng lên trên gương mặt tôi, và tôi chỉ muốn tặng nắm đấm cho con bé thảm hại đang tức đi sự lãnh đạm hờ hững mà tôi thường có.

“Minh không có Facebook. Nhà mình không lắp mạng,” tôi giải thích.

Holder mở to mắt nhìn tôi và cười theo cái kiểu không thể tin được vào điều tôi vừa nói. Cậu ta vuốt đám tóc loà xoà trước trán ra sau. “Thế còn điện thoại cậu không thể vào mạng qua điện thoại sao?”

“Không có điện thoại luôn. Mẹ mình không phải là fan của công nghệ hiện đại. Không có cả tivi.”

“Chết tiệt,” cậu ta cười vang. “Cậu nghiêm túc đấy chứ hả? Thế cậu làm gì để giải trí?”

Tôi mỉm cười đáp lại và nhún vai. “Minh chạy.”

Holder lại nhìn tôi thật lâu, đột ngột thả rời sự chú ý xuống vùng bụng của tôi. Từ giờ tôi sẽ suy nghĩ thật kỹ lưỡng trước khi quyết định mặc áo nịt ngực thể thao ra ngoài.

“Ồ, vậy trong trường hợp này, cậu có tình cờ biết cô gái nào đó thường dậy chạy bộ buổi sáng vào giờ nào không?” Cậu ta nhìn trở lại vào mắt tôi, và tôi không thấy con người mà Six đã miêu tả với tôi đâu nữa. Trước mắt tôi chỉ thấy một anh chàng đang tán tỉnh một cô gái, với ánh mắt lấp lánh nửa yêu mến nửa bồn chồn.

“Minh không biết liệu cậu có muốn dậy sớm như thế không?” Tôi nói. Cách cậu ta nhìn tôi, cộng với bầu không khí nóng nực của Texas bỗng nhiên khiến mắt tôi mờ đi. Tôi bèn hít vào thật sâu, mong rằng lúc này mình đừng có biểu lộ ra chút mệt mỏi hay lúng túng nào.

Holder nghiêng đầu về phía tôi, nheo mắt. “Cậu không biết mình muốn dậy sớm như thế kinh khủng đến mức nào đâu.” Rồi cậu ta phô ra nụ cười rạng ngời cùng chiếc lúm đồng tiền, thế là tôi ngất xỉu.

Không... nghĩa đen đấy. Tôi ngất thật.

Căn cứ vào một bên vai đau nhức cùng đám cát sỏi bám vào má tôi, đó không phải một cú ngã duyên dáng yêu kiều cho lắm. Tôi choáng váng, ngã đánh rầm xuống lề đường trước khi Holder kịp đỡ được. Chẳng giống những anh hùng trong truyện xiu nào.

Tôi nằm sóng soài trên đi văng, có lẽ Holder đã đặt tôi xuống đó sau khi bế tôi vào nhà. Mẹ Karen đang cầm ly nước đứng cạnh tôi, còn Holder đứng sau bà, quan sát khoảnh khắc đáng xấu hổ nhất của đời tôi.

“Sky, uống chút nước đi con,” mẹ Karen nói, nâng gáy tôi lên, đỡ tôi về phía chiếc ly. Tôi nhấp một ngụm, sau đó ngã xuống gối và nhắm nghiền mắt lại, chỉ hy vọng mình lại ngất quách đi cho xong.

“Mẹ lấy khăn lạnh cho con nhé,” mẹ tôi nói tiếp. Tôi mở mắt ra, hy vọng Holder quyết định lên đi khi mẹ tôi rời khỏi phòng, nhưng cậu ta vẫn ở đó. Giờ cậu ta còn tiến lại gần hơn. Cậu ta quỳ xuống sàn

cạnh tôi rồi đưa tay chạm vào tóc tôi, lôi ra một thứ mà tôi đoán không phải là đất thì cũng là sỏi.

“Cậu chắc là cậu ổn chứ? Một cú ngã khá hiểm đấy.” Đôi mắt đầy lo lắng, cậu ta chùi thứ gì đó ra khỏi má tôi bằng ngón tay cái của mình, sau đó đặt tay lên đi văng cạnh tôi.

“Ôi, Chúa ơi,” tôi nói, lấy cánh tay che mắt. “Mình rất xin lỗi. Thật xấu hổ quá.”

Holder nắm lấy cổ tay tôi, rồi kéo nó ra khỏi mặt tôi. “Suyttt” Về lo âu trong mắt cậu ta dịu đi, nụ cười tinh nghịch sáng bừng lên gương mặt. “Mình khá là thích chuyện này đấy.”

Mẹ Karen đã trở lại phòng khách. “Khăn của con đây, con yêu. Con có muốn thứ gì đó để xử lý chỗ đau không? Con có buồn nôn không?” Bà không đưa khăn cho tôi mà đưa cho Holder rồi trở vào trong bếp. “Có lẽ mẹ có ít rễ hoa cúc vụn thò và rễ cây ngưu bàng đấy.”

Hay đấy. Nếu tôi chưa đủ ngượng chín người, thì mẹ tôi sẽ làm cho mọi chuyện thậm chí còn tệ hơn bằng việc bắt tôi nuốt thứ thuốc bà tự làm ngay trước mặt cậu bạn này.

“Con ổn mẹ à! Không bị đau chỗ nào hết.”

Holder nhẹ nhàng đặt chiếc khăn lên má tôi và lau khế. “Cậu có thể không đau bây giờ, nhưng lát nữa sẽ đau đấy,” cậu ta nói, khề khàng đến mức mẹ tôi không nghe thấy được. Cậu ta không xem xét má tôi nữa mà nhìn sâu vào mắt tôi. “Cậu nên uống thứ gì đó đi, chỉ đề phòng thôi.”

Tôi không biết tại sao lời gợi ý đó thốt ra từ miệng cậu ta nghe lại có vẻ hấp dẫn hơn từ miệng mẹ tôi, nhưng tôi gật đầu. Và nuốt xuống. Và nín thở. Và khép chặt hai đùi. Và cố ngồi dậy, vì việc nằm dài trên đi văng với hình bóng cậu ta lơ lửng ngay phía trên mình khiến tôi lại sắp ngất đến nơi.

Khi thấy tôi cố ngồi lên, Holder nắm lấy khuỷu tay tôi, giúp nâng tôi dậy. Mẹ Karen trở lại phòng khách để đưa cho tôi một ly nước cam nhỏ. Thuốc bà làm quá đắng, vì thế tôi phải uống chúng với nước quả để khỏi phun hết ra ngoài. Tôi cầm lấy ly nước, uống với tốc độ nhanh nhất từ trước tới giờ, sau đó lập tức đưa trả mẹ chiếc ly. Tôi chỉ muốn bà quay ngay vào trong bếp.

“Cô xin lỗi,” bà nói, đưa tay về phía Holder. “Cô là Karen Davis.”

Holder đứng dậy và bắt tay bà. “Cháu là Dean Holder. Bạn bè thường gọi cháu là Holder.”

Tôi bỗng ghen tỵ vì mẹ được chạm vào tay Holder. Tôi muốn được chen vào hàng người hâm mộ của cậu ta. “Làm sao cháu và Sky quen nhau thế?” Bà hỏi.

Cậu ta nhìn xuống tôi đúng lúc tôi ngẩng lên nhìn cậu ta. Mũi cậu ta chỉ hơi cong lên thành một nụ cười, nhưng tôi vẫn nhận thấy. “Chúng cháu thực ra chưa quen nhau,” cậu ta đáp khi nhìn trở lại mẹ tôi. “Chỉ là gặp nhau đúng lúc đúng chỗ thôi ạ, cháu đoán thế.”

“Ừm, cảm ơn cháu đã giúp con bé. Cô không biết vì sao nó ngất nữa. Nó đã bao giờ ngất đâu.” Rồi bà nhìn xuống tôi. “Hôm nay con đã ăn gì chưa?”

“Một miếng gà trong bữa trưa ạ,” tôi nói, không hé ra mấy thanh Snickers đã bỏ vào mồm trước khi chạy. “Quán ăn tự phục vụ ở trường thật kinh khủng.”

Mẹ tôi đảo mắt và giơ tay lên trời. “Sao con không ăn đã rồi hẵng chạy?” Tôi nhún vai. “Con quên mất. Con không hay chạy vào buổi chiều mà.”

Bà đem chiếc ly trở vào trong bếp và thở dài thườn thượt. “Mẹ không muốn con chạy nữa, Sky. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu lúc đó con chỉ có một mình? Con chạy quá nhiều.”

Mẹ đang đùa tôi chắc. Không đời nào tôi bỏ chạy được.

“Cô à,” Holder lên tiếng, nhìn mặt tôi trắng bệch đi, rồi nhìn trở về hướng bếp. “Cháu sống ngay khu Ricker và chiều nào cháu cũng chạy ngang đây.” (Cậu ta hẳn đang nói dối. Nếu là thật thì tôi đã để ý thấy rồi.) Nếu cô muốn an tâm hơn, từ tuần tới cháu sẽ rất vui lòng được chạy với con gái cô vào buổi sáng. Cháu thường chạy trên đường đua ở trường, nhưng chuyện đó không quan trọng. Cô biết đấy, chỉ để chắc chắn chuyện này không xảy ra nữa thôi ạ.”

À. Hóa ra là thế. Thảo nào đám cơ bụng kia trông quen quen.

Mẹ Karen trở ra phòng khách và nhìn tôi, sau đó nhìn Holder. Bà biết tôi yêu thích những quãng thời gian một mình trong khi chạy đến thế nào, nhưng nhìn vào mắt bà, tôi biết bà sẽ cảm thấy an tâm hơn nếu tôi có bạn đồng hành.

“Được rồi,” bà nói, nhìn trở lại tôi. “Nếu Sky thấy đó là một ý kiến hay.” Có. Có mẹ ạ. Nhưng với điều kiện bạn cùng chạy mới của con phải cởi trần cơ.

“Cũng được ạ.” Tôi đứng dậy, và khi làm thế, tôi lại bị lão đảo. Có lẽ mặt tôi tái nhợt đi, vì trong chưa đầy một giây bàn tay Holder đã ở trên vai tôi, hạ tôi ngồi lại xuống đi văng. “Thả lỏng ra nào,” cậu ta nói, rồi ngẩng lên nhìn mẹ tôi. “Cô có chút bánh quy giòn nào cho bạn ấy ăn không ạ? Có thể sẽ có tác dụng đấy.”

Mẹ tôi đi vào bếp. Holder nhìn xuống tôi, ánh mắt lại tràn ngập vẻ quan tâm. “Cậu chắc là cậu ổn chứ?” Cậu ta lướt nhẹ ngón tay cái qua má tôi. Tôi rùng mình run rẩy.

Một nụ cười ranh mãnh lướt qua khuôn mặt Holder khi cậu ta thấy tôi đang cố che giấu đám gai ốc sồn lên trên hai cánh tay. Cậu ta liếc về phía mẹ Karen trong bếp, rồi lại chiếu thẳng ánh nhìn vào mắt tôi.

“Ngày mai mình nên đến lén bám theo cậu từ mấy giờ nhỉ?” Cậu ta thì thầm.

“Sáu rưỡi nhé?” Tôi thốt ra, nhìn lên cậu ta một cách bất lực. “Sáu rưỡi nghe được đấy.”

“Holder, cậu không cần phải làm chuyện này đâu.”

Đôi mắt xanh thẳm như thôi miên của cậu ta nhìn đắm đắm vào tôi trong vài giây lặng lẽ, tôi không thể làm gì khác ngoài việc dán mắt vào khuôn miệng như thôi miên của cậu khi cậu cất lời, “Mình biết mình không phải làm chuyện này, Sky. Mình chỉ làm những gì mình muốn.” Cậu ta cúi xuống tai tôi và

hạ thấp giọng thành một lời thì thào. “Và mình muốn chạy với cậu.” Cậu ta lùi lại rồi nhìn tôi thật lâu. Bởi hàng loạt vang động đang điều hành qua đầu óc và dạ dày, tôi không thể thốt ra nổi một lời đáp lại.

Mẹ Karen trở lại với bánh quy giòn. “Ăn đi,” bà vừa nói vừa đặt bánh vào tay tôi.

Holder đứng dậy chào tạm biệt bà, rồi quay sang tôi. “Nghỉ ngơi đi nhé. Sáng mai mình gặp nhau nhỉ?”

Tôi gật đầu, nhìn theo khi cậu ta rời đi và không thể rời mắt khỏi cánh cửa khi nó đã đóng lại sau lưng chàng trai ấy.

Tôi phát điên rồi. Tôi đã hoàn toàn mất hết mọi sự kiểm soát và tự chủ. Vậy ra đây là điều mà Six yêu thích sao? Đây là ham muốn sao?

Tôi ghét nó. Tôi hoàn toàn, tuyệt đối ghét cái cảm giác đẹp đẽ, kỳ diệu này. “Thằng bé tốt thật,” mẹ Karen nói. “Và đẹp trai nữa.” Bà quay lại đối diện với tôi. “Con không quen cậu ta sao?”

Tôi nhún vai. “Con biết cậu ta,” tôi nói. Tôi chỉ nói thế. Nếu mẹ biết người bà vừa ấn định làm “Bạn chạy đồng hành” của tôi thuộc loại vô vọng đến mức nào, hẳn bà sẽ phát điên. Bà càng biết ít về Dean Holder càng tốt cho cả hai chúng tôi.

Thứ Hai

Ngày 27 Tháng 8 Năm 2012

7:10 Tối

“Chuyện quái gì xảy ra với mặt cháu thế?” Chú Jack ngó qua mặt tôi rồi bước tới chỗ tủ lạnh.

Jack đã chiếm một vị trí nhất định trong cuộc đời mẹ Karen từ khoảng một năm rưỡi nay. Chú cùng mẹ con tôi ăn tối vài lần mỗi tuần và vì tối nay là bữa tiền Six đi, nên chú cũng có mặt. Dù chú Jack luôn thích làm khó Six, tôi biết chú cũng sẽ rất nhớ con bé.

“Hôm nay cháu cho cái mặt đường một trận,” tôi đáp.

Chú cười vang. “Thế thì tội nghiệp cho con đường quá.”

Six chop lấy một lát bánh mỳ và mở lọ bơ Nutella ra. Tôi cũng chop lấy đĩa của mình rồi chất đầy chỗ đồ chay cuối cùng của mẹ vào. Tài nấu ăn của mẹ là do thói quen mà có, mà Six vẫn chưa quen nổi với chúng sau bốn năm. Jack, trái lại, không khác gì hiện thân sinh đôi của mẹ Karen, thế nên chú chẳng ngại ngần gì với các món được nấu. Tối nay thực đơn gồm những món tôi thậm chí còn chẳng đánh vắn ra nổi, nhưng nó hoàn toàn không có những sản phẩm từ động vật, như mọi khi. Mẹ Karen không bắt tôi ăn chay, vì thế cứ ra ngoài là tôi ăn những gì mình muốn.

Mọi thứ Six ăn chỉ là để tôn lên món chính - tức kem phết Nutella. Tối nay, nó ăn sandwich với pho mát và Nutella. Tôi không biết mình có luyện được khẩu vị để thưởng thức món đó không.

“Thế bao giờ chú định chuyển tới đây?” Tôi hỏi chú Jack. Chú và mẹ tôi vẫn đã bàn đến chuyện này, nhưng dường như họ không bao giờ vượt qua được chướng ngại vật to đùng là nguyên tắc nói-không-với-công-nghệ-nghiêm-ngặt của mẹ tôi.

Chú Jack không thể chịu được nguyên tắc đó còn mẹ Karen thì cũng không chịu nhượng bộ.

“Bất cứ khi nào mẹ cháu nhượng bộ và chịu bắt sóng kênh ESPN^[6],” chú Jack đáp.

Họ không tranh cãi về chuyện đó. Tôi nghĩ sự sắp xếp này ổn thỏa với cả hai bên họ, vì không ai trong hai người có ý định vội vã hy sinh quan điểm vốn đối lập nhau về công nghệ hiện đại của mình.

“Sky ngất xỉu trên đường ngày hôm nay,” mẹ Karen chuyển chủ đề. “Một cậu bé rất ra dáng đàn ông đã mang nó vào nhà.”

Tôi bật cười. “Một anh chàng, mẹ ạ. Làm ơn cứ gọi thế đi.” Six nhìn tôi chăm chăm từ bên kia bàn ăn, tôi chợt nhớ ra mình chưa kể cho nó nghe về buổi chạy chiều. Tôi cũng chưa kể hết cho nó về ngày đến trường đầu tiên của mình. Tôi băn khoăn liệu ngày mai nó đi rồi thì tôi biết trút bầu tâm sự với ai đây?

Chỉ ý nghĩ nó sẽ ở phía bên kia của địa cầu sau hai ngày nữa cũng đủ làm tôi phát hoảng. Hi vọng cậu bạn Breckin có thể lấp vừa đôi giày con bé để lại^[7]. Ồ, chắc hẳn cậu ta sẽ thích đi giày của Six. Theo đúng nghĩa đen đấy. Nhưng tôi hy vọng điều đó xảy ra theo nghĩa ẩn dụ thôi.

“Cháu ổn chứ?” Jack hỏi. “Chắc phải là một cú ngã hiểm lắm mới khiến mắt bầm tím thế kia.”

Tôi chạm tay vào mắt và nhăn nhó. Tôi đã quên khuấy vụ con mắt bị bầm đen này. “Không phải do cú ngã đâu ạ. Six thúc khuỷu tay vào mắt cháu đấy. Hai lần.”

Tôi mong đợi một trong hai người ít nhất cũng hỏi Six tại sao nó tấn công tôi, nhưng chẳng ai lên tiếng cả. Điều này cũng thể hiện họ yêu quý bạn tôi đến nhường nào. Thậm chí họ cũng chẳng quan tâm nếu nàng ta nện cho tôi một trận, họ sẽ nói rằng chắc hẳn tôi đáng bị như thế.

“Có tên gọi là một con số như thế có khiến cháu thấy phiền không?” Chú Jack hỏi Six. “Chú chẳng bao giờ hiểu được. Như thể ông bố, bà mẹ nào đó đặt tên cho con họ theo một ngày trong tuần vậy.” Chú ngừng lại với chiếc nĩa lơ lửng trong không trung và nhìn về phía mẹ Karen. “Khi nào có con, chúng mình đừng làm thế với chúng nhé. Bất cứ thứ gì em tìm thấy trên tờ lịch đều phải đặt ra ngoài vòng giới hạn.”

Mẹ tôi chăm chăm nhìn chú với một vẻ mặt lạnh như đá tảng. Dựa vào phản ứng của mẹ, tôi đoán đây là lần đầu tiên chú Jack đề cập đến chuyện con cái. Dựa vào ánh nhìn trên mặt mẹ, tôi đoán con cái không phải là thứ bà mong chờ trong tương lai. Chưa bao giờ.

Chú Jack lại tập trung ánh nhìn vào Six. “Tên thật của cháu không phải là Seven hay Thirteen hay thứ gì đó tương tự đấy chứ? Chú không hiểu tại sao cháu lại chọn cái tên Six. Đó hẳn là con số xấu xí nhất cháu có thể chọn đấy.”

“Cháu sẽ chấp nhận mọi lời sỉ nhục của chú,” Six đáp. “Đó chỉ là cách chú chôn vùi nỗi đau khổ của mình khi cháu vắng mặt trong thời gian tới thôi.” Jack cười vang. “Cứ chôn vùi những lời sỉ nhục của chú ở bất cứ nơi đâu cháu muốn. Sáu tháng nữa cháu trở về sẽ còn có nhiều hơn đấy.”

Sau khi chú Jack và Six rời khỏi, tôi giúp mẹ Karen thu dọn bát đĩa trong nhà bếp. Kể từ giây phút chú Jack đề cập đến chuyện con cái, mẹ tôi trở nên lạnh lẽo một cách khác thường.

“Sao điều đó lại làm mẹ cảm thấy tệ hại đến vậy?” Tôi vừa hỏi vừa đưa cho bà một chiếc đĩa để rửa.

“Điều gì cơ?”

“Khi chú Jack nói về chuyện có con với mẹ ấy. Mẹ đã ba mươi mấy tuổi rồi. Người ta vẫn sinh con ở tuổi này mà.”

“Nó dễ nhận thấy thế cơ à?”

“Con nhìn mẹ là biết.”

Mẹ chộp lấy một chiếc đĩa nữa từ tôi rồi thở dài. “Mẹ yêu chú Jack. Mẹ cũng yêu cả mẹ và con nữa. Mẹ thích cách sống của chúng ta bây giờ và mẹ không biết liệu mình có sẵn sàng thay đổi nó không, nhất là việc có thêm một em bé nữa. Nhưng chú Jack thì lại rất hăm hở tiến tới.”

Tôi tắt vòi nước đi, lau tay vào khăn. “Mẹ, ít tuần nữa là con mười tám tuổi rồi. Dù mẹ có muốn sự sắp đặt của chúng ta yên ổn đến bao nhiêu... nó cũng sẽ không như cũ được. Sau học kỳ tới con sẽ xa nhà để đi học cao đẳng và mẹ sẽ sống ở đây một mình. Ít nhất việc chú ấy dọn đến đây thì cũng có hại gì đâu.”

Mẹ mỉm cười với tôi, nhưng đó là một nụ cười buồn bã luôn thấy mỗi lần tôi nhắc đến chuyện học cao đẳng. “Mẹ có nghĩ về chuyện đó, Sky. Tin mẹ đi. Đó là một bước chuyển lớn lao mà một khi thực hiện rồi ta sẽ không làm lại được.”

“Nếu đó là một bước đi mẹ không muốn làm lại thì sao? Nếu đó là một bước đi chỉ khiến mẹ muốn bước thêm nữa, thêm nữa, cho đến khi có thể guồng chân chạy nước rút thì sao?”

Bà bật cười. “Đó chính xác là điều mẹ sợ đây.”

Tôi lau chùi quầy bếp và giặt sạch chiếc khăn trong bồn rửa. “Đôi khi con không hiểu nổi mẹ.”

“Và mẹ cũng không hiểu nổi con,” bà nói, thúc nhẹ vào vai tôi “Cả đời này mẹ cũng không tài nào hiểu nổi tại sao con lại muốn đi học trường công đến phát cuồng lên thế. Mẹ biết con bảo đi học như thế rất vui, nhưng hãy nói cho mẹ nghe con cảm thấy thế nào đi.”

Tôi nhún vai. “Vui mà mẹ,” tôi nói dối. Như mọi lần, tính ngoan cố của tôi đã thắng. Không đời nào tôi nói với mẹ tôi ghét ngày đi học hôm nay đến mức nào, bất chấp sự thật bà sẽ chẳng bao giờ nói, “Mẹ đã bảo rồi mà.”

Mẹ lau tay rồi mỉm cười với tôi. “Mẹ mừng khi nghe thấy thế. Có lẽ khi mẹ hỏi lại con vào ngày mai, con sẽ nói cho mẹ nghe sự thật.”

Tôi lôi quyển truyện của Breckin ra khỏi ba lô rồi buông mình xuống giường. Vừa đọc được hai trang thì Six bò vào qua cửa sổ.

“Kể về trường học trước, rồi hẵng đến chuyện hiện tại,” nó nói. Nó nhảy lên giường cạnh tôi và tôi đặt quyển truyện xuống chiếc bàn đầu giường.

“Trường học chán như điên ấy. Nhờ có cậu và sự bất lực của cậu trong việc từ chối bọn con trai mà giờ tớ được thừa hưởng tiếng tăm khủng khiếp từ cậu. Nhưng nhờ ông trời can thiệp, tớ đã được cứu thoát bởi Breckin, cậu bạn con nuôi đồng tính người Mormon, người không thể hát hò hay diễn xuất nhưng lại thích đọc sách và hiện trở thành người bạn mới tốt-nhất của tớ trên toàn thế giới rộng lớn này.”

Six bấu môi hờn dỗi. “Tớ còn chưa bước ra khỏi cửa, thế mà cậu đã tìm được người thay thế rồi sao?”

Đồ đệ tiện. Và ai cũng biết tớ không bắt lực trong việc từ chối bọn con trai. Tớ chỉ bắt lực trong việc thấu hiểu các vấn đề liên quan đến đạo đức của chuyện quan hệ trước hôn nhân thôi. Hàng tỉ tỉ kiểu quan hệ trước hôn nhân.”

Rồi nó thả một chiếc hộp vào lòng tôi. Một chiếc hộp không gói bọc. “Tớ biết cậu đang nghĩ gì,” nó nói. “Và cậu nên biết rằng việc tớ không bọc quà chẳng phản ánh chuyện tớ cảm thấy thế nào về cậu. Chỉ là tớ lười thôi.” Tôi cầm chiếc hộp lên, lắc lắc. “Cậu là người đi xa, cậu biết đấy. Tớ mới là người nên tặng quà cho cậu.”

“Ừ, phải rồi. Nhưng cậu vốn dở tệ trong khoản tặng quà và tớ chẳng mong cậu thay đổi vì tớ đâu.”

Nó nói đúng. Tôi rất tệ hại trong khoản tặng quà, nhưng chủ yếu là vì tôi cũng vô cùng ghét nhận quà. Việc đó khó xử hết như khi người ta khóc lóc. Tôi xoay chiếc hộp để tìm phần nắp rồi mở nó. Một chiếc điện thoại di động rơi vào lòng bàn tay tôi khi tôi lôi phần giấy lụa bên trong ra.

“Six,” tôi nói. “Cậu biết tớ không thể...”

“Im đi. Không đời nào tớ đi xa nửa vòng trái đất mà không có cách nào liên lạc với cậu. Cậu còn chẳng có lấy một địa chỉ email nữa.”

“Tớ biết, nhưng tớ không thể... Tớ chẳng có việc làm. Tớ không trả tiền cước cho nó được. Và mẹ Karen...”

“Thoải mái đi nào. Đó là một chiếc điện thoại trả trước. Tớ chỉ nạp vào vừa đủ tiền để chúng ta có thể nhắn tin cho nhau mỗi ngày một lần khi tớ đi xa thôi. Tớ không có tiền trả cho những cuộc gọi quốc tế, vì thế vụ này cậu không gặp may rồi. Và rất hợp với những tiêu chuẩn tàn bạo nghệt thờ méo mó của mẹ cậu, trên cái thứ chết tiệt này không có internet. Chỉ nhắn tin thôi.”

Six chộp lấy chiếc điện thoại và bật lên, sau đó lưu thông tin liên lạc của nó vào. “Nếu rớt cuộc cậu tìm được một cậu bạn trai nóng bỏng trong lúc tớ đi xa, thì cậu vẫn có thể nạp thêm tiền vào. Nhưng nếu gã ta mà tận dụng bất cứ phút nào của tớ, tớ sẽ thiếu gã đấy.”

Rồi nó đưa lại tôi chiếc điện thoại. Tôi nhấn phím Home. Thông tin liên lạc của nó kéo dài lê thê: Người bạn cực kỳ, CỰC KỲ tốt nhất của cậu trên thế giới rộng lớn này.

Tôi vốn dở tệ trong việc nhận quà và thực sự dở tệ trong việc nói lời tạm biệt. Đặt điện thoại vào trong hộp, tôi cúi xuống nhấc ba lô lên. Lôi đồng sách vở ra đặt trên sàn nhà, tôi quay lại trút chiếc ba lô lên đầu Six và nhìn đám đô-la rơi lả tả xuống lòng con bé.

“Có ba mươi bảy đô-la ở đây,” tôi bảo nó. “Chúng sẽ giúp cậu cầm cự cho đến khi cậu quay lại. Chúc mừng ngày đổi tiền.”

Six nhặt đồng đô-la lên và tung chúng vào không khí, sau đó thả mình đánh phịch xuống giường. “Chỉ một ngày ở trường công mà bọn gái xấu đã làm giàu cho tủ đồ của cậu thế này sao? Nó cười vang. “Ấn tượng đấy.”

Tôi đặt tấm thiệp tạm biệt đã viết sẵn lên ngực con bé, sau đó ngả đầu vào vai nó. “Cậu nghĩ chuyện đó ấn tượng sao? Cậu phải nhìn thấy cảnh tớ luôn lách như múa cột trong quán ăn tự phục vụ cơ.”

Six cầm tấm thiệp lên và lướt ngón tay qua nó, miệng mỉm cười. Con bé không mở nó ra vì biết rằng tôi không thích khi mọi sự trở nên xúc động và khó xử. Nó nhét tấm thiệp vào ngực rồi cũng ngả đầu vào vai tôi.

“Cậu đúng là đồ gái hư,” nó lặng lẽ nói, cố gắng kìm lại những giọt nước mắt mà cả hai chúng tôi đều búng bình không chịu để vỡ òa ra.

“Mình cũng từng nghe thế rồi.”

Thứ Ba

Ngày 28 Tháng 8 Năm 2012

6:15 Sáng

Chuông báo thức vang lên. Tôi nghĩ ngay đến chuyện bỏ qua buổi chạy sáng nay cho đến khi chợt nhớ ra ai đang đợi mình ở bên ngoài. Tôi bèn mặc quần áo nhanh hơn bất cứ lần mặc quần áo nào trước đó rồi đi đến cửa sổ. Có một tấm thiệp được dính vào mặt trong cửa với hai từ “gái hư” đích thị là chữ viết tay của Six. Tôi mỉm cười, tháo nó ra khỏi cửa sổ, ném lên giường rồi bước ra ngoài.

Cậu ta đang ngồi bên lề đường, hai chân duỗi thẳng, lưng quay về phía tôi. May mà thế, nếu không thì cậu ta sẽ bắt gặp tôi nhíu mày ngay khi nhận thấy cậu ta mặc áo sơ mi. Thấy tôi lại gần, cậu ta quay lại đối diện với tôi.

“Chào cậu.” Holder mỉm cười và đứng dậy. Khi cậu ta làm thế, tôi nhận ra áo sơ mi của cậu đã ướt sũng. Cậu ta chạy đến đây. Chàng trai này đã chạy hơn hai dặm đến đây, cậu ta sẽ chạy ba dặm nữa cùng tôi rồi lại chạy hơn hai dặm nữa về nhà. Tôi thực sự không hiểu tại sao cậu ta lại lao vào rắc rối này. Hay tại sao tôi lại cho phép nó xảy ra. “Cậu có cần duỗi chân duỗi tay trước không?” Cậu ta hỏi.

“Mình làm rồi.”

Holder vờ tay ra và chạm vào má tôi bằng ngón cái. “Trông không tệ lắm nhì,” cậu ta nói. “Cậu còn đau không?”

Tôi lắc đầu. Cậu ta thực sự mong chờ tôi thốt lên lời đáp lại khi những ngón tay của cậu ta đang chạm vào má tôi sao? Vừa nói vừa nín thở cùng một lúc đầu có dễ dàng gì.

Holder thu tay về, mỉm cười. “Tốt. Cậu sẵn sàng chưa?”

Tôi thở ra. “Rồi!”

Và chúng tôi cùng chạy. Chúng tôi chạy bên nhau một lúc cho đến khi con đường hẹp lại và Holder chuyển sang chạy phía sau tôi, điều đó làm tôi bất ngờ trở nên lúng túng. Khi chạy tôi thường quên đi bản thân mình, nhưng lần này tôi ý thức sâu sắc về từng thứ một, từ mái tóc của tôi, độ dài của chiếc quần soóc, cho tới từng giọt mồ hôi chảy thành vệt dài xuống lưng. Cho đến khi con đường mở rộng ra và cậu ta chạy song song trở lại bên tôi, tôi mới thở phào.

“Cậu nên thử chạy trên đường đua.” Giọng cậu ta đều đều và không có vẻ gì là đã chạy bốn dặm đường trong buổi sáng nay. “Cậu có khả năng chịu đựng hơn hầu hết tụi con trai trong đội chạy năm ngoái.”

“Mình không biết là mình có muốn không nữa,” tôi vừa nói vừa thở hỏn hển, chẳng duyên dáng chút

nào. “Mình không thực sự quen biết ai ở trường. Mình cũng định sẽ thử nhưng có vẻ hầu hết mọi người ở trường phần nào hơi... thô lỗ. Mình không muốn trở thành chủ đề bàn tán của họ dưới lốt một đội nào đó.”

“Cậu mới chỉ đến trường có một ngày. Hãy cho họ thời gian. Cậu đã học tại nhà từ bé, cậu không thể mong chờ mình đến trường trong buổi đầu tiên mà đã có vô số bạn bè được.”

Tôi dừng sững lại giữa đường. Holder chạy thêm vài bước nữa trước khi nhận ra tôi không còn chạy bên cạnh. Khi cậu ta quay lại và thấy tôi vẫn đứng im bên lề đường, cậu ta lao về phía tôi và nắm lấy hai vai tôi. “Cậu ổn không? Cậu có bị chóng mặt không?”

Tôi lắc đầu và gạt tay cậu ta ra khỏi vai mình. “Mình ổn,” tôi đáp lại với âm điệu khó chịu thấy rõ.

Holder nghiêng đầu. “Mình đã nói gì sai sao? Tôi bắt đầu bước về hướng nhà mình, vì thế cậu ta theo sau. “Một chút,” tôi nói, lia mắt về phía cậu ta. “Hôm qua mình đã nửa đùa nửa thật về chuyện cậu lên bám theo, nhưng cậu thừa nhận là có tìm kiếm mình trên facebook ngay sau khi gặp mình. Rồi cậu khẳng khái đòi chạy cùng mình, dù không thuận đường. Bây giờ bằng cách nào đó cậu còn biết được mình đã học ở trường công trong bao lâu? Và rằng mình từng học tại gia? Mình không nói dối đâu, mình hơi sợ đấy.”

Tôi chờ một lời giải thích, nhưng Holder chỉ nheo mắt lại nhìn tôi. Chúng tôi vẫn bước về phía trước, nhưng cậu ta chỉ im lặng quan sát tôi cho đến khi tới góc ngoặt tiếp theo. Khi cuối cùng cậu ta cũng cất tiếng, bởi của cậu ta lại đi kèm với một tiếng thở dài nặng nề. “Mình đã hỏi mọi người,” cậu ta nói. “Mình sống ở đây từ năm lên mười, vì thế mình có rất nhiều bạn bè. Mình rất tò mò về cậu.”

Tôi nhìn Holder trong vài bước đi nữa, rồi thả rơi ánh mắt xuống lề đường. Đột nhiên tôi không thể nhìn vào cậu ta, lòng còn mãi băn khoăn xem “bạn bè” của cậu ta nói những gì về mình. Tôi biết kể từ khi tôi và Six trở thành bạn thân thì người ta bắt đầu bàn tán, nhưng đây là lần đầu tiên tôi cảm thấy một nỗi xấu hổ và muốn phòng thủ một cách mơ hồ. Sự thực rằng cậu bạn này bỗng nhiên đòi chạy với tôi chỉ có thể vì một lý do. Cậu ta đã nghe được những lời bàn tán và hẳn cậu ta đang hy vọng chúng là sự thật.

Holder nhận ra tôi cảm thấy không thoải mái, vì thế cậu ta túm lấy khuỷu tay tôi để tôi dừng lại. “Sky.” Chúng tôi đối diện với nhau, nhưng tôi vẫn dán mắt xuống mặt đường bê tông. Hôm nay tôi mặc nhiều hơn một chiếc áo nịt ngực thể thao, nhưng tôi vẫn khoanh tay trước ngực và ôm lấy bản thân mình. Chẳng có gì phơi ra để cần che đậy lại, nhưng không hiểu sao lúc này tôi cảm thấy mình như đang ở trần vậy.

“Mình nghĩ ngày hôm qua chúng ta đã có một khởi đầu nhiều hiểu lầm trong cửa hàng tạp hóa,” cậu ta nói. “Và cuộc nói chuyện về vụ lên đi theo nữa, mình thề đó chỉ là nói đùa thôi. Mình không muốn cậu cảm thấy không thoải mái khi ở bên mình. Nếu biết thêm gì đó về mình thì cậu có cảm thấy yên tâm hơn không? Hãy hỏi mình đi, mình sẽ trả lời. Bất cứ điều gì.”

Tôi thực sự hy vọng Holder sẽ thành thật, vì tôi có thể nói cậu ta không phải loại con trai khiến các cô gái phải lòng một cách bình thường. Cậu ta là loại con trai khiến bạn chết đứ đừ và ý nghĩ đó làm tôi phát hoảng. Tôi không muốn chết đứ đừ ai cả, đặc biệt là với một người đang ra sức tán tỉnh tôi chỉ

bởi vì cậu ta nghĩ tôi dễ dãi. Tôi cũng không muốn chết đứ đừ vì một người đã gắn mác cho bản thân mình thuộc vào hàng vô vọng. Nhưng tôi lại tò mò. Tò mò chết đi được.

“Nếu mình hỏi cậu điều gì đó, cậu sẽ thành thực chứ?” Cậu ta nghiêng đầu về phía tôi. “Hoàn toàn thành thực.”

Cái cách Holder hạ thấp giọng xuống khi nói câu ấy khiến đầu óc tôi quay cuồng, trong một giây, tôi sợ rằng nếu cậu ta cứ nói như thế thì tôi sẽ lại ngất xỉu. May thay, cậu ta lùi lại một bước và chờ tôi. Tôi muốn hỏi về quá khứ của cậu ta. Tôi muốn biết vì sao cậu ta bị gửi đi trại cải huấn, vì sao cậu ta lại làm những chuyện đó và vì sao Six không tin cậu ta. Nhưng rồi, tôi không chắc mình có muốn biết sự thật không.

“Vì sao cậu bỏ học?”

Holder thở dài như thể đó là một trong những câu hỏi cậu ta hy vọng có thể né tránh. Cậu ta bắt đầu bước về phía trước, lần này tôi là người phải đi theo. “Nghiêm túc mà nói, mình vẫn chưa bỏ học.”

“Rõ ràng cậu không có ở trường hơn một năm trời. Thế chẳng phải bỏ học là gì?”

Cậu ta quay lại và trông có vẻ giằng xé, như thể muốn nói với tôi điều gì đó. Cậu ta mở miệng, rồi lại ngậm miệng sau một chút ngập ngừng. Tôi ghét việc mình không thể đọc được cậu ta. Hầu hết mọi người đều có thể đoán biết một cách dễ dàng. Họ vốn đơn giản. Còn Holder lại rất rối rắm và phức tạp.

“Mình chỉ vừa trở về nhà vài ngày trước,” cậu ta nói. “Mẹ mình và mình đã có một năm khá tồi tệ, nên mình chuyển đến sống với bố ở Austin một thời gian. Mình đi học ở đó, nhưng có vẻ đã đến lúc trở về nhà. Vì thế mình ở đây.”

Sự thật Holder không đề cập đến trại cải huấn khiến tôi nghi ngờ chuyện cậu ta sẽ tiếp tục thổ lộ. Tôi hiểu đó hẳn là điều Holder không muốn nói tới, nhưng nếu thế thì cậu ta đừng có tuyên bố mình sẽ hoàn toàn thành thực chứ.

“Không điều gì trong số đó giải thích được chuyện vì sao cậu bỏ học, mà chỉ nói được vì sao cậu quay lại thôi.”

Holder nhún vai. “Mình không biết nữa. Thành thực mà nói, mình vẫn đang cố quyết định xem mình muốn làm gì? Đó là một năm khá tệ hại. Chưa kể đến chuyện mình ghét ngôi trường này. Mình mệt mỏi với những chuyện vớ vẩn và đôi lúc mình nghĩ sẽ dễ dàng hơn nếu cứ thử bỏ một phen.”

Tôi ngừng bước và quay sang đối diện với cậu ta. “Thật là một lời biện hộ tào lao.”

Holder nhướng mày về phía tôi. “Chuyện mình ghét trường học là tào lao sao?”

“Không. Tào lao ở chỗ cậu để một năm tồi tệ kia quyết định số phận của cậu trong suốt quãng đời còn lại. Cậu chỉ còn chín tháng là tốt nghiệp, vậy mà cậu tính bỏ sao? Thật là... thật là ngu ngốc.”

Cậu ta cười vang. “Ồ, nhất là khi cậu nói về chuyện đó một cách quá đỗi hùng hồn như vậy.”

“Cứ cười đi nếu cậu muốn. Việc cậu bỏ học chỉ chứng tỏ cậu đã đầu hàng thôi. Cậu đang chứng minh với tất cả những ai từng nghi ngờ cậu rằng họ đã đúng.” Tôi liếc xuống hình xăm nơi cánh tay cậu ta. “Cậu định bỏ học và cho cả thiên hạ thấy cậu thực sự vô vọng đến thế nào sao? Đúng là cách hay đấy.”

Holder nhìn theo ánh mắt của tôi xuống hình xăm và nhìn đắm đắm vào nó trong một lúc, quai hàm chuyển động tới lui. Tôi thực sự không định phá vỡ nguyên tắc sống của mình là không can thiệp vào chuyện người khác, nhưng việc bỏ bê học hành là chủ đề nhạy cảm với tôi. Mẹ Karen suốt những năm qua đã đóng đinh vào đầu tôi rằng chỉ có tôi là người duy nhất phải chịu trách nhiệm về cuộc đời mình.

Holder đưa mắt khỏi hình xăm mà cả hai chúng tôi đang dán mắt vào, sau đó cậu ta ngẩng lên và hát đầu về phía nhà tôi. “Đến nơi rồi,” cậu ta nói thản nhiên rồi quay bước khỏi tôi, chẳng hề mỉm cười hay vẫy tay chào tạm biệt.

Tôi đứng bên lề đường, nhìn theo cho đến khi cậu ta khuất dạng nơi góc quanh mà không một lần nhìn lại chỗ tôi.

Tôi đứng đó, nghĩ rằng mình vừa thực sự có một cuộc đối thoại với chỉ một nhân cách trong con người cậu ta. Thế là quá nhiều.

Thứ Ba

Ngày 28 Tháng 8 Năm 2012

7:55 Sáng

Tôi bước vào tiết một thì thấy Breckin đã ngồi ở cuối lớp, toàn thân phủ một màu hồng rực rỡ. Tôi tự hỏi làm sao mình lại có thể không chú ý đến đôi giày hồng chói lọi đó cùng cậu bạn kia từ trước bữa trưa hôm qua nhỉ “Này, người đẹp,” tôi vừa nói vừa trượt vào chỗ ngồi trống cạnh cậu ta. Tôi đẩy tách cafe ra khỏi tay cậu bạn rồi nhấp một ngụm. Cậu ta chẳng phản đối gì, có lẽ bởi cậu ta chưa biết đủ nhiều về tôi để mà phản đối. Hoặc có lẽ cậu ta biết rõ hậu quả của việc ngăn chặn một người tự xưng là dân nghiện cafe.

“Tôi qua mình đã biết được thêm rất nhiều về cậu,” Breckin nói. “Thật quá tệ khi mẹ cậu không cho lấp mạng ở nhà. Đó là một nơi vô cùng thú vị để khám phá những sự thật về bản thân mà thậm chí cậu còn chưa bao giờ biết.”

Tôi bật cười. “Mình muốn biết những thứ ấy sao?” Tôi ngả đầu ra sau và uống cạn tách cafe, sau đó trả lại cậu bạn chiếc tách. Cậu ta nhìn xuống chiếc tách rỗng và đặt nó lên bàn tôi.

“Ờ,” cậu ta nói. “Theo một số phát hiện trên Facebook, cậu đã cho một gã nào đó tên Daniel Wesley mò vào nhà đêm thứ Sáu và hậu quả là suýt nữa có thai. Thứ Bảy cậu lại ngủ với một gã tên Grason rồi đá gã ra ngoài. Hôm qua...” cậu ta gõ ngón tay lên cằm. “Hôm qua người ta lại trông thấy cậu chạy với một gã tên Dean Holder sau giờ học. Chuyện đó làm mình lo ngại đôi chút, bởi vì theo như những lời đồn... gã ta không thích những người Mormon đâu.”

Đôi khi tôi cũng thấy biết ơn vì nhà mình không nổi mạng như bao người khác.

“Xem nào,” tôi vừa nói vừa lướt qua một lượt những lời đồn. “Mình thậm chí còn không biết Daniel Wesley là ai. Thứ Bảy, Grayson đúng là có tới thật, nhưng cậu ta chỉ vừa mới sờ soạng được tí chút thì mình đã đá cái mông say xỉn của cậu ta ra ngoài đường rồi. Và đúng, mình có chạy với một cậu tên Holder ngày hôm qua, nhưng mình không biết cậu ta là ai cả. Chúng mình chỉ tình cờ chạy cùng lúc và cậu ta sống cách nhà mình không xa lắm, vì thế...”

Ngay lập tức tôi cảm thấy tội lỗi vì đã nói giảm đi về buổi chạy với Holder. Tôi chỉ chưa đoán biết được về cậu ta và tôi không chắc mình đã sẵn sàng cho ai đó xâm nhập vào liên minh chỉ mới kéo dài được hai mươi giờ của tôi và Breckin hay chưa.

“Nói để an ủi cậu chút đỉnh, mình tìm thấy trên mạng một bạn gái nào đó tên Shayna nói mình được kế thừa một khoản kếch xù, rằng mình giàu sụ đấy.”

Tôi cười vang. “Tốt. Thế thì cậu sẽ chẳng có vấn đề gì khi mua cafe cho mình mỗi sáng rồi.”

Cửa lớp mở ra và chúng tôi cùng ngẩng lên, đúng lúc Holder bước vào trong trang phục áo phông trắng và quần jean sẫm màu giản dị, mái tóc đã được gội sạch sau buổi chạy sáng. Vừa nhìn thấy cậu ta, chúng viêm dạ dày/bốc hỏa/kiến bò trong bụng của tôi lập tức trở lại.

“Chết tiệt,” tôi lẩm bẩm. Holder bước tới bàn thầy Mulligan và đặt một lá đơn lên đó, sau đó vừa đi về phía cuối phòng vừa nghịch điện thoại trên tay. Cậu ta ngồi vào chiếc bàn ngay phía trên Breckin và thậm chí không nhận ra tôi. Cậu ta chỉnh nhỏ volume trên điện thoại rồi nhét nó vào túi.

Tôi quá sốc trước sự tái xuất của Holder đến nỗi không nói được với cậu ta câu nào. Có phải bằng cách nào đó rồi đã thay đổi được ý định của cậu ta về chuyện xin học lại? Tôi có hạnh phúc về chuyện mình thay đổi được tâm ý của cậu ta không? Bởi vì tôi đang cảm thấy khá hối tiếc rồi đây.

Thầy Mulligan vào lớp và để các thứ lên bàn, sau đó quay về bảng để viết tên mình cùng với ngày tháng lên đó. Tôi không biết liệu thầy có thực sự nghĩ rằng mới có một ngày mà chúng tôi đã quên mất thầy là ai, hay thầy chỉ muốn nhắc nhở chúng tôi rằng thầy nghĩ chúng tôi chỉ là một lũ ngu dốt.

“Dean,” thầy nói, vẫn quay về phía bảng. Rồi thầy quay lại và chiếu mắt vào Holder. “Mừng em trở lại, dù trễ một ngày. Thế nghĩa là em sẽ không đem đến cho chúng tôi bất cứ rắc rối nào trong học kỳ này, đúng không?”

Miệng tôi há hốc trước lời nhận xét trích thượng của thầy. Nếu đây là điều tồi tệ mà Holder phải đối mặt khi học ở đây, chẳng trách cậu ta chẳng muốn quay lại. Ít nhất thì tôi cũng chỉ phải nhận những trò rác rưởi từ những học sinh khác. Tôi không quan tâm bọn học sinh là ai, nhưng giáo viên thì không bao giờ nên có thái độ trích thượng. Đó nên là điều luật đầu tiên trong sổ tay hướng dẫn giáo viên. Điều luật thứ hai nên là từ lớp ba trở đi giáo viên không được phép viết tên họ lên bảng nữa.

Holder cựa mình trên ghế và đáp lại lời nhận xét của thầy Mulligan một cách chua cay không kém. “Thế nghĩa là thầy sẽ không nói bất cứ điều gì kích động em đem đến rắc rối cho thầy trong học kỳ này, đúng không thầy Mulligan?”

Được rồi, rõ ràng là “rác rưởi” đã được ném qua ném lại. Có lẽ bài thuyết giảng tới của tôi, sau buổi nói chuyện với Holder về việc trở lại trường, sẽ là dạy dỗ cậu ta về ý nghĩa của việc tuân phục nhà cầm quyền.

Thầy Mulligan cúi xuống và nhìn trừng trừng Holder qua vành kính.

“Dean. Sao em không lên trước lớp và giới thiệu về bản thân cho cả lớp nghe? Thầy chắc chắn trong lớp có vài gương mặt mới kể từ khi em rời trường năm ngoái đấy.”

Holder không phản đối và tôi dám chắc đó chính xác là điều thầy Mulligan trông chờ cậu ta làm. Gần như nhảy ra khỏi ghế, cậu ta nhanh chóng bước lên trước lớp. Sự bùng nổ năng lượng đột ngột này khiến thầy Mulligan lùi vội một bước ra sau. Holder quay lại đối diện với cả lớp, không có một gam thiếu tự tin nào trên mặt.

“Rất hân hạnh,” Holder nói, lia mắt về phía thầy Mulligan. “Minh là Dean Holder. Mọi người thường gọi mình là Holder.” Cậu ta rời mắt khỏi thầy giáo và nhìn trở lại cả lớp “Minh là học sinh trường này

từ năm thứ nhất nhưng được ngoại lệ khi có một năm rưỡi nghỉ phép. Và theo thầy Mulligan, thì mình thích kích động rắc rối, vì thế lớp mình chắc sẽ khá vui đấy.”

Vài tiếng cười rộ lên, nhưng tôi chẳng thấy lời bình luận ấy hài hước chút nào. Tôi vốn đã nghi ngờ cậu ta căn cứ vào mọi điều nghe được, giờ cậu ta đang bộc lộ chân tướng của mình thông qua hành động. Holder mở miệng định tiếp tục màn giới thiệu, nhưng cậu ta chợt dừng lại mỉm cười ngay khi nhìn ra tôi ở cuối lớp. Cậu ta nháy mắt với tôi khiến tôi ngay lập tức chỉ muốn chui xuống gầm bàn mà trốn biệt. Tôi trao cho cậu ta nụ cười mím môi thật chặt rồi vội vã dán mắt xuống bàn ngay khi bọn trong lớp nhìn quanh để xem người mà Holder đang nhìn chăm chú là ai.

Một tiếng rưỡi trước, cậu ta còn rời bước khỏi tôi trong tâm trạng u ám. Vậy mà bây giờ cậu ta lại mỉm cười với tôi như thể vừa gặp lại một người bạn chí thân sau bao năm.

Phải rồi. Đầu óc cậu ta có vấn đề mà.

Breckin nhào người qua bàn. “Chuyện quái gì thế hả?” Cậu ta thì thào. “Tới bữa trưa mình sẽ kể cho,” tôi nói.

“Đây có phải là tất cả sự thông thái em muốn truyền đạt cho chúng tôi hôm nay không?” Thầy Mulligan hỏi Holder.

Holder gật đầu rồi trở về chỗ ngồi, vẫn không rời mắt khỏi tôi. Cậu ta ngồi xuống và ngoái cổ lại đối diện với tôi. Thầy Mulligan bắt đầu bài giảng, cả lớp lại hướng sự tập trung trở lên bảng. Cả lớp, ngoại trừ Holder. Tôi liếc xuống quyển sách và giở đến chương đang học, hy vọng cậu ta sẽ làm thế.

Nhưng khi tôi ngẩng lên, cậu ta vẫn dán mắt vào tôi.

“Gì thế hả?” Tôi thốt lên, ngửa bàn tay hươ lên trong không khí.

Holder nheo mắt lại và lặng lẽ nhìn tôi trong một lúc. “Chẳng có gì,” cuối cùng cậu ta nói rồi quay lên và mở quyển sách trước mặt ra.

Breckin gõ nhẹ bút chì lên những khớp ngón tay tôi rồi nhìn tôi dò hỏi, sau đó chuyển chú ý trở lại quyển sách. Nếu trông chờ một lời giải thích cho những gì vừa xảy ra thì cậu ta sẽ thất vọng thôi, vì tôi không thể đưa cho cậu ta một lời giải thích nào. Tôi còn không hiểu chuyện gì vừa xảy ra nữa là.

Tôi liếc trộm về phía Holder vài lần trong suốt giờ học, nhưng cậu ta không quay lại lần nào nữa. Khi chuông reo, Breckin nhảy ra khỏi chỗ ngồi và gõ ngón tay lên mặt bàn tôi.

“Mình. Cậu. Ăn trưa,” vừa nói cậu ta vừa nhướn mày với tôi. Cậu ta bước ra khỏi lớp. Tôi nhìn chằm chằm sang chỗ Holder. Holder đang nhìn ra cửa lớp nơi Breckin vừa đi khỏi với ánh mắt có phần khó chịu.

Tôi chộp lấy mấy thứ trên bàn rồi hướng ra cửa trước khi Holder có cơ hội bắt chuyện. Tôi thực sự vui mừng khi cậu ta quyết định xin học lại, nhưng tôi không thích cái cách cậu ta nhìn tôi như thể chúng tôi là bạn thân. Tôi thực sự không muốn Breckin, hay bất cứ ai, nghĩ rằng tôi chấp nhận những chuyện

Holder làm. Tôi không muốn giao thiệp nhiều với cậu ta, nhưng tôi có cảm giác rằng cậu ta lại muốn điều đó.

Tôi đi tới tủ đồ để đổi sách và lấy ra sách tiếng Anh, lòng bồn chồn không biết Shayna/Shayla có nhận ra tôi trong lớp hôm nay không. Có lẽ là không, đã hai mươi tư giờ trôi qua rồi mà. Tôi nghi ngờ cô nàng đó có đủ tế bào não để nhớ được thông tin sau thời gian lâu như thế.

“Chào cậu.”

Tôi hoang mang nhắm nghiền mắt lại, không muốn quay lại nhìn thấy cậu ta đang đứng đó trong dáng vẻ đẹp dễ rạng ngời như ông ấy.

“Cậu đấy à.” Tôi sắp lại chỗ sách trong ngăn tủ, rồi quay lại đối mặt với cậu ta. Cậu ta mỉm cười, tựa mình vào ngăn tủ bên cạnh.

“Trông cậu sạch sẽ gọn gàng xinh thật đấy,” cậu ta nói, lướt mắt khắp người tôi từ trên xuống dưới. “Nhưng phiên bản đầm mồ hôi của cậu trông cũng không tệ chút nào.”

Cậu ta lúc sạch sẽ gọn gàng trông cũng thật bảnh bao, nhưng tôi không định nói với cậu ta điều đó.

“Cậu ở đây để lén theo dõi mình hay thực sự muốn xin học lại hả?” Cậu ta cười ranh mãnh rồi gõ ngón tay lên tủ đồ. “Cả hai.”

Tôi thực sự cần phải thôi ngay cái chủ đề lén theo dõi này đi. Nó sẽ vui hơn nếu tôi chưa từng nghĩ rằng cậu ta thật tình có khả năng đó.

Tôi nhìn quanh hành lang đang dần vắng vẻ. “Ồ, mình phải vào lớp đây,” tôi nói. “Chào mừng cậu quay trở lại.”

Holder nheo mắt nhìn tôi, gần như cảm nhận được nỗi bất an của tôi. “Cậu đang xử sự khác thường.”

Tôi tròn mắt trước lời đánh giá của cậu ta. Làm sao cậu ta biết được tôi đang thế nào chứ? Cậu ta thậm chí còn chẳng biết gì về tôi. Tôi nhìn trở lại vào tủ đồ và cố gắng che giấu những ý nghĩ thực trong đầu. Tại sao mình đang trở nên “khác thường?” Tại sao quá khứ của cậu ta lại không làm mình sợ thêm? Tại sao cậu ta lại có một tính khí tồi tệ đến độ làm những việc ấy với cậu bạn đáng thương kia vào năm ngoái? Tại sao cậu ta lại bỏ lời chạy thường ngày để chạy với tôi? Tại sao cậu ta lại hỏi mọi người về tôi? Thay vì bật thành tiếng những suy nghĩ trong đầu, tôi chỉ nhún vai và nói, “Mình chỉ ngạc nhiên khi thấy cậu ở đây thôi.”

Holder tựa vai vào tủ đồ cạnh tôi và lắc đầu. “Không. Còn điều gì đó khác nữa. Có chuyện gì không ổn vậy? Tôi thờ dài và cũng tựa mình vào tủ đồ. “Cậu muốn mình thành thật à?”

“Mình muốn hơn bao giờ hết.”

Tôi mím chặt môi và gật đầu. “Được thôi,” tôi nói, nhúc nhích vai rồi đối diện với cậu ta. “Mình không muốn cậu hiểu lầm. Cậu tìm cách tán tỉnh và nói những điều như thế có tình ý với mình, điều mà

mình chưa sẵn sàng đáp lại. Và cậu...” Tôi ngừng lại, tìm từ diễn đạt sao cho đúng.

“Mình sao?” cậu ta hỏi, nhìn tôi chăm chú.

“Cậu hay bị... kích động. Quá kích động. Và thất thường. Và hơi đáng sợ nữa. Và còn chuyện kia nữa,” tôi nói. “Mình chỉ không muốn cậu hiểu lầm.”

“Chuyện kia là chuyện gì?”

Tôi thở ra và ép lưng vào tủ đồ, nhìn chăm chăm xuống chân. “Cậu biết mà,” tôi nói, không muốn nêu ra quá khứ của cậu ta nhiều thêm.

Holder bước tới trước mặt tôi, đặt tay lên ngăn tủ cạnh đầu tôi rồi cúi xuống. Tôi ngẩng lên và thấy cậu ta đang nhìn chăm chăm xuống mình, cách mặt tôi chưa đầy mười lăm phân.

“Mình không biết, bởi vì cậu cứ vòng vo quanh quẩn với vấn đề gì đó liên quan đến mình như thể cậu sợ phát khiếp khi phải nói ra ấy. Cứ nói ra xem nào.”

Nhìn lên cậu ta lúc này, cũng đang bế tắc y như tôi, một nỗi hoang mang quay lại nghẹn ứ trong lồng ngực tôi hết lúc cậu ta rời đi sau khi chúng tôi chạm trán lần đầu.

“Mình đã nghe về chuyện cậu làm,” tôi đột ngột nói. “Mình biết có một bạn đã bị cậu tấn công. Mình biết cậu từng bị gửi tới trại cải huấn. Mình biết rằng trong hai ngày chúng ta quen nhau, cậu đã làm mình sợ rụng rời ít nhất ba lần. Vì chúng ta thành thật với nhau, mình còn biết rằng nếu cậu đã hỏi dò về mình, chắc chắn cậu đã nghe về tiếng tăm của mình, đó chính là lý do duy nhất khiến cậu tốn công đeo đuổi mình thế này. Mình không thích phải làm cậu thất vọng, nhưng mình sẽ không ngủ với cậu. Mình không muốn cậu nghĩ rằng sẽ có chuyện gì đó xảy ra giữa chúng ta ngoài những gì đã xảy ra. Chúng ta chạy cùng nhau. Chỉ thế thôi.”

Quai hàm Holder đánh lại, nhưng vẻ mặt cậu ta không thay đổi. Cậu ta hạ cánh tay xuống và lùi ra sau một bước, cho tôi chút khoảng không để thở. Không hiểu sao bất cứ khi nào cậu ta bước vào vùng không gian chừng ba mươi phân quanh tôi là tôi thấy không khí như bị hút cạn hết. Tôi đặc biệt không hiểu vì sao mình lại thích cảm giác này.

Thu chồng sách vào ngực, tôi bắt đầu lách qua cậu ta thì bỗng một cánh tay ôm vòng lấy eo tôi và tôi bị kéo ra khỏi Holder. Tôi liếc sang bên, thấy Grayson đang tia Holder từ trên xuống dưới, cánh tay vẫn giữ chặt eo tôi.

“Holder,” giọng Grayson lãnh đạm. “Tao không biết mày đã quay trở lại.”

Holder lờ đi như không thấy Grayson. Cậu ta tiếp tục chăm chăm nhìn tôi trong vài giây nữa, chỉ cắt đứt ánh nhìn để liếc xuống bàn tay Grayson đang ôm quanh eo tôi. Cậu ta khẽ gật đầu và mỉm cười, như thể đã phần nào nhận ra điều gì đó, sau đó hướng ánh mắt trở lại tôi.

“Ừ, tao đã quay lại,” cậu ta nói cộc lốc, vẫn không nhìn trực diện vào Grayson.

Chuyện gì thế? Grayson chui từ đâu ra vậy và tại sao cậu ta lại ôm lấy tôi như thể tuyên bố chủ quyền thế này?

Holder rời mắt khỏi tôi rồi quay gót bước đi. Nhưng cậu ta bỗng đột ngột dừng lại ngoái nhìn tôi. “Buổi thi tuyển vào đội điền kinh sẽ diễn ra vào thứ Năm sau giờ học, nhớ đến.”

Cậu ta nói rồi đi khuất.

Quá tệ là Grayson thì không.

“Thứ Bảy này cậu có bận không?” Grayson thì thảo bên tai tôi, kéo tôi áp sát vào mình.

Tôi đẩy ngực cậu ta ra và lùi lại. “Dừng lại đi,” tôi cáu tiết. “Tôi nghĩ cuối tuần trước tôi đã nói rõ mọi chuyện rồi.”

Tôi đóng sầm tủ đồ của mình lại và bước đi, bắn khoản làm thế quái nào tôi có thể thoát khỏi mọi sự giắt gân trong suốt quãng đời còn lại, khi mà chỉ riêng hai ngày vừa qua tôi đã có đủ chuyện để viết thành hẳn một cuốn sách rồi.

Breckin ngồi xuống đối diện và đẩy cho tôi một lon soda. “Họ không có cafe, nhưng mình đã tìm thấy thứ có cafein nhé.”

Tôi mỉm cười. “Cảm ơn người bạn tốt nhất của mình trên thế giới rộng lớn này.”

“Đừng cảm ơn mình, mình mang nó đến với ý đồ xấu đấy. Mình sẽ dùng nó để mua chuộc cậu, nhằm moi được chút tin tức bản thủ gì đó về đời sống yêu đương của cậu.”

Tôi cười vang và khui lon soda. “Ồ, cậu sẽ thất vọng thôi, vì mình làm gì có đời sống yêu đương.”

Breckin mở lon soda của mình, cười nhả nhỏ. “Ồ, mình nghi ngờ điều đó đấy. Xem cái cách gã xấu xa đằng kia đang tằm tia cậu thì biết.” Cậu ta hất đầu về bên phải.

Cách chúng tôi ba bàn về phía sau, Holder đang nhìn chăm chăm vào tôi. Cậu ta ngồi với vài cậu bạn trong đội bóng bầu dục, họ có vẻ rất hào hứng với sự trở lại của bạn mình. Họ vỗ vào lưng và trò chuyện xung quanh cậu ta, chẳng hề nhận ra cậu ta thậm chí không dự phần vào cuộc trò chuyện ấy. Cậu ta uống một ngụm nước, mắt vẫn dán chặt vào tôi. Rồi đặt cốc nước xuống bàn có phần hơi mạnh, cậu ta vừa hất đầu sang bên phải vừa đứng lên. Tôi liếc sang phải, nhìn thấy cửa ra của quán ăn. Cậu ta đang đi về phía đó, chờ đợi tôi đi theo.

“Hừ,” tôi nói, với mình hơn là với Breckin.

“Ừa. Hừ. Đi xem gã muốn cái chết tiệt gì đi, rồi về báo cáo lại cho mình.”

Tôi uống một ngụm soda nữa, rồi đặt cái lon lên mặt bàn. “Tuân lệnh ngài.”

Cơ thể tôi đứng dậy đi theo Holder, nhưng tim thì ở lại bàn ăn. Tôi khá chắc nó đã nhảy vọt ra khỏi lồng ngực ngay sau khi cậu ta ra dấu cho tôi đi theo. Trước mặt Breckin tôi có thể giả vờ cực tốt, nhưng thật chết tiệt nếu tôi không thể có một chút kiểm soát nhỏ nhoi với những bộ phận cơ thể của chính mình.

Holder đi trước tôi vài bước nên khi cậu ta xoay cánh cửa mở ra, nó liền đóng lại ngay sau lưng cậu ta. Đặt bàn tay lên cánh cửa xoay, tôi ngập ngừng một thoáng trước khi đẩy mở, dần bước ra ngoài hành lang. Ngay lúc này tôi thà đến phòng tự cấm túc còn hơn đi nói chuyện với cậu ta. Dạ dày tôi thít lại thành nhiều nút thắt đến nỗi có khi một hướng đạo sinh cũng phải thêm thường đồ kỵ.

Tôi nhìn cả hai bên, nhưng chẳng thấy Holder đâu. Tôi bước vài bước cho đến khi tới cạnh những tủ đồ, sau đó đi vòng qua góc ngoặt. Cậu ta đang đứng dựa lưng vào một tủ, một đầu gối gập lên, chân chống vào ngăn tủ phía sau. Hai tay khoanh trước ngực, cậu ta nhìn thẳng vào tôi. Đôi mắt xanh trong vắt và không đủ thánh thiện để ẩn đi nỗi giận dữ bên dưới chúng.

“Cậu đang hẹn hò với Grayson đấy à?”

Tôi đảo mắt rồi bước tới dãy tủ đối diện, tựa mình vào đó. Tôi thực sự mệt mỏi với cái tâm trạng lên xuống thất thường của anh bạn này lắm rồi, trong khi tôi mới chỉ quen biết cậu ta. “Chuyện đó quan trọng à?” Tôi tò mò không hiểu chuyện này thì có liên quan gì đến cậu ta. Cậu ta ngừng lại một khoảng lặng. Tôi nhận ra nó hầu như luôn xuất hiện trước mỗi lần cậu ta cất tiếng.

“Hắn là một thằng khốn.”

“Đôi khi cậu cũng thế đấy,” tôi nói luôn, không cần nhiều thời gian như cậu ta để đáp lại.

“Hắn không tốt với cậu đâu.”

Tôi thốt lên một tiếng cười bực bội. “Thế cậu thì tốt chắc?” Tôi hỏi, chĩa mũi giáo của cậu ta vào chính cậu ta. Nếu ghi tỉ số, thì nó đã là 2-0 nghiêng về phía tôi.

Holder buông tay xuống quay lại đối diện với những ngăn tủ, rồi nện tay xuống một trong số chúng. Âm thanh da thịt nện vào kim loại vang vọng trong hành lang, dội thẳng vào dạ dày tôi.

“Đừng có lôi mình vào chuyện này,” cậu ta nói, quay mặt lại “Mình đang nói về Grayson, chứ không phải mình. Cậu không nên đi với hắn ta. Cậu không biết hắn ta là loại người nào đâu.”

Tôi cười vang. Không phải vì cậu ta nói buồn cười... mà vì cậu ta quá nghiêm túc. Chàng trai mà tôi thậm chí còn không biết rõ đang nghiêm túc bảo ban tôi nên hay không nên hẹn hò với ai ư? Tôi tựa đầu lại vào ngăn tủ, kèm theo một cái xua tay bại trận.

“Hai ngày, Holder. Mình chỉ mới biết cậu tổng cộng được hai ngày.” Tôi đá vào tủ đồ phía sau rồi bước về phía cậu ta.

“Trong hai ngày ấy, mình nhìn thấy năm mặt khác nhau trong con người cậu, mà chỉ có một mặt trong số đó là xem chừng hấp dẫn.” Sự thật là nếu cậu nghĩ cậu có quyền bày tỏ ý kiến về mình hay những

quyết định của mình nghe rất nực cười. “Thật lố bịch!”

Quai hàm chuyển động tới lui, Holder nhìn chăm chăm xuống tôi, đôi tay khoanh lại thật chặt trước ngực. Cậu ta tiến một bước đầy thách thức về phía tôi. Đôi mắt cậu ta vừa khắc nghiệt vừa lạnh giá, tôi bắt đầu nghĩ rằng mình đang được chứng kiến mặt thứ sáu trong con người cậu ta. Một mặt thậm chí còn hung dữ hơn, ích kỷ hơn.

“Mình không ưa hấn ta rồi mình trông thấy những chuyện như thế?” Holder đưa tay chạm vào mặt tôi, nhẹ nhàng lướt những ngón tay dưới vết bầm nổi bật quanh mắt tôi. “Và rồi mình trông thấy hấn ta vòng tay ôm lấy cậu? Thử lỗi cho mình nếu mình có hơi lố bịch.”

Những ngón tay lướt qua gò má tôi khiến tôi nghệt thở. Phải nỗ lực lắm tôi mới giữ được cho mắt mình vẫn mở và không ngả đầu vào bàn tay cậu ta. Nhưng rồi tôi nhanh chóng lấy lại quyết tâm. Tôi đang xây dựng từng chút một bức tường miễn dịch với anh chàng này. Hay... Ít nhất tôi cũng đang cố gắng. Dù gì thì đó cũng là mục tiêu mới của tôi.

Tôi lùi một bước khỏi Holder cho đến khi bàn tay cậu ta không chạm vào mặt tôi được nữa. Cậu ta nắm những ngón tay lại thành nắm đấm rồi buông xuống bên mình.

“Cậu nghĩ mình nên tránh xa Grayson vì cậu sợ cậu ta là một kẻ lố mãng sao?” Tôi nghiêng đầu về một bên và nheo mắt nhìn Holder. “Hơi giả tạo thì phải, cậu có nghĩ vậy không?” Thêm vài giây nhìn tôi chăm chú, Holder khẽ thở dài cùng cái đảo mắt không dễ nhận thấy. Rồi cậu ta nhìn đi chỗ khác và lắc đầu, tay ôm sau gáy. Cậu ta giữ nguyên tư thế ấy, mặt quay về hướng ngược với tôi trong vài giây. Khi chậm chậm quay lại, cậu ta không nhìn vào mắt tôi ngay. Hai tay lại khoanh trước ngực, mắt cậu ta dán xuống nền nhà.

“Nó có đánh cậu không?” Giọng cậu ta đều đều không chút âm sắc. Rồi, đầu vẫn cúi xuống nền nhà, nhưng mắt cậu ta hướng lên nhìn thẳng vào tôi qua hàng mi. “Nó đã bao giờ đánh cậu chưa?”

Lại một lần nữa, con người này xui khiến tôi tự nguyện phục tùng chỉ đơn giản bằng một sự chuyển đổi thái độ. “Chưa,” tôi lặng lẽ đáp. “Và không. Mình nói với cậu rồi... đó chỉ là một tai nạn.”

Chúng tôi cứ nhìn nhau chăm chăm trong im lặng tuyệt đối cho đến khi chuông báo bữa trưa lần hai vang lên và hành lang bắt đầu đầy ắp học sinh. Tôi là người dờn ánh nhìn trước. Tôi bước trở lại quán ăn tự phục vụ mà không hề quay nhìn lại chàng trai này.

Thứ Tư

Ngày 29 Tháng 8 Năm 2012

6:15 Sáng

Tôi đã chạy được gần ba năm. Chẳng nhớ điều gì đã thôi thúc tôi bắt đầu việc chạy, hay điều gì đã khiến nó trở nên thú vị đến mức tôi tuân thủ nghiêm ngặt như thế. Có lẽ phần nhiều liên quan đến chuyện tôi được bảo bọc một cách đáng lo ngại. Tôi cố suy nghĩ tích cực về chuyện đó, nhưng thật khó khăn khi chứng kiến những mối quan hệ, những tương tác mà học sinh trong trường thường có với nhau nhưng tôi lại không thể tham dự được vào. Ít năm trước, việc không nối mạng internet không phải là vấn đề gì to tát lắm, nhưng giờ đây việc này chẳng khác nào tự cô lập mình khỏi xã hội. Không phải thế nghĩa là tôi quan tâm đến chuyện người khác nghĩ gì.

Tôi sẽ không phủ nhận mình có thôi thúc cháy bỏng là tìm kiếm thông tin về Holder trên mạng. Trước đây, khi tôi muốn biết thêm thông tin về ai, Six và tôi chỉ cần tra cứu ở nhà nó. Nhưng lúc này con bé đang trên chuyến bay vượt Đại Tây Dương, nên tôi không thể hỏi nó được. Thay vào đó, tôi chỉ biết ngồi trên giường và ngẫm ngợi bản khoăn. Tôi bản khoăn liệu Holder có thực sự xấu xa như tiếng tăm mà người ta hay đồn đoán. Tôi bản khoăn liệu cậu ta có gây tác động lên những đứa con gái khác như đang tác động lên tôi không. Tôi bản khoăn bố mẹ cậu ta là ai, cậu ta có anh chị em gì không, có đang hò hẹn với ai không. Tôi bản khoăn tại sao cậu ta cứ chăm chăm nổi giận với tôi khi chúng tôi chỉ vừa mới gặp nhau như thế. Cậu ta có hay giận dữ như vậy không? Cậu ta có phải luôn quyến rũ đến thế mỗi khi không nổi giận không? Tôi ghét cậu ta chỉ ở một trong hai thái cực mà không bao giờ dung hòa ở giữa. Nếu được nhìn thấy con người thoải mái, điềm tĩnh của cậu ta thì hẳn sẽ hay biết bao... Tôi bản khoăn liệu cậu ta có con người dung hòa ấy không. Tôi bản khoăn... bởi vì đó là tất cả những gì tôi có thể làm. Bản khoăn thầm lặng về một chàng trai thuộc hàng hết hy vọng, con người bằng cách nào đó đã tìm được đường để vào ngôi chễm chệ trong đầu tôi và khur khur không chịu đi ra.

Tôi bừng tỉnh khỏi dòng suy nghĩ mông lung và xỏ nốt đôi giày chạy vào. Ít nhất cuộc xung đột của chúng tôi ở hành lang hôm qua vẫn chưa được giải quyết. Thế nào cậu ta cũng bỏ buổi chạy hôm nay và tôi khá nhẹ nhõm vì chuyện đó. Hôm nay, hơn bao giờ hết, tôi cần khoảng thời gian yên tĩnh cho bản thân. Tôi cũng không biết vì sao. Sẽ lại là thời gian để ngẫm ngợi bản khoăn.

Về cậu ta.

Mở cửa sổ phòng ngủ, tôi trèo ra ngoài. Trời tối hơn so với giờ này mọi hôm. Tôi nhìn lên bầu trời u ám - phản chiếu hoàn hảo tâm trạng của tôi lúc này. Tôi nhìn về phía những đám mây, rồi liếc sang vòm trời bên trái, tò mò không biết mình có đủ thời gian để chạy trước khi nó sập xuống hay không.

“Cậu lúc nào cũng trèo ra ngoài qua cửa sổ, hay cậu làm thế để mong tránh được mình?”

Tôi quay về phía giọng nói ấy. Cậu ta đang đứng bên lề đường, trên người chỉ mặc quần sooc và giày chạy. Hôm nay không có áo sơ mi.

Khi thật.

“Nếu mình cố tránh cậu thì mình đã ở luôn trên giường rồi.” Tôi đường hoàng bước về phía Holder, hy vọng che giấu được sự thật rằng chỉ riêng hình ảnh về cậu ta thôi cũng làm toàn thân tôi bấn loạn. Một phần nhỏ trong tôi thất vọng khi trông thấy cậu ta ngày hôm nay, nhưng phần lớn lại sướng vui một cách ngớ ngẩn đến thảm hại. Tôi bước qua cậu ta, về phía lề đường để căng cơ. Duỗi thẳng chân ra trước mặt, tôi cúi người về phía trước, nắm lấy hai giày rồi vùi đầu vào hai đầu gối - một phần để căng cơ, nhưng phần lớn để tránh phải nhìn vào cậu ta.

“Mình đã không chắc liệu cậu có ra chạy hay không.”

Holder hạ mình xuống và chiếm một chỗ trên vỉa hè trước mặt tôi.

Tôi ngẩng lên nhìn cậu ta. “Sao mình lại không chứ? Mình đâu phải người vương vào rắc rối. Vả lại, chẳng ai trong chúng ta sở hữu con đường này cả.” Tôi cúi kính với cậu ta mà thậm chí không biết vì sao.

Holder một lần nữa hướng về tôi ánh nhìn đăm đăm đầy chăm chú, không hiểu sao ánh nhìn bức bối ấy khiến tôi không biết phải làm gì. Nó đã trở thành một thói quen của cậu ta, đến nỗi tôi hầu như muốn đặt cho nó một cái tên. Như thể cậu ta giam cầm tôi bằng ánh mắt trong lúc nghĩ ngợi mà nhất định không biểu lộ chút gì qua nét mặt. Tôi chưa từng gặp một ai dồn nén nhiều suy tư mỗi khi đáp lời đến thế. Cái cách cậu ta miệt mài suy nghĩ khi soạn ra một lời đáp như thể từ ngữ là có hạn và cậu ta chỉ muốn sử dụng những từ tuyệt đối cần thiết.

Tôi ngừng căng cơ và đối mặt với Holder, không muốn thoái lui khỏi cuộc đấu mắt này. Tôi sẽ không để cậu ta diễn cái trò đánh lừa tâm trí của Jedi^[8] với tôi, dù tôi vô cùng muốn diễn trò ấy với cậu ta. Cậu ta hoàn toàn không thể đoán biết thậm chí hoàn toàn không thể lường trước. Điều đó làm tôi bực bội.

Cậu ta duỗi chân ra trước mặt tôi. “Đưa tay cậu cho mình. Mình cũng cần phải căng cơ.”

Và rồi cậu ta ngồi đó, tay giơ ra trước mặt tôi như thể chúng tôi đang chơi trò đập tay. Nếu có ai lái xe ngang qua lúc này thì thế nào cũng xuất hiện những lời đồn đoán. Chỉ ý nghĩ về chuyện đó thôi cũng khiến tôi bật cười. Tôi đặt tay vào lòng bàn tay mở rộng của Holder. Cậu ta kéo tôi về phía mình trong vài giây. Khi cậu ta thả lỏng, tôi lại kéo cậu ta về phía trước, chỉ có điều cậu ta không nhìn xuống. Cậu ta vẫn khóa chặt mắt tôi bằng ánh-nhìn-giam-cầm khiến-người-khác-nao-núng của mình.

“Cần phải nói lại rằng,” cậu ta nói, “Mình không phải người gặp vấn đề rắc rối ngày hôm qua.”

Tôi kéo cậu ta mạnh hơn, phần lớn vì ác ý, hơn là vì mong muốn giúp cậu ta căng cơ.

“Cậu đang ám chỉ mình mới là người gặp vấn đề rắc rối?”

“Chẳng phải sao?”

“Nói rõ ra đi,” tôi nói. “Mình không thích mập mờ.”

Holder cười to, nhưng là tiếng cười cáu kỉnh. “Sky, nếu có một điều cậu nên biết về mình, thì đó là mình chưa bao giờ mập mờ. Mình đã nói mình sẽ thành thật với cậu hơn bao giờ hết, và với mình, mập mờ cũng tương tự như không trung thực.” Cậu ta kéo tay tôi về phía trước và ngả ra sau.

“Cậu vừa đưa cho mình một câu trả lời khá mập mờ đấy thôi,” tôi chỉ ra.

“Mình chưa bao giờ được cậu hỏi một câu cho tử tế. Mình đã bảo rồi, nếu cậu muốn biết điều gì đó, thì cứ hỏi. Có vẻ như cậu nghĩ cậu biết về mình rồi, thế nên bản thân cậu chưa bao giờ thực sự hỏi mình một câu nào cả.”

“Mình đâu có biết gì về cậu.”

Holder lại cười vang và lắc đầu, sau đó buông tay tôi ra. “Quên nó đi.” Rồi cậu ta đứng dậy và bắt đầu bước đi.

“Đợi đã,” tôi nhੌm dậy khỏi mặt đường bê tông và đi theo cậu ta. Nếu có ai có quyền nổi giận lúc này, thì người đó phải là tôi mới đúng. “Mình vừa nói gì? Mình rõ ràng chẳng biết gì về cậu. Sao cậu lại nổi khùng với mình thế?”

Holder dừng bước và quay lại, sau đó bước vài bước về phía tôi. “Sau khoảng thời gian ở bên cậu mấy ngày vừa rồi, mình nghĩ mình đã nhận được phản ứng hơi khác lạ của cậu ở trường. Mình đã cho cậu rất nhiều cơ hội để hỏi bất cứ điều gì cậu muốn về mình, nhưng vì một vài lý do nào đó mà cậu muốn tin vào mọi thứ cậu nghe, bất chấp sự thật rằng cậu chưa nghe một tí ti gì từ mình. Là một người cũng phải hứng chịu những tin đồn, mình đã nghĩ cậu sẽ có ít thành kiến hơn cơ đấy.”

Tôi - một người cũng phải hứng chịu những tin đồn ư? Nếu Holder nghĩ cậu ta sẽ ghi điểm bằng cách có chung một điểm nào đó với tôi, thì cậu ta đã phạm sai lầm chết người.

“Vậy ra chuyện là thế phải không? Cậu nghĩ rằng cô nàng hư hỏng mới nhập học sẽ đồng cảm với một tên khôn chuyên tấn công lũ đồng tính phải không?” Holder rên lên và lùa tay qua tóc, không khá giận. “Đừng làm thế, Sky.”

“Đừng làm gì cơ? Đừng gọi cậu là tên khôn chuyên tấn công lũ đồng tính hả? Được thôi. Cùng nhau thực hành cái nguyên tắc sống thành thật của cậu nào. Năm ngoái cậu có tấn công một học sinh nghiêm trọng đến mức bị giam một năm trong trại cải huấn không?”

Holder chống hai tay lên hông và lắc đầu, rồi nhìn tôi với vẻ mặt dường như thất vọng.

“Khi mình nói đừng làm thế, không phải mình bảo cậu đừng sỉ nhục mình. Mình muốn bảo cậu đừng sỉ nhục chính bản thân cậu.” Rồi cậu ta bước tới, thu hẹp khoảng cách giữa chúng tôi. “Và đúng. Mình đã đánh nó một trận như tử, và nếu thằng con hoang đó mà đứng trước mặt mình lúc này, mình vẫn sẽ làm vậy lần nữa.”

Đôi mắt cậu ta chứa đầy một nỗi giận dữ thuần túy, khiến tôi sợ đến mức thậm chí không thể hỏi cậu ta

tại sao hoặc nguyên do chuyện đó là gì. Có thể cậu ta đã nói sẽ thành thật... nhưng những câu trả lời của cậu ta còn làm tôi kinh hoàng hơn là đưa ra câu hỏi. Tôi lùi lại một bước đúng lúc cậu ta cũng làm thế. Cả hai cùng im lặng. Tôi tự hỏi làm thế nào chúng tôi lại rơi vào tình huống này.

“Minh không muốn chạy cùng cậu ngày hôm nay,” tôi nói.

“Minh cũng không thực sự muốn chạy cùng cậu.”

Sau câu đó, chúng tôi xoay về hai hướng đối ngược nhau. Holder về nhà cậu ta, còn tôi về cửa sổ phòng mình. Hôm nay, tôi thậm chí cũng không muốn chạy một mình nữa.

Tôi trèo vào cửa sổ đúng lúc mưa bắt đầu trút xuống, và trong một giây, tôi cảm thấy có lỗi với Holder vì cậu ta vẫn còn phải chạy về nhà. Nhưng chỉ trong một giây thôi, quả báo vốn là thứ đáng sợ và lúc này Holder dứt khoát đang là mục tiêu trả đũa của nó. Tôi đóng cửa sổ lại và bước về phía giường mình, tim đập cuồn cuộn loạn như thể vừa chạy xong ba dặm đường. Nhưng lúc này nó đập cuồn cuộn loạn vì tôi đang tức giận đến mức khó tin.

Tôi vừa mới gặp anh chàng này vài ngày trước, trong toàn bộ cuộc đời mình tôi chưa bao giờ tranh cãi với ai nhiều đến thế. Tôi có thể cộng lại tất cả những lần Six và tôi cãi nhau trong suốt bốn năm qua, nhiều đó vẫn không sánh nổi với bốn mươi tám giờ qua khi tôi ở cạnh Holder. Tôi thậm chí không biết vì sao cậu ta lại phiền toái đến thế. Tôi đoán rằng sau buổi sáng nay, cậu ta sẽ không còn như vậy nữa.

Tôi nhặt phong bì từ chiếc bàn đầu giường lên, rồi xé mở. Lôi lá thư của Six ra, tôi tựa mình vào gối để đọc, hy vọng sẽ thoát khỏi những hỗn độn trong đầu.

Sky,

Mong rằng đến lúc cậu đọc được những dòng này (vì tớ biết cậu sẽ không đọc ngay) thì tớ đang yêu điên dại một anh chàng Italia nóng bỏng nào đó và chẳng thèm nhung nhớ gì đến cậu.

Nhưng tớ biết sẽ chẳng đời nào như thế. Vì tớ sẽ nghĩ đến cậu suốt.

Tớ sẽ nghĩ về tất cả những đêm chúng mình thức cùng với kem ngon, phim hay và những anh chàng của chúng mình. Nhưng phần lớn, tớ sẽ nghĩ về cậu, về tất cả những lý do tại sao tớ yêu cậu.

Thử kể tên một số nhé: Tớ yêu cái cách cậu dờ tệ khi nói lời tạm biệt và trải qua những gì xúc động, vì tớ cũng thế. Tớ yêu cái cách cậu luôn múc hết phần kem dâu và vani vì cậu biết tớ thích ăn kem sô cô la đến mức nào, mặc dù cậu cũng thích nó chả kém. Tớ yêu cái cách cậu không vụng về và kỳ quặc, dù cậu bị tách rời khỏi các trào lưu xã hội một cách vô cùng nghiêm ngặt, tới mức so với cậu thì đám người Amish^[9] cũng trở nên hết sức hợp thời.

Nhưng hơn hết, tớ yêu cậu vì cậu không phán xét tớ. Trong bốn năm qua, cậu chưa một lần hỏi tớ về những lựa chọn (dù chúng khá tồi tệ) hay những chàng trai tớ cặp cùng, hay sự thật là tớ không tin vào bất cứ cam kết hoặc ràng buộc nào. Tớ vẫn nói rằng chuyện cậu không hề phán xét tớ cũng đơn giản dễ dàng thôi, vì cậu cũng thuộc loại gái hư. Nhưng cả hai chúng mình đều biết phải

không vậy. Thế nên cảm ơn cậu vì đã là một người bạn không-thành-kiến. Cảm ơn cậu vì chưa bao giờ hạ mình đối xử với tớ như thế cậu tốt đẹp giỏi giang hơn tớ (dù chúng mình đều biết cậu đúng là như thế). Tớ có thể cười vào những thứ người ta nói sau lưng chúng mình, nhưng tớ cũng rất buồn khi họ nói những thứ như thế về cậu. Vì điều đó, tớ xin lỗi. Nhưng tớ cũng không hối lỗi quá đâu, vì tớ biết nếu cậu được lựa chọn giữa việc làm một đứa bạn thân hư hỏng của tớ hay là làm một cô nàng với tiếng tăm trong sạch, cậu sẽ chọn cách ngủ với mọi gã trai trên đời. Bởi vì cậu yêu tớ rất nhiều mà. Và tớ sẽ để cậu làm thế, vì tớ cũng yêu cậu nhiều lắm.

Vẫn còn một điều nữa tớ rất yêu ở cậu, rồi tớ sẽ ngâm miệng lại ngay vì hiện tại, khi viết lá thư này, tớ chỉ đang cách cậu có sáu bước chân, khó có thể không trèo qua cửa sổ để ôm chầm lấy cậu.

Tớ yêu thái độ coi nhẹ mọi chuyện của cậu. Tớ yêu cái cách cậu thực sự không thêm quan tâm thiên hạ nghĩ gì. Tớ yêu cách cậu tập trung cho tương lai và mặc kệ người khác. Tớ yêu cái cách khi tớ nói với cậu rằng tớ sẽ đi Italia sau khi dự cậu xin vào trường học tớ, cậu chỉ mỉm cười và nhún vai mặc dù chuyện đó rất có thể sẽ chia rẽ những đôi bạn thân thiết nhất. Tớ đã bỏ rơi cậu để theo đuổi ước mơ của mình, nhưng cậu không để điều đó làm suy sụp. Cậu thậm chí còn không trách móc tớ nửa lời về chuyện đó.

Tớ yêu cái cách (cái cuối cùng rồi, thề đấy) khi chúng mình cùng xem phim Sức mạnh của Tự Nhiên, bộ phim kết thúc bằng cảnh Sandra Bullock bỏ đi và tớ hét ầm lên với cái tivi trước một cái kết tệ hại đến thế, thì cậu chỉ nhún vai và nói rằng, “Đó là đời thực, Six. Cậu không thể phát điên vì cái kết hoàn toàn thực tế. Sẽ có những cái kết chẳng tốt đẹp gì. Nhưng cậu sẽ thấy bức mình trước cái kết hạnh phúc trọn đời giả tạo.”

Tớ sẽ không bao giờ quên điều đó, bởi vì cậu nói đúng. Cậu đã dạy tớ một bài học, dù tớ biết cậu không cố tình làm thế. Không phải mọi thứ đều sẽ thuận lợi trên con đường tớ đi, không phải ai cũng hạnh phúc mãi mãi về sau. Cuộc sống là thực tế, đôi khi nó thật tối tăm, và ta cần phải học cách đương đầu. Tớ sẽ chấp nhận điều đó, với thái độ sống nhẹ nhàng như của cậu, và bước tiếp.

Đấy, đại khái thế. Thế là khá đủ rồi. Tớ chỉ muốn cậu biết rằng tớ nhớ cậu, và gã bạn mới tốt nhất trên đời của cậu ở trường kia tốt hơn nên tự rút lui khi tớ trở về sau sáu tháng nữa. Tớ hy vọng cậu sẽ nhận ra cậu thú vị và tuyệt vời tới mức nào, nhưng phòng trường hợp cậu không nhận ra, ngày nào tớ cũng nhắn tin nhắc nhở cậu. Hãy chuẩn bị tinh thần để bị oanh tạc trong sáu tháng tới bởi những tin nhắn quấy rầy bất tận nhằm khẳng định chắc chắn thêm về cô gái Sky nhé.

Tớ yêu cậu,

6

Tôi gấp bức thư lại và mỉm cười chứ không hề khóc. Six sẽ không mong tôi khóc lóc, dù nó đã làm tôi muốn khóc biết chừng nào. Tôi với tới bàn đầu giường và lấy chiếc điện thoại nó tặng ra khỏi ngăn kéo. Tôi đã có hai tin nhắn chưa đọc.

Gần đây tớ đã nói với cậu là cậu tuyệt vời đến thế nào chưa nhỉ? Nhớ cậu lắm.

Ngày thứ hai rồi đấy, tốt hơn cậu hãy nhắn lại cho tớ đi. Tớ cần phải kể cho cậu nghe về Lorenzo. Mà này, cậu cũng thông minh kinh khủng đấy nhé.

Tôi mỉm cười và nhắn lại cho con bé. Tôi phải thử đi thử lại đến năm lần mới nhắn được cái tin. Tôi sắp mười tám tuổi rồi và đây là tin nhắn đầu tiên tôi gửi trong đời sao? Chuyện này phải được ghi vào kỷ lục Guinness mới phải!

Tớ có thể quen với những lời xác nhận hay ho thường nhật kiểu này đấy. Hãy nhắc nhở rằng tớ xinh đẹp đến mức nào, tớ có gu âm nhạc hoàn hảo đến ra sao và tớ là người chạy nhanh nhất thế giới nữa (đây chỉ là vài ý tưởng cho cậu bắt đầu thôi nhé). Tớ cũng nhớ cậu lắm. Tớ không đợi được nữa đâu, kể về Lorenzo đi, đồ gái hư.

Thứ Hai

Ngày 31 Tháng 8 Năm 2012

11:20 Sáng

Mấy ngày tiếp theo ở trường cũng giống như hai ngày đầu tiên. Tràn đầy kịch tính. Tủ đồ của tôi dường như đã trở thành trung tâm tiếp nhận những lời nhắn và những mẫu thư kinh tởm, mà tôi chưa bao giờ bắt quả tang được đứa nào làm chuyện đó. Tôi thực sự không hiểu nổi chúng được gì khi làm chuyện này, khi bọn nó thậm chí còn không thừa nhận đã làm như thế. Ví như mẫu giấy nhắn được gài vào tủ đồ của tôi sáng nay. Nó chỉ ghi độc một từ, “Đồ điểm.”

Thật thế sao? Óc sáng tạo trong hành động này nằm ở đâu nhỉ? Bọn nó không thể thêm thắt một câu chuyện cho thú vị sao? Có thể là vài chi tiết về sự hờ hênh của tôi chẳng hạn? Nếu tôi phải đọc những thứ rác rưởi này mỗi ngày, ít nhất bọn nó cũng nên làm cho chúng thú vị hơn chứ. Nếu tôi phải hạ mình thấp đến mức để lại một lời nhắn vô căn cứ vào tủ đồ một ai đó, ít nhất tôi cũng sẽ lịch sự mà khiến cho bất cứ ai đọc nó được trải qua những phút giây vui vẻ. Tôi sẽ viết điều gì đó hay ho kiểu như, “Tôi qua tao nhìn thấy mày ngủ với giai nhà tao đấy nhé. Tao thực sự không đánh giá cao cái cách này mày mát-xa dầu lên dĩa chuột của tao đâu. Đồ điểm ạ.”

Tôi bật cười và cảm thấy hơi kỳ cục khi cười thành tiếng trước những ý nghĩ sâu kín trong đầu. Tôi nhìn quanh, chẳng còn ai ở hành lang ngoài mình cả. Thay vì giật hết những mẫu giấy nhắn bản thử ra khỏi tủ đồ, tôi lôi bút ra và làm cho chúng trở nên sáng tạo hơn. *Hoan nghênh chúng mày, lũ khách qua đường ạ.*

Breckin đặt khay đồ ăn xuống đối diện với tôi. Bây giờ chúng tôi tự đi lấy đồ ăn cho mình, kể từ lúc cậu ta có vẻ nghĩ rằng tôi chẳng muốn ăn gì ngoài salad. Cậu ta mỉm cười với tôi như thể có một bí mật mà cậu ta biết là tôi muốn biết. Nếu đó là một lời đồn đoán khác, tôi sẽ bỏ qua.

“Buổi thi tuyển vào đội điền kinh hôm qua thế nào?” Cậu ta hỏi. Tôi nhún vai. “Mình không đi.”

“Ừ, mình biết rồi.”

“Thế sao còn hỏi?”

Cậu ta cười. “Vì mình muốn làm rõ mọi chuyện với cậu trước khi tin lời bọn họ. Sao cậu không đi?”

Tôi lại nhún vai.

“Có chuyện gì với vụ nhún vai thế? Cậu bị tật giật người khi căng thẳng à?”

Tôi nhún vai. “Mình chỉ không thích trở thành thành viên cùng đội với bất cứ ai ở đây. Việc đó không còn hấp dẫn nữa.”

Breckin nhún mày. “Thứ nhất, điền kinh là một trong những môn thể thao cá nhân nhất mà cậu có thể tham gia. Thứ hai, mình nghĩ cậu từng nói những hoạt động ngoại khóa chính là lý do cậu xin học ở đây mà?”

“Mình không biết vì sao mình lại ở đây nữa,” tôi nói. “Có lẽ mình cần phải chứng kiến một lượng khá khá những bản chất tệ hại nhất của con người trước khi bước ra đời thực. Thế sẽ đỡ sốc hơn.”

Cậu ta chĩa một cọng cần tây về phía tôi và nhướn mày. “Đúng đấy. Được dẫn dắt từ từ vào những hiểm họa của xã hội sẽ làm cậu đỡ choáng hơn. Không thể dùng một cái thả cậu vào thiên nhiên hoang dã khi mà cậu đã được cung chiều trong vườn thú cả đời.”

“So sánh hay đấy.”

Breckin nháy mắt với tôi và cắn cọng cần tây. “Nói về chuyện so sánh. Có chuyện gì với cái tủ đồ của cậu vậy? Hôm nay nó tràn ngập những lời so sánh và ẩn dụ rất đậm ô.”

Tôi cười vang. “Cậu thích không? Một thời gian một tí, nhưng mình thấy thế rất chi là sáng tạo.”

Cậu chàng gật đầu. “Mình đặc biệt khoái tờ ghi là ‘Mày đúng là đồ đảng điểm, mày lại còn ngủ với thằng Breckin người Mormon nữa.’”

Tôi lắc đầu. “Câu này thì mình không thể khẳng định chủ quyền rồi. Nó là câu gốc đấy. Nhưng chúng rất vui, đúng không? Nhất là khi đã được làm cho bản thiêu lên bội phần như thế.”

“Ờ,” cậu ta nói. “Đã từng vui thôi. Chúng không còn ở đấy nữa. Mình vừa thấy Holder giật hết chúng ra khỏi tủ đồ của cậu.”

Tôi ngẩng phắt lên nhìn Breckin. Cậu ta lại cười tinh quái. Tôi đoán đây là bí mật mà nãy giờ cậu ta nỗ lực che giấu.

“Lạ nhỉ.” Tôi không hiểu vì sao Holder phải cất công làm một việc như thế. Chúng tôi đã không chạy cùng nhau kể từ lần cuối nói chuyện với nhau. Thực ra, chúng tôi thậm chí còn không liên can đến nhau chút nào nữa. Giờ cậu ta ngồi tí bên kia lớp ngay từ tiết đầu và tôi chẳng nhìn thấy mặt mũi cậu ta đâu suốt thời gian còn lại trong ngày, trừ bữa trưa. Mà ngay cả lúc ấy, cậu ta cũng ngồi ở phía bên kia quán ăn với bạn bè. Sau khi lâm vào ngõ cụt này, tôi tưởng chúng tôi đã thành công trong việc nghỉ chơi với nhau, nhưng có lẽ tôi nhầm.

“Mình có thể hỏi cậu một điều không?” Breckin nói.

Tôi lại nhún vai, hầu như chỉ để chọc tức cậu ta.

“Những lời đồn đại về cậu ta có đúng không? Về tính khí của cậu ta ấy? Về em gái của cậu ta nữa?”

Tôi cố không tỏ ra kinh ngạc trước câu hỏi của Breckin, nhưng đây là lần đầu tiên tôi nghe về em gái của Holder. “Mình không biết. Mình chỉ biết mình đã dành đủ thời gian với cậu ta để thấy rằng cậu ta làm mình sợ chết khiếp và mình không muốn ở cạnh cậu ta chút nào nữa.”

Tôi thực sự muốn hỏi Breckin về chuyện cô em gái kia, nhưng có những tình huống mà cái tính ngoan cố bướng bỉnh của tôi cứ thò đầu vào. Vì một lý do nào đó, tìm kiếm thông tin về Dean Holder là một trong những tình huống ấy.

“Này,” một giọng nói vang lên sau lưng tôi. Ngay lập tức tôi biết đó không phải Holder, vì tôi chẳng cảm thấy gì với giọng nói này. Trong lúc tôi quay lại, Grayson quàng chân qua chiếc ghế bên cạnh rồi ngồi xuống. “Học xong cậu có bận gì không? Tôi nhúng cọng cần tây của mình vào nước sốt salad, rồi cắn một miếng. “Chắc là bận.”

Grayson lắc đầu. “Câu trả lời chưa thỏa đáng. Mình sẽ gặp cậu ở bãi đậu xe sau tiết cuối.”

Rồi cậu ta đứng lên và đi khỏi trước khi tôi kịp phản đối. Breckin cười khẩy với tôi.

Tôi chỉ nhún vai.

Tôi không biết Grayson muốn nói về chuyện gì, nhưng nếu cậu ta nghĩ có thể mò đến nhà tôi vào tối mai, thì cậu ta cần phải phẫu thuật lại não. Tôi đã sẵn sàng “cai” giai tuyệt đối đến hết năm nay. Đặc biệt là khi không có Six cùng ăn kem sau khi bọn họ rời khỏi. Kem là phần hấp dẫn duy nhất của việc hẹn hò âu yếm bọn chúng.

Ít nhất Grayson cũng đến như đã hẹn. Cậu ta đang đợi cạnh xe tôi, tựa mình vào cửa bên ghế lái khi tôi ra bãi đỗ. “Chào công chúa,” cậu ta nói. Tôi không biết do âm thanh giọng nói của cậu ta, hay sự thật là cậu ta vừa tặng cho tôi một biệt danh, mà lời cậu ta khiến tôi thấy rợn người. Tôi bước tới và đứng dựa vào xe cạnh cậu ta.

“Đừng có gọi tôi là công chúa nữa. Đừng bao giờ.”

Cậu ta cười vang rồi lướt ra đằng trước mặt tôi, ôm ghì lấy eo tôi trong tay mình. “Tốt thôi. Thế còn người đẹp thì sao?”

“Chỉ gọi tôi là Sky thôi thì chết à?”

“Sao cậu lúc nào cũng nổi khùng lên thế?” Cậu ta vớ tay ra và ôm lấy má tôi, sau đó hôn tôi. Buồn thay, tôi để cậu ta làm thế. Phần lớn vì tôi cảm thấy như thể cậu ta đáng giành lấy nụ hôn đó cho cả tháng bút rút vì tôi. Dù gì thì cậu ta cũng không xứng đáng được nhận nhiều ơn huệ lắm, nên tôi lùi lại chỉ sau ít giây.

“Cậu muốn gì?”

Grayson quàng tay quanh eo tôi rồi kéo về phía mình. “Muốn cậu.” Cậu ta bắt đầu hôn lên cổ tôi, tôi

bền đẩy cậu ta ra. “Sao thế?”

“Cậu không hiểu à? Tôi đã nói sẽ không ngủ với cậu, Grayson. Tôi không cố chơi đùa với cậu hay khiến cậu phải đeo đuổi như những đứa con gái lơ lửng, điên khùng khác vẫn làm. Cậu muốn hơn nữa, còn tôi thì không, nên tôi nghĩ chúng ta chỉ cần chấp nhận rằng quan hệ của chúng ta đã lâm vào ngõ cụt, đường ai nấy đi.”

Grayson chăm chăm nhìn tôi, sau đó thở dài và lại kéo tôi vào vòng tay. “Mình không muốn thêm nữa, Sky. Để thế cũng tốt rồi. Mình sẽ không đòi hỏi nữa. Mình chỉ muốn đến nhà cậu thôi, mình muốn đến ngay tối mai.” Cậu ta cố chiếu nụ cười chói lọi vào tôi. “Giờ thì đừng nổi điên với mình nữa, lại đây nào.” Cậu ta kéo mặt tôi đến gần và lại hôn tôi lần nữa.

Vừa cáu tiết vừa giận dữ, nhưng tôi không thể làm gì ngoài việc thả lỏng khi môi cậu ta chạm vào môi tôi, sự cáu giận trong tôi lắng xuống, nhờ tình trạng tê liệt bắt đầu tràn đến.

Chỉ vì lý do ấy, tôi tiếp tục để cậu ta hôn mình. Cậu ta đẩy tôi tựa lưng vào xe và lùa ngón tay vào tóc tôi, sau đó hôn xuống hàm và cổ. Tôi ngả đầu vào xe, giờ cổ tay lên sau lưng cậu ta để xem giờ. Mẹ Karen sắp đi công tác ở ngoại thành, vì thế tôi phải đến cửa hàng tạp hóa mua đủ lượng đường để sống sót qua cuối tuần. Tôi không biết Grayson định mơn trớn tôi bao lâu, nhưng món kem thực sự đang bắt đầu trở nên đầy lồi cuồn và cảm dỗ. Tôi đảo mắt, buông tay xuống. Thành linh, nhịp tim tôi tăng gấp ba lần, dạ dày tôi cuộn lên và tôi có tất cả cảm giác của một cô gái nên có khi được một chàng trai nóng bỏng hôn khắp thân mình. Chỉ có điều, không phải tôi có phản ứng ấy với gã nóng bỏng đang hôn khắp người mình.

Tôi có phản ứng ấy với gã nóng bỏng đang trừng trừng nhìn tôi từ phía bên kia của bãi đỗ xe.

Holder đang đứng cạnh xe mình, khuỷu tay tì vào khung cửa, mắt hướng về phía chúng tôi. Ngay lập tức tôi đẩy Grayson ra và quay lại để chui vào xe.

“Vậy chúng mình gặp nhau tối mai nhé?” Cậu ta hỏi.

Tôi chui vào trong xe, ngẩng lên nhìn cậu ta. “Không. Chúng ta kết thúc rồi.”

Tôi kéo cửa xe đóng lại và lùi ra khỏi bãi đỗ, không chắc rằng mình đang tức giận, xấu hổ hay ngây ngất. Sao Holder làm được điều đó? Làm thế quái nào cậu ta có thể khơi lên trong tôi những cảm xúc ấy từ khoảng cách cả một bãi đỗ xe? Tôi nghĩ mình cần một sự can thiệp.

Thứ Sáu

Ngày 31 Tháng 8 Năm 2012

4:50 Chiều

“Chú Jack có đi cùng mẹ không?” Tôi mở cửa xe cho mẹ Karen để bà có thể chất túi hành lý cuối cùng vào ghế sau.

“Có, chú ấy đang đến. Bọn mẹ sẽ về... mẹ sẽ về vào Chủ nhật này,” bà tự đánh chính lại. Có vẻ bà không thích tính cả chú Jack vào thành bọn mẹ”. Tôi ghét điều đó, bởi tôi thực sự thích chú Jack, tôi biết chú ấy yêu mẹ. Vì thế tôi không hiểu sao bà lại khó chịu thế này. Bà từng có vài người bạn trai trong mười hai năm qua, nhưng ngay khi họ bắt đầu có ý định nghiêm túc, thì bà lại bỏ chạy.

Mẹ Karen đóng cửa sau xe rồi quay lại với tôi. “Con biết là mẹ tin tưởng con, nhưng làm ơn...”

“Đừng để bị có bầu chứ gì,” tôi ngắt lời bà. “Con biết, con biết rồi mà. Hai năm qua mỗi khi chuẩn bị đi đâu là mẹ lại dặn dò điều đó. “Con sẽ không có bầu đâu, mẹ yêu. Con chỉ phê đến khi rữ rượi ra thôi.”

Bà bật cười rồi ôm lấy tôi. “Cô gái ngoan. Và ma túy nữa nhé. Đừng quên phải xài ma túy chính hiệu đấy.”

“Con không quên đâu, con hứa đấy. Và con sẽ thuê một chiếc tivi cho cuối tuần này, để con có thể ngồi đó ăn kem và xem vô vàn thứ rác rưởi trên truyền hình cáp.”

Mẹ lùi lại và nhìn tôi chăm chăm. “Giờ thì chuyện này là không buồn cười đâu.”

Tôi cười tươi rồi lại ôm lấy bà. “Mẹ đi vui vẻ. Con mong mẹ sẽ bán được thật nhiều xà phòng, thuốc thang hay bất cứ thứ linh kinh gì liên quan đến thảo dược mà mẹ chế ra.”

“Yêu con lắm. Nếu cần mẹ, con biết là có thể dùng nhờ điện thoại nhà Six rồi đấy.”

Tôi đảo mắt trước những lời dặn dò y chang nhau mà bà thường dặn tôi mỗi lần đi đâu đó. “Hẹn gặp lại mẹ,” tôi nói. Rồi bà vào xe và lái ra khỏi đường đỗ xe, để lại tôi được thỏa sức tung hoành suốt cuối tuần. Với hầu hết lũ thanh thiếu niên, đây là dịp để lôi điện thoại ra và gửi đi lời mời cho bữa tiệc hoành tráng nhất trong năm. Nhưng đó không phải tôi.

Tôi không làm vậy. Thay vào đó, tôi vào nhà và quyết định làm bánh quy, vì đây là điều nổi loạn nhất mà tôi có thể nghĩ tới.

Tôi thích làm bánh, nhưng không dám tự cho là mình giỏi. Tôi thường kết thúc với bột mỳ và sô cô la dây trên mặt trên tóc còn nhiều hơn là có trong thành phẩm thực. Tôi nay cũng không phải ngoại lệ. Tôi vừa làm xong một mẻ bánh quy sô cô la, một mẻ bánh sô cô la hạnh nhân và một mẻ mà tôi không biết gọi tên là gì. Tôi đang đổ bột vào một hỗn hợp để làm chiếc bánh sô cô la kiểu Đức thì chuông cửa vang lên.

Tôi khá chắc chắn mình nên biết trong tình huống này thì cần làm gì. Chuông cửa lúc nào mà chả réo được, phải không? Nhưng không phải chuông nhà tôi. Tôi nhìn chăm chăm ra cửa, không chắc mình mong đợi gì ở nó. Khi nó kêu lần thứ hai, tôi đặt chiếc cốc đong xuống, gạt tóc ra khỏi mắt, sau đó bước ra cửa trước. Lúc mở cửa ra, tôi thậm chí còn không ngạc nhiên khi trông thấy Holder. Được rồi, tôi có ngạc nhiên. Nhưng không hẳn vậy.

“Chào,” tôi nói, chẳng biết nói gì hơn. Ngay cả khi có nghĩ được điều gì để nói thì chắc tôi cũng không thốt nổi thành lời, bởi vì tôi thậm chí còn không thở nổi, chết tiệt! Cậu ta đang đứng trên bậc thềm ngay trước cửa nhà tôi, tay đút hờ hững trong túi quần jean. Tóc cậu ta vẫn cần phải cắt tỉa gọn gàng, nhưng khi cậu ta giơ tay lên để gạt mớ tóc loà xoà ra khỏi mắt, ý nghĩ về việc mái tóc ấy bị cắt tỉa đột nhiên trở thành điều tệ hại nhất trên đời.

“Chào cậu.” Holder lúng túng mỉm cười, có vẻ hồi hộp bồn chồn, điều đó khiến cậu ta trông quẩn rữ không chịu được. Cậu ta đang có tâm trạng tốt. Dù sao cũng là hiện tại. Ai biết được lúc nào cậu ta sẽ nổi cáu và muốn cãi cọ trở lại chứ!

“Ừm,” tôi nói, cảm thấy không thoải mái cho lắm. Tôi biết bước tiếp theo sẽ là mời cậu ta vào nhà, nhưng ấy là chỉ khi tôi thực sự muốn cậu ta vào nhà thôi, mà thực lòng, vấn đề ấy vẫn chưa được quyết định.

“Cậu bạn à?” Cậu ta hỏi.

Tôi liếc đồng hồ bừa bộn phi thường mình vừa bày ra trong bếp. “Hơi bạn.” Đó không phải một lời nói dối. Tôi đang hơi bạn với rất nhiều thứ.

Holder nhìn đi chỗ khác và gật đầu, sau đó chỉ về xe cậu ta ở phía sau. “Ừ. Mình đoán là mình nên... đi.” Nói rồi cậu ta bước xuống khỏi bậc thềm.

“Không,” tôi nói, quá vội vàng và âm lượng cũng quá to. Đó gần như là một tiếng không tuyệt vọng và tôi rụt cổ lại vì xấu hổ. Tôi không biết vì sao cậu ta lại đến đây, hay vì sao cậu ta cứ phiền nhiễu như thế, nhưng trí tò mò của tôi đang điều khiển tôi. Tôi bước sang bên và mở cánh cửa rộng ra. “Cậu có thể vào, nhưng cậu có thể sẽ phải lao động đấy.”

Holder ngập ngừng, lại leo lên bậc thềm. Cậu ta bước vào trong để tôi đóng cánh cửa lại phía sau. Trước khi mọi sự trở nên khó xử, tôi bước vào trong bếp, nhặt chiếc cốc đong lên và lập tức trở lại với việc làm bánh, như thể chẳng có cậu bạn nóng bỏng, tính khí đồng bóng thất thường nào đang đứng giữa nhà mình.

“Cậu chuẩn bị đi bán bánh đấy à?” Holder tìm đường vào quầy bếp và chiếu mắt vào vô số thứ đồ ngọt la liệt trên mặt bàn bếp.

“Mẹ mình ra khỏi thành phố đến hết cuối tuần. Bà chủ trương không ăn đường, vì thể mình có hơi điên khùng một tí khi bà không ở đây.” Cậu ta bật cười và cầm một chiếc bánh lên, nhưng trước tiên vẫn nhìn tôi ra chiều xin phép.

“Tự phục vụ đi,” tôi nói. “Nhưng cảnh báo trước, mình thích làm bánh không có nghĩa là mình giỏi làm bánh đâu.” Tôi rây mè bột cuối cùng và trút nó vào hỗn hợp trong tô.

“Vậy cậu được ở nhà một mình và lại dành cả tối thứ Sáu để làm bánh sao? Một thiếu nữ điển hình đấy nhỉ,” Holder chế nhạo.

“Mình có thể nói gì nhỉ?” Tôi nhún vai. “Mình là kẻ nổi loạn mà.”

Holder nhìn quanh và mở một ngăn tủ ra, nhìn vào bên trong, sau đó đóng lại. Cậu ta bước sang trái mở một ngăn tủ khác ra, sau đó lấy ra một chiếc cốc. “Trong này có sữa không?” Cậu ta vừa hỏi vừa bước về phía tủ lạnh. Tôi ngừng quấy bột để nhìn cậu ta lôi hộp sữa ra tự rót cho mình một cốc tự nhiên cứ như ở nhà vậy. Cậu ta uống một ngụm rồi quay lại. Thấy tôi đang chăm chăm nhìn, cậu ta cười toe. “Cậu không nên mời bánh mà không có sữa, biết không. Cậu là chủ nhà tẻ quá đấy.” Chộp một chiếc bánh nữa, cậu ta mang cả bánh lẫn sữa ra quầy bếp kiểm một chỗ ngồi.

“Tớ cố giữ lòng mến khách của mình cho những vị khách được mời thôi,” tôi mĩa mai, quay trở lại bàn bếp.

“Ôi,” cậu ta cười vang.

Tôi bật máy trộn lên, tạo ra một cái cơ để khỏi phải nói chuyện với cậu ta trong vòng ba phút khi chiếc máy chuyển từ tốc độ trung bình sang tốc độ cao. Tôi cố nhớ xem trông mình ra sao, ráng không tìm kiếm vật gì đó để soi gương một cách lộ liễu. Tôi khá chắc là mình dính bột khắp người. Tôi biết tóc tôi được quấn lên bằng một chiếc bút chì, còn chiếc quần thể thao đã được mặc tới ngày thứ tư mà không được giặt. Tôi cố giả vờ hờ hững chùi đi bất cứ dấu bột nào trong tầm mắt, nhưng nỗ lực đó hoàn toàn thất bại. Ôi, chẳng nào tôi cũng không thể trông tẻ hơn cái lần nằm dài trên đi văng với đám đất sỏi dính vào má!

Tôi tắt máy trộn, mở nút để giải phóng những thanh khuấy. Lấy một thanh đưa lên miệng ném thử, tôi lại mang thanh kia đến chỗ Holder ngồi. “Muốn ném không? Sô cô la kiểu Đức đấy.”

Cậu ta đỡ lấy nó từ tay tôi và mỉm cười. “Cậu mới mên khách làm sao.”

“Im miệng và ném nó đi, nếu không mình sẽ chén hết đấy.” Tôi tiến đến chỗ tủ li chộp lấy một chiếc tách cho mình, nhưng không rót sữa vào đó mà là nước. “Cậu có muốn một chút nước không, hay cậu muốn tiếp tục giả vờ là cậu có thể tiêu hóa cái thức uống chay khủng khiếp đó?”

Holder cười to và chun mũi lại, rồi đẩy chiếc cốc qua mặt quầy bar về phía tôi. “Mình cũng cố lịch sự rồi, nhưng mình không thể hớp thêm ngụm nào của cái thứ quái quỷ này nữa. Vâng, nước, làm ơn.”

Tôi cũng cười và rửa sạch cốc của cậu ta, sau đó đẩy cho cậu ta một ly nước. Ngồi xuống chiếc ghế

đối diện, tôi vừa nhìn cậu ta vừa nhấm nháp một chiếc bánh sô cô la hạnh nhân. Tôi chờ cậu ta giải thích nguyên nhân có mặt ở đây, nhưng cậu ta chẳng nói gì, chỉ ngồi trước mặt ngắm tôi ăn. Tôi cũng chẳng hỏi, phần nào thích sự im lặng giữa chúng tôi. Có vẻ tốt hơn khi cả hai cùng im lặng thế này, vì mọi cuộc hội thoại của chúng tôi đều có xu hướng chuyển thành tranh cãi.

Holder đứng dậy, bước ra phòng khách không một lời giải thích. Cậu ta tò mò nhìn quanh, ánh mắt bỗng bị hút vào những bức ảnh trên tường. Cậu ta bước lại gần hơn và chậm chậm quét mắt qua từng bức ảnh. Tôi ngả người vào ghế quan sát hành động soi mói ấy.

Chàng trai này không bao giờ tỏ ra vội vã. Dường như cậu ta luôn chắc chắn về mỗi khoảnh khắc trong đời mình. Như thể mọi suy nghĩ và hành động của cậu ta đều được tính toán tỉ mỉ từ nhiều ngày trước. Tôi có thể tưởng tượng ra cảnh cậu ta ngồi trong phòng ngủ, viết xuống giấy những từ ngữ mình sẽ sử dụng trong ngày mai, bởi cậu ta luôn chọn lọc chúng quá kỹ càng.

“Mẹ cậu có vẻ trẻ thật đấy nhỉ,” cậu ta nói.

“Bà trẻ mà.”

“Cậu không giống mẹ lắm. Cậu có giống bố không?” Holder quay lại phía tôi.

Tôi nhún vai. “Mình không biết. Mình không nhớ ông trông ra sao nữa.” Cậu ta quay về với đám ảnh và lướt ngón tay qua một bức.

“Bố cậu mất chưa?” Thật quá lỗ mãng. Tôi hầu như chắc chắn cậu ta biết bố tôi chưa mất, nếu không thì cậu ta đã không hỏi một điều như vậy. Quá bất cần. “Mình không biết. Từ năm lên ba tuổi mình không gặp ông nữa.” Holder trở vào bếp, lại ngồi đối diện với tôi. “Đó là tất cả những gì mình được biết sao? Không có câu chuyện nào ư?”

“Ồ, có câu chuyện chứ. Chỉ là không muốn kể thôi.” Tôi dám chắc có một câu chuyện... chỉ là tôi không biết thôi. Mẹ Karen không biết cuộc đời tôi thế nào trước khi tôi được đưa vào trại bảo trợ tạm thời và tôi chưa bao giờ thấy cần thiết phải đào xới nó lên. Mấy năm bị quên lãng đó có lẽ là gì khi tôi đã có mười ba năm tuyệt vời này?

Holder lại mỉm cười với tôi, nhưng là một nụ cười thận trọng khi nó đồng hành với một ánh nhìn nghi vấn trong mắt. “Bánh cậu làm ngon đấy,” cậu ta nói, khéo léo chuyển chủ đề. “Cậu không cần khiêm tốn về khả năng làm bánh như vậy.”

Một tiếng “bíp” vang lên, tôi vội nhảy khỏi ghế ngồi và chạy đến bên lò nướng. Tôi mở nó ra, nhưng chiếc bánh thậm chí còn chưa có dấu hiệu chín. Khi tôi quay lại, Holder đang giơ điện thoại của tôi lên. “Cậu có tin nhắn,” cậu ta cười. “Bánh của cậu vẫn ổn mà.”

Tôi ném chiếc gang tay chống nóng lên bàn bếp rồi bước về chỗ ngồi. Holder đang lướt xem tin nhắn của tôi mà không có chút mảy may tôn trọng sự riêng tư nào. Dù vậy, tôi không thực sự quan tâm, nên tôi để mặc cậu ta.

“Mình tưởng cậu không được phép dùng điện thoại mà?” Cậu ta hỏi. “Hay đó là một lý do thực sự lâm

ly để khỏi phải cho mình số?”

“Mình không được phép. Bạn thân của mình mới tặng nó cho mình hôm nọ. Nó chỉ nhắn tin được thôi.”

Cậu ta quay màn hình điện thoại về phía tôi. “Đây là những tin nhắn kiểu quái quỷ gì vậy?” Cậu ta xoay nó lại và đọc to một tin lên.

“*Sky, cậu thật là xinh đẹp. Cậu là sinh vật tuyệt nhất vũ trụ này và nếu có ai đó nói khác đi, tớ sẽ cắt cổ họ.*” Holder nhướn mày nhìn tôi, sau đó nhìn xuống chiếc điện thoại. “Ồi Chúa ơi, tin nhắn nào cũng thế này. Đừng nói với mình là cậu tự gửi chúng cho bản thân để làm động lực hàng ngày nhé.”

Tôi cười vang và vớ qua quây bar giật lấy chiếc điện thoại từ tay cậu ta. “Thôi đi. Cậu đang làm hỏng hết sự thú vị của nó đấy.”

Cậu ta ngả đầu ra sau và cười theo. “Chúa ơi, cậu làm thế thật à? Tất cả những tin đó đều là cậu tự gửi hả?”

“Không!” Tôi tự vệ. “Chúng là của Six. Six là bạn thân của mình, nó đang cách đây nửa vòng trái đất và nó nhớ mình. Nó không muốn mình buồn nên ngày nào cũng gửi cho mình những tin nhắn động viên như thế. Mình nghĩ chúng ngọt ngào đấy chứ.”

“Ồ, cậu không nghĩ thế đâu. Cậu nghĩ chúng thật phiền toái và hản cậu còn không thèm đọc chúng nữa kia.”

Sao cậu biết được chuyện đó nhỉ?

Tôi đặt chiếc điện thoại xuống, khoanh tay trước ngực. “Cậu ấy chỉ có ý tốt mà,” tôi nói, không chịu thừa nhận rằng những tin nhắn ấy làm tôi phiền chết đi được.

“Chúng sẽ làm hỏng cậu. Chúng sẽ thổi phồng cái tôi của cậu lên quá to và cậu sẽ nổ tung.” Cậu ta chớp lấy điện thoại của tôi và lôi điện thoại của mình từ trong túi ra. Cậu ta trượt qua màn hình của chúng rồi lưu vài con số vào “Chúng ta cần chỉnh sửa lại tình huống này trước khi cậu bắt đầu phải chịu đựng những ảo tưởng của bệnh vĩ cuồng.” Cậu ta trả lại điện thoại cho tôi rồi nhấn gì đó trong điện thoại của mình, sau đó nhét nó vào túi. Điện thoại tôi đổ chuông, báo hiệu một tin nhắn vừa đến. Tôi nhìn xuống màn hình và bật cười.

Bánh cậu làm dở tệ. Và cậu cũng chẳng xinh mấy đâu.

“Tốt hơn chưa?” Cậu ta trêu chọc. “Cái tôi đã xẹp bớt đi chưa?”

Tôi cười vang, đặt điện thoại xuống bàn rồi đứng dậy. “Cậu biết chính xác điều gì nên nói với một cô gái đấy.” Tôi bước ra phòng khách, quay lại. “Có muốn làm một vòng khám phá quanh nhà không?”

Holder đứng lên và đi theo tôi trong khi tôi chỉ cho cậu ta xem những đồ lặt vặt, những căn phòng và những bức ảnh buồn tẻ trong nhà, cậu ta chậm chậm thẩm nhuần chúng, không bao giờ vội vã. Cậu ta

dừng lại xem xét từng thứ nhỏ nhất, trước sau không thốt ra lời nào.

Cuối cùng, khi đến phòng ngủ của mình, tôi mở cánh cửa ra. “Phòng mình,” tôi nói, trưng ra dáng điệu của Vanna White^[10]. “Cứ thoải mái ngắm nghía nhé, nhưng vì không có ai ở đây từ mười tám tuổi trở lên, hãy tránh xa cái giường ra. Mình không được phép có thai trong dịp cuối tuần này đâu.”

Đang bước qua ngưỡng cửa, Holder dừng lại và nghiêng đầu về phía tôi. “Chỉ cuối tuần này thôi à? Vậy cậu đã lên kế hoạch có thai vào cuối tuần sau đúng không?”

Tôi theo cậu ta vào trong phòng. “Ồ không. Hẳn mình phải đợi vài tuần nữa.”

Holder xem xét căn phòng, chậm chậm quay người cho đến khi lại đối diện với tôi. “Mình mười tám tuổi rồi đây.”

Tôi ngẩng phắt đầu lên, bối rối vì sao cậu ta lại chỉ ra một sự thực ngẫu nhiên như thế. “Thì sao?”

Cậu ta liếc tới chỗ cái giường, rồi đưa mắt trở lại tôi. “Cậu vừa nói hãy tránh xa cái giường ra vì mình chưa đủ mười tám tuổi. Mình chỉ muốn nói là mình mười tám tuổi rồi.”

Tôi không thích cách hai lá phổi của mình thít lại khi cậu ta nhìn về phía chiếc giường. “Ồ. Thế thì ý mình là phải đủ mười chín tuổi.”

Holder nhìn quanh, rồi chậm rãi bước về phía khung cửa sổ để mở. Cậu ta cúi xuống thò đầu qua đó, sau đó lùi vào trong. “Vậy ra đây là cái cửa sổ khét tiếng đó hả?” Cậu ta không nhìn tôi, đó là một điều hay bởi nếu ánh nhìn có thể giết người, thì cậu ta chắc chắn sẽ toi mạng. Tại sao cậu ta phải nói một điều như thế nhỉ? Tôi đang rất thích sự bầu bạn của cậu ta cơ mà. Cậu ta quay lại với tôi, về mặt trêu đùa biến mất, thay vào đó là sự thách thức tôi đã nhìn thấy quá nhiều lần trước đây.

Tôi thở dài. “Cậu muốn gì hả Holder?” Hoặc là cậu ta nói rõ tại sao mình đến đây, hoặc là cậu ta phải ra khỏi nhà tôi ngay. Khoanh tay trước ngực, cậu ta nheo mắt nhìn tôi.

“Mình vừa nói sai sao Sky? Hay điều gì không đúng? Hay điều gì vô căn cứ?” Rõ ràng trong lời nhận xét chua cay của cậu ta, cậu ta biết chính xác mình bóng gió ám chỉ điều gì với câu bình luận về cái cửa sổ. Tôi không có tâm trạng chơi đùa với cậu ta, tôi còn đông bánh cần phải nướng. Và ăn chúng nữa.

Bước tới chỗ cửa phòng, tôi mở nó ra. “Cậu biết chính xác cậu đã nói gì, cậu đã nhận được phản ứng mà cậu mong muốn. Hài lòng chưa? Giờ cậu có thể đi được rồi đây.”

Nhưng Holder không đi. Cậu ta thả tay xuống và nhìn quanh, sau đó bước tới chiếc bàn đầu giường của tôi. Cậu ta cầm quyển truyện mà Breckin đưa tôi lên, sẫm soi nó như thể ba mươi giây vừa rồi chưa hề diễn ra.

“Holder, mình đang yêu cầu cậu một cách rất tử tế. Làm ơn đi về cho.”

Cậu ta nhẹ nhàng đặt quyển truyện xuống, rồi từ từ nằm xuống giường. Cậu ta đang thực sự nằm trên

giường tôi. Cậu ta ở trên cái giường chết tiệt của tôi!

Tôi đảo mắt và bước tới chỗ cậu ta, cúi xuống kéo hai chân cậu ta ra khỏi giường mình. Nếu phải dùng sức mà tổng gã này ra khỏi nhà mình thì tôi cũng sẽ làm. Khi tôi túm lấy cổ tay cậu ta để kéo lên, cậu ta bất chợt kéo tôi về phía mình bằng tốc độ thậm chí còn nhanh hơn trí óc tôi có thể lĩnh hội được. Tôi bị vật ngửa xuống cho đến khi nằm lăn ra giường, hai tay bị ấn chặt xuống đệm. Mọi chuyện quá bất ngờ, đến mức tôi không có thời gian để chống lại cậu ta. Và, nhìn lên cậu ta ngay lúc này, một nửa trong tôi thậm chí không muốn chống lại cậu ta. Tôi không biết mình nên hét lên kêu cứu hay cởi phăng quần áo ra nữa.

Cậu ta buông hai tay tôi ra, đưa một bàn tay lên mặt tôi, dùng ngón cái quẹt mũi tôi. Và phá ra cười. “Bột mì này,”

Cậu ta quẹt nó đi. “Nó khiến mình ngứa ngáy nãy giờ.” Cậu ta ngồi dậy, tựa vào đầu giường rồi nhấc chân trở lại lên giường. Tôi vẫn còn nằm trơ trên đệm, chăm chăm nhìn những ngôi sao trên trần. Lần đầu tiên trong đời tôi thực sự cảm thấy một điều gì đó khác - ngoài sự trống rỗng - khi nhìn đám ngôi sao đó.

Tôi thậm chí không thể cử động, vì phần nào sợ Holder sẽ nổi điên. Ý tôi là bệnh điên theo đúng nghĩa đen, đúng định nghĩa của y học ấy. Đó là lời giải thích hợp lý duy nhất cho nhân cách của cậu ta. Và sự thật rằng tôi vẫn thấy cậu ta quyến rũ một cách khó tin chỉ có thể nói lên một điều. Rằng tôi cũng bị điên xù mất rồi.

“Mình không biết thằng đó là gay.”

Phải cậu ta điên thật.

Tôi quay đầu về phía Holder, nhưng không nói gì. Bạn sẽ nói điều chết tiệt gì với một người điên, người dứt khoát không chịu rời khỏi nhà bạn, sau đó còn phun ra những thứ khí gió chẳng đâu vào đâu?

“Mình đánh hấn vì hấn là một tên khốn. Mình đã không biết hấn là gay.” Khuỷu tay của Holder chống lên hai đầu gối, cậu ta đang nhìn thẳng vào tôi, chờ đợi một phản ứng hay một lời đáp lại.

Trong vài giây cậu ta chẳng nhận được cái nào, vì tôi cần tiêu hóa thông tin vừa được nghe.

Tôi nhìn lên những ngôi sao và cho bản thân chút thời gian để phân tích tình huống này. Nếu cậu ta không điên, nhất định cậu ta đang muốn làm rõ một điều nào đó. Nhưng điều gì mới được? Cậu ta tới đây, không hề được mời, để biện hộ cho thanh danh của cậu ta và sỉ nhục thanh danh của tôi ư? Phải nỗ lực như thế để làm gì chứ? Tôi chỉ là một người bình thường thôi, ý kiến của riêng tôi thì có quan trọng gì đâu?

Trừ khi, dĩ nhiên rồi, cậu ta thích tôi. Ý nghĩ ấy làm tôi mỉm cười. Tôi thấy mình cực xấu xa tội lỗi khi đã hy vọng một kẻ điên thích mình. Nhưng dù sao điều đó cũng đã nảy nở trong đầu tôi. Lẽ ra tôi đừng nên cho cậu ta vào trong nhà khi chỉ có một mình thế này. Và giờ cậu ta đã biết tôi sẽ ở nhà một mình đến hết tuần. Nếu tôi phải đưa lên bàn cân những quyết định tôi nay, thì chúng sẽ nặng đến mức đè sập đĩa cân ngớ ngẩn mất. Hẳn chuyện này sẽ kết thúc theo một trong hai cách. Hoặc là chúng tôi sẽ tiến

đến giai đoạn hiểu được nhau, hoặc là cậu ta sẽ giết tôi rồi băm tôi thành nghìn mảnh vụn để nướng thành bánh. Dù theo cách nào, tôi cũng cảm thấy buồn vô hạn cho những chiếc bánh lẽ ra bây giờ đang được thưởng thức.

“Bánh!” Tôi hét lên, nhảy xuống khỏi giường, rồi lao vào bếp đúng lúc để ngửi thấy thảm họa mới nhất của mình. Chộp lấy chiếc găng tay chống nóng lôi chiếc bánh ra, tôi ném nó lên bàn bếp trong thất vọng. Nó chưa bị cháy đến mức thành than. Chắc tôi có thể cứu nó bằng cách dìm nó vào nước đá.

Tôi tắt lò nướng đi và quyết định sẽ chuyển sang một sở thích mới. Làm đồ nữ trang chẳng hạn. Chuyện đó thì làm sao có thể có khó khăn gì được? Tôi lấy thêm hai chiếc bánh quy nữa và trở lại phòng ngủ, đưa một cái cho Holder, sau đó nằm xuống giường cạnh cậu ta.

“Mình đoán câu nói về tên khốn chuyên tấn công lũ đồng tính thực sự là lời phán xét có phần thành kiến từ phía mình, nhỉ? Cậu không hẳn là một kẻ ngu ngốc chuyên ác cảm với những người đồng tính và bị gửi vào trại cải huấn hết năm ngoái, đúng không?”

Holder cười toe, thả mình xuống giường cạnh tôi, mắt nhìn lên những vì sao. “Ừ. Không đúng chút nào. Cả năm ngoái mình sống với bố ở Austin. Mình thậm chí không biết câu chuyện trại cải huấn từ đâu mà ra nữa.”

“Sao cậu không tự bảo vệ mình trước những lời đồn nếu chúng không phải là sự thật?”

Cậu ta quay đầu hướng về phía tôi trên gối. “Thế sao cậu cũng không?”

Tôi bĩu môi và gật đầu. “Ừ. Công nhận.”

Chúng tôi ngồi lặng lẽ bên nhau trên giường, cùng ăn bánh. Một vài điều mà Holder nói mấy ngày qua bắt đầu trở nên có ý nghĩa, tôi bắt đầu cảm thấy mình giống những con người mà mình từng coi khinh. Cậu ta đã nói thẳng rằng cậu ta sẽ trả lời bất cứ điều gì tôi hỏi, nhưng thay vì hỏi, tôi lại lựa chọn tin vào những lời đồn. Thảo nào cậu ta lại tức giận với tôi đến thế. Tôi đã đối xử với cậu ta chẳng khác nào cách mọi người đối xử với tôi.

“Câu bình luận về cái cửa sổ lúc trước ấy?” Tôi nói. “Cậu chỉ có ý nhắc mình về những lời đồn đúng không? Cậu không thực sự có ác ý đúng không?”

“Mình không có ác ý, Sky.”

“Cậu dễ bị kích động. Ít nhất mình cũng đúng về điều đó.”

“Có thể mình dễ bị kích động, nhưng mình không ác ý.”

“Ừm, còn mình không phải loại con gái hư hỏng.”

“Mình cũng không phải một tên khốn chuyên tấn công người đồng tính.”

“Vậy chúng ta đã hiểu rõ về nhau rồi nhỉ?”

Holder cười vang. “Ừ, mình đoán thế.”

Tôi hít vào một hơi thật sâu, rồi thở ra, chuẩn bị làm một điều mà mình không hay làm lắm. Xin lỗi. Nếu tôi không bướng bỉnh đến thế, có lẽ tôi đã thừa nhận rằng cách cư xử đầy thành kiến của mình tuần này thật quá xấu hổ, và rằng cậu ta có mọi quyền trên đời để tức giận trước sự mù quáng quá đáng của tôi. Thay vào đó, tôi chỉ cất lên một lời xin lỗi ngắn gọn dễ thương.

“Mình xin lỗi, Holder,” Tôi nói lặng lẽ.

Cậu ta thờ dài nặng nề. “Mình biết, Sky. Mình biết.”

Và chúng tôi ngồi đó, trong im lặng tuyệt đối dường như bất tận nhưng cũng như thể chưa đủ lâu. Đã muộn rồi, tôi sợ Holder sẽ bảo cậu ta phải về vì chẳng còn gì để nói và tôi thì không muốn thế. Thật dễ chịu khi ở cùng với cậu ta lúc này.

Tôi không biết vì sao, nhưng sự thực là như vậy.

“Mình cần hỏi cậu một điều,” cuối cùng cậu ta cất tiếng, phá vỡ sự im lặng. Tôi không đáp lại, vì có vẻ như câu nói của cậu ta không phải để trông chờ một lời đáp. Holder chỉ dùng thời gian để chuẩn bị cho những gì muốn hỏi. Hít vào một hơi, cậu ta quay sang đối diện với tôi. Cậu ta chống khuỷu tay dưới đầu và tôi có thể cảm thấy cậu ta đang nhìn mình, nhưng tôi vẫn nhìn chăm chăm lên những ngôi sao. Lúc này cậu ta đang ở quá gần, tôi không dám nhìn. Căn cứ vào cách trái tim tôi đang nện thình thịch trong lồng ngực, tôi sợ rằng việc nhích lại gần hơn sẽ khiến đột tử mất. Không thể nào sự đam mê lại khiến con tim đập cuồng loạn đến thế này! Nó còn tệ hơn cả việc chạy bộ nữa.

“Sao cậu lại để Grayson làm chỗ ở bãi đỗ xe?”

Tôi muốn bò xuống dưới lớp ga trải giường để trốn đi. Tôi đã hy vọng chuyện này không xảy đến. “Mình đã bảo cậu rồi. Cậu ta không phải bạn trai mình, cũng không phải người khiến mắt mình bị bầm tím.”

“Mình không hỏi vì những chuyện ấy. Mình hỏi vì mình đã trông thấy cách cậu phản ứng. Cậu đã nổi cáu với hắn ta. Cậu thậm chí còn trông hơi chán chường nữa. Mình chỉ muốn biết vì sao cậu lại cho hắn ta làm những chuyện đó nếu như cậu rõ ràng không muốn hắn ta động vào người.”

Lời lẽ của Holder làm tôi bấn loạn. Tôi đột nhiên cảm thấy ngạt thở và toàn thân toát mồ hôi. Tôi không cảm thấy thoải mái khi nói về chuyện này. Tôi bất an khi cậu ta hiểu tôi quá rõ, trong khi tôi không thể đoán biết được gì nơi cậu ta.

“Sự thiếu hứng thú của mình rõ ràng đến thế cơ à?” Tôi hỏi. “Ừ. Đây là còn từ khoảng cách năm mươi thước đây. Mình ngạc nhiên vì sao hắn ta không nhận ra những dấu hiệu như vậy.”

Lần này tôi quay mặt về phía Holder mà không suy nghĩ, khuỷu tay đỡ dưới đầu. “Mình biết. Không biết bao nhiêu lần mình đã từ chối cậu ta, nhưng cậu ta không dừng lại. Thật là mặt dày. Và chẳng hấp dẫn tí nào.”

“Vậy tại sao cậu để hấn ta làm thế? Cậu ta vừa nói vừa nhìn tôi bằng ánh mắt sắc lạnh. Ngay lúc này chúng tôi đang đối diện nhau trên một chiếc giường, cùng trò chuyện. Cái cách cậu ta nhìn đắm đắm vào tôi và thả ánh mắt xuống môi tôi thúc giục tôi ngã lưng xuống giường lần nữa. Chẳng biết Holder có chung cảm giác ấy không, nhưng cậu ta cũng nằm xuống.

“Chuyện phức tạp lắm.”

“Cậu không phải giải thích đâu,” cậu ta nói. “Mình chỉ tò mò thôi. Đó thực sự không phải chuyện của mình.”

Tôi kê tay xuống dưới đầu, nhìn lên những ngôi sao mà mình đã đếm đi đếm lại không biết bao nhiêu lần. Tôi đang nằm trên chiếc giường này với Holder, chắc chắn là lâu hơn những lần nằm với bất kì gã trai nào khác, đột nhiên tôi không cảm thấy nhu cầu cần phải đếm từng ngôi sao nữa.

“Cậu đã bao giờ có một người bạn gái thực sự chưa?”

“Rồi,” cậu ta nói. “Nhưng mình mong cậu không định hỏi vào chi tiết, bởi vì mình sẽ không kể đâu.”

Tôi lắc đầu. “Đó không phải lý do mình hỏi cậu.” Tôi ngừng lại ít giây, tìm cách diễn đạt cho đúng. “Khi hôn người ấy, cậu cảm thấy thế nào?” Holder khựng lại một thoáng, hấn cậu ta đang nghĩ đây là một câu hỏi mẹo. “Cậu muốn mình thành thật, đúng không?”

“Muốn hơn bao giờ hết.” Từ khoé mắt mình, tôi có thể thấy cậu ta mỉm cười. “Được rồi. Mình cảm thấy... kích thích lắm.”

Tôi cố thả nhiên khi nghe từ ấy thốt ra khỏi miệng cậu ta, nhưng... ôi chao. Tôi bắt chéo chân, hy vọng nó sẽ làm giảm đi những cơn bốc hoả đang chạy bồng bồng khắp cơ thể mình. “Vậy là cậu thấy sung sướng râm ran rồi lòng bàn tay ướt đầm mồ hôi, tim đập như điên, những thứ kiểu như thế?”

Holder nhún vai. “Ừ. Không phải với mọi cô gái mình từng hôn, nhưng cũng phải hầu hết trong số họ.”

Tôi nghiêng đầu về phía cậu ta, cố không phân tích cái cách mà cậu nói vừa rồi thốt ra. Cậu ta quay sang nhìn tôi, cười toe toét.

“Không nhiều đến thế đâu.” Rồi cậu ta mỉm cười, khiến đôi lúm đồng tiền nổi lên thậm chí còn đáng yêu hơn. Trong khoảnh khắc, tôi như lạc lối bởi vẻ quyến rũ mê hồn ấy. “Sao bỗng nhiên cậu lại hỏi chuyện đó?” Tôi nhìn vào mắt cậu ta, nhanh thôi, rồi lại hướng mặt lên trần nhà. Mình muốn nói rằng mình không cảm thấy như cậu. Mình không có phản ứng nào như thế. Khi âu yếm với con trai, mình không cảm thấy bất cứ điều gì như vậy. Chỉ có sự trống rỗng thôi. Vì thế đôi lúc mình để Grayson làm thế với mình, không phải vì mình thích thú chuyện đó, mà vì mình thích khoảnh khắc được đóng băng cảm xúc.” Holder không đáp lại và sự im lặng của cậu ta khiến tôi không thoải mái. Tôi không thể không tự hỏi liệu cậu ta có đang thầm gán cho tôi cái mác điên khùng hay không. “Mình biết điều mình nói chẳng có nghĩa gì, và không, mình không đồng tính. Trước cậu, mình chưa bao giờ bị thu hút bởi ai và mình không biết vì sao.”

Ngay khi tôi vừa thốt ra câu đó, Holder quay phắt sang tôi, cùng lúc tôi nhắm nghiền mắt lại và gờ tay

lên che mặt. Không thể tin nổi là tôi vừa thừa nhận, một cách rõ ràng, rằng mình bị cậu ta thu hút. Tôi đi chết ngay bây giờ đây, không chậm trễ thêm phút nào nữa.

Tôi cảm thấy mặt giường chuyển động. Cậu ta nắm lấy cổ tay tôi, kéo nó ra khỏi mắt tôi. Tôi miễn cưỡng mở mắt và cậu ta chống bàn tay xuống nệm, mỉm cười. “Cậu bị mình thu hút ư?”

“Ôi, Chúa ơi,” tôi rên rỉ. “Cái tôi của cậu không cần biết điều này đâu.”

“Có lẽ đúng đấy,” Holder cười vang. “Tốt hơn cậu hãy sỉ nhục mình đi trước khi cái tôi của mình phình to như cái tôi của cậu.”

“Cậu đi cắt tóc đi,” tôi buột miệng. “Nó cứ loà xoà xuống mắt cậu, làm cậu cứ phải nheo mắt lại và gạt nó ra như thể cậu là Justin Bieber ấy, điều đó thực sự làm người khác phân tâm.”

Holder chạm nhẹ vào tóc và nhíu mày, sau đó ngả lưng xuống giường. “Trời ơi. Nghe đau lòng quá. Nghe như thể cậu nghiền ngẫm về nó từ lâu rồi ấy.”

“Chỉ từ thứ Hai thôi,” tôi thừa nhận.

“Thứ Hai cậu mới gặp mình. Vì vậy nghiêm túc mà nói, cậu đã suy nghĩ về chuyện ghét mái tóc mình kể từ khoảnh khắc chúng ta gặp nhau ư?”

“Không phải lúc nào cũng nghĩ.”

Cậu ta im lặng trong một thoáng, rồi lại cười toe. “Không thể tin được là cậu lại nghĩ mình hấp dẫn.”

“Im đi.”

“Hôm nọ chắc chắn cậu đã giả vờ ngắt, để được nằm gọn trong vòng tay nóng bỏng, đầy nam tính, đầm mồ hôi của mình.”

“Im ngay.”

“Mình cá là cậu vẫn mơ tưởng về mình hàng đêm, ngay trên chiếc giường này.”

“Có im không, Holder?”

“Thậm chí cậu chắc chắn đã...”

Tôi với tới bịt chặt lấy miệng cậu ta. “Cậu còn hấp dẫn hơn khi ngừng lảm nhảm đấy.”

Khi cuối cùng cậu ta cũng ngậm miệng, tôi rút tay về và kê lại xuống dưới đầu. Một lần nữa, chúng tôi lại im lặng. Hẳn cậu ta đang thầm hỏi về chuyện tôi vừa thừa nhận thích cậu ta, trong khi tôi đang thầm thấy nhục vì giờ cậu ta đã được biết về bí mật này.

“Mình thấy chán quá,” Holder chột nói.

“Thế thì đi về đi.”

“Mình không muốn. Cậu thường làm gì khi buồn chán? Cậu chẳng có internet hay tivi. Chẳng lẽ cậu cứ ngồi đó cả ngày và nghĩ về chuyện mình hấp dẫn thế nào sao?”

Tôi đảo mắt. “Mình đọc sách,” tôi nói. “Thường xuyên. Thi thoảng mình làm bánh. Thi thoảng thì chạy.”

“Đọc, làm bánh và chạy. Và mơ tưởng về mình. Cậu có một cuộc sống mê hoặc làm sao.”

“Mình thích cuộc sống của mình.”

“Mình phần nào cũng thích nó,” cậu ta nói. Rồi cậu ta lặn qua chụp lấy quyển sách trên bàn đầu giường của tôi. “Đây, đọc cái này đi.”

Tôi cầm lấy quyển sách từ tay cậu ta và mở ra trang thứ hai đã đánh dấu sẵn. Tôi đang đọc dở đến đoạn ấy. “Cậu muốn mình đọc to lên ư? Cậu đang chán đến thế cơ à?”

“Buồn như con chuồn chuồn luôn.”

“Truyện lãng mạn đấy,” tôi cảnh báo.

“Mình nói rồi đấy, mình đang chán như con gián đây. Đọc đi.”

Tôi ném chiếc gối về phía đầu giường và dựa thoải mái vào đó, bắt đầu đọc.

Sáng nay, nếu bạn mà bảo tôi rằng tôi sẽ đọc tiểu thuyết lãng mạn cho Holder nghe vào buổi tối ngay trên giường mình, tôi ắt sẽ bảo bạn bị điên. Nhưng giờ đây, rõ ràng tôi chẳng phải là người phán xét giỏi nhất về chứng bệnh này.

Khi mở mắt ra, tôi lập tức quơ tay sang bên cạnh, nhưng mặt giường trống trơn. Tôi ngồi dậy, nhìn quanh. Đèn phòng đã tắt, chăn được phủ lên người tôi. quyển sách đã được gấp lại, đặt trên bàn đầu giường. Tôi cầm nó lên. Tám thẻ đánh dấu được kẹp ở khoảng ba phần tư của quyển sách.

Tôi đã đọc cho đến khi ngủ gật ư? Ôi không, mình đã ngủ gật. Tôi tung chăn ra để đi vào bếp, bật đèn lên và choáng váng nhìn quanh. Toàn bộ căn bếp đã được dọn sạch, tất cả bánh quy, bánh sô cô la hạnh nhân đều được bọc trong màng bọc thực phẩm kỹ càng. Nhìn thấy chiếc điện thoại trên bàn bếp, tôi cầm nó lên và thấy có một tin nhắn mới.

Cậu ngủ gật đúng lúc cô gái sắp khám phá ra bí mật của mẹ cô ta. To gan thật đấy! Tối mai mình sẽ quay lại để nghe cậu đọc nốt. Nhân thế, cậu có hơi thế thật khinh khỉnh, còn tiếng gáy thì điếc hết cả tai.

Tôi bật cười, cười ngoác miệng như một kẻ ngớ ngẩn - may mà chẳng có ai ở đây để chứng kiến cảnh

này. Tôi liếc về phía chiếc đồng hồ trên mặt lò nướng. Mới chỉ hơn hai giờ sáng, vì thế tôi quay lại phòng ngủ và trèo lên giường, hy vọng cậu ta sẽ thực sự xuất hiện vào tối mai. Tôi không biết làm cách nào gã vô vọng này lên được vào cuộc sống của tôi, nhưng tôi biết một điều: chắc chắn tôi sẽ không dễ dàng để cậu ta rời khỏi.

Thứ Bảy

Ngày 1 Tháng 9 Năm 2012

5:05 Chiều

Hôm nay tôi đã nhận được một bài học vô giá cho việc mê giai. Nó khiến cho mọi công việc của tôi đều nhân lên gấp hai lần. Hôm nay tôi tắm hai lần, thay vì một. Tôi thay quần áo đến bốn lần trong khi mọi hôm chỉ có hai.

Tôi lau nhà một lần (thế là nhiều hơn mọi khi rồi) và nhìn đồng hồ không dưới một nghìn lần. Có lẽ số lần tôi kiểm tra tin nhắn trên điện thoại cũng nhiều chừng ấy.

Không may, Holder không nói rõ trong tin nhắn đêm qua là mấy giờ cậu ta sẽ tới, vì thế đến năm giờ chiều là tôi đã nháp nhồm ngồi đợi rồi. Cũng chẳng còn nhiều việc để làm, vì tôi đã nướng xong đồng bánh đủ để ăn cả năm và chạy không dưới bốn dặm trong ngày hôm nay. Tôi cũng nghĩ đến việc nấu bữa tối cho hai người, nhưng chẳng biết mấy giờ cậu ta sẽ tới và khi nào thì nên chuẩn bị đồ ăn. Điện thoại báo hiệu có tin nhắn đến khi tôi đang ngồi gõ móng tay lên thành ghế.

Mình có thể đến vào mấy giờ nhỉ? Không phải mình háo hức hay gì đâu nhé. Cậu thực sự, thực sự chán chết đi được.

Cậu ta đã nhắn cho tôi. Sao tôi không nghĩ ra chuyện đó sớm hơn nhỉ? Lẽ ra mấy giờ trước tôi nên nhắn tin hỏi xem mấy giờ cậu ta sẽ đến đây. Nó sẽ khiến tôi khỏi phải nóng lòng sốt ruột vô ích.

Bảy giờ đi. Và mang cho mình thứ gì để ăn nhé. Mình không định nấu gì cho cậu ăn đâu.

Tôi đặt chiếc điện thoại xuống, nhìn chằm chằm vào nó. Còn một giờ bốn mươi lăm phút nữa. Giờ thì sao đây? Tôi nhìn quanh căn phòng khách trống trải và lần đầu tiên trong đời, sự buồn tẻ bắt đầu tác động tiêu cực lên tôi. Cho đến trước tuần này, tôi vẫn khá hài lòng với cuộc đời yên bình lặng lẽ, không có ham muốn của mình. Tôi không biết là do sức cám dỗ của công nghệ, hay do sức cám dỗ của Holder, mà lại khiến tôi muốn có nhiều hơn. Có lẽ là cả hai.

Tôi gác hai chân lên chiếc bàn uống cafe trước mặt. Hôm nay tôi mặc quần Jean và áo phông sau khi quyết định cho đám quần thể thao được nghỉ ngơi. Tôi cũng thả tóc xõa, chỉ vì Holder chưa bao giờ trông thấy tôi để kiểu tóc nào khác ngoài kiểu buộc đuôi ngựa. Không phải tôi cố gây ấn tượng với cậu ta đâu.

Mà là tôi vô-cùng-mong sẽ gây được ấn tượng với cậu ta!

Tôi cầm một tờ tạp chí lên giở ra, nhưng chân tôi đang run lên bần bật. Tôi bòn chòn đến độ chẳng thể tập trung vào điều gì khác. Tôi đọc một trang đến ba lần, vì thế đành quẳng nó trở lại bàn rồi ngã đầu vào ghế. Nhìn đăm đăm lên trần nhà, rồi lại nhìn đăm đăm vào tường. Sau đó tôi nhìn đăm đăm xuống

ngón chân, tự hỏi liệu mình có nên sơn lại chúng không.

Tôi phát điên lên mất. Cuối cùng, tôi rên lên một tiếng, với lấy điện thoại, nhấn lại cho Holder.

Bây giờ đi. Tới ngay đi. Mình đang buồn chán muốn phát điên lên nếu cậu không tới ngay, mình sẽ đọc xong chuyện trước khi cậu đến.

Tôi cầm điện thoại và nhìn vào màn hình khi nó rung lên trên đầu gối. Holder nhấn lại ngay lập tức.

Lol. Mình sẽ mang đồ ăn cho cậu, cô nàng thích chỉ huy à. 20 phút nữa nhé.

Lol? Cái từ ấy có nghĩa quái quỷ gì nhỉ? *Lost of love*^[11] ư? Ôi, Chúa ơi, tốt hơn là không phải. Cậu ta sẽ bị tổng khởi của nhanh hơn gió. Nhưng, thiệt tình, cái từ ấy có nghĩa quái quỷ gì nhỉ?

Tôi ngừng nghĩ ngợi, tập trung vào câu cuối cùng. Hai mươi. Hai mươi phút nữa. Ôi, khi thật, bỗng dưng mọi thứ trở nên quá gấp gáp. Tôi lao vào phòng tắm kiểm tra lại tóc tai, quần áo, hơi thở. Tôi làm một vòng quanh nhà, lau dọn lần thứ hai trong ngày. Chuông cửa cuối cùng cũng vang lên, tôi thực sự biết lần này mình phải làm gì. Đó là mở nó ra.

Holder đang đứng đó với một ôm đồ thực phẩm, trông vô cùng ra dáng con người của gia đình. Tôi nhìn vào đám đồ trên tay cậu ta, ngờ vực. Cậu ta giơ mấy chiếc túi lên và nhún vai. “Một trong hai chúng ta phải tỏ ra mến khách thôi.” Rồi thông thả bước qua tôi, cậu ta đi thẳng vào bếp đặt mấy túi đồ lên bàn. “Hy vọng cậu thích mì spaghetti và thịt viên, vì đó là những thứ cậu sắp được thưởng thức.” Nói rồi cậu ta bắt đầu dỡ đồ trong túi, lấy nồi chảo ra từ trong tủ bếp.

Tôi đóng cửa trước và bước về phía quầy bếp. “Cậu sắp nấu bữa tối cho mình đấy à?”

“Thực ra thì mình sắp nấu cho mình ăn, nhưng cậu cứ tự nhiên dùng chung nếu muốn.” Holder ngoái lại liếc tôi và mỉm cười.

“Lúc nào cậu cũng thích châm chọc thế à?” Tôi hỏi. Cậu ta nhún vai. “Cậu thì không chắc?”

“Lúc nào cậu cũng dùng câu hỏi để trả lời câu hỏi à?”

“Cậu thì không chắc?”

Tôi nhặt một chiếc khăn lau tay từ quầy bếp ném về phía cậu ta. Cậu ta né được, rồi bước về phía tủ lạnh. “Cậu muốn uống chút gì không?” Cậu ta hỏi. Tôi chống khuỷu tay lên mặt quầy và gác cằm lên hai bàn tay, mắt nhìn cậu ta. “Cậu đang đề nghị làm đồ uống cho mình ngay tại nhà mình?”

Holder xem xét một lượt các ngăn tủ lạnh. “Cậu muốn uống thứ sữa kinh khủng kia, hay muốn uống soda?”

“Chúng ta còn có cả soda sao?” Tôi gần như chắc chắn đã uống hết chỗ đồ uống bí mật mua từ hôm qua.

Cậu ta tựa người vào tủ lạnh và nhíu mày. “Một trong hai chúng ta có thể nói điều gì đó không phải câu hỏi không nhỉ?”

Tôi bật cười. “Mình không biết, chúng ta có thể không nhỉ?”

“Cậu nghĩ chúng ta có thể duy trì chuyện này trong bao lâu?” Cậu ta tìm thấy một lon soda và chộp lấy hai chiếc cốc. “Cậu muốn uống đá không?”

“Cậu định uống đá à?” Tôi sẽ không ngừng những câu hỏi chừng nào mà cậu ta chưa ngừng. Tôi vốn là một đối thủ cạnh tranh đáng gờm mà.

Holder bước tới gần tôi, đặt hai cốc soda lên mặt bàn. “Cậu có nghĩ mình nên dùng đá không?” Cậu ta nói, miệng cười nhả nhở đầy thách thức.

“Cậu có thích đá không?” Tôi thách thức lại.

Cậu ta gật đầu, ấn tượng vì tôi vẫn theo kịp tốc độ. “Đá của cậu có ngon lành không đã?”

“À, thế cậu thích đá bào hay đá viên?”

Holder nheo mắt nhìn tôi, nhận ra rằng tôi vừa bẫy cậu ta. Cậu ta không thể trả lời câu này bằng một câu hỏi được. Cậu ta bật nắp lon rót soda vào cốc cho tôi. “Không có đá cho cậu đâu.”

“Ha!” Tôi reo lên. “Mình thắng rồi nhé.”

Holder vừa cười vừa đi về phía lò nướng. “Mình để cậu thắng vì mình cảm thấy tội nghiệp cậu. Một người có tiếng ngáy khùng khiếp như cậu cũng nên được nghỉ xả hơi đôi lần.”

Tôi cười mỉa. “Cậu biết đấy, những lời sỉ nhục chỉ thực sự buồn cười khi ở dạng tin nhắn thôi.” Tôi cầm cốc lên uống một ngụm. Kiểu gì cũng phải cho đá vào rồi. Tôi bước tới tủ lạnh, lấy ra vài viên đá thả vào trong cốc.

Khi tôi quay lại thì thấy Holder đang đứng ngay trước mặt, nhìn chăm chăm xuống tôi. Ánh mắt cậu ta có phần tinh quái, nhưng vừa đủ nghiêm túc để khiến tim tôi đập thình thịch. Cậu ta bước lên từng bước cho đến khi lưng tôi chạm phải tủ lạnh ở phía sau. Rồi đột ngột, cậu ta đưa tay lên tì bàn vào mặt tủ lạnh ngay cạnh đầu tôi.

Tôi không biết vì sao mình lại không khụy xuống sàn bếp ngay lúc này. Đầu gối tôi cứ như đang nhũn ra.

“Cậu biết là mình chỉ đùa, đúng không?” Holder nói khế khàng. Đôi mắt cậu ta lướt quanh mặt tôi, khoe miệng cậu ta mỉm cười vừa đủ để những lúm đồng tiền hiện ra.

Tôi gật đầu và hy vọng cậu ta sẽ mau chóng lùi xa, vì tôi sắp lên cơn suyễn đến nơi rồi. Mà tôi có bị suyễn bao giờ đâu chứ!

“Tốt,” cậu ta nói, chỉ dịch chuyển vài phân. “Bởi vì cậu không hề ngứa. Thực ra, khi cậu ngủ, cậu trông đáng yêu đến chết đi được.”

Holder thực sự không nên nói những điều như thế. Nhất là khi cậu a đang gần tới đến thế này. Khuỷu tay gập lại, bất thành linh cậu ta còn cúi xuống sát hơn. Cậu ta hướng về phía tai tôi. Tôi hít mạnh một hơi.

“Sky,” cậu ta thì thầm đầy cảm dỗ vào tai tôi. “Mình cần cậu... dịch ra. Mình cần mở tủ lạnh.” Rồi cậu ta chậm chậm lùi lại, mắt dõi vào tôi, quan sát phản ứng của tôi. Một nụ cười thấp thoáng nơi khoe miệng đang cố nén của cậu ta, nhưng cuối cùng tiếng cười cũng vỡ ra.

Tôi đẩy vào ngực Holder rồi chui dưới cánh tay cậu ta. “Cậu đúng là đồ quỷ” Holder mở tủ lạnh, vẫn cười khúc khích. “Mình xin lỗi, nhưng khi thật, rõ là cậu chết mê chết mệt mình rồi, khó mà không chọc ghẹo cậu được.”

Biết là cậu ta chỉ nói đùa, nhưng tôi vẫn xấu hổ cực độ. Tôi ngồi xuống quầy bếp vùi đầu vào hai bàn tay. Tôi bắt đầu ghét đứa con gái mà Holder đang gọi dậy trong tôi. Việc ở quanh cậu ta sẽ không khó khăn đến thế này nếu tôi không trót buột miệng thổ lộ mình bị cậu ta thu hút. Nó cũng không khó khăn đến thế này nếu cậu ta không quá đỗi khôì hài, ngọt ngào, bất cứ khi nào cậu ta muốn, và nóng bỏng nữa chứ. Có lẽ đó là điều khiến đam mê trở nên vừa ngọt ngào vừa đáng cay. Cảm giác ấy thật đẹp, nhưng phủ nhận nó thật quá khó khăn.

“Muốn biết một điều không?” Holder hỏi. Tôi ngẩng lên nhìn cậu ta. Cậu ta đang nhìn xuống chiếc xoong và khuấy nhẹ.

“Chắc là không.”

Cậu ta liếc tôi vài giây, sau đó nhìn lại vào xoong. “Có lẽ nó sẽ khiến cậu cảm thấy tốt hơn đấy.”

“Nghĩ lắm.”

Cậu ta lại liếc về phía tôi, nụ cười tinh nghịch biến mất trên môi. Bước tới tủ bếp lấy ra một cái xoong nữa, rồi cậu ta bước tới bồn rửa vặn đầy nước vào xoong. Cậu ta trở lại chỗ lò nướng, lại đảo đảo khuấy khuấy. “Có lẽ mình cũng bị cậu thu hút một chút,” cậu ta nói.

Tôi vô thức hít vào, rồi chậm chậm thở ra trong nỗ lực cố không choáng váng bất ngờ trước câu nói của Holder.

“Chỉ một chút thôi à?” Tôi hỏi, gắng hết sức pha vào khoảnh khắc khó xử này tí xíu châm biếm.

Holder lại mỉm cười, nhưng vẫn dán mắt vào chiếc xoong trước mặt. Căn phòng rơi vào im lặng trong vài phút. Cậu ta tập trung vào việc nấu nướng, còn tôi tập trung vào cậu ta.

Tôi nhìn cậu ta di chuyển dễ dàng quanh bếp, chột kinh sợ trước độ tự nhiên của cậu bạn này. Đây là nhà tôi, vậy mà tôi lại là người thấy hoang mang hơn. Tôi không thể ngăn được cảm giác sốt ruột bồn chồn, chỉ mong sao cậu ta sẽ cất lời trở lại. Dường như cậu ta chẳng bị im lặng tác động, nhưng nó cứ

hiện hiện trong không khí quanh tôi và tôi cần phải thoát khỏi nó.

“Lol nghĩa là gì vậy?”

Holder phá ra cười. “Hỏi thật đấy à?”

“Ừ, hỏi thật đấy. Cậu đã viết nó trong tin nhắn trước mà.”

“Nó có nghĩa là *laugh out loud*^[12]. Cậu dùng từ ấy khi thấy có gì đó buồn cười.”

Tôi không thể phủ nhận cảm giác nhẹ nhõm khi đó không phải là lost of love.

“Hừ,” tôi nói. “Thật ngớ ngẩn.”

“Ừ, nó khá là ngớ ngẩn. Nhưng cũng chỉ là thói quen thôi và những chữ viết tắt như thế sẽ giúp cậu nhắn tin nhanh hơn rất nhiều khi cậu đã hiểu chúng. Kiểu như OMG và WTF và IDK^[13] và...”

“Ôi, Chúa ơi, dừng lại đi,” tôi ngắt lời Holder trước khi cậu ta phun ra thêm từ viết tắt nào nữa. “Cậu nói theo kiểu viết tắt như thế thật chẳng hấp dẫn chút nào.”

Cậu ta quay về phía tôi và nháy mắt, sau đó bước lại chỗ lò nướng. “Thế thì mình sẽ không bao giờ làm thế nữa.”

Và rồi chuyện đó lại xảy ra... sự im lặng ấy. Ngày hôm qua sự im lặng giữa chúng tôi rất dễ chịu, nhưng không hiểu sao đến tối nay nó lại khó xử và bất tiện đến khó tin. Dù sao thì cũng là với tôi. Tôi bắt đầu nghĩ mình chỉ đang hoang mang về những gì sẽ xảy ra trong phần còn lại của buổi tối. Rõ ràng, với những rung động giữa chúng tôi, kiểu gì chúng tôi cũng đi tới kết cục hôn nhau. Quả thực quá khó khăn khi phải tập trung vào hiện tại và tham gia vào chuyện trò, khi mà trong đầu tôi chỉ có chuyện đó. Tôi không thể chịu được việc chẳng biết khi nào Holder sẽ hôn mình. Liệu cậu ta sẽ đợi đến sau bữa tối, khi mà hơi thở của tôi nồng nặc mùi hành tỏi? Hay cậu ta sẽ đợi đến lúc ra về? Hay cậu ta sẽ làm tôi ngạc nhiên đúng lúc tôi ít mong chờ nhất? Tôi gần như chỉ muốn được trải nghiệm nó ngay lúc này. Bỏ qua các khâu không cần thiết và làm luôn những gì chắc chắn sẽ diễn ra, để sau đó có thể đặt chúng sang một bên và chúng tôi có thể thông thả với phần còn lại của buổi tối.

“Cậu ổn chứ?” Holder cất tiếng hỏi. Tôi giật mình nhìn lại cậu ta - lúc này đang đứng đối diện với tôi qua quầy bếp.

“Cậu nghĩ đi đâu thế? Trông cậu cứ như mất hồn một lúc ý.”

Tôi lắc đầu và tập trung trở lại cuộc trò chuyện. “Mình ổn.”

Cậu ta cầm con dao lên và bắt đầu thái một quả cà chua. Ngay cả kỹ năng thái cà chua của cậu ta cũng thật trơn tru. Liệu chàng trai này có thể dờ ở điểm nào không nhỉ? Con dao dừng lại trên thớt, tôi ngẩng lên nhìn cậu ta. Cậu ta nhìn xuống tôi, vẻ nghiêm túc hiện lên trên nét mặt.

“Cậu lạc đi đâu thế, Sky?” Holder nhìn tôi trong vài giây, chờ đợi lời đáp. Khi tôi không thể đáp lại

lời nào, mắt cậu ta lại hướng về chiếc thớt.

“Hứa là không cười nhé?” Tôi hỏi.

Holder nheo mắt cân nhắc yêu cầu của tôi, sau đó lắc đầu. “Mình đã nói mình sẽ luôn thành thật với cậu, nên không đâu. Mình không thể hứa là sẽ không cười, bởi cậu vốn rất khôi hài và hứa như thế chỉ khiến mình lâm vào thế thất bại thôi.”

“Cậu lúc nào cũng khó tính thế à?”

Cậu ta nhe răng cười với tôi nhưng không đáp lại, chỉ giương mắt nhìn tôi như thể thách thức tôi nói ra những điều đang thực sự diễn biến trong đầu. Không may cho cậu ta, tôi không chùn bước trước những thách thức.

“Được rồi.” Tôi ngồi thẳng dậy trên ghế và hít một hơi sâu, sau đó để tất cả các ý nghĩ tuôn ra thành một tràng. “Mình không giỏi ba cái chuyện hẹn hò này chút nào và mình thậm chí không biết liệu đây có phải là một buổi hẹn hò hay không, nhưng mình biết dù là gì, nó cũng nhiều hơn việc chỉ hai người bạn tụ tập với nhau một chút, biết được như thế khiến mình nghĩ đến tối muộn ngày hôm nay khi cậu phải ra về và không biết cậu có định hôn mình hay không nhưng mình thuộc tuýp người ghét những điều bất ngờ vì thế mình không ngăn được cảm giác bối rối vì mình thực sự muốn cậu hôn mình, và nghe có thể hơi quá tự tin nhưng mình phần nào nghĩ cậu cũng muốn hôn mình, và vì thế mình nghĩ sẽ dễ dàng hơn biết bao nhiêu nếu chúng ta cứ hôn nhau trước rồi cậu có thể tiếp tục trở lại công việc nấu nướng còn mình có thể ngừng vẽ ra trong đầu cái viễn cảnh buổi tối hôm nay của chúng ta sẽ ra sao.” Tôi hít vào một hơi dài, như thể hai lá phổi vừa bị rút cạn.

Holder ngừng thái vào một lúc nào đó ở giữa bài diễn văn oang oang ấy, tôi chẳng biết nữa. Cậu ta nhìn tôi, miệng hơi há ra. Tôi hít vào một hơi sâu rồi chậm chậm thở ra, nghĩ rằng có lẽ mình vừa tống cậu ta ra khỏi cửa. Và buồn thay, nếu Holder có bỏ chạy thì tôi cũng chẳng trách được cậu ta.

Nhẹ nhàng đặt con dao xuống thớt, Holder đặt tay lên bàn bếp trước mặt, mắt vẫn nhìn thẳng vào tôi. Tôi đặt hai tay vào lòng và chờ đợi một phản ứng. Đó là tất cả những gì tôi có thể làm.

“Đây,” cậu ta nhấn giọng, “Là câu nói liên tục không ngừng nghỉ dài nhất mà mình từng được nghe.”

Tôi tròn mắt và chùng người xuống, sau đó khoanh tay trước ngực. Tôi vừa mới gần-như nài nỉ cậu ta một nụ hôn, vậy mà cậu ta lại đi chỉ trích ngữ pháp của tôi sao “Thư giãn đi,” vừa nói cậu ta vừa cười toe. Cậu ta gạt đám cà chua từ thớt vào nồi rồi đặt lên bếp, sau đó điều chỉnh nhiệt độ của một bên bếp và trút mì ống vào nồi nước sôi. Khi mọi thứ đã xong xuôi, cậu ta lấy khăn lau khô tay và bước về phía quầy bếp nơi tôi ngồi.

“Đứng lên đi,” cậu ta nói như ra lệnh.

Tôi thận trọng nhìn Holder, nhưng vẫn làm theo. Một cách chậm rãi. Khi tôi đã đứng dậy, đối diện với cậu ta, cậu ta đặt tay lên vai tôi rồi nhìn quanh phòng. “... mm,” cậu ta nói, rõ ràng là đang suy nghĩ. Cậu ta liếc về phía bếp, lại trượt bàn tay khỏi vai tôi và nắm lấy cổ tay tôi. “Mình thích tựa vào tủ lạnh.” Rồi cậu ta kéo tôi về phía bếp, điều khiển tôi như một con rối cho đến khi lưng tôi áp vào tủ

lạnh. Chồng hai bàn tay vào mặt tủ lạnh ở hai bên đầu tôi, cậu ta nhìn thẳng xuống tôi.

Trong tưởng tượng của tôi, đây không phải cách lãng mạn nhất để được Holder hôn, nhưng thôi thế này cũng được. Tôi chỉ muốn làm cho xong chuyện này, nhất là khi Holder đang khiến nó trở nên cực kỳ kiểu cách và phức tạp. Cậu ta bắt đầu cúi xuống, nên tôi hít một hơi sâu và nhắm tịt mắt lại.

Tôi đợi.

Và đợi.

Chả có gì xảy ra.

Tôi mở mắt ra. Holder đang gần đến mức tôi rung mình một cái, điều đó chỉ khiến cậu ta bật cười. Dù vậy cậu ta không lùi lại. Hơi thở của cậu ta chọc ghẹo đôi môi tôi như những ngón tay. Cậu ta có mùi như lá bạc hà cùng với soda, tôi chưa bao giờ nghĩ hai thứ đó sẽ kết hợp với nhau ăn ý, nhưng thực sự chúng đang vô cùng hòa hợp.

“Sky?” Cậu ta nói khẽ khàng. “Mình không cố tra tấn cậu hay gì đâu, nhưng mình đã quyết định trước khi tới đây. Tối nay mình sẽ không hôn cậu.”

Những lời của cậu ta khiến lòng dạ tôi chìm vào thất vọng. Lòng tự tin bay vèo qua cửa sổ và lúc này đây tôi thực sự cần một tin nhắn ve vuốt cái tôi từ Sky.

“Sao lại không?”

Holder chậm chậm hạ một bàn tay xuống và đưa về phía mặt tôi, những ngón tay lần dọc má tôi. Tôi cố không rung mình trước những đụng chạm này, nhưng phải huy động từng gam ý chí mới không để lộ sự run rẩy và bối rối. Đôi mắt cậu ta dõi theo bàn tay khi nó chậm chậm di chuyển xuống hàm tôi, rồi cổ và dừng lại ở vai tôi. Ánh mắt ấy trở lại mắt tôi và trong đó có một tia ham muốn không thể phủ nhận. Nhìn thấy nó, nỗi thất vọng trong tôi dịu đi được một chút xíu.

“Mình muốn hôn cậu,” Holder nói. “Tin mình đi, mình thực sự muốn.” Cậu ta thả rơi ánh nhìn xuống môi tôi, rồi đưa tay trở lại khum lấy má tôi. Lần này tôi tự nguyện tựa đầu vào lòng bàn tay ấy. Tôi đã thực sự từ bỏ quyền kiểm soát cho anh chàng này từ khoảnh khắc cậu ta bước chân qua cửa. Giờ tôi đã hoàn toàn bị cậu ta điều khiển mất rồi.

“Nhưng nếu cậu thực sự muốn, sao cậu lại không làm?” Tôi hoảng hốt khi nghĩ đến chuyện cậu ta sắp thốt ra một lời biện hộ có chứa từ bạn gái.

Holder ôm lấy khuôn mặt tôi bằng cả hai tay và khẽ nâng tôi ngược lên. Cậu ta lướt ngón tay cái qua lại trên gò má tôi. Tôi có thể cảm thấy ngực cậu ta đang đập phồng dữ dội trên ngực mình. “Bởi vì,” cậu ta thì thầm, “Mình sợ cậu sẽ không cảm nhận được nó.”

Tôi hớp vội một hơi rồi nín thở. Cuộc đối thoại trên giường tối qua tua lại trong đầu tôi và tôi nhận ra đáng lẽ mình đừng bao giờ nên kể với Holder chuyện đó. Đáng lẽ tôi đừng bao giờ nên kể ra rằng mình cảm thấy trống rỗng khi hôn, bởi anh chàng này chắc chắn là ngoại lệ. Tôi đưa tay phủ lên bàn

tay của Holder trên má mình.

Mình sẽ cảm nhận được, Holder. Mình đã cảm nhận được rồi mà. Tôi muốn nói to những lời ấy, nhưng không thể. Thay vào đó, tôi chỉ gật đầu.

Holder nhắm mắt lại, hít sâu, sau đó kéo tôi vào lồng ngực. Cậu ta vòng một tay ôm lấy lưng tôi, tay kia ôm lấy đầu tôi. Hai tay tôi đang lỏng lẻo ở bên mình, vì thế tôi ngáp ngừng đưa chúng lên vòng qua eo cậu ta. Khi làm thế, tôi khẽ thở gấp, vì cảm giác được bao bọc trong vòng tay Holder thật quá đổi yên bình. Chúng tôi cùng ôm nhau chặt hơn và Holder hôn lên đỉnh đầu tôi. Đó ông phải nụ hôn tôi mong đợi, nhưng chắc chắn là tôi cũng vô cùng yêu nó.

Chúng tôi cứ đứng như thế, bỗng đồng hồ hẹn giờ của lò nướng kêu ding một tiếng. Holder không buông tôi ra ngay, điều đó khiến tôi mỉm cười. Khi cậu ta bắt đầu nới lỏng vòng tay, tôi không thể nhìn vào cậu ta mà dán mắt xuống sàn bếp. Bằng cách nào đó, việc tôi cố gắng để không khó xử về chuyện hôn anh chàng này lại càng khiến mọi thứ trở nên khó xử hơn.

Như thể cảm thấy sự ngượng ngùng của tôi, Holder cầm lấy hai tay tôi và đan ngón tay của chúng tôi vào nhau. “Nhìn mình này.” Tôi ngược lên nhìn cậu ta, cố che giấu nỗi thất vọng khi nhận ra sức hút giữa chúng tôi thuộc về hai cấp độ khác nhau. “Sky, tối nay mình không hôn cậu, nhưng tin mình đi, mình chưa bao giờ muốn hôn một ai đến thế này đâu. Vì thế, đừng nghĩ rằng mình không bị cậu thu hút chỉ vì cậu không biết mình bị thu hút nhiều đến mức nào. Cậu có thể nắm tay mình, có thể lùa những ngón tay qua tóc mình, cậu có thể ngồi lên người mình khi mình dứt mỳ ống cho cậu ăn, nhưng mình sẽ không hôn cậu tối nay. Có thể ngày mai cũng thế. Mình cần một điều. Mình cần biết chắc rằng cậu sẽ cảm nhận được tất cả cảm xúc giống như mình trong khoảnh khắc môi chúng ta chạm vào nhau. Bởi vì mình muốn nụ hôn đầu đời của cậu phải là nụ hôn đầu tuyệt nhất trong lịch sử những nụ hôn đầu.” Rồi cậu ta đưa tay tôi lên miệng và hôn. “Giờ thì ngừng hờn dỗi đi, giúp mình làm xong món thịt viên nhé.”

Tôi cười toe toét, vì quả thực đây là lời bào chữa hay nhất trên đời cho việc khước từ. Anh chàng này có thể khước từ tôi mỗi ngày trong suốt quãng đời còn lại của tôi, chừng nào mà cậu ta còn sử dụng lời bào chữa ấy.

Holder vừa lắc lắc tay hai đứa, vừa nhìn xuống tôi. “Được không hả?” Cậu ta nói. “Thế có đủ để cậu vượt qua vài lần hẹn hò nữa không?”

Tôi gật đầu. “Ừ. Nhưng cậu sai về một chuyện.”

“Chuyện gì?”

“Cậu nói rằng cậu muốn nụ hôn đầu của mình phải là nụ hôn đầu tuyệt nhất, nhưng đó không phải nụ hôn đầu của mình. Cậu biết mà?”

Holder nheo mắt lại và đưa tay lên khum lấy má tôi lần nữa. Cậu ta đẩy tôi dựa vào tủ lạnh, ghé môi lại gần tôi một cách đầy nguy hiểm. Nét cười biến mất khỏi mặt cậu ta, thay vào đó là một biểu lộ cực kỳ nghiêm túc. Một biểu lộ quá dữ dội, khiến tôi ngừng thở.

Cậu ta cúi xuống, một cách từ từ chậm rãi, cho đến khi môi gần chạm môi tôi, chỉ riêng sự mong đợi

đôi môi ấy thôi cũng khiến tôi tê liệt. Cậu ta không nhắm mắt, vì thế tôi cũng vậy. Cậu ta cứ giữ tôi như thế một lúc, để hơi thở chúng tôi hòa quyện vào nhau. Tôi chưa bao giờ cảm thấy bất lực và mất kiểm soát đến thế. Nếu Holder không làm gì đó trong ba giây nữa, có lẽ tôi sẽ lao vào cậu ta mất.

Holder nhìn xuống môi tôi. Khi cậu ta làm thế, tôi chột cấn chặt môi dưới lại. Nếu không, có thể tôi sẽ cắn cậu ta.

“Để mình cho cậu biết một điều,” cậu ta nói bằng giọng trầm trầm. “Khoảnh khắc mà môi mình chạm vào môi cậu, đó sẽ là nụ hôn đầu của cậu. Bởi vì nếu cậu chưa bao giờ cảm thấy gì khi được hôn, thế nghĩa là cậu chưa bao giờ thực sự được hôn. Đó không phải cách mà mình định hôn cậu.”

Cậu ta buông tay xuống và vẫn khóa mắt vào tôi trong khi quay trở lại bếp. Rồi cậu ta trở lại với món mì, chăm chút cho nó như thể chưa từng phá hủy toàn bộ phần đời còn lại của tôi.

Tôi không thể cảm giác được chân mình nữa, vì thế tôi làm điều duy nhất mình có thể làm. Tựa mình vào tủ lạnh, tôi trượt xuống cho đến khi hông chạm sàn nhà và hít vào một hơi.

Thứ Bảy

Ngày 1 Tháng 9 Năm 2012

7:15 Tối

“Mỳ cậu nấu như dở hơi ấy.” Tôi ăn miếng nữa và nhắm mắt lại, thưởng thức thứ có lẽ là món mỳ ổng ngon nhất trên đời từng trôi qua môi.

“Cậu thích nó và cậu biết điều đó,” Holder nói. Cậu đứng dậy khỏi bàn, chộp lấy hai chiếc khăn ăn, sau đó mang đến cho tôi một chiếc. “Giờ thì lau cằm đi, cằm cậu đang đầy đầy nước sốt từ món mỳ dở hơi ấy kia kìa.”

Sau sự việc bên chiếc tủ lạnh, không khí buổi tối giờ đã trở lại bình thường. Holder đưa tôi ly nước, giúp tôi đứng dậy, sau đó vỗ vào hông tôi để bắt tôi làm việc. Bao khó xử trong tôi tiêu tan, chỉ cần một cú vỗ vào hông.

“Cậu đã bao giờ chơi trò Những câu hỏi trong bữa tối chưa?” Tôi hỏi.

Holder chậm rãi lắc đầu. “Mình có muốn không nhỉ?” Tôi gật đầu. “Đó là một cách hay để hiểu về nhau. Sau buổi hẹn hò tiếp theo, chắc chúng ta sẽ dành hầu hết thời gian để âu yếm vuốt ve này nọ, thế nên giờ chúng ta nên giải quyết xong tất cả những câu hỏi luôn đi.”

Cậu ấy bật cười. “Nghe công bằng đấy. Chơi thế nào đây?”

“Mình sẽ hỏi cậu một câu thật riêng tư, gây khó chịu, và chỉ khi đã trả lời thành thực, cậu mới được uống một ngụm hoặc ăn một miếng. Và ngược lại.”

“Nghe cũng dễ đấy,” Holder nói. “Nếu mình không trả lời câu hỏi thì sao?”

“Cậu sẽ bị chết đói.”

Cậu ấy gõ gõ ngón tay lên bàn, rồi đặt nĩa xuống. “Mình chơi.”

Lẽ ra nên chuẩn bị câu từ trước, nhưng tôi chỉ mới nghĩ ra trò này cách đây ba mươi giây nên việc đó khá khó khăn. Nhấp một ngụm soda tan loãng còn lại, tôi suy nghĩ. Tôi hơi sợ việc đào bới quá sâu - nó dường như luôn dẫn đến kết cục tệ hại cho hai chúng tôi.

“Được rồi, mình có một câu hỏi.” Tôi đặt chiếc cốc xuống bàn rồi ngả người tựa ra sau ghế. “Sao cậu lại đi theo mình tới tận bãi đỗ xe ở cửa hàng tạp hóa?”

“Mình đã nói rồi, mình tưởng cậu là một người khác.”

“Mình biết, nhưng là ai?”

Holder chuyển mình không thoải mái trên ghế và háng giọng. Cậu ấy vô tình với tới chiếc cốc, nhưng tôi chặn lại ngay.

“Không được uống. Phải trả lời câu hỏi trước.”

Cậu ấy thở dài, nhưng cuối cùng cũng dịu lại. “Mình không chắc cậu làm mình nhớ đến ai nữa, chỉ là một người nào đó. Sau này mình mới nhận ra cậu làm mình nhớ đến em gái mình.”

Tôi nhăn mũi. “Mình làm cậu nhớ đến em gái cậu ư?” Tôi co người lại. “Nghe bệnh quá, Holder.”

Cậu ấy bật cười, rồi nhăn mặt. “Không, không phải thế. Không phải thế, cậu thậm chí chẳng giống em gái mình chút nào. Chỉ là điều gì đó khi nhìn thấy cậu khiến mình nghĩ đến em mình. Thậm chí mình cũng không biết vì sao lại đi theo cậu nữa. Mọi chuyện quá kì quặc. Toàn bộ tình huống này hơi dị thường, rồi đúng một cái cậu xuất hiện trước cửa nhà mình...” Holder ngừng giữa chừng, nhìn xuống những ngón tay đang lẩn theo mép đĩa. “Như thể mọi việc đã được định sẵn vậy,” cậu nói lặng lẽ.

Tôi hít một hơi sâu, nghiền ngẫm câu trả lời, cẩn trọng suy nghĩ về câu cuối. Holder liếc nhìn tôi lo âu. Tôi nhận ra cậu đang nghĩ câu trả lời ấy có thể làm tôi hoảng sợ. Tôi mỉm cười trấn an rồi chỉ vào chiếc cốc. Cậu có thể uống được rồi,” tôi nói. “Đến lượt cậu hỏi.”

“Ồ, câu hỏi của mình dễ thôi,” cậu ấy nói. “Mình muốn biết mình đang xúc phạm đến ai. Hôm nay mình nhận được một tin nhắn bí ẩn từ ai đó, chỉ nói độc một câu rằng ‘Nếu cậu hẹn hò với cô gái của tôi, hãy trả tiền cho những tin nhắn và đừng có dùng lẹm vào số tin nhắn của tôi, đồ ngốc ạ’.”

Tôi bật cười. “Là Six đấy. Tác giả của những lời tán dương hàng ngày mình nhận được đấy.”

Holder gật đầu. “Mình cũng hy vọng cậu sẽ nói thế.” Cậu nghiêng về phía trước, nheo mắt nhìn tôi. “Bởi vì mình khá là hiếu chiến, nên nếu đó là tin nhắn của một gã nào đó, thì lời đáp của mình không được tử tế thế đâu.”

“Cậu đã nhắn lại? Cậu nói gì?”

“Đó có phải câu hỏi của cậu không? Nếu không phải thì mình ăn một miếng nữa đây.”

“Kim lại sự nóng nảy của câu trả lời câu hỏi đi,” tôi nói.

“Ừ, mình đã nhắn lại rằng ‘Tôi phải mua thêm tin nhắn như thế nào?’”

Tim tôi lúc này mềm nhũn như một khối bột nhào, tôi gắng không cười toe toét. Chuyện này quả thực lâm ly thống thiết. Tôi lắc đầu. “Mình đùa thôi, đó không phải câu hỏi của mình. Mình vẫn còn lượt.”

Holder đặt nĩa xuống và đảo mắt. “Thức ăn của mình đang nguội dần rồi đấy.”

Tôi chống khuỷu tay lên bàn, đặt hai bàn tay dưới cằm. “Mình muốn biết về em gái cậu. Tại sao cậu

lại nói về em ấy ở thì quá khứ?”

Cậu ấy ngửa đầu ra sau, hai bàn tay vuốt dọc khuôn mặt. “Ôi trời. Cậu thực sự muốn hỏi những câu sâu sắc vậy hả?”

“Trò này là thế mà. Mình đâu có vẽ ra luật chơi.”

Holder thờ dài lần nữa, mỉm cười với tôi, nhưng có một thoáng buồn trong nụ cười của cậu lập tức khiến tôi ước gì mình có thể rút câu hỏi lại. “Nhớ mình từng kể gia đình mình có một năm ngoái khá tồi tệ không?” Tôi gật đầu.

Cậu ấy hắng giọng, lại bắt đầu lần ngón tay theo mép đĩa. “Em ấy mất mười ba tháng trước. Nó tự tử, dù vậy mẹ mình muốn nhà mình dùng cụm từ ‘chú ý dùng thuốc quá liều hơn.’”

Trong khi nói Holder vẫn không rời mắt khỏi tôi, vì thế tôi cũng dành cho cậu sự lưu tâm và tôn trọng tương tự, dù nhìn vào mắt cậu lúc này thật khó. Tôi không biết phải đáp lại thế nào, nhưng rõ ràng là lỗi của tôi vì gợi đến chủ đề này.

“Tên em ấy là gì?”

“Lesslie. Mình thường gọi nó là Les.”

Cái tên thân mật ấy bỗng khơi lên một nỗi buồn trong tôi, tôi đột nhiên không muốn ăn uống nữa. “Em ấy hơn tuổi cậu à?”

Holder cúi người về phía trước, cầm nĩa lên xoắn mỳ trong tô. Trước khi cho vào miệng một vốc đầy mỳ, cậu đáp, giọng đều đều, “Chúng mình là anh em sinh đôi.”

Chúa ơi. Tôi với tới ly nước, nhưng cậu ấy lấy nó khỏi tay tôi và lắc đầu. “Đến lượt mình,” Holder nhồm nhoàm vừa ăn vừa nói. Nhai xong, cậu uống một ngụm nước, sau đó lấy khăn ăn chùi miệng. “Mình muốn biết chuyện về cha cậu.”

Lần này tôi là người phải rên lên. Tôi khoanh tay lại trên bàn trước mặt, chấp nhận đòn trả miếng này. “Như mình đã nói, mình không gặp bố từ năm lên ba tuổi. Mình chẳng có ký ức nào về bố. Ít nhất là mình nghĩ thế. Mình thậm chí còn không biết bố trông như thế nào nữa.”

“Mẹ cậu không có bức hình nào về ông à?”

Khi Holder hỏi câu này, tôi chợt nhớ ra cậu còn chưa biết tôi được nhận nuôi. “Cậu nhớ có lần cậu bảo mẹ mình trông rất trẻ không? Ừm, là vì bà trẻ thật đấy. Bà là mẹ nuôi của mình.”

Với tôi, được nhận nuôi không phải một điều sỉ nhục cần phải vượt qua. Tôi chưa bao giờ cảm thấy xấu hổ, ngượng ngùng về nó, hay cảm thấy cần giấu giếm sự thật này. Nhưng với cách mà Holder nhìn tôi lúc này, người khác sẽ nghĩ tôi vừa kể với cậu rằng mình sinh ra mà có... cu. Cậu ấy đang nhìn tôi chằm chằm, vẻ băn khoăn, khiến bụng dạ tôi nôn nao. “Sao hả? Cậu chưa từng gặp ai được nhận nuôi à?”

Mắt mấy giây Holder mới bình thường lại, nhanh chóng giấu nhem biểu lộ khó hiểu ấy và thay thế bằng một nụ cười.

“Cậu được nhận nuôi từ năm lên ba tuổi? Bởi cô Karen?”

Tôi lắc đầu. “Khi ấy mình năm tuổi rồi. Năm lên ba, mình được đưa vào trại bảo dưỡng tạm thời, sau khi mẹ đẻ mình mất. Bố không thể tự nuôi mình. Hoặc ông không muốn nuôi. Dù gì thì mình cũng không sao hết. Mình đã may mắn gặp được mẹ Karen và mình không có bất cứ thôi thúc nào muốn tìm hiểu về sự việc này. Nếu muốn biết mình ở đâu, ông sẽ đi tìm mình.”

Nhìn vào mắt Holder, có thể thấy cậu ấy vẫn còn muốn hỏi tiếp, nhưng tôi thực sự muốn ăn một miếng và giành phần hỏi về mình.

Tôi dùng nữa trở về phía cánh tay cậu ấy. “Hình xăm của cậu có nghĩa gì vậy?” Holder duỗi tay ra, lướt ngón tay qua hình xăm. “Đó là một lời nhắc nhở. Mình xăm nó sau khi Les mất.”

“Lời nhắc nhở về chuyện gì?” Cậu ấy cầm cốc lên, nhìn đi nơi khác. “Đây là câu hỏi duy nhất mà Holder không thể trả lời khi nhìn thẳng vào mắt tôi. “Nó nhắc mình nhớ về những người đã bị mình làm cho thất vọng trong đời.” Cậu ấy uống một ngụm rồi đặt cốc xuống bàn, vẫn không thể nhìn thẳng vào mắt tôi. “Trò này không vui lắm nhỉ?”

Holder cười khẽ. “Thực sự là không vui. Dở tệ nữa ấy chứ.” Rồi cậu ấy lại nhìn tôi, mỉm cười. “Nhưng chúng ta cần tiếp tục vì mình vẫn còn câu hỏi. Cậu có nhớ bất cứ chuyện gì trước khi được nhận nuôi không?”

Tôi lắc đầu. “Không nhiều. Chỉ những mảnh vụn rời rạc, nhưng có một điều rằng, khi chẳng có ai xác nhận cho những ký ức của cậu, cậu sẽ mất chúng mãi mãi. Vật duy nhất mà mình có từ trước khi được mẹ Karen nhận nuôi là một món đồ trang sức mà mình không biết có được nó từ đâu. Giờ mình không thể phân biệt được cái gì là thực tế, cái gì là mơ ước hay cái gì là xem được từ tivi nữa.”

“Cậu có nhớ về mẹ mình không?”

Tôi ngừng lại một thoáng, ngẫm nghĩ về câu hỏi. Tôi không nhớ về mẹ đẻ của mình. Không nhớ chút nào. Đó là điều duy nhất về quá khứ khiến tôi buồn bã. “Karen là mẹ của mình,” tôi nói thẳng thừng. “Tới lượt mình. Câu hỏi cuối cùng, rồi chúng ta sẽ ăn tráng miệng.”

“Cậu nghĩ chúng ta thậm chí còn có đủ đồ tráng miệng cơ à?” Holder trêu chọc.

Tôi trừng mắt nhìn cậu, rồi hỏi câu cuối. “Sao cậu lại hành hung tên đó?”

Mặt Holder biến sắc, tôi có thể thấy cậu không muốn bị hỏi sâu về vấn đề này. Cậu ấy lắc đầu, đẩy tô mỳ ra xa. “Cậu không muốn biết câu trả lời đâu, Sky. Mình sẽ chịu bị phạt.”

“Nhưng mình rất muốn biết.”

Holder nghiêng đầu về một bên, đưa tay lên quai hàm, sau đó vặn cổ kêu “rắc” một tiếng. Rồi, tay vẫn

ôm lấy cằm, cậu đặt khuỷu tay lên bàn. “Mình đã nói với cậu rồi, mình đánh hấn vì hấn là một tên khốn.”

Tôi nhắm mắt nhìn cậu. “Lý do mập mờ lắm. Cậu vốn không thích mập mờ cơ mà?”

Về mặt Holder không hề biến đổi. Cậu vẫn khóa chặt ánh mắt tôi. “Đó là tuần đầu tiên mình trở lại trường học sau cái chết của Les,” cậu ấy nói. Em ấy cũng học ở đây, vì thế mọi người đều biết chuyện xảy ra. Khi đi qua hành lang, mình loáng thoáng nghe thấy tên ấy nói điều gì đó về Les. Không đồng ý với những gì hấn nói, mình cho hấn biết điều đó. Mình đã đẩy mọi việc đi quá xa. Cuối cùng sự việc lên tới mức mình đè hấn xuống, tần cho hấn một trận, đấm hết cú này đến cú khác, lúc ấy mình chẳng quan tâm. Phần thực sự tệ hại của chuyện này là thằng ôn đó sẽ bị điếc bên tai trái suốt quãng đời còn lại, nhưng mình vẫn chẳng quan tâm đâu.”

Mắt Holder đăm đăm hướng vào tôi, nhưng không thực sự nhìn tôi. Đó là ánh nhìn lạnh lẽo, khắc nghiệt mà tôi từng thấy. Khi ấy tôi không đã thích nó, bây giờ tôi cũng không thích... nhưng ít nhất giờ tôi đã hiểu về nó nhiều hơn.

“Hấn nói gì về em gái cậu?”

Holder tựa ra sau ghế, thả rơi ánh mắt xuống một điểm trống rỗng trên mặt bàn giữa chúng tôi. “Mình nghe thấy hấn cười cợt và bảo với đám bạn rằng Les đã chọn con đường giải thoát dễ dàng và ích kỷ. Hấn nói rằng nếu không nhát gan như thế, em mình đã có thể trở nên mạnh mẽ cứng cỏi hơn để vượt qua.”

“Vượt qua cái gì?”

Holder nhún vai. “Cuộc sống,” cậu ấy nói một cách thờ ơ.

“Cậu không nghĩ em ấy đã chọn con đường giải thoát dễ dàng,” tôi nói, bỏ lửng câu khiến nó giống một lời bày tỏ hơn là câu hỏi.

Holder rướn người về phía trước, với qua bàn, nắm lấy cả hai bàn tay tôi. Lướt ngón tay cái qua lòng bàn tay tôi, cậu ấy hít một hơi sâu rồi từ từ thở ra. “Les là người dũng cảm nhất mà mình từng biết. Để làm được điều mà em ấy làm hấn phải vô cùng can đảm. Kết thúc mọi thứ, chẳng biết điều gì sẽ xảy ra tiếp theo. Chẳng biết liệu có điều gì sẽ xảy đến tiếp theo không. Sống tiếp một cuộc đời không ra gì còn dễ dàng hơn là nói ‘mặc xác đi’ rồi từ bỏ. Em ấy là một trong rất ít người dám nói ‘mặc xác nó’. Và mỗi ngày còn được sống, mình sẽ vẫn khâm phục em ấy, khi bản thân mình quá sợ hãi để làm điều tương tự.”

Holder vẫn nắm lấy tay tôi đến khi cậu làm việc này tôi mới nhận ra mình đang run rẩy: tôi ngẩng lên, thấy cậu ấy đang nhìn chằm chằm vào mình. Tuyệt đối không một từ ngữ nào có thể miêu tả tình huống này, vì thế tôi không nói gì. Cậu ấy đứng lên nhào qua bàn, trượt bàn tay ra sau gáy tôi. Cậu hôn lên đỉnh đầu tôi, rồi buông tay và đi về phía bếp. “Cậu muốn bánh quy hay bánh sô cô la hạnh nhân?” Cậu ấy hỏi qua vai, như thể chưa từng làm tôi sững sờ đến im bật.

Holder nhìn lại tôi. Tôi vẫn choáng váng nhìn chằm chằm vào cậu ấy. Tôi thậm chí không biết phải nói

gì. Có phải cậu ấy vừa thú nhận đã từng muốn tự sát không? Hay cậu ấy chỉ nói ẩn dụ? Hoặc cường điệu? Tôi không biết phải làm gì với quả bom vừa bị Holder đặt vào lòng.

Cậu ấy bung một đĩa vừa bánh quy vừa bánh sô cô la hạnh nhân tới bàn, rồi quỳ xuống trước mặt tôi.

“Này,” Holder đỡ cằm, ôm lấy khuôn mặt tôi trong hai bàn tay, nét mặt bình lặng. “Mình không định làm cậu sợ. Mình không định tự tử đâu, nếu đó là điều đang khiến cậu khiếp hãi. Mình không bị loạn trí. Mình không bị rối loạn căng thẳng sau sang chấn. Mình chỉ là một người anh trai yêu em gái còn hơn cả cuộc sống này, vì thế mình hơi kích động khi nghĩ về em ấy. Nếu việc tự nhủ rằng những gì Les làm là đáng khâm phục, dù nó chẳng đáng khâm phục chút nào, mà giúp mình đương đầu với chuyện này tốt hơn, thì mình vẫn làm như thế. Mình chỉ đang đương đầu với chuyện này thôi.” Holder ôm chặt lấy mặt tôi và nhìn tôi một cách tuyệt vọng, như muốn tôi hiểu hết những điều sâu xa bên trong cậu “Mình yêu quý Les vô cùng, Sky. Mình cần phải tin rằng chuyện nó làm là câu trả lời duy nhất nó có thể chọn, bởi vì nếu không tin thế, không bao giờ mình có thể tha thứ cho bản thân vì đã không giúp em tìm được câu trả lời khác.” Cậu ấy áp trán vào trán tôi. “Được chứ?”

Tôi gật đầu, sau đó kéo tay Holder ra khỏi mặt mình. Tôi không thể để cậu chứng kiến cảnh này. “Mình cần vào nhà tắm.” Holder lùi lại, để tôi lao vào nhà tắm, đóng cánh cửa lại phía sau, rồi làm một việc mà tôi chưa từng làm kể từ khi năm tuổi. Tôi khóc.

Tôi không khóc nức nở. Không thốn thức, thậm chí không nấc tiếng nào. Một giọt nước mắt chảy xuống gò má tôi - thế là quá nhiều, tôi chùi nó đi thật nhanh, lấy khăn giấy thấm mắt để ngăn những giọt nước mắt khác có cơ hội hình thành.

Tôi vẫn không biết phải nói gì với Holder, nhưng tôi cảm thấy cậu không muốn nói sâu thêm về chủ đề này, vì thế tôi đành quyết định để nó trôi qua. Hít một hơi sâu, tôi mở cửa nhà tắm. Cậu ấy đang đứng ở hành lang trước mặt, chân bắt chéo, hai tay đút hờ vào túi quần. Thấy tôi, cậu đứng thẳng lên và bước một bước đến gần.

“Chúng ta vẫn ổn cả chứ?” Cậu ấy hỏi.

Tôi nở nụ cười tươi tắn nhất, gật đầu và hít sâu. “Mình đã bảo mình nghĩ cậu dễ bị kích động mà. Chuyện này càng chứng minh cho luận điểm mình thôi.”

Holder mỉm cười rồi đẩy tôi về phía phòng ngủ. Cậu quàng tay quanh người tôi từ phía sau, tựa cằm lên đầu tôi trong lúc đi “Giờ cậu đã được phép có thai chưa?” Tôi bật cười. “Chưa. Không phải tuần này. Vả lại, cậu phải hôn rồi mới được làm người ta có thai chứ.”

“Một người học tại gia thì có được học giáo dục giới tính không?” Holder nói. “Bởi vì mình hoàn toàn có thể làm cậu có thai mà không cần hôn. Muốn mình chỉ cho cậu thấy không?” Tôi nhảy lên giường và chộp lấy quyển sách, mở đến đoạn chúng tôi đọc dở tới qua. “Thôi, mình tin lời cậu. Với lại, có khi chúng ta sẽ học được cả tá bài học về giới tính trước khi kết thúc quyển này ấy chứ.”

Holder buông mình xuống giường. Tôi nằm cạnh bên. Cậu vòng tay ôm lấy tôi và kéo tôi sát vào mình, vì thế tôi tựa đầu lên ngực cậu ấy rồi bắt đầu đọc.

Tôi biết Holder không cố tình, nhưng suốt thời gian đọc cậu ấy toàn khiến tôi bị xao lãng. Cậu ấy nhìn xuống, mắt dán vào miệng tôi, những ngón tay cuộn từng lọn tóc tôi. Mỗi lần giở sang trang, tôi lại liếc lên và lúc nào cũng thấy vẻ mặt cậu ấy tập trung như vậy. Biểu lộ quá tập trung vào miệng tôi, nói lên cậu ấy chẳng chú ý chút nào vào mỗi từ tôi đọc. Tôi gấp quyển sách lại, đặt lên bụng. Thậm chí tôi không nghĩ cậu ấy nhận ra tôi làm thế.

“Sao cậu không nói chuyện nữa?” Holder hỏi, không hề đổi sắc mặt hay rời mắt khỏi miệng tôi.

“Nói chuyện ư?” Tôi tò mò hỏi. “Holder, mình đang đọc mà. Có khác biệt đấy. Chỉ nhìn thôi cũng thấy cậu chẳng chú ý tẹo nào.”

Cậu ấy nhìn vào mắt tôi, cười toe. “Ồ, mình vẫn đang chú ý đấy chứ,” cậu nói. “Đến miệng cậu. Có thể không vào những từ ngữ thoát ra khỏi đó, nhưng dứt khoát là chú ý đến miệng cậu.”

Rồi cậu ấy đẩy tôi nằm ngả lưng xuống giường, sau đó trườn xuống bên cạnh và kéo tôi nằm áp vào mình. Vẻ mặt vẫn không thay đổi, cậu đắm đắm nhìn tôi như thể muốn ăn tươi nuốt sống tôi vậy. Tôi có chút ước mong cậu ấy thực sự làm thế.

Holder đưa những ngón tay chạm lên môi tôi và bắt đầu lướt qua nó, chậm chậm từng chút một. Cảm giác thật lạ thường. Tôi không dám thở vì sợ cậu ấy dừng tay. Tôi thề rằng dường như những ngón tay cậu có một đường kết nối trực tiếp tới mọi điểm nhạy cảm trên cơ thể tôi.

“Cậu có cái miệng đẹp quá,” cậu ấy nói. “Mình không thể nào rời mắt được.”

“Cậu nên nếm thử xem,” tôi nói. “Đáng yêu lắm đấy.”

Holder nhắm mắt lại, rên rỉ, sau đó cúi xuống vùi đầu vào cổ tôi. “Thôi đi, đồ ranh mãnh.”

Tôi bật cười và lắc đầu. “Không đời nào. Đây là nguyên tắc ngớ ngẩn của riêng cậu, sao mình phải tuân theo chứ?”

“Bởi vì cậu biết mình đúng mà. Mình không thể hôn cậu tối nay, vì nụ hôn sẽ dẫn đến chuyện tiếp theo, rồi chuyện tiếp theo nữa và với tốc độ đó thì chưa đến cuối tuần sau chúng ta đã trải qua hết những lần đầu tiên rồi. Cậu không muốn kéo dài những lần đầu tiên của hai đứa mình lâu hơn chút nữa sao?” Holder ngẩng đầu lên khỏi cổ tôi, lại nhìn xuống tôi.

“Những lần đầu tiên?” Tôi hỏi. “Có bao nhiêu lần đầu tiên tất cả?”

“Không nhiều lắm đâu, thế nên chúng ta mới phải kéo dài chúng ra. Kể từ lúc gặp nhau chúng ta đã trải qua quá nhiều rồi.”

Tôi nghiêng đầu sang một bên để nhìn thẳng vào cậu ấy. “Bọn mình đã trải qua những lần đầu tiên nào?”

“Những việc dễ dàng ấy. Cái ôm đầu tiên, buổi hẹn hò đầu tiên, lần tranh cãi đầu tiên, lần ngủ cùng nhau đầu tiên, dù mình không phải là người ngủ. Bây giờ chúng ta còn lại nụ hôn đầu tiên. Lần ngủ bên nhau đầu tiên khi mà cả hai đều vẫn thức. Đám cưới đầu tiên. Đứa con đầu tiên. Tới đó là hết. Cuộc sống của chúng ta sẽ trần trụi và buồn chán và mình sẽ ly dị cậu rồi cưới một cô nàng trẻ hơn mình hai chục tuổi để có thêm nhiều lần đầu tiên nữa, còn cậu sẽ bị mắc kẹt với lũ con nheo nhóc.” Cậu khum má tôi trong lòng bàn tay và mỉm cười. “Thấy chưa, người yêu? Mình chỉ làm chuyện này vì cậu thôi. Thời gian mình chờ hôn cậu càng lâu, thì càng lâu tới ngày mình phải bỏ lại cậu trong héo hon mòn mỏi.”

Tôi bật cười. “Cái logic của cậu khiến mình hãi quá đấy. Mình phần nào thấy cậu không còn hấp dẫn nữa rồi.”

Cậu ta trèo lên người tôi, chống người trên hai tay. “Cậu phần nào không thấy mình hấp dẫn nữa? Thế cũng có nghĩa là cậu phần nào có thấy mình hấp dẫn.”

Tôi lắc đầu. “Mình chả thấy cậu hấp dẫn tí nào. Cậu cự tuyệt mình. Thực tế, cậu không nên hôn mình vì mình khá chắc là mình vừa mới ọe xong đấy.”

Holder cười, rồi dồn trọng lượng lên một cánh tay, vẫn chờn vờn ở phía trên tôi. Cậu hạ thấp miệng xuống, áp môi vào tai tôi. “Cậu nói dối,” Holder thì thào. “Cậu bị mình hấp dẫn rất rất nhiều và mình chuẩn bị chứng minh điều đó ngay đây.”

Giây phút môi cậu chạm vào cổ tôi, tôi nhắm mắt lại và hớp một hơi. Cậu ấy hôn tôi rất đổi nhẹ nhàng, ngay bên dưới tai, tôi cảm giác như thể cả căn phòng đang xoay tít mù. Chầm chậm lướt môi trở lại tai tôi, Holder thì thầm, “Cậu có cảm nhận được không?”

Tôi lắc đầu phủ nhận, vô cùng yếu ớt.

“Cậu có muốn mình làm lại không?”

Tôi lắc đầu, hoàn toàn vì ngoan cố, nhưng mong sao anh chàng này có khả năng ngoại cảm và nghe thấy những gì tôi đang thực sự gào thét trong đầu, bởi vì quỷ thần ơi, có, tôi muốn. Quỷ thần ơi, tôi có muốn cậu ấy làm lại.

Holder bật cười khi thấy tôi lắc đầu, vì thế cậu kề môi đến gần miệng tôi hơn. Cậu ấy hôn lên má tôi, rồi tiếp tục lướt những môi hôn dịu dàng về phía tai tôi, ở đó cậu dừng lại và lại thì thầm. “Như thế thì sao?”

Ồi, Chúa ơi, tôi chưa bao giờ cảm thấy như thế trong đời - không buồn chán chút nào. Holder thậm chí còn chưa hôn tôi, vậy mà đó đã là nụ hôn tuyệt nhất mà tôi từng trải nghiệm. Tôi lắc đầu lần nữa, vẫn nhắm nghiền mắt, vì không muốn biết chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo. Như bàn tay vừa đặt lên đùi tôi và đang lần lên eo tôi đây chẳng hạn. Holder trượt tay xuống dưới áo phông của tôi, cho đến khi những ngón tay vừa chạm vào viền quần lót, rồi để tay ở đó, ngón cái chầm chậm ve vuốt bụng tôi. Khoảnh khắc này đây, tôi nhận thức được vô cùng sâu sắc mọi thứ về cậu ấy, đến nỗi tôi hầu như có thể phân biệt được dấu vân ngón cái của cậu từ cả bàn tay ấy.

Holder lướt mũi dọc quai hàm tôi, sự thật cậu cũng đang thờ nể hết như tôi khiến tôi càng tin chắc anh chàng này không thể nào đợi qua tối nay để hôn tôi. Ít nhất đó cũng là điều tôi đang mong mỏi đến tuyệt vọng.

Cậu ấy lại chạm tới tai tôi, lần này chẳng nói gì cả, chỉ hôn lên nó. Tất cả mọi đầu dây thần kinh trong toàn cơ thể tôi đều cảm nhận được điều này. Từ đỉnh đầu đến tận ngón chân, toàn thân tôi đang gào thét muốn cảm nhận đôi môi kia.

Tôi đặt tay lên cổ cậu ấy, khi tôi làm thế, da cậu gai lên. Rõ ràng chỉ một cử động nhỏ nhoi cũng lập tức làm ý chí của Holder tan chảy. Trong một giây, lưỡi cậu ấy đã chạm vào cổ tôi. Tôi rên lên. Âm thanh ấy hoàn toàn khiến cậu ấy điên cuồng.

Đưa bàn tay từ eo lên đầu tôi, cậu ấy cuồng nhiệt kéo cổ tôi áp vào môi mình. Không còn kiềm chế nữa. Mở mắt ra, tôi choáng váng trước sự thay đổi thái độ chóng mặt của cậu. Cậu ấy hôn, liếm láp và trêu ghẹo từng phân trên cổ tôi, chỉ hớp lấy hơi khi quá cấp thiết. Ngay khi tôi nhìn thấy đám sao phía trên đầu, cũng chẳng còn thời gian để đếm nữa, mắt tôi trợn tròn. Tôi đang phải cố kìm nén không thốt ra những âm thanh quá đồi xấu hổ.

Holder lướt môi xa hơn khỏi cổ, lần xuống ngực tôi. Nếu không bị giới hạn số lần đầu tiên thì tôi đã giật phăng áo ra bắt cậu tiếp tục rồi. Nhưng cậu ấy thậm chí không cho tôi lựa chọn điều đó. Cậu lại hôn lên cổ, cảm và trải những nụ hôn dịu dàng quanh miệng tôi, cẩn thận không một lần chạm vào môi. Mắt đã nhắm, nhưng tôi có thể cảm thấy hơi thở của cậu phả lên miệng, biết rằng cậu ấy đang đấu tranh để không hôn tôi. Tôi mở mắt, thấy cậu lại đang nhìn chăm chăm xuống môi mình.

“Chúng hoàn hảo quá,” Holder nói trong hơi thở. “Như trái tim vậy. Mình có thể ngấm môi cậu cả ngày mà chẳng bao giờ thấy chán.”

“Không. Đừng. Nếu cậu chỉ nhìn chăm chăm suốt thế, thì mình sẽ là người phát chán đấy.”

Holder nhăn nhó, rõ ràng cậu đang trải qua một khoảng thời gian thực sự, thực sự khó khăn cưỡng lại việc hôn tôi. Tôi không biết sao cậu ấy cứ nhìn đăm đăm vào môi tôi, nhưng rõ ràng đây là điều nóng bỏng nhất trong toàn bộ tình huống này. Và tôi đã làm một việc chắc chắn không nên làm. Tôi liếm môi. Chậm rãi.

Cậu ấy lại rên lên và áp trán vào trán tôi. Cánh tay thả ra, cậu thả toàn bộ cơ thể xuống, người áp vào người tôi. Ở mọi chỗ. Toàn thân cậu ấy. Chúng tôi cùng rên lên khi hai cơ thể kết nối một cách hoàn hảo, trò chơi đã bắt đầu. Tôi giật phăng áo Holder ra, cậu ấy quỳ gối, giúp tôi lột nó qua đầu. Sau khi áo được cởi bỏ hoàn toàn, tôi quấn hai chân quanh thắt lưng cậu, khóa cậu ấy vào mình, vì lúc này không gì bất lợi hơn việc cậu ấy có thể chuồn đi.

Holder lại áp trán vào trán tôi. Cơ thể chúng tôi lại hợp vào nhau như hai mảnh ghép cuối cùng của bức tranh. Cậu ấy chuyển động nhẹ nhàng trên người tôi, mỗi lần như vậy, đôi môi cậu lại tiến đến gần hơn, cho đến khi chúng khẽ lướt trên môi tôi. Cậu ấy không xóa bỏ khoảng cách giữa miệng chúng tôi, dù tôi vô cùng muốn thế. Môi chúng tôi chỉ đơn giản tựa vào nhau, không phải hôn. Mỗi lần chuyển động trên người tôi, hơi thở của cậu lại thấm qua môi tôi. Tôi cố thu hết chúng vào, bởi dường như tôi cần phải có chúng để sống sót qua khoảnh khắc này.

Chúng tôi duy trì nhịp điệu ấy nhiều phút, không ai muốn là người hôn trước. Rõ ràng chúng tôi đều muốn, nhưng cũng quá rõ là tôi vừa gặp được đối thủ ngoan cố không thua kém.

Holder ôm lấy đầu tôi, giữ trán áp chặt vào trán tôi, nhưng lùi môi ra xa đủ để cậu có thể liếm chúng. Khi cậu ấy về lại chỗ cũ, làn môi ẩm ướt lướt qua môi tôi, khiến tôi hoàn toàn chết ngộp. Tôi ngờ rằng mình không bao giờ có thể trôi lên để hớp không khí nữa.

Cậu ấy chuyển mình, tôi không biết chuyện gì xảy ra khi ấy, nhưng bằng cách nào đó đầu óc tôi bỗng lộn vòng và hai chữ “Chúa ơi” bật ra khỏi miệng. Tôi không định lùi xa khỏi miệng cậu khi giạt phắt đầu ra sau như vậy, bởi vì tôi thực sự thích vị trí đó, nhưng tôi còn thích điều mình đang tiến tới hơn. Tôi choàng tay ôm lấy lưng Holder và vùi đầu vào cổ cậu để tìm một nơi chốn vững vàng, vì có vẻ như cả trái đất đã bị dịch chuyển khỏi trục của nó, Holder đã trở thành trung tâm.

Nhận thấy chuyện gì sắp xảy ra, tôi bắt đầu hoảng hốt. Ngoài chiếc áo đã bị cởi của Holder, chúng tôi vẫn còn đầy đủ áo quần, thậm chí còn chưa hôn nhau... nhưng căn phòng đã bắt đầu xoay tròn theo từng cử động nhịp nhàng của Holder trên người tôi. Nếu cậu ấy không dừng lại, tôi sẽ vỡ vụn và tan chảy ngay dưới cơ thể cậu mất và việc đó chắc chắn sẽ là khoảnh khắc xấu hổ nhất trong cuộc đời tôi. Nhưng nếu tôi bảo Holder dừng lại, cậu ấy sẽ dừng lại, đó chắc chắn sẽ là khoảnh khắc thất vọng nhất trong cuộc đời tôi.

Tôi cố điều hòa hơi thở, giảm thiểu những thanh âm đang thoát ra khỏi môi mình, nhưng tôi không còn chút tự chủ nào nữa. Rõ ràng cơ thể tôi đang hưởng ứng sự đụng chạm không-hôn-hít này hơi thái quá, tôi không thể làm gì ngăn nó lại. Tôi sẽ cố làm điều tốt nhất. Tôi sẽ bảo cậu ấy ngừng lại.

“Holder,” tôi hỏn hển nói, không thực sự muốn cậu ấy ngừng lại, nhưng vẫn mong cậu ấy sẽ nhận ra gợi ý mà xoay sở ngừng lại được. Tôi cần cậu ngừng lại. Như hai phút trước đây.

Cậu ấy không ngừng. Cậu tiếp tục hôn lên cổ tôi và chuyển động trên người tôi giống như bọn con trai vẫn làm với tôi trước đây, nhưng lần này khác hẳn. Nó khác biệt và tuyệt vời đến mức khó tin, hoàn toàn khiến tôi hóa đá.

“Holder.” Tôi cố gọi tên cậu to hơn, nhưng cơ thể tôi chẳng còn đủ sức lực nữa.

Holder hôn lên bên đầu tôi và chậm lại, nhưng cậu không ngừng. “Sky, nếu cậu muốn bảo mình dừng lại, mình sẽ dừng. Nhưng hy vọng cậu không làm thế, vì mình thực sự không muốn dừng lại, vì thế, làm ơn.” Cậu ấy lùi lại nhìn vào mắt tôi, vẫn khề khàng chuyển động cơ thể. Đôi mắt ngập tràn đau đớn và lo âu, cậu vừa thở gấp vừa nói. “Chúng ta sẽ không đi xa hơn, mình hứa đấy. Nhưng xin cậu đừng bảo mình dừng lại ở đây. Mình cần phải nhìn thấy cậu, mình cần phải nghe thấy cậu, bởi vì việc cậu đang thực sự cảm nhận được điều đang diễn ra khiến mình thấy tuyệt diệu vô cùng. Cậu thật tuyệt vời, toàn bộ chuyện này thật tuyệt vời, và xin cậu... Xin cậu đấy.”

Cậu ấy hạ thấp miệng xuống, trao cho tôi một lần chạm môi dịu dàng nhất trên đời. Thế là đủ để đoán được nụ hôn thực thụ của cậu sẽ thế nào, chỉ riêng ý nghĩ ấy cũng khiến tôi run rẩy. Cậu ấy ngừng chuyển động trên người tôi, chống mình trên hai bàn tay, chờ tôi quyết định.

Khoảnh khắc Holder rời khỏi, lồng ngực tôi nặng trĩu thất vọng. Tôi gần như muốn khóc. Không phải vì cậu ấy ngừng lại hay vì tôi day dứt về những gì sắp xảy ra... mà vì tôi chưa bao giờ tưởng tượng được hai con người lại có thể kết nối với nhau ở mức độ mật thiết đến thế, cảm giác ấy choáng ngợp vô cùng. Như thể mục đích sống của toàn thể loài người đang xoay quanh khoảnh khắc này, xoay quanh hai chúng tôi. Mọi thứ từng xảy ra hoặc sẽ xảy ra trên thế giới này chỉ đơn giản đóng vai phong nền cho những gì đang xảy ra tại đây giữa chúng tôi và tôi không muốn nó dừng lại. Tôi không muốn. Tôi lắc đầu, nhìn vào đôi mắt van nài của cậu. Tất cả những gì tôi có thể làm là thì thầm, “Đừng. Dù cậu có làm gì, đừng dừng lại.”

Holder trượt bàn tay xuống dưới gáy tôi và cúi đầu xuống, áp trán vào trán tôi. “Cảm ơn,” cậu ấy nín thở, rồi nhẹ nhàng thả lỏng trên người tôi, tái tạo lại sự kết nối giữa hai đứa. Cậu hôn quanh viền miệng tôi vài lần, lướt gần đến môi tôi, xuống đến cằm, rồi hôn dọc cổ tôi. Cậu ấy càng thở gấp, tôi cũng càng thở gấp. Tôi càng thở gấp, cậu ấy càng gieo những nụ hôn lên cổ tôi gấp gáp hơn. Cậu ấy càng gieo những nụ hôn lên cổ tôi gấp gáp hơn, chúng tôi càng chuyển động gấp gáp hơn - tạo nên một nhịp điệu như trên người mà căn cứ vào mạch đập của tôi, khó kéo dài được lâu nữa.

Tôi vui gót chân xuống giường, bấm móng tay vào lưng cậu. Cậu ấy ngừng hôn để nhìn xuống tôi với ánh mắt như thiêu đốt. Rồi cậu ấy lại tập trung vào miệng tôi. Dù vô cùng muốn nhìn thấy cậu đang đắm đuối vào mình, tôi vẫn không thể giữ cho mắt mở. Chúng vô thức nhắm lại ngay khi đợt sóng rùng mình đầu tiên tràn qua cơ thể tôi như phát súng báo hiệu cho những gì chuẩn bị xảy đến.

“Cậu mở mắt ra đi,” Holder nói kiên quyết. Tôi sẽ mở nếu có thể, nhưng tôi đang hoàn toàn bất lực.

“Làm ơn.”

Hai chữ ấy là tất cả những gì tôi cần nghe, mắt tôi vụt mở ra bên dưới Holder. Cậu đang nhìn đắm đuối xuống tôi với khát khao mãnh liệt, cảm giác còn mật thiết hơn cả khi cậu ấy thực sự hôn. Dù vô cùng khó khăn vào lúc này, nhưng tôi vẫn nhìn thật sâu vào mắt cậu, hai tay túm chặt lấy lớp chăn, lồng thẳm cảm ơn số mệnh đã mang chàng trai hết hy vọng này đến cho mình. Bởi vì cho đến tận khoảnh khắc này, trước khi những đợt sóng khai sáng thuần khiết và tuyệt đối đầu tiên tràn qua tôi, tôi vẫn không hề biết có một con người như thế từng tồn tại.

Tôi bắt đầu run rẩy bên dưới Holder, cậu vẫn không một lần phá vỡ ánh nhìn giữa chúng tôi. Dù gắng sức nhưng tôi vẫn không thể mở mắt lâu thêm nữa, nên đành nhắm chúng lại. Tôi cảm thấy đôi môi cậu lại dịu dàng khẽ lướt qua môi mình, nhưng vẫn không phải một nụ hôn. Miệng chúng tôi áp vào nhau một cách bướng bỉnh khi Holder tiếp tục duy trì nhịp điệu của mình, khiến những tiếng rên cuối cùng, một luồng hơi thở và có lẽ cả một phần trái tim tôi đồng loạt vượt thoát ra khỏi tôi rồi truyền vào người cậu. Tôi chậm chậm sung sướng trôi về mặt đất và cậu cuối cùng cũng ngừng lại, cho tôi được hồi tỉnh từ một trải nghiệm mà bằng cách nào đó cậu làm cho nó không chút xấu hổ đối với tôi.

Khi tôi đã hoàn toàn mệt lử và bị hút cạn mọi cảm xúc, toàn thân run rẩy, Holder lại tiếp tục hôn lên cổ, vai cùng mọi vị trí tiệp cận với nơi mà tôi mong được hôn nhất - đôi môi.

Nhưng rõ ràng cậu thích giữ vững quyết tâm hơn là từ bỏ sự ngoan cố của mình, bởi khi rời môi khỏi vai tôi để hướng trở lại gương mặt, cậu vẫn từ chối trao cho tôi một nụ hôn. Cậu ấy với tới, lướt tay dọc đường chân tóc của tôi, gạt ra một lọn tóc vương lòa xòa trước trán.

“Cậu thật tuyệt vời,” cậu ấy thì thầm, lần này chỉ nhìn vào mắt chứ không nhìn môi tôi. Những từ ngữ ấy đã đền bù cho sự ngoan cố đáng ghét kia, tôi không thể không mỉm cười đáp lại. Cậu ấy buông mình xuống cạnh tôi, thở gấp trong lúc nỗ lực kìm lại nỗi khao khát mà tôi biết vẫn đang chạy dọc toàn thân cậu.

Tôi nhắm mắt, lắng nghe sự yên lặng dần bao quanh khi tiếng thở hổn hển của chúng tôi từ từ lắng xuống thành những nhịp điệu khẽ khàng. Một khoảnh khắc lặng lẽ, êm đềm, rất có thể là thời khắc bình yên nhất mà tâm trí tôi từng trải nghiệm.

Chúng tôi vừa phá vỡ kỷ lục nụ hôn đầu tuyệt nhất trong lịch sử những nụ hôn đầu - mà thậm chí còn chưa thực sự hôn nhau.

Holder đưa tay lại gần tôi hơn, phủ ngón út lên ngón út của tôi như thể không có đủ sức mạnh để nắm lấy cả bàn tay. Nhưng như thế thật là hay, vì chúng tôi đã từng nắm tay, nhưng chưa bao giờ nắm ngón út... tôi nhận ra đây là một điều đầu tiên nữa mà chúng tôi vừa trải qua.

Sau một khoảng dài hoàn toàn im lặng, Holder hít một hơi sâu, rồi ngồi dậy nhìn xuống tôi. “Mình phải đi rồi. Mình không thể ở cùng cậu trên chiếc giường này thêm một giây nào nữa.”

Tôi nghiêng đầu về phía cậu, hất hăng nhìn cậu ấy đứng dậy mặc áo vào. Cậu cười toe khi thấy tôi hờn dỗi, bèn cúi xuống giường cho đến khi mặt lơ lửng ngay phía trên mặt tôi, gần một cách nguy hiểm. “Khi mình nói cậu sẽ không được hôn tối nay, thì sẽ đúng như thế đấy. Nhưng chết tiệt, Sky. Mình không biết cậu lại khiến cho chuyện đó khó phát điên lên như thế.” Cậu trượt bàn tay ra sau gáy tôi. Tôi âm thầm thở gấp, kiên quyết giữ yên trái tim trong lồng ngực. Cậu ấy hôn lên má tôi, dường như có phần do dự khi miễn cưỡng rời ra.

Holder bước lùi về phía cửa sổ, vẫn nhìn tôi không rời mắt. Trước khi trèo ra ngoài, cậu lôi điện thoại ra rồi lướt ngón tay trên màn hình vài giây, sau đó nhét lại vào túi. Mỉm cười với tôi, cậu trèo qua cửa sổ, đóng nó lại phía sau mình.

Bằng cách nào đó tôi tìm được sức mạnh để nhảy dựng lên và chạy vào bếp. Tôi chớp lấy chiếc điện thoại, đủ chắc chắn rằng có một tin nhắn vừa đến từ số của Holder. Dù nó chỉ có một từ.

Tuyệt vời.

Tôi mỉm cười, vì đúng là như vậy. Hoàn toàn tuyệt vời.

Thứ Tư

Ngày 23 Tháng 6 Năm 1999

3:55 Chiều

“Này.”

Tôi vẫn vùi đầu vào hai cánh tay. Tôi không muốn cậu ấy lại nhìn thấy tôi khóc. Tôi biết cậu ấy sẽ chẳng cười nhạo tôi - hai bạn ấy chưa bao giờ cười nhạo tôi cả. Nhưng thực sự tôi còn không biết tại sao mình khóc, ước gì cơn khóc ngừng lại. Nhưng nó không ngừng lại, tôi không thể ngừng lại và tôi ghét nó, ghét nó, ghét nó.

Cậu ấy ngồi xuống lề đường cạnh tôi, còn bạn ấy ngồi xuống phía bên kia. Tôi vẫn không ngẩng lên và vẫn buồn lắm, nhưng tôi không muốn hai bạn ấy bỏ đi. Có hai bạn ấy ở đây ổn hơn rất nhiều.

“Cái này sẽ giúp cậu cảm thấy khá hơn,” bạn ấy nói. “Hôm nay ở trường tớ đã làm cho chúng mình mỗi đứa một cái đấy.” Bạn ấy không bảo tôi ngẩng lên, vì thế tôi không ngẩng lên, nhưng cảm thấy bạn ấy đặt thứ gì đó lên đầu gối mình.

Tôi không cử động. Tôi không thích nhận quà, nên không muốn bạn ấy nhìn thấy cách tôi nhìn nó.

Tôi vẫn cúi đầu, vẫn nức nở khóc, ước gì mình biết được có chuyện gì không ổn. Chuyện gì đó không ổn với tôi, nếu không tôi sẽ cảm thấy thế này mỗi khi điều đó xảy đến. Bởi vì nó được định là sẽ xảy đến. Dù sao đó cũng là điều mà bố đã nói với tôi. Nó được định là sẽ xảy đến và tôi phải ngừng khóc, vì bố sẽ rất, rất buồn.

Hai bạn ấy ngồi bên tôi một lúc lâu, rất lâu, nhưng tôi không biết bao lâu, bởi tôi không biết liệu giờ hay phút dài hơn. Cậu ấy nghiêng người đến, thì thầm vào tai tôi. “Đừng quên điều mình nói với cậu. Có nhớ cậu cần làm gì khi buồn không?”

Tôi gật đầu khi vẫn còn gục trong cánh tay, không ngược nhìn. Tôi vẫn luôn làm điều cậu ấy bảo mỗi khi sắp buồn, nhưng dẫu sao đôi khi tôi vẫn buồn.

Hai bạn ấy ở lại thêm một lúc - ít giờ, hoặc ít phút gì đấy, nhưng rồi bạn ấy đứng lên. Tôi ước hai bạn ở lại được thêm mấy phút, hoặc mấy giờ. Hai bạn ấy không bao giờ hỏi tôi có chuyện gì - đó là lý do tôi yêu quý họ rất nhiều và thậm chí mong họ ở lại.

Tôi nhấc khuỷu tay lên, hé mắt nhìn từ bên dưới thì thấy bạn ấy đang rời đi. Tôi cầm món quà từ đầu gối lên, luồn nó qua những ngón tay. Bạn ấy đã làm cho tôi một chiếc vòng tay. Nó co giãn được, màu tím và có nửa trái tim lồng vào. Tôi trượt nó qua cổ tay và mỉm cười, dù vẫn còn thôn thức. Ngẩng đầu lên, tôi thấy cậu ấy vẫn còn ở đó, đang nhìn tôi. Trông cậu ấy thật buồn, tôi thấy thật tệ vì đã làm cậu ấy buồn như thế.

Rồi cậu ấy đứng lên, quay mặt về phía nhà tôi. Cậu ấy nhìn nó một lúc lâu mà chẳng nói gì. Cậu ấy luôn nghĩ ngợi rất nhiều, khiến tôi băn khoăn không biết cậu ấy nghĩ gì mà nhiều thế. Rồi cậu ấy rời mắt khỏi ngôi nhà để nhìn xuống tôi. “Đừng lo nhé,” cậu ấy nói, cố gắng mỉm cười vì tôi. “Ông ta sẽ không sống mãi được đâu.” Cậu ấy quay bước về nhà mình, tôi bèn nhắm mắt lại gục đầu xuống cánh tay.

Tôi không biết tại sao cậu ấy lại nói thế. Tôi không muốn bỏ chết... Tôi chỉ muốn ông đừng gọi tôi là Công chúa nữa thôi.

Thứ Hai

Ngày 3 Tháng 9 Năm 2012

7:20 Sáng

Tôi ít khi lòi nó ra, nhưng vì một lý do gì đó hôm nay tôi lại muốn nhìn thấy nó. Có lẽ cuộc nói chuyện về quá khứ hôm thứ Bảy với Holder khiến tôi chợt thấy lưu luyến. Tôi biết mình đã nói với Holder rằng chưa bao giờ tìm kiếm bố, nhưng tôi vẫn tò mò. Tôi không thể không tự hỏi làm sao một người bố có thể nuôi con mấy năm trời, sau đó lại bỏ nó đi. Tôi sẽ không bao giờ hiểu được điều đó, có lẽ cũng không cần thiết. Thế nên tôi chưa bao giờ cất công tìm hiểu. Tôi chưa bao giờ hỏi mẹ Karen. Tôi chưa bao giờ cố tách biệt ký ức khỏi những giấc mơ và tôi cũng không muốn chúng trở nên sáng tỏ... vì tôi thấy không cần thiết.

Lấy chiếc vòng ra khỏi hộp, tôi đeo nó vào cổ tay. Tôi không biết ai đã đưa nó cho mình, mà cũng không thực sự quan tâm. Trong hai năm sống ở trại bảo dưỡng tạm thời, hẳn tôi đã nhận được khá nhiều quà từ các bạn. Dù vậy, điều khác biệt ở món quà này là nó gắn với ký ức duy nhất tôi có về cuộc đời ngày trước. Chiếc vòng tay minh chứng quá khứ của tôi là có thật. Và biết rằng quá khứ ấy là thật lại minh chứng rằng tôi từng là ai đó trước khi là mình. Một cô bé mà tôi không còn nhớ. Một cô bé hay khóc nhè. Một cô bé không giống tôi bây giờ chút nào.

Một ngày nào đó tôi sẽ ném chiếc vòng đi vì tôi cần làm thế. Nhưng hôm nay, tôi cảm thấy muốn đeo nó trên tay.

Hôm qua Holder và tôi quyết định không gặp nhau để “thờ” một chút. Tôi nói thờ, vì sau đêm thứ Bảy, chúng tôi đã nằm trên giường thật lâu mà không thờ được chút nào. Ngoài ra, mẹ Karen sắp về và tôi không đời nào muốn giới thiệu lại với mẹ cậu bạn tr... ôi, mặc kệ cậu ấy là gì. Chúng tôi chưa đi đủ xa để định danh được chuyện đang diễn ra giữa hai đứa. Như thể tôi chưa biết cậu ấy đủ lâu để nhắc về cậu ấy với tư cách bạn trai mình, mà xét cho cùng chúng tôi còn chưa hôn nhau nữa. Nhưng tôi muốn phát điên lên khi nghĩ về chuyện đôi môi cậu ấy đang mơn trớn đôi môi ai khác. Vì thế cho dù Holder và tôi có đang hò hẹn hay không, tôi vẫn tuyên bố chúng tôi thuộc về nhau. Hai người có thể thuộc về nhau khi còn chưa hôn nhau không nhỉ? Là của riêng nhau và chỉ hẹn hò riêng với nhau ấy?

Tôi khiến bản thân bật cười thật to. Hoặc là lol.

Khi thức dậy sáng qua, tôi có hai tin nhắn. Tôi thực sự thấy thích trò nhắn tin này rồi. Mỗi lần có tin đến là tôi lại thấy háo hức, tôi không thể tưởng tượng email, facebook hay bất cứ thứ gì liên quan đến công nghệ sẽ gây nghiện đến nhường nào. Một tin nhắn từ Six, tiếp tục tán dương khả năng làm bánh không chệ vào đâu được của tôi, kèm theo đó là chỉ thị nghiêm túc rằng tôi Chủ nhật hãy gọi điện từ điện thoại nhà nó để cập nhật cho nó nghe mọi chuyện. Tôi đã làm thế. Hai đứa nói chuyện gần một tiếng đồng hồ, Six bối rối không kém khi thấy Holder chẳng giống như suy nghĩ ban đầu của bọn tôi

chút nào. Tôi hỏi về Lozenro, nó thậm chí còn chẳng biết tôi đang nhắc đến ai, vì thế tôi cười rồi bỏ qua vụ đó. Tôi nhớ nó và ghét chuyện nó đi xa, nhưng vì nó thích nên tôi cũng vui cùng.

Tin nhắn thứ hai tôi nhận được là từ Holder. Chỉ vồn vện, “Cứ nghĩ đến việc phải gặp cậu ở trường ngày mai là mình sợ phát khiếp. Tệ thế chứ.”

Chạy bộ vẫn thường là điểm sáng hứng khởi mỗi ngày của tôi, bây giờ thì là việc nhận những tin nhắn chê bai từ Holder. Nói về chuyện chạy bộ, chúng tôi không còn chạy cùng nhau nữa. Sau khi nhận tin qua lại hôm qua, tôi và Holder đã quyết định tốt nhất là chúng tôi không chạy với nhau hàng ngày nữa, vì như thế là quá nhiều và quá sớm. Tôi nói với cậu ấy tôi không muốn mọi thứ giữa hai đứa trở nên kỳ cục. Chưa kể, tôi thực sự thấy không tự nhiên khi mình đầy mồ hôi, chảy nước mũi, miệng thở khò khè còn cơ thể thì bốc mùi, thế nên tốt hơn tôi nên chạy một mình.

Lúc này tôi đang đứng đần người nhìn đăm đăm vào tủ đồ vì không muốn vào lớp. Đây là tiết đầu tiên, môn duy nhất học chung với Holder, nên tôi thực sự bần chòn không biết mọi sự sẽ thế nào. Lật cuốn truyện của Breckin ra khỏi ba lô cùng hai cuốn khác mang cho cậu ta, tôi để đám đồ còn lại vào trong tủ. Tôi bước vào lớp học, nhưng Breckin vẫn chưa tới, cả Holder cũng thế. Ngồi xuống chỗ, tôi nhìn chằm chằm về phía cửa lớp, không chắc vì sao mình lại bần chòn đến vậy. Chỉ là có sự khác biệt giữa việc nhìn thấy cậu ấy ở đây và ở nhà lãnh địa của tôi. Trường công vốn quá là... công cộng mà.

Cửa lớp mở ra. Holder bước vào, theo ngay sau là Breckin. Hai người bọn họ đều hướng về cuối lớp. Holder vừa mỉm cười với tôi vừa bước dọc theo một lối đi giữa hai hàng ghế. Breckin cũng mỉm cười với tôi trong khi bước ở lối đi bên kia, tay bụng hai cốc cà phê. Holder tiến đến chỗ ngồi cạnh tôi và đặt ba lô xuống, đúng lúc Breckin cũng tiến đến chực đặt hai cốc cà phê xuống. Họ ngẩng lên nhìn nhau rồi cùng quay lại nhìn tôi.

Khó xử làm sao.

Tôi đành phải làm điều duy nhất mà tôi biết trong những tình huống khó xử đó là pha vào những lời châm chọc.

“Xem ra chúng ta đang rơi vào một tình thế khá cam go rồi, các chàng trai.” Tôi mỉm cười với cả hai người, rồi hướng mắt về cốc cà phê trong tay Breckin. “Ta đã thấy người Mormon mang cho nữ hoàng ly cà phê mà nàng yêu cầu. Rất ấn tượng.” Rồi tôi nhìn Holder và nhướn mày. “Còn ngươi, ngươi có mong muốn tiết lộ công vật của mình không, chàng trai hết hy vọng kia, để ta có thể quyết định xem ai sẽ là người đồng hành cùng ta trên ngai vàng lớp học ngày hôm nay?”

Breckin nhìn tôi như thể tôi bị mất trí. Holder thì cười vang và nhắc ba lô khỏi mặt bàn. “Có vẻ hôm nay ai đó cần một tin nhắn để đập tan cái bản ngã đi ấy nhỉ.” Cậu chuyển ba lô sang chỗ ngồi trống trước mặt Breckin, an vị vào đó.

Breckin vẫn đứng đó, tay cầm hai cốc cà phê, mặt bối rối đến khó tin. Tôi vớ ra chộp lấy một cốc. “Chúc mừng, chàng hộ vệ. Ngươi là sự lựa chọn của nữ hoàng ngày hôm nay. Ngồi đi.”

Từ từ ngồi xuống ghế và đặt cốc cà phê lên bàn, Breckin tháo ba lô khỏi vai, mắt không ngừng nhìn tôi nghi hoặc. Holder ngồi nghiêng sang một bên, cũng nhìn tôi đăm đăm. Tôi chỉ tay về phía Holder.

“Breckin, đây là Holder. Holder không phải bạn trai mình, nhưng nếu mình bắt được cậu ấy cô gắng phá vỡ kỷ lục nụ hôn đầu tuyệt nhất với một đứa con gái khác, thì cậu ấy sẽ sớm trở thành người-quá-cô-không-phải-bạn-trai-mình.”

Holder nhướn mày nhìn tôi, nụ cười thoáng cong lên nơi khóe miệng. “Cậu cũng thế.” Hai lúm đồng tiền của cậu ấy chế nhạo tôi, tôi phải ép mình nhìn thẳng vào mắt cậu, nếu không tôi sẽ bị cậu quyến rũ mà làm những điều khiến mình bị đình chỉ học mất.

Tôi chỉ tay về phía Breckin. “Holder, đây là Breckin. Breckin là người bạn mới tốt nhất của mình trên khắp thế giới rộng lớn này.”

Breckin nhìn Holder, cậu ấy bẽn lẽm cười đưa tay ra bắt tay cậu bạn. Breckin bắt tay Holder một cách thăm dò, sau đó thu tay về và quay sang tôi, nheo mắt. “Cái người-không-phải-bạn-trai-cậu có nhận ra mình là người Mormon không?”

Tôi gật đầu. “Hoá ra, Holder không có vấn đề gì với người Mormon. Cậu ấy chỉ ngửa mặt trước mấy tên khốn thôi.”

Breckin cười vang và quay lại nhìn Holder. “Thế thì, trong trường hợp này, chào mừng gia nhập liên minh.”

Holder cười nửa miệng, nhưng rồi nhìn chăm chăm vào cốc cà phê trên bàn. “Mình tưởng người Mormon không được dùng caffeine?”

Breckin nhún vai. “Mình quyết định phá vỡ điều luật đó vào buổi sáng mình phát hiện bản thân là gay.”

Holder bật cười. Breckin cũng mỉm cười. Thế là mọi thứ lại đầu vào đấy. Hay ít nhất cũng trong tiết một này. Tôi ngả người tựa vào ghế và cười khẽ. Sẽ chẳng khó khăn chút nào đâu. Thực tế, có lẽ tôi bắt đầu yêu trường công mất rồi.

Sau tiết học, Holder theo tôi tới tủ đồ. Chúng tôi không nói gì. Tôi đổi sách trong khi cậu ấy tiếp tục gỡ những lời sỉ nhục ra khỏi tủ đồ của tôi. Hôm nay chỉ có hai mẫu giấy nhấn, khiến tôi thấy có chút buồn nhẹ. Bọn nó từ bỏ quá dễ dàng - mới có tuần học thứ hai thôi mà.

Holder vò hai mẫu giấy lại rồi búng chúng xuống sàn. Tôi đóng tủ đồ lại, quay về phía cậu ấy. Chúng tôi cùng dựa vào tủ đồ, đối diện với nhau. “Cậu đã tỉa tóc,” tôi nói, giờ mới nhận ra.

Holder lùa tay qua tóc và cười toe toét. “Ừ. Cô nàng mà mình biết lúc nào cũng rên rỉ về nó. Thực sự là phiền lắm ấy.”

“Mình thích kiểu đầu này.”

Cậu ấy mỉm cười. “Tốt.”

Tôi mím môi, dùng đưa cơ thể trên hai gót chân. Holder cười rạng rỡ với tôi, trông mới đáng yêu làm sao. Nếu chúng tôi không đứng trong hành lang đầy người lúc này, tôi sẽ túm ngay lấy áo Holder rồi kéo lại thật gần, để cho cậu ấy biết tôi thấy cậu ấy đáng yêu đến mức nào. Nhưng tôi vội xua hình ảnh tưởng tượng ấy đi và mỉm cười đáp lại. “Minh đoán chúng ta phải vào lớp rồi.”

Holder chậm rãi gật đầu. “Ừ,” cậu ấy nói, nhưng chẳng chịu bước đi.

Chúng tôi đứng đó thêm khoảng ba mươi giây nữa trước khi tôi bật cười và đá cho tủ đồ đóng lại, rồi quay gót bước đi. Bỗng Holder chớp lấy tay tôi, kéo phắt lại, làm tôi thở gấp. Trước khi kịp nhận ra, lưng tôi đã tựa vào tủ đồ và cậu ấy đứng trước tôi, khóa chặt tôi trong đôi cánh tay. Giương ra nụ cười gian tà, cậu ấy nâng mặt tôi lên. Bàn tay phải chạm vào má tôi rồi lướt xuống hàm, ôm lấy mặt tôi. Ngón tay cái dịu dàng miết qua đôi môi tôi, khiến tôi phải tự nhắc mình rằng đây là nơi công cộng, tôi không thể hành động bốc đồng. Tôi thì người vào tủ đồ phía sau, cố lợi dụng sự vững chãi của nó để bù đắp cho lực trụ mà đầu gối đã không thể đáp ứng nữa.

“Ước gì mình đã hôn cậu tối hôm thứ Bảy”, Holder nói, thả rơi ánh mắt xuống môi tôi, nơi ngón tay cái của cậu vẫn đang miết lên. “Mình không thể ngừng tưởng tượng xem cậu có vị thế nào.” Cậu ấy ấn ngón tay mạnh hơn vào giữa môi tôi, sau đó chạm môi - rất nhanh - lên môi tôi mà không rời ngón tay ra. Rồi cậu ấy lùi lại, ngón tay cái cũng thu về, mọi chuyện xảy ra quá nhanh đến mức tôi thậm chí không nhận ra cậu cũng đã đi cho đến khi hành lang thôi quay tròn và tôi có thể đứng thẳng dậy.

Tôi không biết mình có thể chịu được chuyện này bao lâu nữa. Tôi nhớ lại bài diễn văn rỗng tuếch đầy bồn chồn của mình vào tối thứ Bảy, khi tôi muốn cậu ấy tiến tới hôn mình trong bếp. Tôi đã hoàn toàn không biết mình sẽ phải đối mặt với những gì.

“Thế là thế nào?”

Chỉ có bốn từ, nhưng ngay khi đặt khay thức ăn xuống đối diện với Breckin, tôi đã biết chính xác ý tứ của chúng là gì. Tôi bật cười, quyết định tuôn ra toàn bộ chi tiết sự việc trước khi Holder xuất hiện ở bàn chúng tôi. Đây là nếu cậu ấy có xuất hiện ở bàn chúng tôi. Holder cùng tôi không những chưa thảo luận về chuyện định danh mối quan hệ, chúng tôi còn chưa thảo luận về việc thu xếp ngồi ăn trưa với nhau.

“Cậu ấy tới nhà mình hôm thứ Sáu, rồi sau mấy hiểu lầm nho nhỏ, cuối cùng chúng mình ngộ ra rằng hai đứa chỉ đang hiểu lầm nhau. Rồi chúng mình làm bánh, mình đọc cho cậu ấy mấy trang truyện điểm tình rồi cậu ấy về nhà. Tối thứ Bảy cậu ấy lại đến, nấu ăn cho mình. Sau đó chúng mình về phòng của mình và...”

Tôi ngừng bật khi Holder ngồi xuống cạnh tôi.

“Cứ kể đi,” cậu nói. “Mình rất thích nghe xem chúng mình làm gì tiếp theo.”

Tôi đảo mắt, quay lại với Breckin. “Sau đó chúng mình phá vỡ kỷ lục nụ hôn đầu tuyệt nhất trong lịch sử những nụ hôn đầu, trong khi thậm chí còn chưa hôn nhau.”

Breckin cẩn trọng gật đầu, vẫn nhìn tôi với ánh mắt đầy hoài nghi. Hoặc là tò mò. “Ấn tượng đấy.”

“Thật là một kỳ nghỉ cuối tuần buồn đau buồn đốn,” Holder nói với Breckin. Tôi cười vang, nhưng Breckin lại nhìn tôi như thể tôi bị điên. “Holder vốn yêu sự buồn chán mà,” tôi trấn an cậu bạn. “Cậu ấy nói thế theo ý tích cực đấy.”

Breckin hết nhìn tôi lại đến Holder, sau đó lắc đầu và cúi về phía trước, cầm nĩa lên. “Không nhiều thứ có thể làm mình bối rối đâu,” cậu ta nói, chĩa chiếc nĩa vào chúng tôi. “Nhưng hai người các cậu là ngoại lệ.”

Tôi gật đầu, hoàn toàn đồng ý.

Chúng tôi tiếp tục bữa trưa, ba người tương tác với nhau khá bình thường, lịch sự. Holder cùng Breckin bắt đầu nói về truyện Breckin cho tôi mượn. Việc Holder thậm chí đang bàn luận về một cuốn tiểu thuyết yêu đương đã thú vị lắm rồi, nhưng sự thật cậu ấy tranh cãi về cốt truyện với Breckin còn đáng yêu hơn nữa. Thình thoảng cậu ấy đặt tay lên đùi tôi, xoa lưng hoặc hôn lên mái đầu tôi. Cậu ấy làm tất cả những hành động đó như thể chúng là bản năng thứ hai, nhưng với tôi thì mỗi cử động đều đáng ghi tâm khắc cốt.

Tôi cố gắng quen với quá trình thay đổi từ tuần trước đến tuần này, không thể làm ngơ trước ý niệm rằng chúng tôi đang quá... ổn. Dù chuyện này là gì và chúng tôi đang làm gì, tất cả dường như quá tốt đẹp, quá đúng đắn, quá hoàn hảo, làm tôi nghĩ đến tất cả những cuốn truyện đã đọc - rằng khi mọi thứ quá tốt đẹp, quá đúng đắn và quá hoàn hảo, thì chỉ bởi vì cái xấu chưa thâm nhập được vào cái tốt thôi. Nghĩ đến đó, tôi đột nhiên...

“Sky,” Holder búng ngón tay trước mặt tôi. Tôi ngược nhìn thấy cậu ấy đang quan sát tôi kỹ lưỡng. “Cậu đang lạc đi đâu thế?”

Tôi lắc đầu, mỉm cười, không biết điều gì đã tạo nên cơn hoảng loạn nội tâm nho nhỏ vừa rồi. Cậu chạm tay vào dưới tai tôi và lướt ngón cái qua gò má. “Cậu đừng thất thần như thế nữa. Nó làm mình hơi sợ đấy.”

“Xin lỗi,” tôi nhún vai. “Mình dễ bị xao lãng lắm.” Tôi đưa tay lên kéo tay cậu ấy ra khỏi cổ mình, siết chặt những ngón tay để trấn an. “Mình ổn mà, thật đấy.”

Ánh nhìn của Holder bỗng rơi xuống tay tôi. Cậu ấy lật nó lại, xắn tay áo tôi lên rồi xoay cổ tay tôi từ trước ra sau.

“Cậu có thứ này từ đâu?” Cậu hỏi, nhìn xuống cổ tay tôi.

Tôi nhìn xuống xem cậu ấy nói đến thứ gì và nhận ra mình vẫn đang đeo chiếc vòng từ hồi sáng. Cậu ấy nhìn lại tôi, rồi nhún vai. Tôi đang không có tâm trạng để giải thích chuyện này. Nó rất phức tạp, Holder sẽ hỏi thêm những câu khác, mà giờ ăn trưa thì sắp hết rồi.

“Cậu lấy nó từ đâu?” Cậu ấy hỏi lại, lần này hỏi thúc hơn. Bàn tay cậu ấy siết chặt cổ tay tôi, ánh nhìn

lạnh lẽo, chờ đợi một lời giải thích. Tôi giật cổ tay về, không thích cách sự việc đang diễn ra chút nào.

“Cậu nghĩ mình nhận nó từ một chàng trai à?” Tôi hỏi, chẳng hiểu phản ứng của cậu có ý gì nữa. Tôi chưa từng liệ Holder vào tuýp người hay ghen, nhưng hành động này có vẻ cũng không hẳn là ghen. Giống như phát điên ấy.

Holder không trả lời câu hỏi của tôi. Cậu ấy chỉ trừng trừng nhìn tôi như thể tôi có một lời thú tội to đùng không chịu tiết lộ. Tôi không biết cậu ấy chờ đợi điều gì, nhưng thái độ của cậu ấy lúc này chắc chắn sẽ khiến cậu ấy lãnh một cái tát, chứ không phải lời giải thích từ tôi.

Breckin cựa mình không thoải mái trên ghế, hắng giọng. “Holder. Bình tĩnh nào, ông bạn.

Nét mặt Holder không đổi. Thậm chí còn lạnh lẽo hơn. Cậu ấy cúi gằm thêm khoảng chục phân rồi hạ thấp giọng.

“Ai đưa cho cậu cái vòng chết tiệt này, hả Sky?”

Những từ ngữ ấy biến thành một sức nặng khôn tả đè lên ngực tôi, tất cả những dấu hiệu cảnh báo từng lóe lên trong đầu tôi vào lần đầu gặp Holder giờ lại lóe lên, lần này chúng hiển hiện thành những chữ cái to tướng sáng rực. Tôi biết miệng mình đang há hốc, mắt thì mở to, nhưng may mà niềm hy vọng không phải thứ hữu hình, nếu không mọi người xung quanh sẽ được chứng kiến cảnh hy vọng trong tôi vỡ vụn.

Holder nhắm mắt lại và hướng mặt về phía trước, đặt khuỷu tay lên mặt bàn. Trán tôi xuống lòng bàn tay, cậu ấy hít vào một hơi thật sâu. Tôi không chắc hơi thở ấy để giúp cậu bình tĩnh hơn hay nhằm xao lãng để cậu ấy khỏi hét lên. Cậu ấy lùa bàn tay qua tóc và bóp chặt sau gáy.

“Chết tiệt!” Holder nói. Giọng y gắt khiến tôi chùn lại. Rồi cậu ấy bất ngờ đứng dậy bước đi, bỏ lại khay thức ăn trên bàn. Mắt tôi dõi theo cậu ấy băng qua quán ăn mà không một lần quay lại. Cậu ấy đập cả hai bàn tay lên cửa, biến mất qua lối đi. Tôi thậm chí không chớp mắt, không hít thở cho đến khi cánh cửa quán ăn ngừng chuyển động, hoàn toàn đứng yên trở lại.

Quay sang với Breckin, tôi có thể tưởng tượng về choáng váng trên mặt mình lúc này. Tôi chớp mắt và lắc đầu, tua lại toàn cảnh hai phút vừa rồi trong tâm trí. Breckin với qua bàn nắm lấy tay tôi, nhưng không nói gì. Chẳng có gì để nói. Chúng tôi đều á khẩu vào giây phút Holder biến mất sau cánh cửa kia.

Chuông reo, quán ăn ồn ào người tới lui, nhưng tôi không thể nhúc nhích. Người ta đi qua, mang theo những khay thức ăn đã hết, dọn dẹp bàn, nhưng bàn của chúng tôi vẫn y nguyên. Cuối cùng Breckin cũng buông tay tôi, cầm khay của chúng tôi đi, lại quay về lấy khay của Holder, rồi dọn sạch bàn. Cầm ba lô của tôi lên, cậu ta lại nắm lấy tay tôi và kéo dậy. Cậu ta đeo ba lô của tôi lên vai, đưa tôi ra khỏi quán. Cậu ta không đưa tôi tới chỗ tủ đồ hoặc về lớp học, chỉ kéo tôi đi cho đến khi chúng tôi ra khỏi cửa, băng qua bãi đỗ xe. Mở cửa đẩy tôi vào một chiếc xe lạ hoắc xong, cậu ta cũng chui vào, đóng cửa, quay lại đối diện với tôi.

“Mình sẽ không nói mình nghĩ gì về chuyện vừa xảy ra, nhưng mình biết nó thật tệ. Mình không biết tại

sao lúc này cậu không khóc òa lên, nhưng mình biết trái tim cậu đã bị tổn thương, có lẽ cả niềm kiêu hãnh của cậu cũng vậy. Trường học chả có gì hay ho nữa. Chúng mình đi ăn kem đi.” Cậu ta cài số lùi rồi dần đưa xe ra khỏi bãi đỗ.

Tôi không biết bằng cách nào Breckin làm được điều đó, bởi đúng là tôi đang sắp òa lên nước nở và để nước mắt nước mũi rơi đầy xe, nhưng sau mấy lời cậu ta vừa thốt ra đó, tôi thực sự mỉm cười.

“Mình thích kem.”

Món kem có tác dụng nhưng cũng không nhiều lắm, bởi khi Breckin thả tôi cạnh xe tôi trong bãi đỗ, tôi lại chui vào ghế lái, ngồi bất động. Tôi buồn, sợ hãi, phát điên, cảm thấy tất cả những thứ hằn sẽ phải cảm thấy sau chuyện vừa rồi, nhưng vẫn không khóc.

Và tôi sẽ không khóc.

Về đến nhà, tôi làm việc duy nhất mà tôi biết sẽ hữu ích. Tôi chạy. Đến khi trở về chui vào dưới vòi sen tôi mới nhận ra rằng, cũng giống như món kem, việc chạy thực sự chẳng giúp được gì nhiều.

Tôi lại trải qua những việc hết như bất kỳ buổi tối nào khác trong tuần. Tôi giúp mẹ Karen nấu ăn, dùng bữa tối với mẹ và chú Jack, rồi làm bài tập và đọc sách. Tôi cố gắng làm các việc như thể chuyện kia chẳng làm tôi buồn lòng chút nào, bởi tôi thực sự mong như thế, nhưng đến giây phút trèo lên giường tắt đèn đi ngủ, tâm trí tôi bắt đầu vờ vẩn. Lần này nó không lang thang đi quá xa bởi tôi cứ bứt rứt về một điều, một điều duy nhất. Thế quái nào mà Holder chưa xin lỗi nhỉ?

Lúc Breckin cùng tôi đi ăn kem về, tôi đã có chút chờ mong cậu ấy sẽ đợi tôi ở xe, nhưng cậu không ở đó. Khi lái xe vào lối xe chạy tại nhà, tôi đã mong cậu ấy ở đó, sẵn sàng phủ phục xuống van nài và cho tôi một phần giải thích dù nhỏ nhất, nhưng chẳng thấy cậu đâu. Tôi giấu điện thoại trong túi áo (vì mẹ Karen vẫn chưa biết là tôi có nó) và kiểm tra bất cứ khi nào có cơ hội, nhưng tin nhắn duy nhất tôi nhận được là từ Six, mà tôi thậm chí còn chưa đọc nó.

Vì vậy lúc này tôi nằm trên giường, ôm gối, cảm thấy tội lỗi đến khó tin vì không muốn ném trứng thối vào nhà cậu ấy, rạch tan nát lớp xe của cậu ấy hay đá cho cậu ấy tung mông lên. Bởi lẽ tôi biết mình muốn cảm thấy như thế. Tôi muốn mình bức bối, giận dữ và căm hận, như thế sẽ tốt hơn nhiều so với việc cảm thấy thất vọng trước nhận thức Holder mà tôi ở cạnh cuối tuần qua... hoàn toàn không phải Holder.

Thứ Ba

Ngày 4 Tháng 9 Năm 2012

6:15 Sáng

Tôi mở mắt, nhưng đến khi đếm xong bảy mươi sáu ngôi sao mới nhắc người ra khỏi giường, tung chăn để mặc vào bộ đồ chạy. Khi trôi qua cửa sổ phòng ngủ, tôi khựng lại.

Cậu ấy đang đứng bên đường, lưng quay về phía tôi. Hai tay ôm lấy đầu, những múi cơ lưng chuyển động theo từng nhịp thở nặng nhọc. Cậu ấy đang trên đường chạy, tôi không chắc cậu ấy đang đợi tôi hay chỉ tình cờ dừng lại lấy hơi, nên tôi ở yên phía ngoài cửa sổ, hy vọng cậu ấy sẽ chạy tiếp.

Nhưng cậu ấy vẫn đứng đó.

Sau vài phút, cuối cùng tôi cũng lấy đủ khí thế để bước ra sân trước. Nghe tiếng chân của tôi, Holder quay lại. Tôi ngừng bước khi mắt chúng tôi gặp nhau và đứng nhìn chằm chằm cậu ấy. Tôi không trừng mắt hay nhú mày, chắc chắn cũng không mỉm cười. Tôi chỉ đứng nhìn.

Ánh mắt Holder không giống mọi khi, tôi chỉ có thể dùng một từ để miêu tả nó: hối tiếc. Nhưng cậu ấy không nói gì, có nghĩa cậu ấy sẽ không xin lỗi, có nghĩa tôi không có thời gian để cố đoán định cậu ấy lúc này. Tôi chỉ cần chạy.

Tôi bước qua cậu ấy lên vỉa hè, rồi bắt đầu chạy. Sau vài bước chân, tôi nghe thấy cậu ấy chạy theo sau, nhưng mắt tôi vẫn tập trung về phía trước. Cậu ấy không chạy lên cùng - tôi cũng cố tình không giảm tốc độ vì muốn cậu ấy phải ở sau mình. Có lúc tôi chạy nhanh dần, đến mức hết tốc lực, nhưng cậu ấy vẫn giữ nguyên khoảng cách vài bước chân ngay sau tôi. Khi tới một chỗ mà tôi vẫn lấy làm mốc vòng lại, tôi cố tình không nhìn vào cậu ấy. Tôi vòng lại, chạy qua cậu ấy rồi hướng về nhà, toàn bộ nửa quãng đường này cũng y như quãng trước. Im lặng.

Còn chưa đầy hai dãy nhà nữa là về đến, tôi bỗng thấy tức giận vì Holder đột nhiên xuất hiện hôm nay, thậm chí còn tức hơn khi cậu ấy vẫn chẳng xin lỗi gì. Tôi bắt đầu guồng chân chạy nhanh hơn, chắc phải nhanh hơn bất cứ lần chạy nào trước đó, nhưng cậu ấy vẫn tiếp tục bắt kịp. Tôi lại càng điên hơn, vì thế khi rẽ về phố nhà mình, tôi tiếp tục tăng tốc chạy nhanh hết mức có thể. Đường như thế vẫn chưa đủ nhanh, vì cậu ấy vẫn theo sát. Đầu gối như rời ra, tôi đã ráng tới mức không thở nổi, nhưng chỉ còn hơn hai mươi bước nữa là tôi tới được cửa sổ phòng mình.

Tôi chỉ chạy được thêm mười bước.

Ngay khi giày chạm vào nền cỏ, tôi sụp xuống trên hai chân hai tay rồi hít thở vài hơi thật sâu. Chưa lần nào, kể cả lần chạy bốn dặm đường, sức lực tôi lại bị rút cạn đến mức này. Tôi nằm lăn ra thảm cỏ vẫn còn ướt sương, nhưng lại khiến da thịt tôi khoan khoái. Mắt nhắm lại, tôi thở hỗn hển, to đến nỗi mãi tôi mới nghe được tiếng thở của Holder ngay cạnh mình. Tôi biết cậu ấy đang nằm kế bên. Hai

chúng tôi đều nằm yên, thở dốc, khiến tôi chợt nhớ về mấy đêm trước khi chúng tôi cũng nằm như thế trên giường, tĩnh trí lại sau những gì cậu ấy làm với tôi. Có lẽ Holder cũng đang nhớ đến chuyện đó, vì tôi lơ mơ cảm thấy ngón út của cậu ấy với sang lồng vào ngón út của tôi. Nhưng lần này khi cậu ấy làm thế, tôi không mỉm cười. Tôi rút tay về.

Tôi giật tay ra, nhôm dậy và đứng lên. Bước nốt mười bước về phía nhà, tôi trèo vào phòng rồi đóng cửa sổ lại.

Thứ Sáu

Ngày 28 Tháng 9 Năm 2012

12:05 Trưa

Đã gần bốn tuần trôi qua. Holder không một lần đến chạy cùng tôi, cũng không một lần xin lỗi. Cậu ấy không ngồi cạnh tôi trong lớp hay trong quán ăn, không gửi cho tôi những tin nhắn dim hàng, cũng không xuất hiện như một con người khác vào dịp cuối tuần. Điều duy nhất cậu ấy làm, ít nhất tôi nghĩ cậu làm, là gỡ những mẫu giấy nhắn rửa xả khỏi tủ đồ của tôi. Chúng luôn bị vo viên, nằm trên hành lang dưới chân tôi.

Tôi tiếp tục tồn tại, cậu ấy cũng tiếp tục tồn tại, nhưng chúng tôi không tồn tại cùng nhau. Ngày tháng vẫn tiếp tục trôi đi bất kể tôi tồn tại với ai. Và những tháng ngày chần giữa hiện tại và dịp cuối tuần bên Holder dạo ấy càng dài thêm, tôi càng chìm đắm trong mớ thắc mắc chất chồng mà tôi quá ngoan cố để cất lời.

Tôi muốn biết điều gì đã khiến Holder phản ứng như thế ngày hôm đó. Tôi muốn biết tại sao cậu ấy không đơn giản cho qua mà lại giận dữ bỏ đi như vậy. Tôi muốn biết tại sao cậu ấy không xin lỗi, vì hầu như chắc chắn tôi đã cho cậu ít nhất thêm một cơ hội. Những gì cậu ấy làm thật điên rồ, lạ lùng, và hơi độc đoán nữa, nhưng nếu đặt nó lên cán cân so với những gì tuyệt vời ở cậu, tôi biết nó không thể sánh bằng.

Breckin không còn cố gắng phân tích tình hình nữa, vì thế tôi cũng giả vờ bỏ qua. Nhưng tôi vẫn băn khoăn, điều khiến tôi mòn mỏi nhất là chuyện mọi thứ xảy ra giữa chúng tôi bắt đầu có vẻ siêu thực, tất cả tựa hồ một giấc mơ. Tôi thấy bản thân mình thường tự hỏi rằng liệu cuối tuần đó có thực sự xảy ra không, hay chỉ là một ký ức vô căn cứ khác của tôi, hoàn toàn chẳng phải thực.

Suốt cả tháng, điều thường trực hàng đầu trong tâm trí tôi hơn bất cứ điều gì khác (tôi biết nghe có vẻ rất lâm ly) là tôi chưa bao giờ được hôn Holder. Tôi muốn hôn cậu ấy đến cháy lòng cháy dạ, đến nỗi biết rằng mình sẽ không được trải nghiệm chuyện đó nữa khiến lồng ngực tôi như có một lỗ hổng sâu hoắm không lồ. Sự dễ chịu khi chúng tôi tương tác, cách cậu ấy chạm vào tôi thật hiển nhiên, những nụ hôn cậu ấy đặt lên tóc tôi... chúng là những mảnh nhỏ của một thứ gì đó lớn lao hơn rất nhiều. Thứ gì đó đủ lớn đến mức, dù chúng tôi chưa bao giờ hôn nhau, vẫn khiến tôi nhận ra phần nào về cậu ấy. Phần nào đó về sự tôn trọng. Cậu ấy xem chuyện đang nảy nở giữa chúng tôi như một sự sai lầm, điều đó thật đau đớn. Bởi vì tôi biết cậu ấy đã cảm nhận được. Tôi biết. Và nếu cậu ấy cũng cảm thấy như tôi, thì chắc chắn cậu ấy vẫn còn cảm thấy như thế.

Tim tôi không tan nát, tôi vẫn chưa phải nhỏ một giọt nước mắt nào sau toàn bộ tình huống này. Tôi không thể đau lòng, vì may mắn thay, tôi vẫn chưa trao phần tâm hồn đó cho cậu ấy. Nhưng tôi không quá hãnh diện để thừa nhận mình cũng hơi buồn, tôi biết cần phải có thời gian vì tôi thực sự, thực sự thích cậu ấy. Vậy đấy, tôi vẫn ổn. Tôi chỉ hơi buồn, hoàn toàn bối rối, nhưng vẫn ổn.

“Gi thế?” Tôi hỏi Breckin, mắt nhìn xuống bàn. Cậu ta vừa đặt một hộp trước mặt tôi. Một hộp được bọc rất đẹp.

“Chỉ là một lời nhắc nhở nho nhỏ thôi.”

Tôi ngẩng lên nhìn cậu ta dò hỏi. “Nhắc nhở cái gì?”

Breckin cười, đẩy chiếc hộp lại gần tôi. “Nhắc rằng mai là sinh nhật cậu. Giờ thì mở nó đi.”

Tôi thở dài và đảo mắt, rồi đẩy nó sang một bên. “Minh đã mong là cậu quên rồi cơ đấy.”

Cậu bạn chộp lấy hộp quà và đẩy nó lại trước mặt tôi. “Mở món quà chết tiệt này ra, Sky. Minh biết cậu ghét nhận quà, nhưng mình lại thích tặng quà, vì thế hãy thôi làm một cô ả sâu não đi và mở nó ra, sung sướng với nó rồi ôm mình cảm ơn mình đi.”

Tôi chùng vai xuống. Đẩy chiếc khay trống sang một bên, tôi kéo chiếc hộp lại gần mình. “Cậu bọc quà giỏi đấy,” tôi nói, gỡ chiếc nơ, xé giấy bọc một đầu hộp ra. Tôi nhìn xuống bức hình in trên thân hộp rồi nhướn mày. “Cậu tặng mình một chiếc tivi đấy à?”

Breckin cười ngất và lắc đầu, sau đó cầm chiếc hộp lên. “Không phải tivi, ngồ ả. Đó là một máy đọc sách điện tử.”

“Ồ,” tôi nói. Tôi chẳng biết máy đọc sách điện tử là gì, nhưng khá chắc rằng mình không được phép có một cái. Tôi chỉ việc chấp nhận nó như chấp nhận chiếc điện thoại của Six, nhưng thứ này quá to để có thể giấu trong túi quần.

“Cậu đang đùa hử?” Breckin cúi về phía tôi. “Cậu không biết máy đọc sách là gì ư?”

Tôi nhún vai. “Với mình thì nó vẫn giống một cái tivi bé xíu thôi.”

Cậu ta cười thậm chí còn to hơn, mở hộp lôi chiếc máy ra. Cậu ta bật nó lên đưa cho tôi. “Đây là một thiết bị điện tử có thể lưu trữ nhiều sách hơn cả số sách cậu đọc suốt đời.” Cậu ta ấn một nút. Màn hình máy sáng lên, cậu ta lướt ngón tay qua đó, chạm vào mấy chỗ cho đến khi toàn màn hình sáng lên với hàng tá ảnh bìa sách nhỏ. Tôi chạm vào ảnh một bìa, màn hình thay đổi - bìa cuốn sách đã choán toàn bộ màn hình. Breckin lướt ngón tay qua, trang sách thực sự được lật giờ, tôi đang nhìn chăm chăm vào chương đầu tiên.

Tôi lập tức bắt đầu lướt ngón tay qua màn hình và quan sát khi mỗi trang sách được lật giờ tuần tự thật dễ dàng. Đây chắc chắn là thứ thú vị nhất trên đời tôi từng nhìn thấy. Tôi, chạm vào nhiều nút khác, vào nhiều quyển sách nữa, lướt qua các chương truyện và thật thà nghĩ rằng chắc mình chẳng bao giờ có thể nhìn thấy một phát minh đẹp đẽ, thiết thực hơn.

“Ôi,” tôi thì thào, dán mắt vào chiếc máy, hy vọng cậu ta đang không chơi một trò đùa độc ác với mình, bởi nếu cậu ta mà giăng lại chiếc máy này thì hẳn tôi sẽ chạy biến.

“Cậu thích nó không?” Breckin hỏi đầy hãnh diện. “Minh đã tải về khoảng hơn hai trăm cuốn sách

miễn phí, cậu có thể vui vẻ một thời gian rồi nhé.”

Tôi ngẩng lên nhìn cậu bạn đang cười ngoác miệng đến tận mang tai. Đặt chiếc máy xuống bàn, tôi lao về phía trước ôm chặt lấy cổ Breckin. Đây là món quà tuyệt vời nhất tôi từng được nhận, tôi mỉm cười, ôm bạn thật chặt, hoàn toàn không quan tâm đến chuyện mình từng kinh hãi khi nhận quà đến thế nào. Breckin ôm đáp lại, hôn lên má tôi. Khi buông cổ cậu ta ra và mở mắt, tôi vô tình liếc về phía chiếc bàn vẫn tránh nhìn suốt gần bốn tuần qua.

Holder đã quay lại trên ghế, đang nhìn hai đứa tôi. Cậu ấy đang mỉm cười. Đó không phải nụ cười giận dữ, quyến rũ hay khiến người khác rùng mình. Nó là nụ cười tràn đầy yêu mến, ngay khi nhìn thấy nó, từng đợt sóng buồn bã ào lên từ đáy lòng tôi. Tôi rời mắt khỏi cậu ấy để trở lại nhìn Breckin.

Tôi ngồi xuống, cầm chiếc máy lên. “Cậu biết đấy, Breckin. Cậu thực sự vĩ đại kinh khủng.”

Cậu bạn mỉm cười, nháy mắt với tôi. “Chính là con người Mormon trong mình đây. Bọn mình là những người đáng ngưỡng mộ mà!”

Thứ

gày 20 Tháng 9 Năm 2012

11:50 Đêm

Hôm nay là ngày cuối cùng tôi mười bảy tuổi. Cuối tuần này mẹ Karen lại đi công tác ở khu chợ trời của mẹ. Bà đã cố hủy chuyến đi vì cảm thấy không hay khi vắng nhà vào dịp sinh nhật tôi, nhưng tôi không đồng ý. Thay vào đó, chúng tôi tổ chức sinh nhật sớm vào tối hôm qua. Những món quà của mẹ thật tuyệt, nhưng chẳng thể sánh nổi chiếc máy đọc sách điện tử tí nào. Tôi chưa bao giờ hơn hờ muốn được ở nhà một mình vào cuối tuần đến thế.

Tôi không nướng nhiều bánh như lần vừa rồi mẹ Karen đi vắng. Không phải vì tôi không thích ăn, mà vì tôi khá chắc chắn thói nghiện sách của mình đã được nâng lên một tầm cao mới. Sắp nửa đêm rồi, mắt cũng điu hết cả lại, nhưng tôi đã đọc được gần trọn hai quyển và chắc chắn phải chiến nốt quyển này. Tôi gà gât, lại giật mình tỉnh dậy cố đọc thêm một đoạn nữa. Gu đọc sách của Breckin quả không tệ chút nào, tôi hơi thất vọng vì mất đến cả tháng cậu ấy mới cho tôi biết điều đó.

Hai mí mắt từ từ khép lại, tôi cố mở chúng ra nhưng chữ nghĩa bắt đầu dính vào nhau trên màn hình, chẳng còn ý nghĩa gì hết. Cuối cùng, tôi tắt máy, tắt đèn, nghĩ ngợi xem ngày cuối cùng của tuổi mười bảy lẽ ra nên thú vị hơn thế này đến mức nào.

Mắt mở choàng, nhưng tôi không cử động. Phòng vẫn tối. Tôi vẫn nằm nguyên tư thế như lúc trước, nên tôi biết mình mới chỉ vừa thiếp đi. Tôi khẽ thở và lắng nghe âm thanh khiến mình thức dậy - âm thanh cánh cửa sổ trượt mở.

Tôi có thể nghe thấy tiếng rèm cửa cà vào thanh treo, rồi ai đó đang trèo vào trong. Tôi biết mình nên hét lên, hay chạy ra cửa, hay nhìn quanh để tìm thứ gì đó có thể làm vũ khí. Nhưng tôi cứ nằm yên bất động vì dù là ai thì kẻ này cũng không hề cố gắng giữ yên lặng khi trèo vào đây, nên chắc chỉ có thể là Holder. Tuy vậy, tim tôi vẫn đập thình thịch, mỗi cơ bắp trên cơ thể cứng lại khi chiếc giường khẽ lay động lúc cậu ấy hạ người lên nó. Holder càng tiến lại gần, tôi càng chắc chắn đó là cậu ấy, vì không ai có thể khiến cơ thể tôi phản ứng theo cách nó đang phản ứng lúc này. Tôi nhắm nghiền mắt lại, đưa hai tay lên mặt khi cảm thấy tấm chăn bị kéo ra sau lưng mình. Cực kỳ hoảng loạn, tôi không biết Holder nào đang bò lên giường mình lúc này.

Tay cậu ấy trượt xuống dưới gối tôi, tay kia vòng quanh người tôi thật chặt trong lúc tìm tay tôi. Kéo sát tôi vào ngực mình, cậu ấy đan ngón tay vào tay tôi, sau đó vùi mặt vào cổ tôi. Tôi hoàn toàn nhận thức được bản thân chỉ đang mặc độc chiếc áo ba lỗ và quần lót, nhưng chắc chắn cậu ấy không đến đây vì việc đó. Tuy nhiên, tôi vẫn không hiểu tại sao cậu ấy lại đến, vì cậu chẳng nói tiếng nào. Holder biết tôi đang thức, bởi đúng lúc cánh tay cậu vòng qua người tôi, tôi thở hắt ra. Cậu ấy ôm tôi chặt hết mức, thỉnh thoảng lại áp môi lên tóc và hôn tôi.

Tôi tức giận với cậu ấy vì đã đến đây, nhưng còn tức giận với bản thân mình hơn vì mong muốn điều này. Dù có muốn thét vào mặt Holder và tống cổ cậu ấy ra ngoài đến mức nào, tôi vẫn ước giá như cậu ấy có thể xiết tôi chặt hơn chút nữa. Tôi muốn cậu ấy khóa vòng tay lại quanh tôi rồi quăng chìa đi, vì đây là nơi cậu ấy thuộc về, tôi sợ cậu ấy sẽ lại buông tôi ra lần nữa.

Tôi ghét việc trong người cậu ấy có quá nhiều bản ngã mà tôi không hiểu, tôi thậm chí còn không biết mình có muốn cố gắng hiểu chúng nữa không. Có những phần của cậu ấy tôi rất yêu thích, có những phần tôi ghét, có những phần khiến tôi khiếp sợ, những phần khiến tôi choáng ngợp. Nhưng có một phần nơi cậu ấy chỉ khiến tôi thất vọng... đó là phần khó chấp nhận nhất của chàng trai này.

Chúng tôi nằm đó, trong yên lặng phải đến nửa tiếng, tôi không chắc nữa. Tất cả những gì tôi biết là Holder không hề buông lỏng vòng tay, cũng không hề có ý định giải thích gì. Nhưng có gì lạ đâu? Tôi sẽ chẳng thu thập được gì từ cậu ấy nếu không cất lời hỏi trước. Ngay lúc này tôi lại chẳng thích hỏi gì cả.

Holder bỏ những ngón tay tôi ra và đưa tay lên đỉnh đầu tôi. Cậu ấy áp môi lên tóc tôi, gập cánh tay đang đặt dưới gối tôi lại, giữ lấy tôi, rồi vùi mặt vào tóc. Hai cánh tay bắt đầu run lên, cậu ấy ôm tôi chặt và thiết tha đến nghẹt thở. Ngực tôi phập phồng, hai má nóng ran, điều duy nhất ngăn không cho những giọt nước mắt tràn ra mi là vì tôi đang nhắm mắt chặt đến mức chúng không thể nào thoát ra được.

Tôi không thể chịu được sự yên lặng này lâu hơn nữa. Nếu không nói ra điều muốn nói, tôi sẽ hét lên mất. Tôi biết giọng mình thâm trầm đau khổ, rồi khó nói thành lời trong lúc cố gắng dẫn nước mắt lại, nhưng tôi vẫn hít một hơi thật sâu và nói điều thành thực nhất có thể.

“Mình giận cậu lắm.”

Holder xiết tôi thậm chí còn chặt hơn. Cậu kề miệng vào tai tôi, hôn lên đó. “Mình biết, Sky,” cậu ấy thì thầm. Bàn tay cậu trượt xuống dưới áo áp lên bụng tôi, kéo tôi sát vào hơn. “Mình biết.”

Giọng nói bạn khao khát được nghe trong suốt một thời gian dài có thể tác động tới trái tim của bạn thật mạnh. Tính đến bây giờ Holder mới nói năm từ, nhưng trong thời gian cậu ấy nói ra năm từ đó, tim tôi như bị xé toạc, băm vụn, sau đó lại được nhét trở lại vào ngực tôi với niềm hy vọng nó có thể đập lại.

Tôi lướt ngón tay lên bàn tay đang đặt trên bụng mình, xiết nhẹ, không biết như thế có nghĩa là gì, nhưng tất cả các bộ phận trên cơ thể tôi đều muốn được chạm vào cậu ấy, ôm lấy cậu ấy, chắc chắn rằng cậu ấy đang thực sự ở đây. Tôi cần biết cậu ấy đang hiện hữu và đây không chỉ là một giấc mơ sống động.

Miệng Holder chạm đến vai tôi, cậu ấy hé môi ra, hôn tôi thật nhẹ nhàng. Cảm giác lưỡi cậu ấy lướt trên da mình ngay lập tức khiến một luồng hơi nóng chạy dọc khắp người tôi, cơn nóng cuộn lên từ bụng rồi chạy thẳng lên hai má.

“Mình biết, cưng ạ,” cậu ấy lại thì thầm, chậm rãi khám phá xương đòn và cổ tôi bằng đôi môi. Tôi

nhắm chặt mắt lại vì nỗi thông khổ trong giọng nói Holder cùng những động chạm dịu dàng làm đầu óc tôi quay cuồng. Tôi vớ tay ra sau tóm chặt lấy tóc cậu ấy, ép cậu ấy sâu hơn vào cổ mình. Hơi thở ẩm áp phả lên làn da tôi mỗi lúc lại trở nên gấp gáp hơn cùng những nụ hôn. Cả hai chúng tôi đều thở hổn hển khi cậu ấy phủ môi lên cổ tôi hết lần này đến lần khác.

Holder chống hai tay lên, khiến tôi phải nằm ngửa ra, sau đó đưa tay vén những lọn tóc đang lòa xòa trước mắt tôi. Việc thấy cậu ấy ở gần đến thế khơi lại cho tôi tất cả những cảm giác từng có với cậu... cả tích cực lẫn tiêu cực. Tôi không hiểu làm thế nào cậu ấy có thể khiến tôi cảm thấy những điều mà gần đây tôi hay cảm thấy khi nỗi buồn trong mắt cậu ấy cứ hiển hiện dường kia. Tôi không biết có phải mình đọc được suy nghĩ của cậu ấy không, hay có phải mình hiểu cậu ấy quá rõ không, nhưng ngay lúc này, khi ngẩng lên nhìn thẳng vào Holder, tôi biết cậu ấy cảm nhận được điều mà tôi đang cảm nhận... điều đó khiến cho hành động của cậu càng thêm khó hiểu.

“Mình biết cậu giận mình,” cậu ấy cúi xuống nhìn tôi. Ánh mắt và lời nói tràn ngập sự ăn năn, nhưng lời xin lỗi vẫn chưa thốt ra. “Mình muốn cậu giận mình, Sky ạ. Nhưng mình cần cậu muốn mình ở đây còn nhiều hơn thế.”

Ngực tôi nặng trĩu khi nghe thấy những từ đó. Phải nỗ lực lắm tôi mới có thể hít không khí vào phổi. Tôi khẽ gật đầu, vì có thể hoàn toàn đồng ý với điều đó. Tôi cúi đầu lên vì cậu ấy, nhưng tôi muốn cậu ấy ở đây vô cùng. Cậu ấy gục trán lên trán tôi, chúng tôi ôm lấy mặt nhau, nhìn chăm chăm vào mắt nhau. Không biết cậu ấy có định hôn tôi không. Thậm chí không biết liệu cậu ấy có định đứng dậy bỏ đi hay không. Điều duy nhất mà tôi chắc chắn là sau giây phút này, tôi sẽ không còn như trước nữa. Tôi biết vậy, nhờ vào cách mà cậu ấy hút lấy tim tôi như một thói nam châm, vào sự thật rằng nếu cậu ấy còn làm tôi tổn thương thêm nữa, tôi sẽ không còn ổn chút nào. Tôi sẽ vỡ vụn.

Ngực chúng tôi cùng thở dữ dội khi yên lặng và căng thẳng mỗi lúc một dâng cao, gần như cậu ấy đang xiết lấy tôi từ trong ra ngoài. Sự mãnh liệt của giây phút này khiến nước mắt tôi dâng lên, tôi hoàn toàn tê liệt bởi những cảm xúc không ngờ tới.

“Mình rất giận cậu, Holder ạ,” tôi nói với giọng run run nhưng quả quyết. “Nhưng dù có giận đến thế nào, mình cũng chưa bao giờ ngừng mong cậu ở đây bên mình, dù chỉ là một giây.”

Holder dường như mỉm cười và cau mày cùng lúc. “Ôi, Sky.” Mặt cậu ấy nhăn lại vì nhẹ nhõm. “Mình nhớ cậu biết bao.” Ngay lập tức, cậu ấy hạ miệng xuống áp môi lên môi tôi. Cảm giác đó đã bị kìm nén quá lâu; cả hai đều không còn chút kiên nhẫn nào nữa. Ngay lập tức, tôi hé môi để cậu ấy chiếm lấy mình bằng vị ngọt ngào của lá bạc hà và soda. Cậu ấy là tất cả những gì mà tôi từng tưởng tượng, thậm chí còn nhiều hơn thế. Nhẹ nhàng, thô ráp, chăm chút, ích kỷ. Trong nụ hôn này, tôi cảm nhận được cảm xúc của cậu ấy nhiều hơn bất cứ lời nào cậu ấy từng thốt ra. Lần đầu tiên, môi chúng tôi cuối cùng cũng hòa quyện vào nhau, hay là lần thứ hai mươi, lần thứ một triệu. Chẳng quan trọng gì, vì dù là lần thứ bao nhiêu đi chăng nữa - nó cũng thật hoàn hảo. Nó thật tuyệt vời, thật hoàn mỹ, xứng đáng với tất cả những gì chúng tôi phải trải qua để đến được thời khắc này.

Môi chúng tôi quấn lấy nhau trong lúc hai cơ thể cố gắng áp lại gần nhau hơn nữa để tìm kiếm sự kết nối hoàn hảo. Holder lướt trên môi tôi thật nhẹ nhàng, nhưng cũng thật mạnh mẽ, tôi đáp lại từng chuyển động ấy. Tôi rên lên khe khẽ và thở mạnh hơn, cậu ấy nuốt lấy chúng bằng miệng của mình.

Chúng tôi cứ hôn, hôn bằng tất cả cách thức nào có thể, cố gắng kiềm chế hết sức không để ham muốn đi quá xa. Chúng tôi hôn cho đến khi tôi không còn cảm giác được môi mình nữa, chỉ thấy mệt lử và thậm chí không biết liệu chúng tôi có còn đang hôn nhau hay không khi cậu ấy gục vào trán tôi.

Và cứ thế hai đứa chìm vào giấc ngủ - trán tựa vào nhau, lặng lẽ quấn chặt lấy nhau, không nói thêm câu nào nữa. Thậm chí cả một lời xin lỗi cũng không.

Thứ Bảy

Ngày 29 Tháng 11 Năm 2012

8:40 Sáng

Tôi xoay người để kiểm tra giường, mơ hồ nghĩ rằng điều vừa xảy ra đêm qua có lẽ là một giấc mơ. Holder không ở đây, nhưng ở chỗ cậu ấy nằm có một hộp quà nhỏ. Tôi đẩy mình tựa vào thành giường, cầm món quà lên. Mất một lúc nhìn chằm chằm, tôi mới nhấc nắp lên nhìn vào bên trong. Trông nó giống như một chiếc thẻ tín dụng, nên tôi cầm lên đọc.

Cậu ấy đã mua cho tôi một thẻ nạp điện thoại trị giá cao để tôi có thể thoải mái nhắn tin.

Tôi mỉm cười vì biết ý nghĩa của chiếc thẻ này. Tất cả là vì tin nhắn mà Six đã gửi cho cậu ấy. Cậu ấy định đánh cắp cô bạn của Six và cũng định dùng luôn cả số nhắn tin của con bé nữa. Món quà khiến tôi mỉm cười. Ngay lập tức, tôi với tay ra chỗ bàn ngủ túm lấy chiếc điện thoại. Một tin nhắn chưa đọc đến từ Holder hiện lên.

Cậu đói không?

Tin nhắn ngắn và đơn giản, nhưng đó là cách Holder cho tôi biết rằng cậu ấy vẫn đang ở đây. Đâu đó trong nhà tôi. Cậu ấy đang chuẩn bị bữa sáng cho tôi ư? Tôi vào phòng tắm đánh răng trước khi đến bếp. Cởi áo ba lỗ ra, tôi mặc một chiếc váy mùa hè giản dị, sau đó buộc túm tóc lên kiểu đuôi ngựa. Tôi nhìn hình ảnh mình trong gương, thấy một cô gái đang thực sự muốn tha thứ cho chàng trai của mình, nhưng không hề có chút ý định nào về việc khom lưng uốn gối trước.

Khi mở cửa phòng ngủ, tôi được chào đón bởi mùi thơm của thịt xông khói và tiếng dầu mỡ kêu xèo xèo vang lên từ bếp. Tôi đi ra hành lang, đến khúc ngoặt rồi dừng lại. Tôi nhìn Holder một lúc lâu, cậu quay lưng về phía tôi và đang bận rộn với lò nướng. Cậu đi chân trần, mặc quần bò cùng áo phông ngắn tay màu trắng giản dị. Cậu ấy lại cảm thấy tự nhiên như ở nhà rồi, tôi không biết mình cảm thấy thế nào về điều đó nữa.

“Sáng nay mình đi sớm,” cậu ấy nói, lưng vẫn quay về phía tôi, “vì mình sợ mẹ cậu sẽ bước vào và nghĩ là mình đang cố làm cho cậu mang bầu. Rồi khi chạy bộ, mình lại chạy qua nhà cậu nên nhận ra xe mẹ cậu không ở đó. Mình chợt nhớ cậu đã nói với mình tháng nào mẹ cậu cũng đi vắng vào cuối tuần đầu tiên, mình bèn quyết định mua một ít đồ ăn để nấu bữa sáng cho cậu. Mình suýt nữa còn mua cả đồ cho bữa trưa và tối, nhưng có lẽ hôm nay chúng ta nên lo từng bữa một.” Quay người lại đối diện với tôi, cậu chậm chậm nhìn tôi từ đầu đến chân. “Chúc mừng sinh nhật. Mình thích cái váy đó. Mình mua sữa tươi đây, cậu có muốn uống một chút không?”

Tôi bước đến bàn bếp, vẫn không rời mắt khỏi Holder, cố gắng tiêu hóa số từ mà cậu ấy vừa nói ra. Tôi kéo một cái ghế, ngồi xuống. Cậu ấy rót cho tôi một ly sữa, mặc dù tôi không hề nói mình muốn uống, sau đó vừa cười toe toét vừa đẩy nó về phía tôi. Trước khi tôi kịp hớp một ngụm sữa, cậu ấy đã

tiên lại gần nâng cằm tôi lên.

“Mình cần phải hôn cậu. Đêm qua đôi môi cậu quá hoàn hảo, mình sợ tất cả những chuyện đó chỉ là một giấc mơ.” Cậu ấy ghé sát lại, ngay khi lưỡi cậu ấy mơn trớn, tôi biết là sắp có chuyện rồi.

Môi, lưỡi và cả tay cậu ấy nữa, mới hoàn hảo làm sao. Tôi sao có thể giận cậu ấy được lâu nếu cậu ấy luôn có thể dùng chúng để chống lại tôi thế này. Tôi túm lấy áo cậu ấy, ép miệng mình sát vào hơn nữa. Cậu ấy rên rỉ vùi hai tay vào tóc tôi, rồi đột ngột bỏ ra và lùi lại. “Không,” cậu ấy mỉm cười. “Mình không mơ.”

Holder đi về phía bếp, tắt nó đi, sau đó chuyển thịt nướng lên đĩa đã bày sẵn trứng cùng bánh mì nướng. Tiến về phía bàn, cậu ấy bắt đầu chất đồ ăn lên chiếc đĩa trước mặt tôi. Cậu ấy ngồi xuống và bắt đầu ăn, nhưng cứ mỉm cười suốt, điều đó đột nhiên khiến tôi chột dạ.

Tôi biết. Tôi biết vấn đề của chàng trai này. Tôi biết tại sao cậu ấy lại vui vẻ, tức giận thất thường và có tất cả những biểu hiện khác nữa - đột nhiên mọi chuyện trở nên sáng rõ.

“Dù bây giờ đang là bữa sáng, chúng ta có được phép chơi trò Những câu hỏi trong bữa tối không?” Cậu ấy hỏi.

Tôi hớp một ngụm sữa, gạt đầu. “Nếu mình được hỏi trước.”

Cậu ấy đặt nĩa xuống đĩa rồi mỉm cười. “Mình đang nghĩ về việc cho cậu hỏi tất cả mọi câu đấy.”

“Mình chỉ cần hỏi một câu thôi.”

Holder thở dài, dựa ra ghế, sau đó nhìn xuống tay. Từ cách mà cậu ấy né tránh tia nhìn của tôi, hẳn cậu ấy biết là tôi đã biết rồi. Chỉ có người cảm thấy tội lỗi mới phản ứng thế. Tôi vươn người ra phía trước, nhìn chằm chằm cậu ấy.

“Cậu đã dùng ma túy bao lâu rồi?”

Mắt Holder đột ngột chiếu thẳng vào tôi, mặt đơ ra. Cậu ấy trừng trừng nhìn tôi một lúc lâu, còn tôi vẫn giữ nguyên tư thế để cho cậu ấy biết tôi sẽ không bỏ qua cho đến khi biết được sự thật. Cậu mím chặt môi, sau đó lại nhìn xuống tay. Trong một thoáng, tôi đã nghĩ Holder sắp lao khỏi cửa để tránh nói đến chuyện này, nhưng tôi lại thấy điều gì đó trên khuôn mặt cậu ấy mà tôi chẳng hề nghĩ nó sẽ xuất hiện. Một lúm đồng tiền.

Holder đang cố giữ bình tĩnh, nhưng khóe miệng cậu cong lên, nụ cười mỉm của cậu ấy biến thành điệu cười ngật nghẻo.

Cậu ấy đang cười, cười sặc sụa, điều đó thực sự khiến tôi điên tiết. “Ma túy ư?” Cậu ấy nói giữa tràng cười. “Cậu nghĩ là mình đang dùng ma túy ư?” Cậu ấy tiếp tục cười rũ rượi cho đến khi nhận ra tôi chẳng thấy điều đó buồn cười chút nào. Cuối cùng cậu ấy cũng dừng lại, hít một hơi thật sâu, vờ qua bàn nắm lấy tay tôi. “Mình không dùng ma túy, Sky ạ. Mình hứa đấy. Mình không biết tại sao cậu lại nghĩ thế, nhưng mình thề.”

“Vậy thì có vấn đề quái gì đang xảy ra với cậu thế?”

Mặt rũ xuống trước câu hỏi đó, Holder buông tay tôi ra. “Cậu có thể bớt mơ hồ một chút được không?” Cậu ấy ngả lưng ra ghế, khoanh tay trước ngực. Tôi nhún vai. “Được thôi chuyện xảy ra giữa chúng ta cùng lý do tại sao cậu lại cư xử như thể nó chưa từng xảy ra ấy?”

Holder đặt khuỷu tay lên bàn, nhìn xuống cánh tay. Cậu chậm rãi lần ngón theo từng chữ cái trên vết xăm, trầm tư suy nghĩ. Tôi biết im lặng không được xem như âm thanh, nhưng ngay lúc này, sự im lặng giữa hai đứa tôi là âm thanh lớn nhất quả đất. Thu tay về, Holder ngẩng lên nhìn tôi.

“Minh không muốn làm cậu thất vọng, Sky ạ. Minh đã khiến cho tất cả những người từng yêu thương mình thất vọng và sau bữa ăn trưa ngày hôm đó, mình biết mình đã làm cậu thất vọng. Vậy nên... mình rời xa cậu trước khi cậu bắt đầu yêu mình. Nếu không, mọi cố gắng không làm cậu thất vọng sẽ là vô vọng.”

Lời nói thấm đẫm sự hối lỗi, buồn bã, ân hận, nhưng cậu ấy vẫn không thể nào nói ra điều đó. Cậu ấy đã phản ứng quá đà và bị cơn ghen tuông làm cho mờ mắt, nhưng nếu cậu ấy nói ra ba từ kia, chúng tôi đã không mất nguyên một tháng tức giận và cau có. Tôi lắc đầu, không hiểu. Tôi không thể hiểu được tại sao cậu ấy không thể nói “Minh xin lỗi.”

“Sao cậu không nói thẳng ra, Holder? Sao cậu không xin lỗi cho xong?” Cậu ấy vươn người qua bàn nắm lấy tay tôi, nhìn sâu vào mắt tôi. “Minh sẽ không xin lỗi cậu... vì mình không muốn cậu tha thứ.”

Nỗi buồn trong mắt cậu ấy chắc chắn phản chiếu nỗi buồn trong mắt tôi, tôi không muốn cậu ấy thấy điều đó. Không muốn cậu ấy thấy mình buồn, tôi nhắm mắt lại. Cậu ấy bỏ tay tôi ra và đi vòng qua bàn cho đến khi vòng tay bao quanh lấy tôi, nhắc tôi lên. Cậu ấy đặt tôi lên quầy bếp để tầm mắt hai đứa ngang nhau, vén tóc tôi lên và khiến mắt tôi mở ra lần nữa. Lông mày cậu ấy nhíu lại, nổi đau trên khuôn mặt cậu thật chân thực, thành thật và nhức nhối.

“Sky à, mình đã cư xử thật tệ. Hơn một lần, mình đã cư xử tệ với cậu, mình biết điều đó. Nhưng hãy tin mình, chuyện xảy ra trong bữa trưa hôm đó không phải do ghen tuông, tức giận hay bất cứ điều gì đáng để cậu sợ hãi. Mình ước có thể kể cho cậu biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng mình không thể. Một ngày nào đó mình sẽ nói, nhưng ngay bây giờ thì không, mình cần cậu chấp nhận điều đó. Xin cậu đấy. Và mình sẽ không xin lỗi cậu đâu - mình không muốn cậu quên đi điều đã xảy ra, cậu không bao giờ nên tha thứ cho mình vì điều đó. Đừng bao giờ. Đừng bao giờ bao biện cho mình, Sky.”

Holder áp sát người vào hôn tôi thật nhanh, sau đó lùi lại, tiếp tục nói. “Minh đã tự dặn bản thân phải tránh xa cậu để cậu tức giận với mình, vì có quá nhiều vấn đề mình chưa thể chia sẻ với cậu. Và mình đã rất cố gắng để tránh cậu, nhưng không được. Mình không đủ mạnh mẽ để phủ nhận những điều chúng ta có thể có với nhau. Ngày hôm qua, lúc ở phòng ăn trưa, khi cậu ôm Breckin và cười với cậu ta ấy? Thấy cậu hạnh phúc mới tuyệt vời làm sao, Sky ạ. Nhưng mình muốn mình là người khiến cậu cười như thế. Việc cậu nghĩ rằng mình không thêm quan tâm gì đến cậu, hay việc dành cuối tuần bên cậu không phải khoảng thời gian tuyệt vời nhất của mình khiến mình đau như cắt. Vì mình thực sự quan tâm và đó đúng là thời gian tuyệt vời nhất. Đó là cuối tuần hạnh phúc nhất trong tất cả những ngày cuối tuần của đời mình.”

Tìm tôi đập loạn xạ, nhanh gần như những từ ngữ đang tuôn ra từ cậu ấy. Cậu ấy thả lỏng bàn tay đang ôm chặt lấy mặt tôi, đưa lên vuốt tóc, rồi hạ xuống gáy tôi. Cứ để tay ở đó, cậu lấy lại bình tĩnh bằng một hơi thở sâu, rồi tiếp tục.

“Chuyện này làm mình như phát điên vậy, Sky à,” giọng cậu ấy đã bình tĩnh và nhỏ nhẹ hơn. “Phát điên, vì mình không muốn cậu phải trải qua thêm ngày nào mà không biết mình cảm thấy ra sao về cậu. Mình chưa sẵn sàng để nói mình yêu cậu, vì mình chưa yêu. Nhưng dù cảm giác của mình hiện giờ có thể nào - nó cũng nhiều hơn “thích”. Nhiều hơn rất nhiều. Trong vài tuần vừa rồi, mình đã cố tìm hiểu nó. Mình đã cố tìm hiểu xem tại sao không có từ nào để diễn tả nó. Mình muốn nói cho cậu biết chính xác cảm giác của mình, nhưng chẳng có từ quái nào trong cả quyển từ điển có thể miêu tả cảm giác giữa thích và yêu cả. Nhưng mình cần từ đó, để nói ra cho cậu nghe.”

Holder kéo khuôn mặt tôi lại gần rồi hôn. Chỉ là những nụ hôn ngắn, gần như vội vã, nhưng cậu ấy cứ thế hôn tôi, lùi lại sau mỗi nụ hôn, chờ tôi phản ứng.

“Nói gì đi chứ,” cậu ấy van nài.

Tôi nhìn vào đôi mắt hoảng hốt của Holder. Lần đầu tiên kể từ khi chúng tôi gặp nhau... tôi nghĩ tôi đã thực sự hiểu cậu ấy. Toàn bộ con người cậu ấy. Holder không phản ứng theo cách bình thường vì có năm nhân cách trong con người cậu ấy. Cậu ấy phản ứng như thế vì chỉ có một nhân cách của Dean Holder.

Say đắm, thiết tha. Cậu ấy tha thiết với cuộc sống, với tình yêu, với những ngôn từ của mình, với Les. Và tôi chắc chắn đã được đưa thêm vào danh sách này. Xúc cảm mãnh liệt mà cậu ấy truyền tải không khiến người ta khó chịu... nó thật đẹp đẽ. Tôi đã gắng sức cảm thấy tê liệt bất cứ khi nào có thể, nhưng khi nhìn thấy sự sôi nổi nhiệt thành ẩn sau ánh mắt cậu ấy lúc này... tôi lại muốn cảm nhận được tất cả mọi thứ trên đời. Điều tốt, điều xấu, điều đẹp đẽ, sự xấu xí, niềm hạnh phúc, nỗi đau. Tôi muốn điều đó. Tôi muốn bắt đầu cảm nhận cuộc sống theo cách của cậu ấy. Và bước đầu tiên, tôi phải khởi đầu với chàng trai vô vọng đang đứng trước mặt này - người đang trải lòng với tôi, đang tìm kiếm từ phù hợp, đang khao khát giúp tôi mang cảm nhận trở lại cuộc sống.

Trở lại cuộc sống.

Những từ đó đến với tôi như thể chúng đã ở đó rất lâu rồi, bị giấu ở giữa hai chữ thích và yêu trong từ điển, đúng vị trí đó “Sống,” tôi nói.

Sự tuyệt vọng trong mắt Holder dịu đi một chút, cậu ấy thốt ra một tiếng cười ngắn, bối rối. “Sao cơ?” Cậu ấy lắc đầu, cố hiểu điều tôi nói.

“Sống. Nếu cậu ghép những chữ cái của từ thích (like) với từ yêu (love), cậu sẽ có từ sống (live). Cậu có thể dùng từ đó.”

Cậu ấy lại cười to, nhưng lần này là tiếng cười nhẹ nhõm. Vòng tay quanh người tôi, cậu ấy hôn tôi bằng sự nhẹ nhõm vô cùng. “Mình sống vì cậu, Sky,” cậu ấy nói vào môi tôi. “Mình sống vì cậu.”

Thứ Bảy

Ngày 29 Tháng 11 Năm 2012

9:20 Sáng

Chẳng biết Holder đã làm thế nào, nhưng tôi hoàn toàn tha thứ cho cậu ấy, trở nên si mê cậu ấy và giờ đây không thể nào ngừng hôn cậu ấy, tất cả chỉ trong vòng mười lăm phút. Chàng trai này thật có tài ăn nói. Tôi không còn để ý chuyện cậu ấy phải mất rất nhiều thời gian mới nghĩ ra được những từ đó nữa. Cậu ấy rời môi tôi và mỉm cười, đưa tay túm lấy eo tôi.

“Vậy cậu muốn làm gì trong ngày sinh nhật nào?” Vừa hỏi cậu ấy vừa kéo tôi xuống khỏi quầy bếp. Cậu ấy hôn nhanh lên miệng tôi rồi quay trở lại phòng khách, ví và chìa khóa của cậu ấy đang nằm trên bàn.

“Chúng ta không phải làm gì đâu. Mình không muốn cậu phải mua vui cho mình chỉ vì hôm nay là sinh nhật mình.”

Holder thả chìa khóa vào túi quần và ngẩng lên nhìn tôi. Miệng ẩn giấu một nụ cười bí hiểm, còn mắt dán chặt lấy tôi.

“Sao thế?” Tôi hỏi. “Trông cậu đáng nghi lắm.”

Cậu ấy cười phá lên rồi nhún vai. “Vừa nãy mình đã nghĩ ra tất cả những cách mình có thể làm cậu vui nếu hôm nay chúng ta ở lại đây. Đó chính là lý do tại sao chúng ta phải đi.”

Đó chính là lý do tại sao mình muốn ở lại đây.

“Hay chúng ta đến gặp mẹ mình nhỉ,” tôi đề nghị.

“Mẹ cậu ư?” Cậu ấy nhìn tôi với vẻ lo ngại.

“Ừ. Bà quản lý một cửa hàng thảo dược ở khu chợ trời. Bà đến đó vào cuối tuần đầu tiên hàng tháng. Mình chưa bao giờ đến đó vì bà ở đó mười bốn tiếng một ngày, làm mình phát ngán. Nhưng đó là một trong những khu chợ trời lớn nhất thế giới và mình vẫn luôn muốn được dạo chơi trong đó. Cách đây khoảng một tiếng rưỡi lái xe thôi. Ở đó có bán cả bánh funnel^[14] đấy,” tôi bồi thêm, cố gắng lôi kéo.

Holder đi tới, vòng tay quanh người tôi. “Nếu cậu muốn đến khu chợ thì chúng ta sẽ đến. Mình phải chạy về nhà thay đồ và làm mấy việc đã. Một tiếng nữa mình đón nhé?”

Tôi gật đầu. Đó chỉ là một khu chợ trời, nhưng tôi rất hào hứng. Tôi không biết mẹ Karen sẽ nghĩ thế nào khi thấy tôi xuất hiện với Holder mà không báo trước. Tôi vẫn chưa thực sự kể về cậu ấy, nên tôi cảm thấy khá đường đột khi đẩy cậu ấy đến trước mặt bà bất thành linh như vậy. Nhưng đây là lỗi của

bà mà. Nếu bà không nghiêm cấm đồ công nghệ, tôi đã có thể gọi cho bà để báo trước rồi.

Holder hôn nhanh tôi một lần nữa rồi đi ra cửa chính.

“Này,” tôi nói khi cậu ấy dợm bước ra ngoài. Cậu xoay người lại nhìn tôi. “Hôm nay là sinh nhật của mình và hai nụ hôn vội vừa rồi của cậu thật khó chịu. Nếu cậu muốn mình ở bên cậu cả ngày, mình nghĩ cậu nên bắt đầu hôn mình như một người bạn trai hôn...”

Từ ngữ cứ thế buột ra khỏi miệng, tôi đột ngột dừng câu nói ở đó. Hai đứa vẫn chưa thảo luận về cách gọi và chúng tôi chỉ vừa mới làm lành được nửa tiếng đồng hồ. Vậy nên việc dùng từ bạn trai thật ủy mị làm sao. “Ý mình là...” tôi lắp bắp, sau đó bỏ cuộc và ngậm miệng lại. Không thể chữa lại nữa rồi.

Vẫn đứng nguyên ở bậc cửa, Holder xoay cả người lại đối diện với tôi. Cậu ấy không mỉm cười. Cậu ấy vẫn nhìn tôi bằng ánh mắt đó, khóa chặt lấy mắt tôi, không nói câu nào. Nghiêng đầu về phía tôi, cậu ấy nhướn cả hai bên mày lên một cách tò mò. “Cậu vừa mới gọi mình là bạn trai cậu phải không?”

Tôi nhăn mặt. Chàng trai này không mỉm cười trước việc tôi vừa gọi cậu ấy là bạn trai. Chúa ơi, chuyện này mới trẻ con làm sao.

“Không,” tôi khoanh tay trước mặt và bướng bỉnh nói. “Chỉ có bọn nhà quê mười bốn tuổi mới nói thế.”

Holder bước đến chỗ tôi, vẫn giữ nguyên nét mặt. Cậu ấy đứng cách tôi nửa mét, bắt chước cử chỉ của tôi. “Thế thì tệ quá đấy. Vì khi tưởng cậu vừa gọi mình là bạn trai, mình đã muốn hôn cậu đến ngạt thở.” Cậu ấy nheo mắt lại, vẻ trêu đùa ấy khiến tôi nhẹ cả người. Cậu ấy xoay người đi về phía cửa. “Một tiếng nữa nhé.” Cậu ấy mở cửa, xoay người lại trước khi rời đi, từ từ bước ra ngoài, trêu chọc tôi bằng nụ cười ranh mãnh cùng lúm đồng tiền duyên dáng.

Tôi thở dài và đảo mắt. “Holder, chờ đã.”

Cậu ấy dừng lại, kiêu hãnh tựa vào khung cửa.

“Cậu nên đến hôn tạm biệt bạn gái của mình mới phải,” tôi nói, cảm thấy suốt mướt kinh khủng. Khuôn mặt bừng lên vẻ chiến thắng, Holder bước vào phòng khách. Cậu ấy đưa tay ra sau lưng tôi, kéo tôi về phía mình. Đây là nụ hôn đầu tiên mà chúng tôi đứng thế này, tôi yêu cách cậu ấy bảo bọc tôi bằng vòng tay vững chắc quanh hông. Cậu ấy lướt ngón tay lên má tôi, rồi vuốt tóc tôi, kề môi lại gần môi tôi. Nhưng cậu ấy không nhìn vào môi tôi. Cậu ấy nhìn thẳng vào mắt tôi, ánh mắt tràn ngập điều gì đó mà tôi không hiểu được. Lần này không phải là khao khát, nó giống sự trân trọng hơn.

Cậu ấy cứ nhìn tôi chằm chằm mà không xóa bỏ khoảng cách giữa hai đôi môi. Không phải cậu ấy đang trêu chọc hay bắt tôi hôn trước. Cậu ấy chỉ nhìn bằng sự trân trọng, yêu mến, khiến tim tôi như tan chảy. Tôi chậm chậm lướt tay lên cổ và tóc cậu ấy, cảm nhận giây phút yên lặng này giữa hai người. Ngực cậu ấy phập phồng, hòa cùng nhịp thở của tôi. Mắt cậu ấy bắt đầu dỗi vào khuôn mặt tôi, ngắm nghía từng đường nét. Cách cậu ấy nhìn khiến cả người tôi như lả đi, tôi mừng vì tay cậu ấy vẫn đang ôm chặt lấy eo mình.

Hạ thấp trán xuống, Holder trút ra một hơi thở dài rồi nhìn tôi bằng ánh mắt như đau khổ. Tôi bèn trượt tay xuống hai má cậu ấy, nhẹ nhàng vuốt ve chúng, muốn quét đi bất kỳ điều gì đang ẩn trong đôi mắt đó.

“Sky,” cậu ấy nhìn tôi chăm chú. Cậu ấy nói như thể câu tiếp theo là điều gì đó trịnh trọng, sâu sắc lắm, nhưng thay vào đó, cậu ấy chỉ gọi mỗi tên tôi. Cậu ấy từ từ kê lại sát miệng tôi và môi chúng tôi chạm nhau. Cậu ấy hít một hơi thật sâu trong lúc áp vào môi tôi, như muốn hút trọn tôi vào mình. Rồi cậu ấy lại lùi ra nhìn vào mắt tôi mấy giây, vuốt má tôi. Chưa bao giờ tôi được âu yếm như thế này, thật tuyệt.

Holder lại cúi đầu xuống, đặt môi lên môi tôi, môi trên của tôi nằm giữa hai môi cậu ấy. Cậu hôn tôi nhẹ nhàng hết sức, xem khuôn miệng tôi như một thứ đồ dễ vỡ. Tôi hé môi để nụ hôn vào sâu hơn và cậu ấy làm thế thật, nhưng đến lúc đó, cảm giác vẫn thật nhẹ nhàng. Thật dễ chịu và êm ái. Vẫn đặt một tay lên gáy tôi, tay còn lại lên hông, cậu ấy từ từ nhắm nháp, treu đùa từng góc ngách trong miệng tôi. Nụ hôn này y như cậu ấy - cẩn thận, không bao giờ vội vã.

Đúng lúc đầu óc tôi đang mê muội vì được bao bọc, môi Holder đột nhiên dừng lại. Cậu ấy từ từ lùi ra. Mắt bừng mở, tôi thở ra một hơi gần như hòa lẫn vào câu nói “Chúa ơi.”

Thấy phản ứng như ngạt thở của tôi, cậu ấy cười toe toét. “Đó là nụ hôn đầu tiên của bọn mình tính từ khi trở thành một cặp.”

Tôi chờ cho cơn hoảng loạn qua đi, nhưng nó không hề lắng xuống. “Một cặp,” tôi lặng lẽ nhắc lại.

“Đúng vậy.” Cậu ấy vẫn đặt tay ở hông tôi. Tôi ép người vào cậu ấy, ngẩng lên nhìn đôi mắt xanh đang rọi thẳng vào tôi. “Và đừng lo lắng,” cậu ấy nói thêm. “Mình sẽ đích thân nói với Grayson. Mình mà còn thấy hấn định chạm vào người cậu, hấn sẽ lại được ném mùi nấm mốc của mình.”

Tay cậu ấy di chuyển từ hông tôi lên má. “Giờ mình phải đi thật rồi. Một tiếng nữa gặp lại cậu nhé. Mình sống vì cậu.” Cậu ấy hôn nhanh lên môi tôi rồi lùi lại, xoay người ra phía cửa.

“Holder?” Tôi nói ngay khi phổi mình hít đủ không khí để nói. “Cậu nói lại được ném mùi nghĩa là sao? Cậu và Grayson từng đánh nhau rồi à?”

Về mặt Holder chuyển sang trông rộng, môi mím chặt. Cậu ấy gật đầu, nhẹ như không. “Mình đã nói với cậu rồi, Sky. Thành đó không phải người tốt.” Cánh cửa đóng lại, tôi đứng đó với nhiều câu hỏi khác. Nhưng chuyện này có gì lạ đâu?

Tôi quyết định bỏ qua khâu tắm để gọi cho Six. Có rất nhiều chuyện để kể với nó. Tôi chạy vào phòng, trèo ra khỏi cửa sổ, sau đó đẩy cửa sổ phòng nó lên trèo vào bên trong. Nhấc điện thoại ở đầu giường Six lên, tôi lấy điện thoại của mình ra tìm tin nhắn có chứa số quốc tế của nó. Khi tôi vừa quay số, điện thoại lại nhận được một tin nhắn từ Holder.

Mình đang sợ phải ở bên cậu cả ngày đây. Chuyện đó chả hấp dẫn tí nào cả. À, cái váy của cậu thật bình thường, lại quá là giống váy mùa hè, nhưng cậu cứ mặc thế đi.

Tôi cười toe. Khi thật, tôi đúng là đang sống vì chàng trai hết hy vọng này.

Tôi quay số của Six rồi nằm lên giường nó. Con bé mệt mỏi trả lời khi chuông reng đến hồi thứ ba.

“Này,” tôi nói. “Cậu đang ngủ hả?”

Tôi có thể nghe tiếng con bé đang ngáp. “Ngủ đâu mà ngủ. Nhưng cậu thực sự cần chú ý đến việc chênh lệch múi giờ đây.”

Tôi cười phá lên. “Six? Bây giờ ở đó đang là chiều mà? Thậm chí nếu tớ có chú ý đến việc chênh lệch múi giờ thì cũng có ảnh hưởng gì đến cậu đâu?”

“Sáng nay tớ mệt quá,” nó lập tức tự vệ. “Tớ nhớ bản mặt cậu quá. Có chuyện gì mới không?”

“Chả có gì mấy.”

“Lại dối rồi. Nghe giọng cậu hạnh phúc chết đi được. Tớ đoán cậu và Holder cuối cùng cũng giải quyết được chuyện xảy ra ở trường ngày hôm đó, đúng không?”

“Ừ. Và cậu là người đầu tiên được biết tin rằng tớ, Linden Sky Davis, bây giờ đã là một cô gái có chủ.”

Con bạn tôi rên rỉ. “Tớ không thể hiểu nổi ai lại dám đi gánh chịu nỗi thống khổ này thế? Nhưng tớ rất mừng cho cậu.”

“Cả...” Tôi đang định nói câu cảm ơn thì bị chặn họng bởi tiếng hét “Ồi giời đất ơi!” từ đầu dây bên Six.

“Sao thế?”

“Tớ quên mất. Hôm nay là ngày sinh nhật đáng ghét của cậu mà tớ quên mất! Chúc cậu sinh nhật vui vẻ, Sky, ôi, chết thật, tớ là đứa bạn thân tồi tệ nhất quả đất.”

“Không sao mà,” tôi cười vang. “Tớ lại còn mừng vì cậu đã quên ấy. Cậu biết tớ ghét quà cáp, ghét sự bất ngờ và tất tần tật mọi thứ liên quan đến sinh nhật mà.”

“Ồ chò đã. Tớ vừa mới nhớ ra là mình tuyệt vời đến thế nào. Hôm nay nhớ kiểm tra đằng sau tủ đồ của cậu nhé.”

Tôi đảo mắt. “Biết ngay mà.”

“Và nhớ bảo gã bạn trai của cậu tự đi mà mua thêm thẻ nạp tiền điện thoại nhé.”

“Ừ, được rồi. Tớ phải đi rồi, mẹ cậu mà nhìn thấy hóa đơn điện thoại thì sẽ rống lên mất.”

“Ừ, mà... mẹ tớ cũng nên thân thiện với trái đất như mẹ cậu.”

Tôi cười phá lên. “Yêu cậu, Six. Giữ gìn sức khỏe nhé?”

“Tớ cũng yêu cậu. Mà Sky này?”

“Ơi?”

“Giọng cậu hạnh phúc lắm. Tớ rất vui vì cậu hạnh phúc.”

Tôi mỉm cười, đường dây ngắt. Tôi quay về phòng, và dù có ghét quà cáp đến mấy, tôi vẫn là con người, cũng có thói tò mò như ai. Ngay lập tức, tôi bước đến chỗ tủ đồ nhìn ra sau. Trên sàn nhà là một chiếc hộp được bọc kỹ. Tôi bèn cúi xuống cầm nó lên, đi về phía giường, ngồi xuống mở hộp. Đó là một hộp đầy sô-cô-la Snickers.

Khỉ thật, tôi yêu Six quá.

Thứ Bảy

Ngày 29 Tháng 9 Năm 2012

10:25 Sáng

Tôi đang đứng bên cửa sổ, sốt ruột chờ đợi thì thấy Holder rẽ vào lối đỗ xe.

Sau khi ra khỏi cửa chính và khóa nó lại, tôi quay về phía xe thì bỗng đứng khựng. Cậu ấy không đi một mình. Cửa bên ghế khách bật mở, một cậu con trai bước ra. Khi cậu ta quay người lại, biểu cảm trên mặt tôi mắc kẹt giữa hai trạng thái “OMG!” và “WTF?”. Tôi đang học thích nghi với cách dùng từ này đây.

Breckin giữ cửa xe mở với nụ cười toe toét. “Hy vọng hôm nay cậu không ngại kỳ đà cản mũi. Người bạn thân thứ hai trên thế giới này của cậu đã mời mình đi cùng.”

Tôi đi tới cửa xe, bối rối không tưởng được. Breckin chờ tôi trèo vào trong rồi mới mở cửa ghế sau và chui vào. Tôi nghiêng đầu sang Holder vì cậu ấy đang cười phá lên như thể vừa phát hiện ra mấu chốt của một câu chuyện rất buồn cười. Một câu chuyện chả liên quan gì đến tôi.

“Có ai trong hai người có thể giải thích chuyện quái gì đang xảy ra không?” Tôi nói.

Holder túm lấy tay tôi, đưa lên miệng hôn lên khớp ngón tay. “Mình sẽ để Breckin giải thích. Dù sao cậu ấy nói cũng nhanh hơn.”

Tôi quay ngoắt lại trong lúc Holder bắt đầu lùi xe, nhướn một bên mày với Breckin.

Cậu bạn nhìn tôi với vẻ mặt tội lỗi. “Mình đã ký hiệp ước đồng minh được hai tuần rồi,” cậu ấy ngượng ngùng nói.

Tôi lắc đầu, cố nhét lời thú tội này vào não, rồi nhìn qua nhìn lại giữa hai người họ. “Hai tuần ư? Hai người đã nói chuyện với nhau được hai tuần rồi ư? Mà không có tôi? Sao chẳng ai nói gì với tôi hết vậy?”

“Mình đã bị bắt thề phải giữ bí mật,” Breckin đáp.

“Nhưng mà...”

“Quay lại thắt dây an toàn vào đi,” Holder bảo tôi.

Tôi trừng trừng nhìn cậu ấy. “Tí nữa. Mình đang cố tìm hiểu tại sao cậu lại làm lạnh với Breckin từ tận hai tuần trước, còn với mình thì đến tận hôm nay.”

Cậu ấy liếc tôi, sau đó lại nhìn đường. “Breckin đáng được nhận một lời xin lỗi. Hôm ấy mình cư xử như một thằng tồi mà.”

“Còn mình thì không đúng không?”

Lần này cậu ấy nhìn thẳng vào tôi. “Đúng,” cậu ấy quả quyết nói rồi lại chuyển ánh mắt xuống đường. “Cậu không xứng đáng để nhận xin lỗi bằng lời, Sky ạ. Cậu xứng đáng nhận bằng hành động.”

Tôi nhìn Holder chăm chăm, không biết cậu phải thức đến mấy giờ đêm để nghĩ ra câu trả lời hoàn hảo đó. Cậu ấy liếc nhìn và bỏ tay tôi ra, cù vào đùi tôi. “Đừng ra vẻ nghiêm trọng thế nữa. Bạn trai cùng anh bạn cực kỳ thân của cậu đang đưa cậu đến chợ trời đấy.”

Tôi cười, gạt tay cậu ấy ra. “Làm sao mình có thể vui vẻ được khi đồng minh của mình đã bị mua chuộc cơ chứ? Hôm nay hai cậu có rất nhiều việc phải làm để chuộc tội đấy.”

Breckin tựa cằm vào sau ghế tôi, cúi xuống nhìn tôi. “Mình lại nghĩ mình mới là người phải chịu đựng nhiều nhất trong mớ bòng bong này. Bạn trai cậu đã hủy hoại hai đêm thứ Sáu vừa qua của mình, rên rỉ, than van về việc cậu ta muốn cậu đến thế nào và không muốn làm cậu thất vọng ra sao, vân vân và vân vân. Khó khăn lắm mình mới không phàn nàn với cậu về cậu ta vào mỗi bữa trưa đấy.”

Holder quay ngay lại phía Breckin. “Rồi, bây giờ hai cậu có thể phàn nàn về mình nếu muốn. Đời đã trở lại như xưa.” Cậu ấy lướt ngón tay trên tay tôi và xiết nhẹ. Da tôi râm ran, không biết vì sự động chạm hay vì lời nói của cậu ấy.

“Mình vẫn nghĩ hôm nay mình xứng đáng được đền bù,” tôi nói với hai cậu bạn. “Hai người phải mua cho mình hắt cứ thứ gì mình thích ở khu chợ. Mình không quan tâm giá cả bao nhiêu, to bé nặng nhẹ thế nào.”

“Chơi luôn,” Breckin đáp.

Tôi rên rỉ. “Cậu đã nhiễm kiêu của Holder rồi đấy.”

Breckin cười phá lên, với tay qua ghế để tóm lấy tay tôi kéo về phía mình. “Hắn rồi, vì ngay lúc này mình thực sự muốn ôm ghì lấy cậu ở ghế sau.”

“Nếu cậu nghĩ là tớ sẽ chỉ ôm ghì lấy Sky ở ghế sau thì cậu chưa nhiễm tớ nhiều lắm đâu,” Holder nói. Cậu ấy vỗ vào hông tôi trước khi tôi ngã ra sau với Breckin.

“Không đùa đấy chứ!” Holder nói khi cầm lọ muối tôi vừa đặt vào tay cậu ấy. Chúng tôi đã đi lòng vòng quanh khu chợ hơn nửa tiếng rồi mà tôi vẫn chưa thỏa mãn với kế hoạch của mình. Họ đã mua cho tôi tất cả những thứ tôi muốn. Nhưng tôi phải mua thật nhiều thứ linh tinh nữa mới thấy hả lòng hả dạ được.

Tôi nhìn chiếc lọ trong tay cậu ấy, gật đầu. “Cậu nói đúng. Mình nên lấy nguyên bộ cho hợp.” Rồi nhặt

thêm lọ tiêu đưa cho Holder. Chúng chẳng phải là thứ tôi muốn. Chẳng biết có ai muốn mua chúng không. Ai lại làm hộp tiêu và muối bằng sứ trông giống hình ruột non ruột già thế không biết?

“Mình cá là chúng từng thuộc về một bác sĩ,” Breckin nói trong lúc ngắm nghía cùng tôi. Tôi thò tay vào túi Holder lấy ví của cậu ấy ra, sau đó quay về phía người đàn ông đứng bên kia bàn. “Bao nhiêu ạ?”

Ông ta nhún vai. “Tôi không biết,” ông ta đáp không nhiệt tình cho lắm. “Mỗi cái một đô được không?”

“Một đô cho cả hai thì sao ạ?” Tôi hỏi. Ông ta cầm lấy tờ tiền từ tay tôi rồi gật đầu cho xong chuyện.

“Mặc cả giới gớm,” Holder vừa nói vừa lắc đầu. Lần tới mình ghé qua, những cái này nên có mặt trên bàn ăn nhà cậu.”

“Eo, còn lâu,” tôi đáp. “Ai mà dám nhìn chằm chằm vào ruột khi đang ăn cơ chứ?”

Chúng tôi ghé qua vài gian hàng nữa cho đến khi tới chỗ mẹ Karen và chú Jack ngồi bán. Lúc ba đưa đến nơi, mẹ tôi liếc mắt nhìn cả Breckin lẫn Holder.

“Òa,” tôi giơ tay ra. “Ngạc nhiên chưa!”

Chú Jack nhảy dựng lên, đi vòng qua quầy hàng ôm tôi một cái thật nhanh. Mẹ Karen đi theo chú ấy, mắt vẫn dán vào tôi đầy cảnh giác.

“Thoải mái đi mẹ,” tôi nói sau khi thấy mắt bà nhìn cả Holder lẫn Breckin đầy lo ngại. “Chẳng ai trong họ làm con có thai cuối tuần này đâu.”

Bà bật cười, cuối cùng cũng vòng tay quanh người tôi. “Chúc mừng sinh nhật.” Bà lùi lại. Bản năng làm mẹ của bà xuất hiện muộn mất mười lăm giây. “Đợi đã. Sao con lại ở đây? Mọi chuyện ổn chứ? Con ổn chứ? Nhà có sao không?”

“Mọi thứ ổn cả. Con cũng ổn. Con chán quá nên bảo Holder đi mua sắm với con.”

Holder đang đứng sau tôi, tự giới thiệu mình với Jack. Breckin lách qua người tôi để ôm mẹ Karen. “Cháu là Breckin,” cậu ấy nói. “Cháu đang liên minh cùng con gái cô để chống lại hệ thống trường công cùng đám bộ đờ trong đó.”

“Trước đây thôi,” tôi chỉnh lại, trừng mắt nhìn Breckin. “Trước đây cậu ấy từng hợp tác với con.”

“Cô thích cháu rồi đấy,” mẹ Karen mỉm cười với Breckin. Bà nhìn qua vai tôi để thấy Holder rồi bắt tay cậu ấy. “Holder,” bà lịch sự nói. “Cháu khỏe chứ?”

“Khỏe ạ,” cậu nói, phản ứng có vẻ đề phòng. Tôi nhìn sang, thấy hình như cậu ấy đang cực kỳ bứt rứt. Tôi không biết có phải do lọ muối và tiêu cậu đang cầm không, hay việc gặp mẹ Karen lần này khiến cậu ấy phản ứng khác lạ, khi mà cậu đang hẹn hò với con gái bà. Tôi cố gắng thay đổi không khí bằng

cách quay sang hỏi mẹ Karen xem bà có chiếc túi nào để chúng tôi đựng đồ không. Bà với tay xuống dưới bàn rồi đưa túi cho Holder. Cậu ấy đặt mấy cái lọ vào trong, còn bà nhìn xuống túi rồi lại ngẩng lên nhìn tôi, vẻ dò hỏi.

“Mẹ đừng hỏi,” tôi nói, cầm lấy túi mở ra để Breckin đặt một món khác vào trong. Đó là một bức tranh nhỏ đóng khung gỗ với chữ “Tan chảy” viết bằng mực đen trên giấy trắng. Nó có giá hai mươi lăm xu và hoàn toàn chẳng có nghĩa gì, vậy nên tất nhiên là tôi phải có nó rồi.

Có hai khách hàng đi về phía bàn. Mẹ Karen và chú Jack đi vòng qua quầy để giúp họ. Tôi quay người lại thì thấy Holder đang nhìn họ với ánh mắt khắc nghiệt. Tôi chưa bao giờ thấy cậu có biểu hiện như vậy trước đây, kể từ hôm trong quán ăn trưa đó. Hơi sợ, tôi bèn lại gần vòng tay quanh lưng cậu ấy, cực kỳ mong vẻ mặt đó biến mất.

“Này,” tôi nói để thu hút sự chú ý của cậu ấy vào mình. “Cậu ổn chứ?”

Holder gật đầu, hôn lên trán tôi. “Mình ổn mà,” cậu ấy ôm lấy eo và mỉm cười trấn an tôi. “Cậu đã hứa với mình về vụ bánh funnel⁽¹⁾ đấy,” vừa nói cậu ấy vừa đưa tay lên vuốt má tôi.

Cảm thấy nhẹ nhõm vì cậu vẫn ổn, tôi gật đầu. Tôi không muốn Holder căng thẳng trước mặt mẹ Karen. Tôi không biết liệu mẹ có hiểu được cách sống nhiệt thành ấy như tôi đang bắt đầu hiểu không.

“Bánh funnel ư?” Breckin hỏi. “Các cậu vừa mới nhắc tới bánh funnel phải không?”

Tôi quay người lại thấy vị khách của mẹ Karen đã đi rồi. Mẹ đang đứng yên sau bàn nhìn cánh tay vòng quanh eo tôi. Trông mẹ thật xanh xao. Hôm nay có chuyện quái gì với mọi người và vẻ mặt lạ lùng của họ thế không biết?

“Mẹ ổn chứ ạ?” Tôi hỏi bà. Có phải mẹ chưa bao giờ thấy tôi đi cùng bạn trai đâu chứ. Matt gần như sống ở nhà chúng tôi nguyên một tháng trời tôi hẹn hò cậu ta mà?

Mẹ ngẩng lên nhìn tôi, sau đó liếc nhanh sang Holder. “Mẹ chỉ không nhận ra là hai đứa đang hẹn hò.”

“Vâng. Việc đó,” tôi nói, “đáng ra con nên nói với mẹ, nhưng chúng con mới chỉ bắt đầu hẹn hò cách đây bốn tiếng.”

“Ồ,” bà nói. “Ừm... hai đứa trông đẹp đôi lắm. Mẹ nói chuyện với con một lát được không?” Bà hát đầu về phía sau, ra hiệu muốn nói chuyện riêng. Tôi gỡ tay ra khỏi tay Holder và đi theo bà đến chỗ kín đáo. Bà quay lại, lắc đầu.

“Mẹ không biết mình cảm thấy thế nào về chuyện này,” mẹ tôi nói bằng giọng thì thầm.

“Về chuyện gì cơ ạ? Con mười tám tuổi rồi, con có bạn trai. Đơn giản mà mẹ?”

Bà thở dài. “Mẹ biết, chỉ là... tối nay chuyện gì sẽ xảy ra? Khi mẹ không ở đó? Làm sao mẹ biết cậu ta sẽ không ở lại qua đêm?”

Tôi nhún vai. “Mẹ chỉ cần tin con,” tôi nói, ngay lập tức cảm thấy tội lỗi vì nói dối. Nếu bà biết đêm qua cậu ấy đã ở bên tôi, chắc bây giờ Holder không còn sống sót mà làm bạn trai tôi nữa.

“Như thế thật kỳ lạ, Sky ạ. Chúng ta chưa bao giờ thảo luận về các quy định về con trai khi mẹ không ở nhà.” Trông bà cực kỳ lo lắng, nên tôi gắng làm bà cảm thấy thoải mái hơn.

“Mẹ? Tin con đi. Chúng con mới chỉ chính thức đồng ý hẹn hò nhau được vài tiếng. Không thể có chuyện gì xảy ra giữa hai đứa con mà mẹ phải lo đâu. Đến nửa đêm cậu ấy sẽ về, con hứa.”

Karen lưỡng lự gật đầu. “Mẹ chỉ... Mẹ không biết nữa. Thấy hai đứa đi cùng nhau rồi ôm nhau. Cái cách hai đứa cư xử với nhau nữa. Đó không phải là ánh mắt hai người mới hẹn hò nhìn nhau, Sky ạ. Điều đó khiến mẹ lo lắng, vì biết đâu con đã hẹn hò nó được một thời gian rồi nhưng con giấu mẹ. Mẹ muốn con có thể chia sẻ với mẹ về mọi chuyện.”

Tôi cầm lấy tay bà, xiết nhẹ. “Con biết mà mẹ. Mẹ tin con đi, nếu chúng con không đến đây hôm nay thì ngày mai con cũng sẽ nói với mẹ. Có lẽ con sẽ kể đến khi tai mẹ ê ẩm đấy. Con không giấu mẹ điều gì cả, được không?”

Bà mỉm cười, xiết tay tôi. “Mong là ngày mai con sẽ làm tai mẹ ê ẩm vì kể về thằng bé.”

Thứ Bảy

Ngày 29 Tháng 9 Năm 2012

10:15 Tối

“Sky, dậy đi.”

Tôi nhắc đầu khỏi cánh tay Breckin và chùi nước dãi bên má. Cậu ấy nhìn xuống chiếc áo sơ mi ướt và nhăn nhó.

“Xin lỗi,” tôi cười phá lên. “Lẽ ra cậu không nên gây cảm giác dễ chịu đến vậy.”

Chúng tôi vừa về đến nhà cậu ấy sau tám tiếng đồng hồ lượn lờ xem mấy thứ vớ vẩn. Cuối cùng, Holder và Breckin cũng phải chấp nhận, cả lũ chúng tôi thi nhau xem ai tìm được món đồ vớ vẩn nhất. Tôi nghĩ mình vẫn về nhất với mấy chiếc lọ hình ruột, nhưng Breckin cũng chẳng kém cạnh với bức tranh nhưng vẽ một con chó cười trên lưng một con kỳ lân.

“Đừng quên bức tranh của cậu,” tôi nói khi cậu ấy bước khỏi ô tô. Cậu bạn bèn thò vào túi lấy bức tranh trên sàn xe rồi hôn lên má tôi.

“Hẹn gặp lại cậu vào thứ Hai,” Breckin nói với tôi rồi ngẩng lên nhìn Holder. “Đừng có nghĩ cậu được tranh chỗ của tớ trong tiết đầu chỉ vì cô ấy là bạn gái cậu nhé.”

Holder cười. “Tớ không phải người mang cà phê cho Sky vào mỗi sáng. Tớ nghi ngờ việc nàng sẽ cho tớ chiếm quyền của cậu.”

Breckin đóng cửa lại. Holder chờ đến khi cậu ấy vào nhà mới lái đi. “Cậu ngồi phía sau đây làm gì hả?” Cậu ấy mỉm cười với tôi qua gương chiếu hậu. “Lên đây ngồi đi.”

Tôi lắc đầu, ngồi nguyên tại chỗ. “Mình thích có người lái xe cho hơn.”

Holder đỗ xe, tháo dây an toàn, sau đó quay người lại. “Lên đây nào,” cậu ấy đưa tay nắm lấy cổ tay tôi, kéo lên cho đến khi mặt hai đứa chỉ cách nhau vài phân, rồi đưa tay lên ép hai má tôi lại như thể tôi là một đứa trẻ vậy. Hôn nhanh một cái rồi kêu lên đôi môi đang chu lại của tôi, cậu nói, “Hôm nay mình rất vui. Cậu đúng là lạ thường.”

Tôi nhướn mày, không biết có phải cậu ấy vừa mới khen mình hay không. “Cảm ơn?”

“Mình thích lạ thường mà. Bây giờ thì nhắc mông lên đây với mình trước khi mình trèo xuống và dùng biện pháp mạnh với cậu.” Holder kéo tay tôi lại, thế là tôi trèo lên ghế trước, thắt dây an toàn.

“Giờ bọn mình làm gì? Về nhà cậu à?” Tôi hỏi.

Cậu ấy lắc đầu. “Không. Còn một điểm dừng nữa.”

“Nhà mình ư?”

Cậu ấy lại lắc đầu. “Rồi cậu sẽ biết.”

Chúng tôi lái xe cho tới khi ra đến ngoại ô thành phố. Lúc tôi nhận ra mình đang ở sân bay thì Holder đã đỗ xe lại bên đường. “Bọn mình dừng ở đây,” cậu ấy nói và vẫy tay về phía đường băng trải dài trên khoảng đất rộng bên kia. “Holder, đây là sân bay nhỏ nhất trong vòng bán kính hai trăm dặm. Nếu cậu đang mong ngắm máy bay hạ cánh thì bọn mình phải ở đây trong hai ngày đấy.”

Holder kéo tay tôi dẫn xuống một ngọn đồi nhỏ. “Bọn mình không đến đây để xem máy bay.” Cậu ấy bước tiếp cho đến khi tới chỗ hàng rào ngăn cách sân bay. Lắc lắc để kiểm tra độ vững chắc rồi cậu ấy lại nắm lấy tay tôi. “Cởi giày ra đi, như thế sẽ dễ dàng hơn,” cậu ấy nói. Tôi nhìn hàng rào, rồi lại nhìn cậu ấy.

“Cậu nghĩ là mình sẽ trèo qua cái thứ này ư?”

“Ừ,” cậu ấy nhìn vào nó. “Mình có thể bế cậu lên và ném cậu qua, nhưng như thế sẽ đau hơn một chút đấy.”

“Mình đang mặc váy mà! Cậu có bảo mình là tối nay bọn mình sẽ leo qua hàng rào đâu? Hơn nữa, như thế là phạm pháp.”

Holder lắc đầu rồi đẩy tôi về phía hàng rào. “Khi cha dựng mình quản lý sân bay này thì sẽ không phạm pháp đâu. Và đúng, mình không nói với cậu về chuyện leo hàng rào vì mình sợ cậu sẽ thay cái váy này ra mất.”

Tôi túm lấy hàng rào, đang bắt đầu thử nghiệm thì, thật nhanh, tay cậu ấy đã đặt vào eo tôi và tôi lơ lửng trong không khí, phía bên trên hàng rào.

“Chúa ơi, Holder!” Tôi hét lên, nhảy xuống phía bên kia. “Mình biết, như thế hơi nhanh quá. Mình quên không để ý đến cảm giác.” Cậu ấy leo lên hàng rào, tung chân qua nhảy xuống. “Đi nào,” cậu ấy nói rồi túm lấy tay tôi kéo về phía trước.

Chúng tôi đi tới chỗ đường băng. Tôi dừng lại, chăm chú nhìn chiều dài bất tận của nó. Tôi chưa bao giờ đi máy bay, chỉ cần nghĩ đến điều đó thôi cũng đã đủ khiếp vía rồi. Nhất là khi nhìn thấy có một cái hồ to tướng ở đầu kia đường băng.

“Đã có chiếc máy bay nào đáp xuống cái hồ đấy chưa?”

“Mới có một cái thôi,” cậu ấy nói rồi kéo tôi đi cùng. “Nhưng đó là một chiếc Cessna nhỏ, phi công bị bỏng. Ông ta không sao, còn chiếc máy bay vẫn đang ở dưới đáy hồ.” Cậu ấy hạ người xuống đường băng, kéo tôi xuống theo.

“Bọn mình đang làm gì thế?” Tôi hỏi, chỉnh lại váy và cởi giày ra. “Suyt,” Holder nói. “Nằm xuống và nhìn lên đi.”

Tôi ngẩng lên nhìn, rồi bỗng hít một hơi thật sâu. Trải ra trước mắt tôi, ở khắp các hướng là một tấm màn sao sáng hơn bao giờ hết.

“Oa,” tôi thì thào. “Trên sân sau nhà mình trông chúng không giống thế này.”

“Mình biết. Thế nên mình mới đưa cậu đến đây.” Cậu ấy vờ xuống vòng ngón tay út vào ngón tay út của tôi.

Chúng tôi lặng lẽ ngồi bên nhau một lúc lâu, một sự im lặng yên bình. Thỉnh thoảng Holder nhắc ngón út lên lướt qua cạnh bàn tay tôi, nhưng chỉ dừng lại ở đó. Chúng tôi ngồi bên nhau. Váy tôi đang mặc có khá nhiều khoảng hở, nhưng cậu ấy thậm chí không hề cố gắng hôn tôi. Rõ ràng Holder không đưa tôi đến đây, giữa nơi đồng không mông quạnh này để vuốt ve này nọ. Cậu ấy đưa tôi đến đây để cùng trải nghiệm điều tuyệt vời này. Một thứ khác mà cậu ấy say mê.

Có quá nhiều điều ở Holder khiến tôi ngạc nhiên, nhất là trong vòng hai mươi tư giờ qua. Tôi vẫn chưa hiểu điều gì khiến cậu ấy khó chịu đến thế trong quán ăn hôm đó, nhưng cậu ấy dường như chắc chắn biết rõ điều đó là gì và nó sẽ không bao giờ xảy ra lần thứ hai. Ngay bây giờ, tất cả những gì tôi có thể làm là chấp nhận lời nói của cậu ấy. Tôi chỉ có thể đem niềm tin của mình đặt lại vào tay cậu ấy. Tôi chỉ hy vọng cậu ấy biết đó là tất cả niềm tin còn lại trong tôi. Nếu cậu ấy làm tôi tổn thương như thế lần nữa, đó sẽ là lần cuối cùng cậu ấy có thể làm tôi tổn thương.

Tôi nghiêng đầu ngắm Holder trong lúc cậu chăm chú nhìn bầu trời. Lông mày nhíu lại, rõ ràng cậu ấy đang nghĩ ngợi điều gì đó. Có vẻ như lúc nào cậu cũng suy nghĩ về điều gì đó. Tôi tò mò không biết có bao giờ mình khám phá ra điều đó không. Còn quá nhiều điều tôi muốn biết về quá khứ, về em gái và gia đình cậu ấy. Nhưng khi cậu ấy đang suy tư, nếu tôi hỏi dồn, tôi sẽ lôi cậu ấy ra khỏi dòng suy nghĩ đang chìm đắm mất. Tôi không muốn làm thế. Tôi biết đích xác cậu ấy đang ở đâu, cậu ấy đang làm gì, khi nhìn trân trân vào khoảng vũ trụ mông lung chẳng khác gì mình thế này. Tôi biết, vì tôi cũng làm y như thế khi nhìn chằm chằm lên những ngôi sao trên trần nhà tôi.

Nhìn Holder một lúc lâu, tôi lại hướng ánh mắt lên trời rồi bắt đầu lẩn trốn những suy nghĩ của chính mình. Bỗng cậu ấy phá vỡ sự im lặng bằng một câu hỏi không đâu.

“Bấy lâu nay cậu sống vui vẻ chứ?” Giọng cậu ấy thật lặng lẽ. Tôi cân nhắc câu hỏi đó, nhưng chủ yếu vì muốn biết tại sao cậu ấy lại hỏi thế. Cậu ấy suy nghĩ đến cuộc sống của tôi hay của chính mình nhỉ?

“Ừ,” tôi thành thật đáp. “Mình sống vui vẻ.”

Cậu ấy thở dài thật mạnh, rồi nắm chặt lấy tay tôi. “Tốt rồi.”

Chẳng ai nói thêm câu nào. Nửa tiếng sau, Holder nói cậu ấy đã sẵn sàng ra về.

Chúng tôi dừng lại trước cửa nhà tôi. Còn vài phút nữa là tới nửa đêm. Hai đứa ra khỏi xe, Holder túm lấy mấy túi đựng đồ linh tinh của tôi rồi theo tôi đến cửa chính. Đứng ở bậc cửa, cậu ấy đặt đồ xuống. “Minh không vào trong đâu,” cậu ấy nói rồi nhét tay vào túi.

“Sao không? Cậu là ma cà rồng hay sao mà cần cho phép mới được vào nhà?”

Cậu ấy mỉm cười. “Minh chỉ nghĩ là mình không nên ở lại.”

Tôi đi đến chỗ Holder, vòng tay quanh người cậu ấy rồi hôn lên cằm. “Sao lại không? Cậu mệt hả? Bọn mình có thể nằm xuống, mình biết đêm qua cậu gần như không ngủ.” Tôi thực sự không muốn cậu ấy về tí nào. Đêm qua trong vòng tay cậu ấy, tôi chưa bao giờ ngủ ngon đến thế.

Holder đáp lại vòng tay tôi bằng cách ôm lấy vai tôi, kéo tôi vào ngực. “Minh không ở được,” cậu ấy nói. “Có nhiều lý do lắm. Ví như mẹ mình sẽ hỏi cung mình về việc đã đi đâu từ đêm qua. Ví như cậu đã hứa với mẹ cậu là mình sẽ về trước nửa đêm. Ví như trong suốt thời gian cậu đi lại ngày hôm nay, mình không thể ngừng nghĩ xem có gì bên dưới lớp váy này.”

Cậu ấy đưa tay lên mặt tôi và nhìn chằm chằm vào môi tôi. Mí mắt khép hờ, giọng cậu ấy chuyển thành tiếng thì thầm. “Còn chưa kể đến đôi môi này nữa,” cậu ấy nói. “Cậu không biết việc cố gắng nghe từng từ cậu nói hôm nay khó khăn đến thế nào đâu, khi mà tất cả những gì mình nghĩ được là môi cậu mềm đến thế nào. Chúng có mùi vị tuyệt vời như thế nào. Chúng vừa khít với môi mình ra sao.” Holder cúi xuống hôn tôi thật nhẹ, sau đó lùi ra ngay khi tôi bắt đầu tan chảy vào cậu ấy. “Và cả chiếc váy này nữa,” cậu ấy vừa nói vừa lướt tay xuống dưới lưng tôi, nhẹ nhàng lướt qua hông xuống đến đùi. Tôi rùng mình dưới những ngón tay ấy. “Chiếc váy này là lý do chính khiến mình sẽ không bước sâu hơn vào ngôi nhà này.”

Trước cách cơ thể tôi phản ứng lại với Holder, tôi nhanh chóng đồng ý với quyết định ra về của cậu ấy. Dù thích được ở bên và hôn cậu ấy, tôi biết trước mình sẽ không kiềm chế được, mà có lẽ tôi chưa sẵn sàng để trải nghiệm lần đầu tiên kia.

Tôi thở dài, nhưng cảm giác như đang rên rỉ. Dù đồng ý với quyết định của cậu ấy, cơ thể tôi vẫn đang điên lên vì tôi không van nài cậu ấy ở lại. Thật kỳ lạ, mới ở bên cậu ấy một ngày hôm nay thôi mà tôi đã mong muốn được bên cậu ấy thường xuyên rồi.

“Như thế này có bình thường không?” Tôi ngẩng lên nhìn vào mắt cậu ấy, lúc này chúng ẩn chứa nhiều khao khát hơn bao giờ hết. Tôi biết tại sao Holder phải về, bởi vì rõ ràng cậu ấy cũng muốn trải nghiệm lần đầu tiên này.

“Cái gì bình thường cơ?”

Tôi vùi đầu vào ngực cậu ấy để tránh không phải nhìn vào mắt cậu khi nói. Thỉnh thoảng tôi nói những điều đáng xấu hổ, nhưng dù gì vẫn phải nói ra. “Cách bọn mình cảm nhận về nhau ấy? Bọn mình chưa quen nhau được bao lâu. Đa phần thời gian là tránh mặt nhau. Nhưng mình không biết nữa, mọi chuyện với cậu rất khác. Mình cho rằng khi mọi người hẹn hò, những tháng đầu tiên là dành để xây dựng mối liên hệ.” Tôi ngẩng đầu lên nhìn Holder. “Mình cảm thấy có mối liên hệ nào đó với cậu ngay từ lần đầu tiên chúng ta gặp mặt. Mọi thứ giữa bọn mình thật tự nhiên. Cảm giác như bọn mình đã ở đó và

bây giờ bọn mình đang cố quay lại ấy. Như kiểu bọn mình đang cố làm quen lại với nhau bằng cách đi chậm lại ấy. Như thế có phải là kỳ lạ không?”

Holder vén tóc ra khỏi mặt tôi và cúi xuống nhìn tôi với ánh mắt hoàn toàn khác. Sự khao khát, mê mẩn bị thay thế bởi nỗi đau đớn, điều đó khiến tim tôi chùng xuống.

“Dù là gì đi chăng nữa, mình cũng không muốn phân tích nó. Mình cũng không muốn cậu phân tích nó, được không? Hãy cứ biết ơn vì cuối cùng mình đã tìm được cậu đi.”

Tôi cười trước câu nói cuối cùng của cậu ấy. “Cậu nói cứ như thể cậu đã tìm mình rất lâu vậy.”

Holder nhíu mày ôm lấy đầu tôi, nâng mặt tôi ngẩng lên. “Mình đã đi tìm cậu trong suốt cuộc đời mình.” Về mặt cậu rất cương nghị và quả quyết, cậu ấy áp miệng của chúng tôi lại với nhau ngay khi cậu nói đó kết thúc. Cậu ấy hôn tôi mạnh mẽ, thiết tha hơn tất cả những lần chúng tôi hôn nhau ngày hôm nay. Tôi định kéo Holder vào nhà cùng mình, nhưng cậu ấy lùi lại ngay khi tay tôi nắm chặt tóc cậu.

“Mình sống vì cậu.” Cậu ấy nói rồi ép mình bước ra khỏi bậc cầu thang. “Gặp lại cậu vào thứ Hai nhé.”

“Mình cũng sống vì cậu.”

Tôi không hỏi vì sao ngày mai không được gặp cậu, vì tôi nghĩ chúng tôi cần thời gian để hiểu hết những việc xảy ra trong vòng hai mươi bốn tiếng qua. Điều đó cũng tốt cho mẹ Karen nữa, vì tôi thực sự cần nói chuyện với bà về tình yêu mới của mình. À, cuộc sống mới của mình thì đúng hơn.

Thứ Hai

Ngày 22 Tháng 10 Năm 2012

12:05 Trưa

Đã gần một tháng tính từ hôm Holder cùng tôi chính thức trở thành một cặp. Cho đến bây giờ, tôi vẫn chưa thấy có điểm nào bất thường ở cậu khiến tôi phát điên cả. Nếu có thì chỉ là những thói quen nhỏ khiến tôi càng ngày càng say đắm cậu ấy hơn. Như cách Holder nhìn tôi chăm chăm như thể đang nghiên cứu tôi, rồi vắn quai hàm mỗi lần tức giận, hay cách cậu ấy liếm môi mỗi khi cười. Chúng thực sự khá quyến rũ. Còn chưa nói đến chiếc lúm đồng tiền nữa.

May mắn là tôi vẫn có phiên bản Holder y như cái đêm cậu trèo qua cửa sổ vào giường tôi. Kể từ hôm đó, tôi vẫn chưa thấy Holder nào cáu bẳn hay buồn bực. Thực ra, càng ở bên nhau, chúng tôi càng đồng điệu với nhau. Tôi cảm thấy như thể mình đọc được suy nghĩ của cậu ấy, cũng như cậu ấy đọc được suy nghĩ của tôi vậy.

Khi mẹ Karen ở nhà vào cuối tuần, chúng tôi không có nhiều thời gian riêng tư bên nhau. Đa phần chúng tôi ở bên nhau tại trường hoặc hò hẹn cuối tuần ở bên ngoài. Vì một số lý do nào đó, Holder cảm thấy không đúng đắn khi vào phòng ngủ của tôi lúc mẹ Karen ở nhà và luôn viện cớ khi tôi đề nghị đến nhà cậu ấy. Vì vậy, thay vào đó, chúng tôi đi xem phim rất nhiều. Chúng tôi cũng đi chơi cùng Breckin và bạn trai mới của cậu ấy, Max.

Holder và tôi rất hạnh phúc khi bên nhau, nhưng chúng tôi lại chẳng vui vẻ được gì nhiều. Cả hai đứa tôi đều bắt đầu thấy hơi buồn bực vì không có chỗ nào tử tế để âu yếm một chút. Xe cậu ấy thì quá nhỏ, dù chúng tôi vẫn cố xoay sở được. Hình như hai đứa đều đang đếm ngược thời gian cho đến khi mẹ Karen đi khỏi thành phố vào cuối tuần sau.

Tôi ngồi xuống bàn cùng Breckin và Max, chờ Holder mang khay đồ ăn của hai đứa đến. Max và Breckin gặp nhau ở một triển lãm tranh địa phương cách đây hai tuần, cả hai còn không nhận ra họ học cùng trường. Tôi mừng cho Breckin vì tôi bắt đầu cảm thấy cậu ấy ngại chuyện làm kỳ đà cản mũi, dù sự thật chẳng phải như thế. Tôi thích có cậu ấy đi cùng, nhưng nếu cậu ấy có bạn trai thì mọi chuyện sẽ đơn giản và vui hơn rất nhiều.

“Thứ Bảy này cậu và Holder có bận không?” Max hỏi khi tôi ngồi xuống. “Chắc là không. Chuyện gì thế?”

“Hôm đó có triển lãm tranh ở trung tâm thành phố, một tác phẩm của tớ được trưng bày ở đó. Tớ muốn các cậu đến.”

“Nghe hay đấy,” Holder ngồi xuống cạnh tôi. “Cậu trưng bày bức nào thế?” Max nhún vai. “Tớ vẫn

chưa biết. Tớ đang băn khoăn giữa hai bức.”

Breckin đảo mắt. “Cậu biết cần phải chọn bức nào và nó không nằm trong hai bức đó.”

Max đưa mắt sang Breckin. “Bọn mình sống ở Đông Texas. Tớ không nghĩ là tranh về chủ đề đồng tính được chấp nhận rộng rãi ở đây.”

Holder nhìn họ, hết người này đến người kia. “Ai thèm quan tâm xem những người quanh đây nghĩ cái quái gì cơ chứ?”

Max ngưng cười và cầm đĩa lên. “Bố mẹ tớ,” cậu ta nói.

“Bố mẹ biết cậu đồng tính chứ?” Tôi hỏi.

Cậu ta gật đầu. “Ừ. Dù khá hiểu và thông cảm, nhưng họ vẫn hy vọng không bạn bè nào ở nhà thờ biết được chuyện đó. Họ không muốn bị thương hại vì có một đứa con bị đày xuống địa ngục.”

Tôi lắc đầu. “Nếu Chúa đày cậu xuống Địa ngục chỉ vì cậu yêu một ai đó thì mình không bao giờ muốn tôn thờ Người nữa.”

Breckin bật cười. “Mình cá dưới Địa ngục có bánh funnel.”

“Mấy giờ ngày thứ Bảy thế?” Holder hỏi. “Chúng mình sẽ đến đó, nhưng tối hôm ấy mình và Sky có kế hoạch rồi.”

“Chín giờ sẽ kết thúc,” Breckin nói.

Tôi liếc nhìn Holder. “Chúng mình có kế hoạch? Chúng mình sẽ làm gì vậy?”

Cậu toét miệng cười, vòng tay qua vai tôi, thì thầm vào tai. “Tối thứ Bảy mẹ mình sẽ đi vắng. Mình muốn cho cậu xem phòng ngủ của mình.” Cánh tay tôi ớn lạnh, bất chợt trong đầu tôi xuất hiện những cảnh hoàn toàn không thích hợp tí nào với một quán ăn nhanh trong trường phổ thông. “Mình không muốn biết cậu ta nói điều gì mà khiến cậu đỏ mặt đến vậy đâu,” Breckin cười âm lên.

Holder rút tay lại, đặt lên đùi tôi. Tôi cắn một miếng bánh rồi ngẩng đầu nhìn Max. “Quy định trang phục của buổi triển lãm thứ Bảy thế nào? Mình có một chiếc váy định mặc tối hôm ấy, nhưng nó không được trang trọng cho lắm.” Holder bóp mạnh tay, tôi cười phấn khởi khi biết chính xác mình vừa khiến cậu nghĩ đến điều gì.

Max đang định trả lời thì một thằng đang ngồi ở bàn phía sau nói gì đó với Holder mà tôi không kịp chú ý. Không biết thằng đó nói gì mà Holder lập tức quay hẳn đầu lại đối diện với nó. “Mày nhắc lại được không?” Holder nói, nhìn thẳng vào nó.

Tôi không quay lại. Tôi thậm chí không muốn biết đó là ai mà có thể khiến Holder thất thường trở lại trong vòng chưa đầy hai giây.

“Có lẽ tao cần nói rõ hơn,” gã kia lớn tiếng. “Tao nói khi mày không thể đánh bọn nó chết hẳn, thì tốt hơn là mày nhập hội luôn với chúng nó, nhĩ.”

Holder không cử động ngay, rất may là như vậy. Điều đó khiến tôi có đủ thời gian ôm lấy mặt cậu, kéo sự tập trung về phía mình. “Holder,” tôi nói kiên quyết. “Mặc kệ nó. Đi mà.”

“Ừ, kệ đi,” Breckin nói. “Nó chỉ đang chọc tức cậu thôi. Minh và Max lúc nào chả gặp phải chuyện thế này, chúng mình quen rồi.”

Holder nghiêng quai hàm, mũi phập phồng thờ. Ánh mắt dần dịu xuống, cậu cầm tay tôi rồi từ từ quay lưng lại, không nhìn thẳng kia thêm lần nào. “Minh ổn,” cậu nói, thuyết phục chính mình nhiều hơn là thuyết phục chúng tôi. “Minh ổn.”

Ngay khi Holder vừa quay mặt lại, tiếng cười ở bàn phía sau rộn khắp phòng ăn. Vai Holder căng ra, tôi bèn đặt một bàn tay lên đùi cậu, siết mạnh, buộc cậu giữ bình tĩnh.

“Tốt thôi,” thằng kia lại tiếp tục nói vọng lên từ phía sau. “Cứ để con hoang đằng ấy ngăn không cho mày bảo vệ lũ bạn mới của mình. Chắc chúng chẳng có ý nghĩa nhiều với mày như Lesslie trước đây nhĩ, nếu không cả người tao đã bị hủy hoại ngang ngửa với thằng Jake năm ngoái khi mày ‘giã’ nó một trận như đòn rồi.”

Phải gắng hết sức tôi mới không nhảy chồm lên mà tự mình đá vào đít thằng đó, vì vậy tôi biết Holder hoàn toàn không còn kiềm chế được nữa. Cậu bắt đầu quay người, khuôn mặt không chút cảm xúc. Chưa bao giờ tôi thấy cậu cứng rắn đến thế - trông thật đáng sợ. Một chuyện kinh khủng sắp xảy ra, tôi không biết phải ngăn nó lại thế nào. Trước khi cậu ấy có thể nhảy qua bàn thui cho thằng kia một cú, tôi đã làm một điều mà chính tôi cũng phải sững sờ. Tôi dùng hết sức tát vào mặt Holder. Cậu lập tức đưa tay lên má, vô cùng sững sờ nhìn tôi. Nhưng cậu ấy đang nhìn tôi, một điều rất may.

“Ra hành lang,” tôi tỏ ra kiên quyết ngay khi Holder đã chú ý đến mình. Tôi đẩy cậu đứng dậy khỏi ghế, vẫn để hai tay trên lưng cậu mà đẩy cho đến khi cậu ấy tiến về phía cửa. Khi chúng tôi vừa bước ra ngoài, cậu tung nắm đấm lên chiếc tủ đồ gần nhất khiến tôi há hốc. Sức mạnh của cú đấm làm lõm cả một mảng lớn trên mặt tủ. Tôi thở phào vì thằng trong quán kia không phải hứng chịu cú đấm này.

Holder đang giận sôi lên. Mặt cậu đỏ bừng, tôi chưa bao giờ thấy cậu ấy tức giận đến thế. Cậu bắt đầu rảo bước trong hành lang rồi dừng lại nhìn chằm chằm lên cánh cửa quán ăn. Không dám chắc cậu ấy sẽ không quay lại chỗ bọn chúng, vì vậy tôi quyết định đẩy cậu đi tiếp.

“Ra xe thôi.” Tôi đẩy Holder về phía lối ra. Cậu ấy cứ để mặc tôi làm như vậy. Suốt quãng đường ra xe, cậu bực bội chẳng nói gì. Cậu ngồi vào ghế lái, còn tôi chui vào ghế bên. Cả hai cùng đóng sầm cửa xe lại. Tôi không biết liệu cậu ấy có còn định lao vào trường và làm cho xong cuộc đánh lộn đang manh nha không, nhưng tôi sẽ làm tất cả những gì có thể để giữ cậu ấy tránh xa khỏi chỗ đó cho đến khi cơn giận qua đi.

Những gì xảy ra sau đó không hề nằm trong mong đợi của tôi Holder vươn người khỏi ghế, kéo tôi ôm ghì vào người và bắt đầu rung lên dữ dội. Vai run lên, cậu ôm chặt lấy tôi, vùi đầu vào cổ tôi.

Cậu ấy đang khóc. Tôi vòng tay quanh Holder, để cậu ôm lấy mình trong khi giải phóng tất cả âm ức đang dồn nén. Cậu kéo tôi vào lòng, ôm chặt lấy. Tôi xoay hai chân sang hai bên người cậu ấy, rồi khẽ hôn thật lâu đầu cậu ấy, hết lần này đến lần khác. Cậu ấy gần như im lặng, chỉ có thứ âm thanh rất nhỏ bị bóp nghẹt trên vai tôi. Tôi không biết chuyện gì khiến cậu ấy suy sụp, nhưng chắc chắn đó là điều đau buồn nhất tôi từng thấy. Tôi vẫn hôn lên đầu cậu ấy, hai tay xoa xoa lưng cậu. Vài phút trôi qua cho đến khi cuối cùng cậu ấy cũng thôi thỏn thức nhưng vẫn lặng lẽ ôm chặt lấy tôi.

“Cậu muốn nói gì về nó không?” Tôi vuốt tóc cậu ấy, thì thầm rồi lùi lại. Holder ngả đầu lên thành ghế nhìn tôi, đôi mắt đỏ hoe chất chứa bao đau đớn, tôi phải hôn lên chúng. Khẽ hôn lên từng bờ mi, tôi lùi lại đợi cậu lên tiếng.

“Minh đã nói dối,” Holder nói. Lời nói như nhát dao đâm vào tim tôi, tôi sợ phải nghe những điều sắp tới. “Minh đã nói với cậu mình sẽ làm lại điều đó. Minh đã nói nếu có cơ hội mình sẽ lại tấn cho Jake một trận.” Cậu áp hai bàn tay lên má tôi, nhìn tôi đầy tuyệt vọng. “Nhưng mình sẽ không làm thế. Hắn không đáng phải chịu những gì mình đã làm, Sky ạ. Còn thằng vừa rồi? Nó là em trai Jake. Nó ghét mình vì những gì mình đã làm, nó có quyền ghét mình. Nó có quyền nói bất cứ điều gì nó muốn nói, vì mình đáng bị như vậy. Mình đáng bị như vậy. Đó là lý do duy nhất khiến mình không muốn quay lại ngôi trường này, vì mình biết bất cứ ai nói điều gì về mình ở đây thì mình cũng đáng phải nhận cả. Nhưng mình không thể để nó nói về cậu và Breckin như thế. Nó có thể nói bất cứ điều gì về mình và Les vì chúng mình đáng bị như vậy, nhưng cậu thì không.” Mắt lại nhòe đi, trông cậu ấy vô cùng đau đớn khi hai tay vẫn ôm lấy mặt tôi.

“Không sao mà, Holder. Cậu không phải bảo vệ mọi người. Cậu cũng không đáng bị như vậy. Lẽ ra năm ngoái Jake không nên nói về em gái cậu như vậy và em trai nó cũng không nên nói thế hôm nay.

Holder lắc đầu phản đối. “Jake đã đúng. Minh biết lẽ ra nó không nên nói thế, lẽ ra mình không nên chạm một ngón tay vào nó, nhưng nó đã đúng. Những gì Les làm chẳng có gì là can đảm, cao thượng, hay dũng cảm gì hết. Thực ra, những gì em mình làm là ích kỷ. Less thậm chí còn không cố gắng để chịu đựng điều đó. Em ấy đã không nghĩ đến mình, không nghĩ đến bố mẹ. Less chỉ nghĩ đến bản thân mà chẳng mảy may quan tâm đến những người còn lại trong nhà. Minh ghét em vì điều này. Minh cực kỳ ghét Less và cảm thấy mệt mỏi vì chuyện này rồi, Sky ạ. Bởi chuyện đó khiến mình suy sụp, biến mình thành con người hiện tại mà mình không hề mong muốn. Nhưng có lẽ Less cũng không đáng bị ghét như vậy. Những gì em ấy làm có phần lỗi của mình. Lẽ ra mình nên giúp em, nhưng mình đã không làm thế. Minh đã không biết. Minh yêu thương em hơn bất cứ ai nhưng lại không hề hay biết em cảm thấy buồn chán đến thế nào.”

Tôi đưa ngón tay cái gạt nước mắt cho Holder, làm một việc duy nhất tôi có thể nghĩ ra trong lúc không biết phải nói gì. Tôi hôn cậu ấy. Tôi hôn thật mãnh liệt, cố gắng xua đi nỗi đau của cậu ấy theo cách duy nhất mình có thể làm. Chưa bao giờ tôi thấy bế tắc đến thế, vì vậy tôi không cố gắng để hiểu tận cùng cảm xúc của cậu ấy lúc này. Holder luồn tay qua tóc tôi và cũng hôn tôi thật mạnh, gần như đau đớn. Chúng tôi hôn nhau cho đến khi sự căng thẳng trong Holder từ từ lắng xuống.

Tôi rời ra và nhìn thẳng vào mắt cậu ấy. “Holder, cậu hoàn toàn có quyền ghét Les vì những gì bạn ấy đã làm. Cậu cũng hoàn toàn có quyền tiếp tục yêu thương bạn ấy bất chấp chuyện đã xảy ra. Thứ duy nhất cậu không có quyền là tiếp tục đổ lỗi cho chính mình. Cậu sẽ không bao giờ hiểu tại sao bạn ấy

làm thế, vì vậy cậu cần phải thôi dằn vặt mình khi không có tất cả các câu trả lời. Les đã lựa chọn điều mà bạn ấy nghĩ là tốt nhất cho bạn ấy, dù lựa chọn đó là sai. Nhưng cậu phải nhớ... bạn ấy đã chọn thế. Không phải cậu. Và cậu không thể đổ lỗi cho bản thân vì không biết những gì bạn ấy đã không nói cho cậu biết.” Tôi hôn lên trán Holder rồi lại đưa mắt nhìn. “Cậu phải dừng lại. Cậu có thể tiếp tục ghét và yêu, thậm chí đau đớn, nhưng cậu phải thôi đổ lỗi. Đổ lỗi là điều đang khiến cậu suy sụp đấy.”

Holder nhắm mắt lại rồi kéo đầu tôi ngã xuống một bên vai, trút ra một hơi run rẩy. Tôi có thể cảm thấy cậu ấy đang gập đầu, mọi cử động dần bình tĩnh lại. Cậu hôn lên đầu tôi. Chúng tôi cứ thế lặng lẽ ôm lấy nhau. Bất cứ sợi dây kết nối nào mà chúng tôi nghĩ mình có trước đó... đều không thể so sánh được với giây phút này. Dù có chuyện gì xảy ra trong cuộc đời, giây phút này cũng đã hoà quyện từng mảnh linh hồn hai đứa vào nhau. Chúng tôi sẽ luôn như vậy. Thật dễ chịu khi biết được điều đó.

Holder nhìn tôi, nhướn một bên mày. “Sao cậu lại tát mình?”

Tôi bật cười rồi hôn lên bên má mà mình đã tát. Mấy dấu tay bây giờ gần như không thấy nữa, nhưng vẫn còn ở đó. “Mình xin lỗi. Mình cần đưa cậu ra khỏi đó và mình không nghĩ ra được cách nào khác”

Cậu ấy mỉm cười. “Hiệu quả đấy chứ. Mình không biết liệu còn ai có thể nói hay làm được gì để đưa mình ra khỏi đó. Cảm ơn cậu đã biết chính xác phải đối phó với mình như thế nào, vì đôi khi chính mình còn không biết đối phó với bản thân ra sao nữa.”

Tôi khẽ hôn cậu. “Tin mình đi. Mình không biết đối phó với cậu đâu, Holder. Chỉ là ứng biến thôi.”

Thứ Sáu

Ngày 26 Tháng 10 Năm 2012

3:40 Chiều

“Cậu nghĩ mấy giờ cậu sẽ về?” Tôi hỏi. Holder vòng tay ôm lấy tôi, hai đứa đứng tựa vào xe của tôi. Chúng tôi đã không thể dành nhiều thời gian bên nhau từ buổi trưa trong xe hôm thứ Hai ấy. Ông Chúa, thằng cổ gây sự với Holder đã không nói thêm gì hết. So với khởi đầu đầy kịch tính thì đây là một tuần khá yên bình.

“Chúng mình sẽ về khá muộn đấy. Các bữa tiệc Halloween thường kéo dài vài tiếng. Nhưng mai hai đứa mình sẽ gặp lại nhau. Minh sẽ đón cậu đi ăn trưa nếu cậu muốn, bọn mình sẽ ở bên nhau cả ngày cho đến giờ triển lãm tại phòng tranh.”

Tôi lắc đầu. “Không được. Mai là sinh nhật chú Jack, mẹ con mình sẽ đưa chú ấy đi ăn trưa vì tối mai chú phải đi làm. Hãy đến đón mình lúc sáu giờ.”

“Vâng, thưa quý cô,” Holder nói. Cậu hôn tôi rồi mở cửa để tôi vào trong xe. Tôi vẫy tay chào trong lúc cậu ấy bước đi rồi lấy điện thoại từ trong ba lô ra. Có một tin nhắn của Six. Tôi cảm thấy rất vui. Lâu nay tôi không nhận được những tin nhắn thường nhật đúng như lời con bé đã hứa. Tôi không nghĩ mình sẽ nhớ chúng, nhưng vì cứ vài ba ngày mới nhận được một tin nên tôi cũng hơi khó chịu.

Nói với bạn trai cậu là tớ cảm ơn vì cuối cùng cậu ta cũng đã nạp thêm tiền vào điện thoại nhé. Mà cậu đã quan hệ với anh chàng ấy chưa hả? Nhớ cậu nhiều.

Tôi bật cười trước sự thẳng thắn vô tư của con bạn và nhắn tin trả lời.

Chưa, chúng mình chưa quan hệ với nhau. Nhưng chúng mình đã làm hầu hết mọi thứ khác, nên chắc cậu ấy sẽ sớm hết kiên nhẫn thôi. Hỏi lại mình sau tối mai, có thể mình sẽ có câu trả lời khác đấy. Nhớ cậu nhiều hơn.

Tôi bấm phím gửi và chăm chú nhìn vào điện thoại. Tôi thực sự chưa nghĩ đến việc mình đã sẵn sàng hay chưa cho lần đầu tiên ấy, nhưng có lẽ tôi vừa thừa nhận với bản thân rằng mình đã sẵn sàng. Không biết liệu việc Holder mời tôi đến nhà có phải cách để cậu ấy tìm ra xem tôi đã sẵn sàng chưa hay không.

Tôi cài số lùi, điện thoại lại vang lên. Tôi cầm lên, đó là tin nhắn của Holder. Đừng đi. Mình đang trở lại xe cậu.

Tôi cho xe trở lại bãi đậu và cuộn cửa kính xuống, vừa lúc cậu ấy lại gần. “Này,” cậu ấy nói trong khi tựa mình vào ô cửa kính. Cậu tránh ánh mắt tôi, nhìn quanh chiếc xe đầy lo lắng. Tôi ghét ánh mắt khó chịu này, nó luôn có nghĩa là cậu ấy sắp nói điều gì đó mà có thể tôi không muốn nghe.

“Ừm... ” Holder lại đưa mắt nhìn tôi, mặt trời chiếu thẳng vào cậu làm mọi đường nét hoàn hảo trên khuôn mặt cậu trở nên rạng rỡ. Đôi mắt bừng sáng nhìn vào mắt tôi như thể không bao giờ muốn nhìn đi đâu nữa. “Cậu... ừm... cậu vừa gửi cho mình một tin nhắn mà mình chắc là cậu định gửi cho Six.”

Ồi Chúa ơi, không. Lập tức tôi chộp lấy điện thoại kiểm tra xem cậu ấy có nói thật không. Xui thay, đúng là như vậy. Quảng điện thoại xuống ghế khách, tôi ôm lấy vô lăng, vùi mặt xuống hai khuỷu tay. “Chúa ơi,” Tôi rên rỉ.

“Nhìn mình này, Sky,” Holder nói. Tôi lờ đi, đợi chờ một cái lỗ thần kỳ xuất hiện hút tôi thoát khỏi tất cả những tình huống đáng xấu hổ mà chính tôi tự đẩy mình vào. Bàn tay cậu chạm lên má tôi, kéo mặt tôi quay về phía cậu. Cậu ấy nhìn tôi, ánh mắt đầy chân thành.

“Dù đó là tối mai hay năm sau, mình có thể hứa với cậu đó sẽ là buổi tối tuyệt vời nhất trong cuộc đời mình. Cậu hãy chắc chắn sẽ đưa ra quyết định đó vì bản thân chứ không phải vì ai khác, được chứ? Mình luôn khao khát có được cậu, nhưng mình sẽ không làm thế đến khi cậu hoàn toàn chắc cậu cũng mong muốn có được mình như vậy. Ngay lúc này cậu đừng nói gì hết. Mình sẽ quay về xe và chúng ta có thể giả bộ như chưa từng có cuộc nói chuyện này. Nếu không cậu sẽ không bao giờ hết đồ mặt.” Tựa mình vào ô cửa, Holder hôn tôi vội vã. “Cậu vô cùng dễ thương, cậu biết không? Nhưng cậu thực sự cần phải học cách sử dụng điện thoại đấy.” Cậu ấy nháy mắt rồi bước đi. Tôi tựa đầu lên lưng ghế và rửa thẳm chính mình.

Tôi ghét đồ công nghệ.

Toàn bộ thời gian còn lại của buổi tối hôm đó, tôi gắng hết sức tổng cái tin nhắn đáng hổ thẹn ấy ra khỏi đầu. Tôi giúp mẹ Karen gói ghém mọi thứ cho phiên chợ trời ngày mai rồi cuối cùng leo lên giường với chiếc máy đọc sách. Tôi vừa bật nó thì điện thoại sáng lên trên bàn.

Mình đang đi bộ đến nhà cậu đấy. Dù đã muộn và mẹ cậu đang ở nhà, nhưng mình không thể đợi đến tối mai để lại được hôn cậu. Nhớ đừng chột cửa sổ nhé.

Đọc xong tin nhắn, tôi nhảy khỏi giường khóa cửa phòng lại, thật may mẹ Karen đã về phòng từ hai tiếng trước. Lập tức tôi đi vào phòng tắm, đánh răng gội đầu rồi tắt điện và trở lại giường. Đã quá nửa đêm. Trước đây cậu ấy chưa bao giờ ghé qua khi mẹ Karen ở nhà. Tôi cảm thấy lo, nhưng là nỗi lo lắng đầy háo hức. Tôi không thấy tội lỗi chút nào về việc cậu ấy đang trên đường đến đây - điều này cho thấy tôi đang làm điều đáng nguyên rủa. Tôi đúng là đưa con gái tôi tệ nhất.

Vài phút sau, cánh cửa sổ phòng trượt lên, tôi nghe thấy tiếng Holder leo vào. Quá háo hức, tôi chạy đến cửa sổ, vòng tay ôm lấy cổ rồi nhảy lên buộc cậu ấy phải ôm lấy tôi trong lúc tôi hôn cậu. Tay ôm chặt lấy hông tôi, cậu đi về phía giường, nhẹ nhàng thả tôi xuống.

“Chào cậu,” Holder cười tươi nói. Cậu ấy chơi với ngã lên người tôi, lại đặt môi lên môi tôi. Cậu ấy cố gắng đá đôi giày ra nhưng loay hoay mãi, bắt đầu bật cười.

“Cậu say à?” Tôi hỏi.

Cậu ấy đặt ngón tay lên môi tôi, cố gắng thôi cười nhưng không được. “Không. Ừ.”

“Say đến thế nào?”

Cậu ấy cúi đầu xuống cổ tôi, nhẹ nhàng lướt miệng dọc xương đòn tạo nên một luồng nhiệt chạy xuyên cơ thể tôi. “Say đủ để muốn làm chuyện xấu với cậu, nhưng không đủ để làm thế trong lúc say,” cậu nói. “Nhưng vẫn đủ để ngày mai vẫn còn nhớ chúng nếu mình có làm thật.”

Tôi bật cười, hoàn toàn bối rối nhưng cũng hoàn toàn phấn khích trước câu trả lời của cậu. “Có phải vì thế mà cậu đến đây không? Vì cậu đã uống?”

Holder lắc đầu. “Mình đến đây vì muốn hôn chúc cậu ngủ ngon và thật may mình đã không thể tìm được chìa khóa. Nhưng mình muốn hôn cậu kinh khủng. Tối nay mình đã rất nhớ cậu.” Cậu ấy hôn tôi, miệng cậu ấy có vị giống như nước chanh.

“Sao miệng cậu có vị như nước chanh vậy?”

Cậu ấy bật cười. “Họ chỉ có đồ uống hoa quả linh tinh thôi. Mình say vì mấy thứ rượu hoa quả linh tinh cho đám con gái. Thật đáng buồn, cũng thật không hấp dẫn, mình biết mà.”

“Này, cậu có vị rất tuyệt,” tôi nói trong lúc kéo miệng cậu về phía mình. Cậu rên rỉ áp sát vào người tôi, đẩy lưỡi sâu hơn vào miệng tôi. Khi hai cơ thể vừa quấn vào nhau trên giường thì cậu ấy đẩy ra để đứng dậy, bỏ mặc tôi thở hổn hển một mình trên đệm.

“Đến lúc mình phải đi rồi,” cậu ấy nói. “Mình cảm thấy chuyện này đang dẫn tới điều mà mình quá say để thực hiện. Hẹn gặp cậu tối mai nhé.”

Tôi bật dậy chạy ra khóa cửa sổ lại trước khi Holder có thể bỏ đi. Cậu ấy dừng bước trước mặt tôi, khoanh tay trước ngực. “Hãy ở lại,” tôi nói. “Xin cậu. Hãy nằm trên giường với mình. Chúng mình có thể để gối ở giữa, mình hứa sẽ không quyến rũ cậu vì cậu đang say. Ở lại một tiếng thôi, mình chưa muốn cậu đi.”

Holder lập tức quay trở lại giường. “Được thôi,” cậu nói, quăng mình lên giường của tôi, kéo tấm chăn dưới lưng ra.

Mọi chuyện thật dễ dàng.

Tôi trở lại giường và nằm xuống bên cạnh. Không ai đặt gối ở giữa cả. Thay vào đó, tôi vòng tay ôm lấy ngực cậu và quấn chân vào chân cậu.

“Chúc cậu ngủ ngon,” cậu ấy nói trong lúc vuốt tóc tôi ra sau, hôn lên trán tôi, rồi nhắm mắt. Tôi tựa đầu lên ngực cậu lắng nghe nhịp tim đập rộn ràng. Vài phút sau, cả nhịp thở và nhịp tim cùng đều lại, cậu ấy đã ngủ say. Cánh tay tôi tê cứng, tôi khẽ nâng nó khỏi người cậu và lặng lẽ quay người. Tôi vừa ngả đầu xuống gối thì cậu vòng cánh tay qua hông tôi, gác chân lên chân tôi. “Mình yêu cậu, Hope,” cậu ấy lẩm bẩm.

Ồ...

Hãy hít thở, Sky.

Chỉ hít thở thôi.

Đâu phải quá khó.

Hít thở nào.

Tôi nhắm nghiền mắt, cố gắng tự nhủ rằng không nghe thấy điều tôi nghĩ mình vừa nghe được. Nhưng Holder nói rõ như ban ngày. Thực lòng, tôi không biết điều gì khiến tôi đau đớn hơn - việc cậu ấy gọi tôi bằng tên một ai đó khác, hay việc cậu ấy nói yêu thay vì nói sống như mọi lần.

Tôi cố gắng trấn an mình để không quay lại đâm vào mặt Holder. Cậu ấy đã uống say, đang lơ mơ khi nói thế. Tôi không thể biết Hope có thực sự có ý nghĩa với cậu ấy không khi biết đâu đó chỉ là một giấc mơ. Nhưng... Hope là ai? Và tại sao Holder lại yêu người đó?

Thứ Ba

Ngày 2 Tháng 2 Năm 1999

9:30 Tối

Tôi vã mồ hôi. Chui dưới đồng chăn này rất nóng, nhưng tôi không muốn kéo chúng ra khỏi đầu. Tôi biết nếu cánh cửa kia mở ra thì dù tôi có đắp chăn hay không cũng chẳng ích gì, nhưng dù sao tôi cũng thấy an toàn hơn khi đắp chúng. Tôi giờ ngón tay ra nâng vạt chăn trước mắt, nhìn vào nắm cửa như hàng đêm.

Đừng xoay. Đừng xoay. Làm ơn đừng xoay.

Phòng tôi lúc nào cũng yên tĩnh, tôi ghét điều đó. Đôi lúc tôi nghe thấy những thứ mà tôi nghĩ có thể là tiếng nắm cửa xoay, điều đó khiến tim tôi đập nhanh và mạnh. Ngay lúc này đây, việc nhìn vào nắm cửa cũng khiến tim tôi đập rất nhanh và mạnh, nhưng tôi không thể thôi nhìn nó. Tôi không muốn nó xoay. Tôi không muốn cánh cửa đó mở ra. Không muốn.

Mọi thứ tĩnh lặng quá.

Tĩnh lặng quá.

Nắm cửa không xoay.

Tim tôi không còn đập nhanh, vì nắm cửa chẳng bao giờ xoay. Mắt tôi nặng trĩu, cuối cùng tôi nhắm mắt lại.

Tôi rất vui vì đêm nay nắm cửa đó không xoay.

Quá tĩnh lặng.

Quá tĩnh lặng.

Và rồi sự tĩnh lặng biến mất, vì nắm cửa đã xoay.

Thứ Bảy

Ngày 27 Tháng 10 Năm 2012

Lúc nào đó quãng nửa đêm

“Sky!”

Người tôi nặng trĩu. Tất cả đều nặng trĩu. Tôi không thích cảm giác này. Chẳng có gì đè lên ngực, nhưng tôi lại cảm thấy một áp lực không giống với bất cứ thứ gì tôi từng cảm thấy. Cả nỗi buồn nữa. Một nỗi buồn tràn ngập, tôi không biết tại sao. Vai tôi rung lên, có tiếng thốn thốn từ đâu đó trong phòng. Ai đang khóc vậy?

Là tôi đang khóc ư?

“Sky, dậy đi.”

Tôi cảm nhận được cánh tay cậu ấy đang ôm lấy mình. Má cậu ấy đang áp vào má tôi. Cậu ấy ở phía sau tôi, ôm chặt tôi vào ngực. Tôi chộp lấy cổ tay cậu ấy mà đẩy ra rồi ngồi dậy trên giường, nhìn quanh. Bên ngoài trời vẫn còn tối. Tôi không hiểu. Tôi đang khóc.

Holder ngồi dậy bên cạnh, xoay người tôi lại, lau nước mắt cho tôi.

“Cậu đang làm mình sợ đây, Sky à.” Cậu nhìn tôi đầy lo lắng. Tôi nhắm nghiền hai mắt, cố gắng lấy lại bình tĩnh, bởi tôi không biết chuyện quái quỷ gì đang xảy ra. Tôi nghe thấy mình khóc, nó khiến tôi không thở được.

Tôi nhìn chiếc đồng hồ trên bàn. Mới ba giờ. Mọi thứ dần bình thường trở lại, nhưng... sao tôi khóc nhỉ?

“Sao cậu lại khóc, Sky?” Holder hỏi. Cậu ấy kéo tôi lại gần. Tôi để yên. Cậu ấy tạo cho tôi cảm giác an toàn, cho tôi cảm giác ấm áp khi được ôm ấp. Cậu ôm lấy tôi mà xoa lưng, chốc chốc lại hôn lên đầu tôi. Cậu ấy liên tục nói “Đừng lo,” rồi cứ thế ôm tôi, tưởng chừng như mãi mãi.

Áp lực từ từ nhẹ dần trên ngực tôi, nỗi đau buồn tan biến. Cuối cùng tôi không khóc nữa.

Nhưng tôi sợ, vì chưa có chuyện nào tương tự thế này xảy ra với mình. Chưa bao giờ trong đời tôi lại cảm thấy buồn đến không chịu nổi, một giấc mơ làm sao lại có thể thật đến thế?

“Cậu không sao chứ?” Holder thì thầm.

Tôi gật đầu trên ngực cậu. “Chuyện gì đã xảy ra vậy?” Tôi lắc đầu. “Mình không biết. Chắc là một cơn ác mộng.”

“Cậu muốn kể nó không?” Cậu đưa tay vuốt ve mái tóc tôi. Tôi lắc đầu. “Không. Mình không muốn nhớ nó.”

Cậu ôm tôi thật lâu rồi hôn lên trán tôi. “Mình không muốn, nhưng mình phải đi rồi. Mình không muốn cậu gặp rắc rối.”

Tôi gật đầu nhưng vẫn ôm cậu ấy. Tôi muốn van xin cậu ấy đừng bỏ tôi ở lại một mình, nhưng tôi không muốn tỏ ra tuyệt vọng và hoảng hốt. Người ta lúc nào chẳng gặp ác mộng, tôi không hiểu tại sao mình lại phản ứng thế này.

“Ngủ tiếp đi, Sky. Mọi thứ ổn rồi, cậu chỉ vừa gặp một cơn mơ tồi tệ thôi.” Tôi lại nằm xuống giường, nhắm mắt. Tôi cảm nhận được cậu ấy khẽ hôn lên trán tôi rồi đi.

Thứ Bảy

Ngày 27 Tháng 10 Năm 2012

8:20 Tối

Tôi ôm cả Breckin và Max tại bãi đậu xe của phòng tranh. Buổi triển lãm đã kết thúc, Holder cùng tôi đang chuẩn bị quay lại nhà cậu ấy. Tôi biết lẽ ra mình nên hỏi hớp về những gì có thể xảy ra giữa hai đứa tôi nay nhưng tôi lại đang không hỏi hớp chút nào. Mọi thứ liên quan đến cậu ấy đều rất tuyệt. Tất cả mọi thứ, ngoại trừ câu nói cứ lặp đi lặp lại trong đầu tôi.

Mình yêu cậu, Hope.

Tôi muốn hỏi cậu ấy về nó, nhưng không tìm được thời điểm thích hợp. Buổi triển lãm tất nhiên không phải nơi để nhắc đến nó. Bây giờ có vẻ thích hợp hơn, nhưng cứ mỗi lần mở miệng ra tôi lại ngậm chặt lại. Tôi nghĩ mình lo sợ việc cô gái kia là ai, có ý nghĩa như thế nào với cậu ấy hơn là việc lấy can đảm để nói về nó. Càng chần chừ lâu, tôi càng có nhiều thời gian trước khi buộc phải biết sự thật.

“Cậu muốn ăn gì không?” Holder hỏi trong lúc lái xe ra khỏi bãi đậu. “Có,” tôi vội trả lời, thở phào khi cậu ấy đã cắt ngang dòng suy nghĩ của mình. “Một chiếc bánh pho mát thịt băm nghe có vẻ được đấy. Cả khoai tây chiên pho mát nữa. Và một ly sữa sô-cô-la.”

Cậu bật cười, nắm lấy tay tôi. “Chúng ta có hơi đòi hỏi quá không, công chúa?”

Tôi rút tay lại, quay sang nhìn cậu. “Đừng gọi mình như vậy,” tôi quát. Holder liếc nhìn tôi và chắc chắn đã thấy sự giận dữ trên mặt tôi, dù là trong bóng tối.

“Này,” cậu dịu giọng, tay lại cầm lấy tay tôi. “Mình không nghĩ cậu đang đòi hỏi đâu, Sky. Chỉ là đùa thôi mà.”

Tôi lắc đầu. “Không phải việc đòi hỏi. Đừng gọi mình là công chúa. Mình ghét từ ấy.”

Cậu lén nhìn tôi rồi lại nhìn xuống đường. “Được thôi.”

Tôi nhìn ra ô cửa xe, cố gắng tống cái từ ấy ra khỏi đầu. Không biết tại sao tôi rất ghét những biệt danh, nhưng thực sự là như vậy. Dù tôi biết mình đã hành động hơi quá, nhưng cậu ấy sẽ không bao giờ gọi tôi bằng cái tên đó nữa. Cậu ấy cũng không nên gọi tôi bằng tên của cô bạn gái cũ nào cả. Cậu ấy chỉ nên gọi là Sky... như thế an toàn hơn nhiều.

Chúng tôi lái đi trong im lặng. Mỗi lúc tôi lại càng thấy hối hận vì đã hành động như vậy. Hẳn tôi phải bực bội vì cậu ấy gọi tôi bằng tên của một cô gái khác hơn việc cậu ấy gọi tôi là công chúa. Con giận dỗi dường như đang bị thay thế bằng nỗi hoang mang khi tôi không thể nói lên điều đang thực sự khiến mình buồn phiền. Thành thực mà nói, tôi chỉ muốn có một đêm yên ả bên cậu ấy. Sẽ còn nhiều thời

gian vào một hôm khác để hỏi cậu ấy về Hope.

“Mình xin lỗi, Holder.”

Cậu ấy siết chặt tay tôi đặt lên đùi nhưng vẫn không nói gì.

Khi xe dừng lại trên lối vào nhà Holder, tôi bước xuống. Chúng tôi đã không dừng lại mua đồ ăn, nhưng bây giờ tôi cũng không muốn nhắc đến chuyện đó nữa. Holder tiến lại gần tôi, vòng tay ôm tôi, tôi cũng ôm lấy cậu. Cậu ấy xoay cho đến khi lưng tôi dựa vào xe và tôi tựa đầu lên vai cậu, hít thở mùi hương tỏa ra trên người cậu. Rắc rối xảy ra trên đường vẫn còn lẩn quẩn, vì vậy tôi cố gắng làm dịu mình theo cách thoải mái nhất bên Holder để cậu biết tôi không nghĩ ngợi gì cả. Cậu ấy nhẹ nhàng xoa những ngón tay dọc theo cánh tay tôi, khiến tôi rùng mình.

“Mình hỏi điều này được không?” Cậu ấy nói.

“Chắc chắn rồi.”

Cậu ấy thở dài rồi lùi lại nhìn tôi. “Mình đã làm cậu rất khó chịu hôm thứ Hai phải không? Trong xe của mình ấy? Nếu vậy, mình xin lỗi. Mình không biết mình bị sao nữa. Mình không phải là một kẻ yếu đuối, mình thề. Mình chưa từng khóc kể từ sau khi Les mất và chắc chắn mình không cố ý làm thế trước mặt cậu.”

Tôi lại tựa đầu lên ngực cậu ấy, ôm chặt hơn. “Cậu nhớ đêm qua khi mình tỉnh dậy sau giấc mơ đó chứ?”

“Ừ.”

“Đó là lần thứ hai mình khóc từ khi lên năm. Lần duy nhất nữa là khi cậu kể với mình chuyện đã xảy ra với em gái cậu. Mình đã khóc khi ở trong phòng tắm. Chỉ có một giọt nước mắt, nhưng cũng tính. Mình nghĩ khi chúng ta ở bên nhau, có thể cảm xúc trở nên choáng ngợp, nó biến cả hai thành những kẻ yếu đuối.”

Holder bật cười và hôn lên đầu tôi. “Mình có cảm giác sẽ không chỉ ‘yêu yêu thích thích’ cậu nữa.” Cậu ấy hôn nhanh thêm lần nữa rồi cầm tay tôi. “Sẵn sàng cho chuyến tham quan hoành tráng rồi chứ?”

Tôi đi theo cậu ấy về phía ngôi nhà, nhưng trong đầu vẫn nghĩ về việc cậu ấy bảo sẽ thôi ‘yêu yêu thích thích’ tôi. Nếu vậy, nghĩa là cậu ấy sẽ yêu tôi. Cậu ấy thừa nhận yêu tôi mà không thực sự nói ra. Điều gây sửng sốt nhất về câu thừa nhận này là tôi thực lòng thích nó. Khi vào trong, ngôi nhà không giống với tưởng tượng của tôi chút nào. Nhìn từ bên ngoài dường như nó không rộng lắm, nhưng nó có cả một phòng giải trí. Các nhà bình thường thì không có phòng giải trí. Có một lối đi bên phải dẫn vào phòng khách. Các bức tường phủ kín toàn sách là sách, tôi cảm thấy như mình vừa chết đi và được lên thiên đường vậy. “Ôi,” tôi thốt lên trong lúc đưa mắt nhìn những giá sách. Trên mọi bức tường, sách chất đầy từ sàn lên đến tận trần.

“Ừ,” cậu ấy nói. “Mẹ mình đã khá bức khi người ta phát minh ra máy đọc sách.”

Tôi bật cười. “Mình nghĩ mình đã thích mẹ cậu rồi. Khi nào mình có thể gặp bà?”

Cậu ấy lắc đầu. “Mình không thường giới thiệu bạn gái với mẹ.” Giọng điệu cậu vô tư như lời nói vậy, nhưng khi vừa nói xong, cậu ấy chợt khựng lại vì biết mình vừa làm tổn thương tôi. Cậu ấy đi vội lại, đưa tay ôm lấy mặt tôi. “Không, không. Mình không có ý đó. Mình không nói cậu giống những người khác mình từng hẹn hò. Mình không định nói như vậy.”

Tôi biết Holder định nói gì, nhưng chúng tôi đã hẹn hò khá lâu rồi mà cậu ấy vẫn không cho rằng mối quan hệ với tôi đủ nghiêm túc để gặp mẹ cậu ấy sao? Có khi nào mối quan hệ của chúng tôi đủ nghiêm túc để tôi được gặp mẹ cậu ấy không nhỉ?

“Hope đã gặp mẹ cậu rồi chứ? Tôi biết mình không nên nói thế, nhưng tôi không thể kìm nén thêm nữa. Nhất là lúc này khi nghe cậu ấy nhắc đến “những người khác”. Tôi không ảo tưởng, tôi biết cậu đã hẹn hò với những người khác trước khi gặp tôi. Tôi chỉ không thích nghe cậu nói vậy. Càng không khi tôi bị gọi bằng tên của họ.

“Gì cơ.” Holder hỏi, hai tay buông thõng xuống, rồi lùi hẵn lại “Sao cậu nói vậy?” Mặt cậu ấy biến sắc. Ngay lập tức tôi thấy hối hận vì đã nói ra điều đó.

“Đừng để tâm. Không có gì. Mình không cần phải gặp mẹ cậu.” Tôi chỉ muốn chuyện quái quỷ này sớm qua đi. Tôi không muốn nói về nó tới nay. Tôi muốn quay trở lại với chuyến tham quan ngôi nhà và quên đi cuộc trò chuyện này.

Cậu ấy chộp tay tôi, nhắc lại. “Sao cậu lại nói vậy, Sky? Sao cậu nhắc đến cái tên đó?”

Tôi lắc đầu. “Không có gì. Cậu đã uống say.”

Holder nheo mắt nhìn tôi. Rõ ràng tôi không thể tránh khỏi cuộc nói chuyện này. Tôi thở dài rồi miễn cưỡng nhượng bộ, hắng giọng trước khi nói.

“Đêm qua khi cậu đang ngủ... cậu nói yêu mình. Nhưng cậu gọi mình là Hope, vậy là cậu không thực sự đang nói chuyện với mình. Cậu đã uống rượu, lại đang thiu thiu ngủ, vì thế mình không cần lời giải thích. Mình không rõ mình có thực sự muốn biết tại sao cậu nói vậy không.”

Holder đưa tay ôm đầu, rên rỉ. “Sky.” Cậu ấy bước lên ôm lấy tôi. “Mình xin lỗi. Đó hẳn là một giấc mơ ngớ ngẩn. Mình thậm chí không biết ai tên Hope và rõ ràng không có người bạn gái cũ nào của mình có cái tên đó, nếu cậu đang nghĩ vậy. Mình xin lỗi đã để chuyện đó xảy ra. Lẽ ra mình không bao giờ nên đến nhà cậu khi uống say.” Cậu ấy cúi xuống nhìn tôi. Cho dù bản năng mách bảo tôi rằng cậu ấy đang nói dối, nhưng ánh mắt cậu ấy nhìn hoàn toàn thành thực. “Cậu phải tin mình. Mình sẽ rất đau khổ nếu cậu thoáng nghĩ trong giây lát rằng mình đang có cảm xúc với ai đó khác. Mình chưa từng cảm thấy thế này với bất cứ ai.”

Từng lời thốt ra từ miệng cậu ấy đầy chân thành và trung thực. Xét đến việc tôi thậm chí không thể nhớ tại sao mình lại khóc khi tỉnh dậy, rất có thể việc cậu ấy nói mê chỉ là kết quả của một giấc mơ ngẫu nhiên. Những gì cậu ấy đang nói với tôi cho thấy mọi chuyện giữa hai đứa đang trở nên nghiêm túc như thế nào.

Tôi ngược nhìn Holder, cố gắng chuẩn bị một phản ứng nào đó trước mọi điều cậu ấy nói. Tôi mở miệng, chờ lời lẽ thốt ra, nhưng mọi thứ vẫn lặng thinh. Đột nhiên tôi trở thành kẻ cần có thời gian để xử lý thông tin trong đầu.

Ôm lấy má tôi, Holder đợi tôi phá tan sự im lặng giữa hai đứa. Khoảng cách quá gần giữa hai đôi môi khiến cậu không thể kiên nhẫn thêm. “Mình cần hôn cậu,” cậu ấy nói về đầy hồi lồi rồi kéo mặt tôi lại gần. Chúng tôi vẫn đang đứng trong phòng giải trí, nhưng cậu ấy dễ dàng bế tôi lên bậc thang dẫn tới khu phòng ngủ trên tầng. Tôi ngả người, cậu ấy áp môi lên môi tôi, hai tay vịn vào bậc thang gỗ hai bên đầu tôi.

Với tư thế đó, cậu ấy buộc phải quỳ một bên gối giữa hai đùi tôi. Cũng chẳng đáng ngại lắm, nếu không tính đến chiếc váy tôi đang mặc. Sẽ rất dễ để cậu ấy có được tôi ngay tại bậc cầu thang này, nhưng tôi hy vọng chúng tôi ít nhất cũng tới được phòng cậu ấy trước khi bắt đầu. Tôi băn khoăn liệu cậu ấy có mong đợi điều gì không, nhất là từ sau tin nhắn tôi gửi nhầm. Cậu ấy là con trai, tất nhiên sẽ mong đợi điều gì đó. Mà không biết liệu cậu ấy có biết tôi còn trinh không nhỉ? Tôi có nên nói với cậu ấy rằng mình còn trinh không? Chắc là nên.

“Mình còn trinh đây,” tôi thốt lên bên miệng Holder. Lập tức tôi tự hỏi mình đang làm cái quái quỷ gì khi thốt lên vào đúng giây phút này. Tôi không được nói gì thêm nữa. Ai đó nên ngăn cái mồm tôi lại, bởi rõ ràng tôi không thể lựa chọn được ngôn ngữ trong lúc hàng rào giới tính của tôi đang rất mong manh.

Holder lập tức ngừng hôn. Cậu từ từ lùi lại nhìn xuống mắt tôi. “Sky,” cậu bất ngờ cất tiếng. “Mình hôn cậu vì đôi lúc mình không thể không hôn cậu. Cậu biết đôi môi cậu có ý nghĩa thế nào với mình. Mình không mong đợi điều gì khác, cậu hiểu chứ? Miễn là mình được hôn cậu, mọi chuyện còn lại có thể đợi.” Cậu ấy vén tóc tôi ra sau tai, nhìn tôi với ánh mắt chân thành.

“Mình chỉ nghĩ là cậu nên biết. Có lẽ mình nên chọn thời điểm thích hợp hơn để nói ra sự thật đó, nhưng đôi lúc mình hay thốt ra nhiều điều mà chẳng nghĩ gì. Đó là một tật xấu và mình ghét nó vì mình toàn lỡ mồm vào những thời điểm không thích hợp nhất và nó thật đáng hổ thẹn. Giống như ngay lúc này đây.”

Cậu ấy bật cười, lắc đầu. “Không, cứ làm thế đi. Mình thích cậu thốt lên mà không suy nghĩ. Mình thích cậu xỏ ra những tràng diễn văn dài hài hước đầy nóng nảy và tức cười. Nghe rất nóng bỏng.”

Tôi đỏ bừng mặt. Bị gọi là nóng bỏng quả thật là... nóng bỏng. “Cậu biết còn điều gì nóng bỏng nữa không?” Cậu ấy nói trong khi ghé sát lại gần tôi.

Sự ranh mãnh trên khuôn mặt cậu xua tan ngượng ngùng trong tôi. “Gì cơ?” Cậu ấy cười toe toét. “Cố gắng không để tay chúng mình chạm vào nhau khi xem một bộ phim.” Nói rồi cậu ấy đứng lên, kéo tôi đứng dậy dẫn lên phòng của cậu ấy trên tầng.

Cậu ấy mở cửa bước vào trước, sau đó quay lại và yêu cầu tôi nhắm mắt. Tôi bèn đảo mắt.

“Mình không thích những bất ngờ,” tôi nói.

“Cậu cũng không thích những món quà và một số lời lẽ âu yếm. Mình đang học dần đây. Nhưng đây chỉ là một thứ thú vị mình muốn cậu thấy - không phải cái gì mình mua cho cậu đâu. Vì vậy hãy cứ nhắm mắt lại đi.”

Tôi làm theo lời Holder. Cậu ấy kéo tôi vào phòng. Tôi thấy yêu mến căn phòng ngay vì mùi rất đặc trưng của cậu. Holder dẫn tôi đi vài bước rồi đặt tay lên vai tôi. “Ngồi xuống đi,” cậu ấy nói, đẩy tôi ngồi xuống. Tôi ngồi lên cái gì đó giống như một chiếc giường rồi đột ngột ngã ngửa ra khi cậu nâng hai chân tôi lên. “Cứ nhắm mắt nhé.”

Tôi cảm thấy cậu ấy kéo hai chân tôi lên giường rồi đặt tôi dựa vào một cái gối. Cậu ấy kéo gấu váy tôi xuống để đảm bảo nó ở đúng vị trí. “Phải giữ cho cậu kín đáo. Không được để lộ đùi khi cậu đang nằm như thế này.”

Tôi bật cười nhưng vẫn nhắm mắt. Holder đột ngột bò qua tôi, khéo léo không đặt đầu gối lên người tôi. Tôi có thể cảm thấy cậu ấy nằm xuống chiếc gối ngay bên cạnh. “Xong rồi. Mở mắt ra và chuẩn bị ngây ngất nhé.”

Sờ sờ, tôi từ từ hé mắt. Tôi ngập ngừng không dám đoán, vì gần như chắc chắn đó là một chiếc tivi. Nhưng màn hình tivi thường không chiếm đến hơn hai mét trên tường. Màn hình này cực kỳ khổng lồ. Cậu ấy chỉnh điều khiển từ xa vào nó, màn hình bật sáng.

“Ôi,” tôi thốt lên vì quá ấn tượng. “Nó to quá.”

“Biết ngay nàng ấy sẽ nói thế mà.”

Tôi huých khuỷu tay vào hông Holder. Cậu bật cười, tiếp tục chỉnh điều khiển lên chiếc tivi. “Cậu thích phim gì? Mình có Netflix^[15] đấy.”

Tôi nghiêng đầu quay sang. “Net gì cơ?”

Cậu ấy cười vang, lắc đầu thất vọng. “Mình vẫn quên công nghệ là một thách thức với cậu. Nó tương tự một chiếc máy đọc sách, nhưng đọc phim và các chương trình truyền hình chứ không phải sách. Chỉ cần nhấn nút là cậu có thể xem hầu như bất cứ thứ gì.”

“Có nói quá lên không đấy?”

“Không hề,” cậu hãnh diện nói. “Vậy cậu xem gì nào?”

“Cậu có chàng ngốc không? Mình thích phim đó.”

Holder chột hạ tay xuống sát ngực rồi nhấn nút tắt tivi. Cậu im lặng vài giây, thở một hơi dài. Cậu vươn người để chiếc điều khiển lên bàn, sau đó xoay người quay mặt vào tôi. “Mình không muốn xem tivi nữa.”

Cậu ấy đang giận ư? Tôi đã nói điều quái quỷ gì vậy?

“Được thôi. Chúng mình không cần phải xem chàng ngốc. Chọn cái gì khác đi vậy, cậu bé to xác ạ,” tôi cười.

Cậu ấy không nói gì một lúc trong khi vẫn nhìn tôi đầy khó hiểu. Rồi cậu ấy lướt tay qua bụng tôi, vòng quanh eo và ôm chặt lấy tôi kéo sát vào mình. “Cậu biết không,” Holder nói, hai mắt nheo lại trong lúc chăm chú nhìn xuống người tôi. Cậu ấy lần một ngón tay dọc theo chiếc váy, khẽ mơn man vùng bụng tôi. “Mình có thể chịu được những gì chiếc váy này làm với mình.” Cậu ấy hướng ánh mắt từ bụng tôi lên miệng. “Mình có thể chịu được việc phải thường xuyên nhìn vào môi cậu, ngay cả khi mình không được hôn chúng. Mình cũng có thể chịu được tiếng cười của cậu lẫn cách mà nó khiến mình muốn uống cạn đôi môi cậu.”

Miệng Holder kề sát miệng tôi, cách cậu ấy biến đổi giọng nói thành những nốt nhạc du dương thần thánh khiến tim tôi đập thình thịch trong lồng ngực. Cậu áp môi vào má tôi và khẽ hôn lên, hơi thở ấm áp phả vào da thịt tôi. “Thậm chí mình có thể chịu đựng được việc nụ hôn đầu tiên của chúng ta cứ lặp đi lặp lại cả triệu lần trong tâm trí mình suốt một tháng qua. Cảm giác về cậu. Hơi thở của cậu. Ánh mắt của cậu ngay trước khi môi mình chạm vào môi cậu.”

Cậu ấy xoay người lên trên người tôi, kéo hai tay tôi lên đầu, khóa chúng lại trong đôi tay cậu ấy. Tôi đang lắng nghe từng lời, không muốn bỏ lỡ một giây phút cử chỉ nào của cậu lúc này. Cậu dang chân trên người tôi, chống hai đầu gối xuống đỡ lấy trọng lượng cơ thể. “Nhưng điều gì mình không thể chịu được, Sky? Điều gì khiến mình phát điên và muốn chạm vào rồi hôn lên mọi điểm trên cơ thể của cậu? Cậu vừa nói chàng ngốc là bộ phim cậu yêu thích nhất. Điều ấy à?” Cậu ấy cúi thấp xuống cho đến khi môi chúng tôi chạm nhau. “Điều ấy vô cùng nóng bỏng và mình dám chắc phải âu yếm cậu ngay lúc này.”

Sự hóm hỉnh của Holder khiến tôi bật cười, tôi thì thầm bên môi cậu ấy. “Hắn ta ghét mấy cái lon này^[16].”

Cậu ấy rên rỉ hôn tôi rồi lùi lại. “Cậu nói lại đi. Nghe cậu nói lời thoải trong phim còn nóng bỏng hơn nhiều so với việc hôn cậu.”

Tôi cười và chọn một lời thoải khác. “Tránh xa đám lon đó ra!” Cậu ấy lại rên rỉ một cách tinh quái vào tai tôi. “Đúng là cô gái của tôi. Một lần nữa. Một lần nữa đi.”

“Tôi chỉ cần vậy thôi,” tôi nói vẻ trêu chọc. “Chiếc gạt tàn, trò chơi điều khiển, chiếc điều khiển từ xa và cây đèn... đó là tất cả những gì tôi cần. Tôi không cần thứ gì nữa, không một thứ gì nữa.”

Giờ thì cậu ấy cười lớn. Six và tôi đã thức xem bộ phim này cả tỉ lần. Hắn cậu ấy sẽ rất ngạc nhiên khi biết còn nhiều thứ khác đến từ bộ phim đó.

“Cậu chỉ cần có vậy thôi à?” Holder chế nhạo. “Có chắc không, Sky?” Giọng cậu ấy êm như nhung, đầy cảm dỗ. Nếu lúc này tôi đang đứng, chắc chắn tôi sẽ cởi phăng hết đồ ra mất.

Tôi lắc đầu, nụ cười nhạt dần. “Cậu nữa,” tôi thì thầm. “Mình cần cây đèn, chiếc gạt tàn, trò chơi điều khiển, chiếc điều khiển từ xa... và cậu. Đó là tất cả những gì mình cần.”

Holder lại cười, nhưng nụ cười nhanh chóng tắt đi khi ánh mắt lại hướng xuống miệng tôi. Cậu ấy nhìn nó chăm chú như đang vẽ ra những điều định làm với nó trong một giờ tiếp theo. “Mình cần hôn cậu bây giờ.” Miệng cậu ấy lại chạm vào miệng tôi, lần này, cậu ấy thực sự là tất cả những gì tôi cần.

Holder chống tay lên đầu gối để nhô mồm dậy. Cậu ấy hôn tôi mãnh liệt, nhưng tôi muốn cậu ấy nằm hẳn lên người tôi. Tay tôi vẫn bị khóa trên đầu, còn miệng không thể nói được gì trong lúc cậu ấy đang đùa giỡn với nó. Điều duy nhất tôi có thể làm là nâng chân lên đá vào đầu gối cậu ấy. Tôi đã làm vậy.

Tôi thở hổn hển khi toàn bộ cơ thể Holder đổ ập xuống người mình. Thở dồn dập. Tôi đã không tính đến việc khi nâng chân lên thì váy cũng bị đẩy lên cao. Cùng với chất vải cứng của chiếc quần bò cậu ấy đang mặc thì kết quả là một trận thở hổn hển.

“Chúa ơi, Sky,” tiếng cậu ấy xen lẫn vào những khoảnh khắc mê đắm đến nghẹt thở. Hơi thở của cậu ấy ngắt quãng. Chúng tôi còn chưa hôn nhau quá một phút. “Chúa ơi, thật tuyệt vời. Cảm ơn cậu đã mặc chiếc váy này.” Cậu ấy vẫn hôn tôi, thỉnh thoảng lại lẩm bẩm bên miệng tôi. “Mình thực sự...” Cậu hôn môi tôi rồi lướt môi xuống cằm, đến giữa cổ. “Mình thực sự rất thích nó. Chiếc váy của cậu.” Lúc này cậu bắt đầu thở rất mạnh, hầu như tôi không thể hiểu những gì cậu thốt lên nữa. Cậu khẽ trườn thấp xuống cho đến khi môi hôn lên vùng họng tôi. Tôi nghiêng đầu để cậu tiếp xúc được nhiều hơn, bởi ngay lúc này bất cứ vị trí nào trên cơ thể tôi đều đang khát khao chào đón đôi môi ấy. Holder buông tay khỏi tay tôi để có thể lướt miệng xuống thấp hơn. Một tay chạm lên bắp đùi tôi, cậu từ từ lướt lên trên, đẩy phần còn lại của chiếc váy đang phủ lên chân tôi. Khi lên đến đỉnh đùi, cậu dừng tay lại và bóp chặt như thể đang thăm ra lệnh cho những ngón tay không được mạo hiểm thêm nữa.

Tôi cựa mình bên dưới, hy vọng cậu hiểu được gợi ý tôi đang cố gắng dẫn dắt bàn tay cậu lần đến bất cứ vị trí nào nó muốn. Tôi không muốn cậu phải tự suy đoán hay nghĩ ngợi dù chỉ một giây phút rằng tôi đang lưỡng lự không muốn tiếp tục. Tôi chỉ mong cậu làm theo bất cứ điều gì mình muốn, vì tôi cần cậu làm như vậy. Tôi cần cậu chinh phục tất cả những lần đầu tiên mà cậu có thể làm trong đêm nay, vì bỗng nhiên tôi cảm thấy thật tham lam và muốn cả hai cùng vượt qua tất cả những điều đó.

Holder hiểu được ám hiệu của tôi và đưa tay gần hơn vào mặt đùi trong. Chỉ cần nghĩ đến việc cậu ấy chạm vào thôi cũng đủ khiến từng thớ thịt trong tôi từ phần eo trở xuống xiết chặt lại. Cuối cùng môi cậu ấy lướt qua cổ tôi, đi xuống vùng ngực đang rướn cao. Tôi có cảm giác bước tiếp theo cậu ấy sẽ cởi bỏ chiếc váy để có thể tiến sâu vào thứ nằm bên dưới, nhưng điều đó cần đến bàn tay kia, mà tôi thì đang thích vị trí hiện tại của nó. Tôi sẽ thấy thích hơn chút nữa nếu nó tiến thêm vài phân, chứ hoàn toàn không muốn nó rời hẳn ra.

Tôi đưa hai tay ôm lấy mặt Holder, buộc cậu hôn tôi dữ dội hơn, rồi ôm lấy lưng cậu ấy.

Cậu ấy vẫn đang mặc áo sơ mi.

Không tiện chút nào.

Tôi lẩn tay xuống bụng cậu kéo chiếc áo qua đầu, nhưng tôi không nhận ra khi làm vậy, nó cũng buộc cậu phải nhấc tay khỏi đùi tôi. Có lẽ tôi đã khê rên lên thất vọng, vì cậu ấy cười toe toét và hôn lên khoe miệng tôi.

Chúng tôi cứ nhìn nhau không dứt. Cậu ấy nhẹ nhàng đưa các đầu ngón tay vuốt ve mặt tôi, lướt qua từng đường nét. Không lúc nào quay đi. Cậu khóa lấy mắt tôi, ngay cả khi cúi xuống hôn lên khóe miệng tôi. Cách cậu ấy nhìn khiến tôi cảm thấy... tôi cố gắng tìm một tính từ miêu tả được ý nghĩ ấy nhưng không thể. Chỉ là cậu ấy khiến tôi có cảm xúc. Cậu ấy là người con trai duy nhất từng quan tâm xem tôi đang có cảm xúc hay không, chỉ cần điều ấy thôi cũng khiến tôi để mặc cho cậu ấy đánh cắp một mảnh nhỏ nữa trong trái tim mình. Nhưng cảm xúc thể chưa đủ, vì tôi bất chợt muốn được trao tất cả cho cậu ấy.

“Holder,” tôi hôn hên. Cậu lướt đôi bàn tay lên hông tôi và dịch sát lại gần.

“Sky,” cậu nói, y hệt giọng điệu của tôi. Miệng cậu lại chạm vào môi tôi và đưa lưỡi vào trong. Nó thật ngọt ngào, ấm áp, tôi biết không phải là quá lâu từ lần cuối tôi được thưởng thức nó, nhưng tôi đã thấy nhớ nó rồi. Cậu đặt tay lên hai bên đầu tôi và thận trọng không để cho bất cứ điểm nào trên bàn tay hay cơ thể chạm vào tôi. Duy nhất chỉ có miệng.

“Holder,” tôi lẩm bẩm và lùi lại, đặt một bàn tay lên má cậu “Mình muốn. Đêm nay. Ngay bây giờ.”

Nét mặt cậu ấy không thay đổi. Cậu nhìn tôi tựa như không nghe thấy. Có lẽ cậu ấy đã không nghe thấy, vì chắc chắn cậu ấy không làm theo lời mời chào vừa rồi.

“Sky...” Giọng cậu ngập ngừng. “Chúng mình không phải làm thế. Mình muốn cậu hoàn toàn chắc chắn đó là điều cậu muốn. Được chứ?” Cậu ấy vuốt ve má tôi. “Mình không muốn hối thúc cậu làm bất cứ điều gì.”

“Mình biết điều đó. Mình đang nói với cậu rằng mình muốn làm thế mà. Mình chưa bao giờ muốn điều đó với bất cứ ai, nhưng mình muốn cậu.”

Ánh mắt dán chặt vào mắt tôi, cậu lắng nghe từng lời tôi nói. Có thể cậu đang phủ nhận, có thể cậu đang sững sờ, cả hai tình huống đó đều chẳng giúp gì cho tôi. Tôi đưa cả hai tay lên má cậu rồi kéo môi cậu ấy kề sát môi mình. “Mình không nói đồng ý, Holder. Là mình nói xin cậu.”

Sau câu nói ấy, môi cậu đổ ập xuống môi tôi. Cậu ấy rên rỉ. Âm thanh xuất phát từ sâu thẳm lồng ngực ấy càng củng cố cho quyết định của tôi. Tôi cần cậu ấy, cần ngay bây giờ.

“Chúng mình thực sự đang làm điều đó sao?” Cậu ấy nói vào miệng tôi trong khi vẫn đang hôn tôi điên cuồng.

“Ừ. Chúng mình thực sự đang làm điều đó. Trong đời mình chưa từng chắc chắn điều gì hơn thế.”

Cậu ấy vuốt tay lên đùi tôi, luồn vào quần chíp rồi bắt đầu trượt xuống. “Trước hết mình cần cậu hứa một điều,” tôi nói.

Cậu hôn tôi thật khế, buông tay khỏi chiếc quần chíp (khi thật) và gật đầu. “Bất cứ điều gì, tình yêu của mình.”

Tôi chộp lấy tay cậu ấy, đặt nó trở lại đúng vị trí vừa rồi trên hông tôi. “Cậu phải hứa chúng mình sẽ

phá kỷ lục cho lần đầu tiên tuyệt vời nhất trong lịch sử những lần đầu tiên.”

Holder cười tủm tỉm. “Khi đã là mình và cậu, Sky... sẽ chỉ có thể tuyệt hơn.”

Rồi cậu ấy luồn cánh tay xuống dưới lưng tôi, kéo lại gần. Bàn tay cậu móc sợi dây váy mỏng manh, kéo chúng tuột khỏi vai tôi. Tôi nhắm nghiền hai mắt, áp má mình lên má cậu, nắm chặt bàn tay vào mái tóc cậu. Tôi cảm nhận được hơi thở của cậu phả lên vai trước khi môi cậu chạm đến. Không hẳn là cậu ấy hôn nó, mà giống như cậu ấy chạm vào và đốt cháy từng bộ phận trên cơ thể tôi từ trong ra ngoài chỉ với một nụ hôn đó.

“Mình cởi nó ra đây,” Holder nói.

Hai mắt vẫn nhắm, tôi không dám chắc cậu ấy đang nói với mình hay xin phép cởi chiếc váy, nhưng vẫn gật đầu. Cậu nâng chiếc váy qua đầu tôi - làn da trần của tôi râm ran như bị kim châm dưới sự âu yếm ấy. Cậu nhẹ nhàng đặt tôi trở lại gối. Tôi mở mắt, nhìn lên, ngưỡng mộ trước vẻ đẹp đến lạ kỳ của cậu. Say sưa ngất tôi trong vài giây rồi cậu nhìn xuống bàn tay đang vòng lấy hông tôi, chậm rãi đưa mắt từ đầu xuống chân tôi.

“Chúa ơi, Sky.” Cậu vuốt bàn tay qua bụng tôi, cúi người khẽ hôn lên nó. “Cậu tuyệt quá.”

Trước đây tôi chưa bao giờ phô bày thân thể thế này, nhưng cách cậu ấy ngưỡng mộ như thế khiến tôi chẳng còn gì ngần ngại nữa. Cậu luồn tay lên chiếc áo ngực, đưa ngón cái xuống dưới - khiến môi tôi hé mở, đôi mắt lại nhắm nghiền.

Chúa ơi, Chúa ơi, tôi khao khát cậu ấy. Vô cùng, vô cùng.

Tôi ôm lấy khuôn mặt Holder kéo lại gần, choàng hai chân quanh hông cậu ấy. Cậu rên rỉ, bàn tay rời khỏi chiếc áo ngực trở lại eo tôi. Cậu kéo chiếc quần chíp xuống đến đùi tôi, buộc tôi phải buông hai chân để kéo hẳn nó ra. Ngay sau đó là chiếc áo ngực. Khi quần áo của tôi được cởi ra hết, cậu ấy nhồm dậy, bước hai chân xuống giường. Tôi vẫn đang ôm mặt cậu, chúng tôi vẫn hôn nhau say đắm trong khi cậu ấy cởi quần rồi lại leo lên giường, hạ thấp xuống người tôi. Lần đầu tiên da thịt chúng tôi được kề sát nhau, gần đến nỗi thậm chí không khí cũng không thể lọt qua, nhưng dường như thế vẫn chưa đủ. Cậu vươn người qua tấm nệm, một tay lần tìm chiếc bàn. Cậu lấy khỏi ngăn kéo chiếc bao cao su, đặt nó xuống giường rồi lại hạ xuống người tôi. Sự rắn rỏi cùng trọng lượng của cơ thể cậu khiến chân tôi mở rộng hơn. Nhưng tôi chợt cau mày khi nhận ra nỗi mong chờ trong bụng mình bất ngờ chuyển thành sợ hãi.

Và buồn nôn. Rồi khiếp đảm.

Tim tôi đập loạn lên, hơi thở bắt đầu dồn dập. Nước mắt tôi cay xè khi bàn tay Holder lần quanh tìm bao cao su. Cậu ấy tìm được nó, tôi nghe tiếng cậu bóc nó ra, nhưng hai mắt tôi vẫn nhắm nghiền. Tôi cảm nhận được cậu đang lùi lại, chống đầu gối nhồm dậy. Tôi biết cậu đang đeo nó vào, tôi biết chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo. Tôi biết cảm giác sẽ thế nào, sẽ đau ra sao và sẽ khiến tôi khóc như thế nào khi kết thúc.

Nhưng làm sao tôi lại biết được? Làm sao tôi biết nếu chưa bao giờ làm điều đó?

Môi tôi bắt đầu run lên khi Holder lại nằm xuống giữa hai chân tôi. Tôi cố gắng nghĩ đến thứ gì đó có thể xua đi nỗi sợ hãi, vì vậy tôi hình dung ra bầu trời cùng những vì sao, chúng đẹp như thế nào để có thể trấn áp cơn hoảng loạn. Nếu tự nhủ rằng bầu trời rất đẹp, tôi có thể nghĩ về nó và quên đi chuyện này tồi tệ đến thế nào. Không muốn mở mắt ra, tôi chỉ thăm đếm trong đầu. Tôi hình dung ra những vì sao đang lơ lửng phía trên giường, bắt đầu từ một chùm sao và cứ thế đếm lên.

Một, hai, ba...

Tôi đếm, đếm và đếm.

Hai mươi hai, hai mươi ba, hai mươi bốn...

Tôi nín thở, tập trung, tập trung vào những ngôi sao.

Năm mươi bảy, năm mươi tám, năm mươi chín...

Tôi muốn cậu ấy xong việc cho rồi. Tôi chỉ muốn cậu ấy rời khỏi người mình.

Bảy mươi một, bảy mươi hai, bảy mươi...

“Chúa ơi, Sky!” Holder kêu lên, kéo cánh tay tôi ra khỏi mắt. Tôi không muốn cậu ấy bắt tôi phải nhìn nên càng giữ tay chặt hơn trước mặt để tất cả sẽ tối đen, để tôi có thể tiếp tục đếm.

Đột nhiên lưng tôi bị nâng bổng lên không trung, tôi không còn nằm trên gối nữa. Cánh tay tôi mềm rũ, còn tay cậu ấy thì đang ôm chặt lấy tôi, khiến tôi không thể cử động. Tôi đang thổn thức. Tôi khóc nức nở, còn cậu ấy thì đang đu đưa tôi nhẹ nhàng, chẳng hiểu vì sao tôi lại mở mắt ra. Tôi cứ di chuyển tới lui, tới lui. Trong giây lát, tôi hoảng loạn và nhắm nghiền hai mắt vì tưởng cậu ấy vẫn chưa xong. Nhưng tôi có thể cảm nhận được lớp chăn đang bọc lấy mình cùng cánh tay cậu ấy đang siết chặt lưng tôi, bàn tay vuốt ve mái tóc tôi trong khi miệng thì thào vào tai tôi.

“Sky, ổn rồi.” Cậu hôn lên mái tóc tôi, đu đưa tôi theo nhịp cùng cậu ấy. Tôi lại mở mắt, nước mắt làm mọi thứ xung quanh trở nên nhòe nhoẹt. “Mình xin lỗi, Sky. Mình xin lỗi.”

Cậu cứ hôn lên đầu tôi trong khi đang đưa tôi như vậy, miệng nói lời xin lỗi. Cậu ấy đang xin lỗi vì điều gì đó. Một điều mà cậu ấy muốn tôi tha thứ lần này.

Holder lùi lại, thấy mắt tôi đang mở. Đôi mắt cậu đỏ ngầu nhưng không có giọt nước mắt nào. Cậu ấy lại đang run lên. Hoặc có thể là tôi đang run. Có lẽ cả hai đều đang run rẩy.

Cậu ấy nhìn sâu vào mắt tôi, tìm kiếm một điều gì đó. Tìm kiếm tôi. Tôi bắt đầu thả lỏng người trong tay cậu, vì khi có cánh tay cậu ôm chặt quanh người, tôi không cảm thấy như thể đang rơi khỏi rìa trái đất nữa. “Có chuyện gì vậy?” Tôi hỏi. Tôi không hiểu chuyện này là thế nào.

Holder lắc đầu, ánh mắt chan chứa nỗi buồn cùng sự sợ hãi và hối tiếc. “Mình không biết. Cậu bắt đầu vừa đếm vừa khóc rồi run lên, mình đã cố gắng ngăn cậu lại, Sky. Cậu vẫn tiếp tục. Cậu đã vô cùng sợ hãi. Mình đã làm gì? Hãy nói cho mình biết. Mình xin lỗi. Mình thực sự xin lỗi. Mình đã gây ra

chuyện quái quỷ gì?”

Tôi lắc đầu, vì không thể trả lời.

Cậu nhăn mặt, chạm trán vào trán tôi. “Minh xin lỗi. Minh không bao giờ nên để sự việc tiến xa như vậy. Minh không biết có chuyện gì, nhưng cậu vẫn chưa sẵn sàng phải không?”

Tôi chưa sẵn sàng ư? “Vậy là chúng mình chưa... chúng mình chưa quan hệ với nhau ư?”

Cậu buông lỏng tay, tôi cảm thấy thái độ của cậu thay đổi. Ánh mắt cậu ngập tràn mất mát và thất bại. Đôi lông mày trĩu xuống, cau lại, hai tay cậu ôm lấy má tôi. “Cậu ở đâu vậy, Sky?”

Tôi lắc đầu bối rối. “Minh ở đây. Minh đang lắng nghe cậu mà.”

“Không, ý mình là lúc nãy. Cậu đã ở đâu? Cậu đã không ở đây bên cạnh mình vì, không, không có chuyện gì xảy ra cả. Minh thấy từ nét mặt cậu rằng có chuyện gì đó không ổn, vì thế mình dừng lại. Nhưng bây giờ cậu cần phải suy nghĩ kỹ về việc tâm trí cậu đã để ở đâu, vì trông cậu hoảng loạn lắm. Cậu đã quá kích động và mình cần biết điều gì đã đưa cậu đến đó để có thể đảm bảo cậu sẽ không bao giờ lại như thế nữa.”

Holder hôn lên trán tôi, buông tay khỏi lưng tôi. Cậu đứng dậy, kéo quần lên rồi nhặt cho tôi chiếc váy. Rũ nó xuống và vuốt nhẹ, cậu tiến đến trùm nó lên đầu tôi. Cậu nâng cánh tay tôi lên, giúp tôi chui vào trong váy, sau đó kéo xuống eo, che lại cơ thể tôi. “Minh đi lấy nước cho cậu nhé. Minh sẽ trở lại ngay.” Cậu ngập ngừng hôn lên môi tôi, như thể sợ chạm vào tôi lần nữa. Khi cậu ra khỏi phòng, tôi tựa đầu vào tường và nhắm mắt lại.

Tôi không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng rõ ràng tôi đang lo sợ sẽ mất Holder. Tôi vừa trải qua một trong những điều riêng tư nhất trên đời, vậy mà lại biến nó thành thảm họa. Tôi đã khiến cậu ấy cảm thấy vô giá trị, giống như cậu ấy đã làm điều gì đó không đúng, bây giờ cậu ấy còn không dám chạm vào tôi. Có lẽ cậu ấy muốn tôi rời khỏi đây. Tôi không cho rằng đó là lỗi của cậu ấy. Tôi không trách cứ cậu ấy chút nào. Tôi cũng muốn chạy trốn chính mình.

Tung chăn ra, tôi đứng dậy kéo váy xuống. Thậm chí tôi không bận tâm tìm quần chíp. Tôi cần tìm phòng tắm và sửa sang lại để Holder có thể đưa tôi về. Đây là lần thứ hai trong cuối tuần này tôi khóc mà không hiểu tại sao và lần thứ hai cậu ấy phải cứu tôi. Tôi sẽ không lặp lại chuyện này lần nào nữa.

Khi đi qua cầu thang tìm phòng tắm, tôi nhìn qua lan can xuống bếp. Holder đang chống khuỷu tay trên quầy, hai tay ôm lấy mặt. Cậu đứng đó, dáng vẻ đầy đau khổ, ưu phiền. Không thể tiếp tục nhìn cậu, tôi mở cánh cửa đầu tiên bên tay phải, nghĩ rằng đó là phòng tắm.

Không phải.

Là phòng của Lesslie. Tôi toan kéo cửa đóng nhưng lại thôi. Thay vào đó, tôi mở nó rộng hơn, bước vào rồi đóng cửa lại. Thôi, phòng tắm, phòng ngủ hay toa-lét gì cũng được... tôi chỉ cần yên tĩnh một mình. Đã đến lúc phải trấn tĩnh lại sau tất cả những gì đang xảy đến. Hay tôi điên mất rồi. Chưa bao giờ có nhiều chuyện dồn dập nối tiếp nhau thế này. Chúng thực sự khiến tôi hoảng sợ. Tay vẫn còn run,

vì thế tôi đan chặt chúng vào nhau phía trước và cố gắng tập trung vào một điều gì khác để tự trấn tĩnh.

Quan sát mọi thứ xung quanh, tôi nhận thấy căn phòng này có vẻ hơi bừa bộn. Giường không được dọn, lạ thật. Toàn bộ ngôi nhà của Holder không dính một hạt bụi, nhưng giường của Lesslie lại không được dọn dẹp. Một chiếc quần bò ngay giữa sàn phòng, trông giống như bạn ấy chỉ vừa cởi nó ra. Tôi nhìn quanh phòng, nó mang vẻ rất đặc trưng của một cô nàng tuổi teen. Đồ trang điểm trên tủ, một chiếc iPod trên bàn. Như thể Lesslie vẫn đang sống ở đây. Không giống bạn ấy đã mãi mãi ra đi chút nào. Rõ ràng không ai động đến nơi này từ khi Lesslie mất. Tất cả các bức ảnh của bạn ấy vẫn treo trên tường và cạnh gương trang điểm. Tất cả quần áo vẫn ở trong tủ, một số dòn trên sàn. Lesslie đã mất được hơn một năm, tôi dám chắc chưa có ai trong gia đình Holder chịu chấp nhận điều đó.

Cảm giác ở trong này hơi rờn rợn, nhưng nó lại giúp đầu óc tôi không nghĩ đến những gì đang diễn ra nữa. Tôi tiến về phía giường ngắm những bức ảnh treo trên tường. Hầu hết là ảnh của Lesslie cùng bạn bè, chỉ có vài bức Holder và bạn ấy chụp chung với nhau. Bạn ấy rất giống Holder với đôi mắt xanh pha lê sâu thẳm, mái tóc màu nâu sậm. Và, ngạc nhiên thay, trông bạn rất hạnh phúc. Vẻ mặt rất toại nguyện, tràn đầy sức sống trong mỗi bức ảnh, thật khó hình dung điều gì đang thực sự diễn ra trong đầu Lesslie. Chả trách Holder không hề hay biết em gái đang cảm thấy đau buồn như thế nào. Hẳn bạn ấy không bao giờ để ai biết điều đó.

Tôi cầm một bức ảnh đang úp xuống mặt bàn. Lật nó lên nhìn, tôi kinh ngạc thở dốc. Đó là ảnh bạn ấy đang hôn Grayson, tay họ ôm chặt lấy nhau. Bức ảnh làm tôi choáng váng. Tôi phải ngồi xuống giường để lấy lại phương hướng. Đây là lý do tại sao Holder ghét cay ghét đắng Grayson ư? Đây là lý do cậu ấy không muốn Grayson chạm vào tôi? Phải chăng cậu ấy coi những gì em gái mình làm là lỗi của Grayson?

Tôi đang ngồi trên giường cầm bức hình thì cửa phòng mở ra. Holder ló đầu vào. “Cậu đang làm gì vậy?” Cậu ấy không có vẻ tức giận khi tôi ở đây. Nhưng trông cậu ấy không thoải mái, hẳn chỉ là một phản ứng từ chuyện vừa nãy.

“Mình đang tìm phòng tắm,” tôi lí nhí. “Mình xin lỗi. Mình chỉ muốn yên tĩnh một chút.”

Holder tựa mình lên khung cửa, khoanh tay trước ngực nhìn quanh căn phòng. Cậu quan sát mọi thứ giống như tôi đang làm. Như thể tất cả đều rất mới mẻ đối với cậu.

“Chưa có ai vào đây đúng không? Từ khi bạn ấy...”

“Chưa,” cậu ấy nhanh chóng đáp lại. “Vào đây để làm gì chứ? Lesslie đã đi rồi.”

Tôi gạt đầu rồi đặt bức ảnh Lesslie cùng Grayson trở lại bàn, úp mặt xuống như cũ. “Bạn ấy từng hẹn hò với cậu ta à?”

Cậu ngáp ngừng bước vào rồi tiến về phía giường. Cậu ngồi xuống cạnh tôi, tựa khuỷu tay lên đầu gối, đan chéo hai tay phía trước. Từ từ nhìn quanh căn phòng, cậu không trả lời câu hỏi của tôi ngay. Việc cậu ngồi đây với tôi ngay lúc này, vẫn muốn ôm tôi khiến tôi muốn trào nước mắt.

“Hẳn chia tay em ấy vào cái đêm trước khi em đi,” cậu khẽ nói.

Tôi cố gắng không thở dốc, nhưng lời cậu nói thực sự khiến tôi bàng hoàng. “Cậu nghĩ vì cậu ta nên Lesslie mới làm thế phải không? Thế nên cậu mới ghét cay ghét đắng cậu ta?”

Holder lắc đầu. “Mình ghét thằng đó trước khi nó chia tay Lesslie. Nó đã gây ra cho con bé rất nhiều chuyện, Sky ạ. Nhưng không, mình không nghĩ nó là lý do em mình làm vậy. Có lẽ đó chỉ là giọt nước làm tràn ly. Lesslie gặp nhiều rắc rối từ rất lâu trước khi Grayson xuất hiện trong đời nó. Bởi vậy mình không đổ lỗi cho thằng ấy. Mình chưa từng nghĩ thế.”

Holder đứng lên và cầm lấy tay tôi. “Thôi nào. Mình không muốn ở đây nữa.”

Tôi nhìn quanh căn phòng lần cuối rồi đứng dậy đi theo cậu. Nhưng tôi dừng lại trước khi ra đến cửa. Holder quay lại quan sát tôi đang nhìn những tấm ảnh trên tủ quần áo. Có một tấm được đóng khung chụp Holder cùng Lesslie khi cả hai còn rất nhỏ. Tôi cầm nó lên, đưa lại gần quan sát. Một điều gì đó khi thấy cậu bé con Holder khiến tôi mỉm cười. Ngắm cả hai còn bé như thế này... thật là thư thái. Giống như được chiêm ngưỡng một sự ngây thơ thuần khiết trước khi xuất hiện những sự thực cay nghiệt của cuộc đời vậy. Họ đang đứng trước một ngôi nhà viên trắng, Holder vòng tay ôm chặt lấy cô em gái. Lesslie cũng ôm qua eo cậu, hai anh em cười thật tươi trước ống kính.

Tôi di chuyển ánh mắt từ khuôn mặt họ sang ngôi nhà phía sau. Đó là một ngôi nhà viên trắng với những đường nét trang trí màu vàng và nếu bạn định quan sát vào bên trong thì phòng khách được sơn hai sắc xanh lá cây khác nhau.

Ngay lập tức tôi nhắm mắt. Làm sao mình biết được điều đó? Làm sao mình biết phòng khách màu gì?

Tay bắt đầu run lên, tôi cố gắng hít một hơi nhưng không thể. Làm sao tôi biết được ngôi nhà đó? Tôi biết điều đó, giống như bất ngờ biết được hai đứa trẻ trong tấm ảnh. Còn có một bộ xích đu màu xanh và trắng phía sau nhà. Sau bộ xích đu chừng ba mét là một cái giếng cạn bị đầy kín vì con mèo của Lesslie từng bị ngã xuống đó.

“Cậu không sao chứ?” Holder hỏi, cố gắng lấy tấm ảnh ra khỏi tay tôi, nhưng tôi chộp lại nó và nhìn lên cậu ấy. Đôi mắt đầy lo lắng, cậu bước một bước lại gần tôi. Tôi lùi lại một bước.

Làm sao tôi biết được cậu ấy? Làm sao tôi lại biết Lesslie?

Sao tôi lại cảm thấy như mình nhớ họ? Tôi lắc đầu nhìn xuống tấm ảnh, ngẩng lên nhìn Holder, rồi lại nhìn tấm ảnh. Lần này tôi chú ý đến cổ tay của Lesslie. Cô ấy đang đeo một chiếc vòng. Chiếc vòng giống hệt của tôi.

Tôi muốn hỏi cậu ấy về nó, nhưng không thể. Cố gắng mãi nhưng chẳng thốt được câu nào, tôi chỉ biết giơ tấm ảnh lên. Holder lắc đầu, cúi mặt xuống, như thể trái tim cậu đang tan nát. “Sky, không,” giọng cậu ấy đầy van nài.

“Sao có thể?” Giọng tôi vỡ ra, thấp đến gần như không thể nghe thấy. Tôi nhìn xuống tấm ảnh trên tay. “Có một cái xích đu. Một cái giếng. Và... con mèo của cậu. Nó bị rơi xuống giếng.” Tôi ngược mắt nhìn cậu ấy. Suy nghĩ cứ thế tuôn ra. “Holder, mình biết phòng khách đó. Phòng khách màu xanh lá cây

và bếp có một cái bàn quá cao đối với chúng mình. Và mẹ cậu. Mẹ cậu tên là Beth.” Tôi dừng lại, cố gắng hít một hơi thở vì những ký ức cứ liên tục ủa về. Chúng sẽ không dừng lại, còn tôi thì không thở nổi. “Holder... Beth là tên mẹ cậu phải không?”

Holder đau đớn đưa hai tay nắm lấy tóc mình. “Sky...” Cậu ấy thậm chí không thể nhìn tôi. Nét mặt giằng xé và bối rối, cậu ấy... cậu ấy đang nói dối tôi. Cậu ấy đang cố giấu điều gì đó vì sợ phải cho tôi biết.

Cậu ấy biết tôi. Sao cậu ấy lại biết tôi, sao cậu ấy không nói với tôi?

Bỗng nhiên tôi thấy muốn bệnh. Tôi lao qua Holder, mở cánh cửa bên kia hành lang, tình cờ đó là một phòng tắm, ơn Chúa. Tôi chốt cánh cửa sau lưng, quăng khung ảnh lên kệ rồi gục xuống sàn.

Bao hình ảnh lẫn ký ức bắt đầu ngập tràn tâm trí tôi giống như cửa xả lũ vừa được nâng lên. Ký ức về cậu ấy, về Les, về ba chúng tôi bên nhau. Chúng tôi cùng vui chơi, tôi còn ăn tối ở nhà họ, tôi và Les lúc nào cũng dính nhau như hình với bóng. Tôi đã rất quý bạn ấy. Khi đó, tôi còn quá nhỏ, thậm chí không biết mình đã quen họ thế nào, nhưng tôi yêu quý họ. Cả hai anh em. Thật đau lòng khi giờ đây biết được cô bé Lesslie mà tôi từng yêu quý đã không còn nữa. Tôi bỗng cảm thấy buồn và thất vọng trước sự ra đi của bạn ấy, nhưng không phải buồn cho tôi. Không phải cho Sky. Tôi buồn cho một cô bé là tôi trước đây. Bằng cách nào đó nỗi đau của cô bé ấy khi mất Lesslie đang hiển hiện trong tôi.

Sao tôi lại không hề hay biết? Sao tôi lại không nhớ ra Holder khi lần đầu trông thấy cậu?

“Sky, mở cửa ra. Xin cậu.”

Tôi tựa người vào tường. Thế là quá đủ. Những ký ức, cảm xúc lẫn nỗi đau... quá nhiều để tiếp nhận được hết tất cả cùng lúc.

“Xin cậu. Chúng mình cần nói chuyện, mình không thể làm thế ở ngoài đây được. Xin cậu hãy mở cửa.”

Cậu ấy đã biết. Lần đầu tiên gặp tôi tại cửa hàng tạp hóa, cậu ấy đã biết. Khi nhìn thấy chiếc vòng tay của tôi... cậu ấy đã biết tôi lấy nó từ Lesslie. Cậu ấy thấy tôi đeo nó, cậu ấy biết rõ.

Nỗi đau cùng sự rối loạn nhanh chóng chuyển thành tức giận, tôi đẩy người đứng dậy đi nhanh ra cửa phòng tắm, kéo chốt mở ra. Cậu ấy đang chống tay lên hai bên khung cửa và nhìn thẳng vào tôi, nhưng tôi có cảm giác như không biết người con trai này. Tôi không biết giữa chúng tôi điều gì là thật, điều gì là giả nữa. Tôi không biết cảm xúc của cậu ấy xuất phát từ quãng đời bên cạnh tôi hay bên cạnh cô bé là tôi trước đây.

Tôi cần phải biết. Tôi cần phải biết cô bé đó là ai. Tôi đã từng là ai. Nén nỗi sợ hãi, tôi thốt lên câu hỏi mà tôi sợ mình đã biết câu trả lời. “Hope là ai?”

Nét mặt rắn đanh của cậu ấy không đổi, vì thế tôi hỏi lại, lần này to hơn. “Hope là ai?”

Cậu ấy vẫn nhìn tôi không dứt, hai tay giữ chặt khung cửa, không thể trả lời. Vì lẽ gì đó mà cậu ấy

không muốn tôi biết. Cậu ấy không muốn tôi nhớ mình là ai. Tôi hít một hơi thật sâu, cố gắng ngăn những giọt nước mắt. Tôi quá sợ hãi để nói ra, vì tôi không muốn biết câu trả lời.

“Là mình đúng không?” Tôi hỏi, giọng run lên hoang mang. “Holder... mình là Hope phải không?”

Holder khẽ thở ra một hơi thật nhanh trong lúc nhìn lên trần nhà, như đang cố gắng để không khóc. Cậu nhắm mắt lại, gục trán lên cánh tay rồi hít một hơi thật sâu, thật dài trước khi quay ra nhìn tôi. “Ừ.”

Không khí quanh tôi trở nên đặc quánh. Đến nỗi tôi không thở được. Tôi đứng lặng ngay trước mặt cậu, không thể cử động. Mọi thứ trở nên ngưng đọng ngoại trừ những gì trong đầu tôi. Có quá nhiều suy nghĩ, quá nhiều câu hỏi và ký ức, tất cả đang cố gắng ứa tới. Tôi không biết nên khóc, gào thét, ngã hay chạy đi.

Tôi cần phải ra ngoài. Tôi có cảm giác như Holder cùng với phòng tắm này và toàn bộ ngôi nhà đang ghì mình lại, tôi cần phải ra ngoài để có không gian tổng khứ tất cả mọi thứ ra khỏi đầu. Tôi chỉ muốn tất cả biến mất.

Tôi ủa chạy qua cậu. Cậu ấy cố gắng chộp lấy cánh tay tôi nhưng tôi giật phắt ra.

“Sky, đợi đã,” cậu ấy thốt lên từ phía sau. Tôi tiếp tục chạy đến cầu thang, lao xuống nhanh hết sức có thể, mỗi bước hai bậc. Nghe thấy tiếng cậu ấy chạy theo, tôi tăng tốc. Guồng chân tôi còn nhanh hơn dự tính. Tôi túm trượt lan can và chúi về phía trước, ngã nhào xuống sàn ngay dưới chân cầu thang.

“Sky!” Holder thét lên. Tôi cố gắng đứng dậy, nhưng cậu ấy đã quỳ xuống vòng tay ôm lấy tôi trước khi tôi có cơ hội. Tôi đẩy mạnh buộc cậu ấy buông ra để có thể ra khỏi đây nhưng cậu ấy không hề nói tay.

“Ra ngoài.” Tôi nói, hơi thở hỗn hển và yếu ớt. “Mình cần ra ngoài. Xin cậu, Holder.”

Holder dường như đang đấu tranh giằng xé không chịu buông tôi ra. Cậu miễn cưỡng lùi lại, nhìn xuống tìm kiếm ánh mắt của tôi. “Đừng chạy, Sky. Ra ngoài, nhưng xin cậu đừng bỏ về. Chúng mình cần nói chuyện.”

Tôi gật đầu. Cậu ấy buông ra, đỡ tôi đứng dậy. Ra khỏi cửa chính để bước lên bãi cỏ, tôi đan chéo hai tay ở sau đầu rồi hít một hơi dài bầu không khí se lạnh vào mình. Tôi ngẩng đầu nhìn lên những vì sao, hơn hết, tôi ao ước mình đang ở trên đó mà không phải dưới này. Tôi không muốn những ký ức cứ tiếp tục ủa về, vì mỗi ký ức khó hiểu lại kéo theo một câu hỏi thậm chí khó hiểu hơn. Tôi không hiểu mình biết cậu ấy như thế nào. Không hiểu tại sao cậu ấy lại không nói gì cả. Không hiểu sao tên tôi lại là Hope trong khi tôi chỉ nhớ tên mình là Sky. Không hiểu sao mẹ Karen lại nói Sky là tên khai sinh của tôi nếu sự thực không phải vậy. Mọi thứ tôi ngỡ rằng mình đã hiểu sau bao năm qua đang trở nên sáng tỏ, đang tiết lộ những điều tôi không muốn biết. Tôi đang bị lừa dối và tôi sợ phải biết điều mọi người đang cố giấu mình là gì.

Tôi đứng bên ngoài thật lâu, như cả thế kỷ, cố gắng sắp xếp lại suy nghĩ trong khi không hề hay biết thứ mà mình đang cố gắng làm rõ là gì. Tôi cần nói chuyện với Holder, cần biết những gì cậu ấy biết, nhưng tôi thấy bị tổn thương. Tôi không muốn đối diện với cậu ấy khi biết cậu ấy đã che giấu bí mật

này suốt thời gian qua. Nó khiến tất cả những gì tôi nghĩ đang xảy ra giữa chúng tôi chỉ toàn là giả dối.

Tôi đã quá mệt mỏi, đã biết quá nhiều bí mật chỉ trong một buổi tối. Tôi chỉ muốn về nhà và leo lên giường. Tôi cần phải ngủ trước khi chúng tôi nói về việc tại sao cậu ấy không nói sự thực với tôi, cậu ấy đã biết tôi khi còn bé. Tôi không hiểu tại sao cậu ấy nghĩ nên giấu tôi chuyện đó?

Tôi quay lại, trở vào nhà. Holder đang đứng bên ngưỡng cửa dõi theo tôi. Cậu bước sang bên để tôi vào. Tôi đi thẳng xuống bếp, mở tủ lạnh. Chộp lấy một chai nước, tôi mở nó ra tu liền vài ngụm. Miệng tôi khô rang, tôi vẫn chưa hề được uống cốc nước mà cậu ấy nói sẽ đi lấy cho tôi ban nãy.

Tôi đặt chai nước xuống quầy, nhìn Holder. “Đưa mình về.”

Cậu ấy không phản đối. Cậu ấy quay lại, cầm chùm chìa khóa trên bàn ngay lối vào rồi ra hiệu cho tôi đi theo. Tôi để chai nước lại, lặng lẽ theo cậu ra xe. Khi tôi chui vào trong, cậu cho xe chạy ra khỏi lối đi xuống đường mà không nói gì.

Xe chạy qua lối rẽ vào nhà tôi - rõ ràng cậu ấy không định đưa tôi về. Tôi liếc nhìn nhưng mắt cậu như đóng đinh vào con đường trước mặt. “Đưa mình về nhà,” tôi nói lại.

Holder nhìn tôi cương quyết. “Chúng mình cần nói chuyện, Sky. Cậu có nhiều thắc mắc, mình biết như vậy.”

Đúng thế. Tôi có cả triệu thắc mắc cần hỏi, nhưng tôi hy vọng cậu ấy sẽ cho tôi ngủ một giấc để có thể suy ngẫm, sắp xếp chúng và cố gắng tự trả lời nhiều nhất có thể. Rõ ràng Holder lại không quan tâm tới điều tôi muốn lúc này. Tôi miễn cưỡng cời dây an toàn, quay sang, tựa lưng lên cửa xe đối diện với cậu ấy. Nếu cậu ấy không muốn cho tôi thời gian để chấp nhận chuyện này, tôi sẽ lập tức đưa ra tất cả những câu hỏi. Nhưng tôi sẽ hỏi thật nhanh vì tôi muốn cậu ấy đưa về.

“Được thôi,” tôi cất giọng bướng bỉnh. “Hãy giải quyết một lần cho xong. Tại sao cậu lại nói dối mình suốt hai tháng qua? Tại sao chiếc vòng tay của mình lại khiến cậu khó chịu đến nỗi không thèm nói chuyện với mình cả mấy tuần liền? Hay tại sao cậu không nói ra cậu thực sự đã nghĩ mình là ai vào cái ngày chúng ta gặp nhau tại cửa hàng tạp hóa? Vì cậu đã biết, Holder. Cậu biết mình là ai và chắc cậu nghĩ việc đánh lừa mình cho đến khi mình tìm ra mọi chuyện sẽ thật thú vị. Mà, cậu có thực sự thích mình không? Trò đùa mà cậu đang chơi có đáng để khiến mình đau khổ hơn bao giờ hết trong suốt cuộc đời không? Bởi vì đó là điều đang diễn ra đây,” tôi nói, run lên vì phần nộ cực độ.

Cuối cùng, nước mắt trào ra vì tôi đã quá mệt mỏi khi phải chống cự lại nó. Đưa tay gạt dòng nước mắt trên má, tôi hạ thấp giọng. “Cậu khiến mình đau lắm, Holder. Điều đó thật kinh khủng. Cậu đã hứa sẽ luôn thành thực với mình.” Tôi không lớn tiếng nữa. Thực ra tôi đang nói nhỏ đến nỗi không dám chắc cậu ấy có nghe thấy không. Cậu ấy vẫn nhìn chằm chằm xuống đường như một kẻ đề tiện đáng khinh. Tôi nhắm nghiền hai mắt, khoanh tay trước ngực rồi tựa mình lại vào ghế. Nhìn ra ngoài cửa kính, tôi nguyên rủa số mệnh. Tôi nguyên rủa số mệnh đã dẫn lối cho người con trai vô vọng này bước vào cuộc đời tôi, để cậu ta có thể hủy hoại nó.

Khi Holder vẫn tiếp tục lái mà không đáp lại bất cứ lời nào, tôi không thể làm gì khác ngoài việc khẽ thốt ra một tiếng cười thương hại. “Cậu đúng là hết hy vọng,” tôi lầm bầm.

Thứ Bảy

Ngày 17 Tháng 4 Năm 1999

2:30 Chiều

“Tớ muốn đi tè quá,” Lesslie khúc khích. Hai đứa đang núp dưới gầm cầu thang đợi Dean đi tìm. Tôi thích chơi trò trốn tìm, nhưng thích là người đi trốn hơn. Tôi muốn các bạn biết rằng tôi không thể làm cái việc đếm mà mọi người luôn bắt tôi phải làm. Dean luôn bắt tôi đếm đến hai mươi khi cậu ấy cùng em gái đi trốn, nhưng tôi không thể. Vì thế tôi chỉ đứng nhắm mắt, giả bộ như đang đếm. Anh em bạn ấy đều đi học rồi, còn tôi phải đến sang năm mới được đi học, vì thế tôi không đếm giỏi được như họ.

“Anh ấy đang đến đây,” Lesslie nói rồi thụt vào vài bước. Đất dưới gầm cầu thang rất lạnh, vì thế tôi cố gắng không chạm tay vào như bạn đang làm, nhưng hai chân thì đau nhói.

“Les!” Dean hét lên, tiến lại gần hành lang rồi đi thẳng lên cầu thang. Chúng tôi đã trốn rất lâu, trông cậu ấy mệt nhoài vì cuộc tìm kiếm rồi. Cậu ấy ngồi xuống bậc thang gần như ở ngay trước mặt chúng tôi. Ngẩng đầu lên, tôi có thể nhìn thẳng thấy mặt cậu ấy. “Anh chán tìm rồi!”

Tôi quay lại nhìn Lesslie xem bạn ấy có sẵn sàng chạy đi đập tay không. Bạn lắc đầu và để ngón tay lên môi.

“Hope!” Cậu ấy gọi to khi vẫn ngồi trên bậc thang. “Tớ chịu rồi!” Nhìn quanh sân, cậu ấy khẽ thở dài, lẩm bầm đá mấy viên sỏi dưới chân làm tôi không nhìn nổi cười. Lesslie huých vào cánh tay tôi, nhắc tôi yên lặng.

Rồi cậu ấy bỗng cất tiếng cười, ban đầu tôi nghĩ vì cậu ấy nghe thấy chúng tôi, nhưng sau đó tôi nhận ra cậu ấy chỉ đang nói chuyện một mình.

“Hope và Les,” cậu ấy nói nhỏ. “Vô vọng^{[\[17\]](#)}.” Cậu ấy lại cười và đứng lên. “Các cậu nghe thấy chứ?” Cậu ấy kêu lên, hai tay khum quanh miệng. “Hai cậu đúng là vô vọng!”

Nghe thấy Dean biến tên chúng tôi thành một từ, Lesslie bật cười rồi bò ra khỏi gầm cầu thang. Tôi bò theo sau, đứng lên đúng lúc Dean quay lại nhìn thấy em gái. Cậu mỉm cười nhìn cả hai đứa đầu gối dính đầy đất, tóc vương đầy mạng nhện. Cậu lắc đầu và nói lại. “Hết hy vọng.”

Thứ Bảy

Ngày 27 Tháng 11 Năm 2012

11:20 Tối

Ký ức đó quá đổi sống động, không biết tại sao bây giờ mới ủa về. Làm sao tôi vẫn nhìn thấy hình xăm ấy hàng ngày, nghe cậu ấy nhắc tên Hope và nói về Les mà vẫn không thể nhớ? Tôi nhồm dầy lấy cánh tay cậu rồi kéo tay áo lên. Tôi biết nó ở đó. Tôi biết nó gồm những từ gì. Nhưng đây là lần đầu tiên tôi biết ý nghĩa thực sự của nó.

“Sao cậu lại xăm nó?” Trước đây Holder đã nói với tôi, nhưng bây giờ tôi muốn biết lý do thực sự. Cậu rời mắt khỏi con đường và quay sang tôi. “Minh đã nói rồi. Nó nhắc mình nhớ đến những người mà mình đã khiến họ thất vọng trong đời.”

Tôi nhắm mắt, lắc đầu ngồi tựa vào sau ghế. Cậu ấy nói mình không phải loại người mập mờ, nhưng tôi không thể nghĩ ra một lời giải thích nào mập mờ hơn lời cậu ấy vẫn đưa ra khi nói về hình xăm đó. Làm sao cậu ấy có thể khiến tôi thất vọng chứ? Việc cậu ấy nghĩ rằng đã khiến tôi thất vọng từ khi còn là một con bé như thế chẳng có nghĩa lý gì. Và việc cậu ta cảm thấy hối tiếc đến mức biến nó thành một hình xăm bí ẩn thực sự nằm ngoài mọi phán đoán của tôi. Tôi không biết phải nói gì hay làm gì nữa để buộc cậu ấy đưa tôi về. Cậu ấy chẳng trả lời bất cứ câu hỏi nào từ tôi, giờ lại còn đánh đố bằng cách đưa cho tôi những câu nói kín bưng. Tôi chỉ muốn về nhà.

Holder tấp xe vào lề đường. Tôi mong cậu ấy sẽ quay lại, nhưng thay vào đó, cậu ấy dập tắt hy vọng của tôi và mở cửa ra. Nhìn ra ngoài cửa sổ, tôi nhận thấy mình lại đang ở sân bay. Thật bức mình. Tôi không muốn đến đây để lại nhìn cậu ấy vừa ngắm sao vừa suy nghĩ. Tôi muốn câu trả lời hoặc là về nhà.

Tôi giật cửa mở ra, miễn cưỡng đi theo Holder về phía hàng rào, hy vọng nếu nhượng bộ cậu ấy lần cuối cùng này, tôi sẽ nhận được lời giải thích nhanh gọn. Cậu ấy giúp tôi nhảy qua hàng rào, cả hai cùng đi đến chỗ quen thuộc trên đường băng rồi nằm xuống.

Tôi nhìn lên trời, thầm mong tìm được một ngôi sao băng. Ngay lúc này, tôi thật mong được ước một đôi điều. Tôi ước có thể quay trở lại hai tháng trước và không bao giờ bước chân vào cửa hàng tạp hóa ngày hôm ấy.

“Cậu đã sẵn sàng nghe những câu trả lời chưa?” Holder hỏi.

Tôi quay đầu sang. “Minh đã sẵn sàng, nếu như lần này cậu thực sự định nói thật.”

Cậu ấy quay sang, chống một cánh tay và xoay người nhìn tôi. Lại cái kiểu quen thuộc, cậu lặng lẽ nhìn tôi. Trời tối hơn so với lần trước chúng tôi đến đây, vì thế rất khó thấy nét mặt cậu. Nhưng tôi biết cậu ấy đang rất buồn. Đôi mắt cậu chưa bao giờ giấu được nỗi buồn. Cậu rướn người về trước, áp một bàn

tay lên má tôi. “Minh cần phải hôn cậu.”

Suýt nữa tôi cười phá lên, nhưng lại sợ mình sẽ phát điên. Tôi bỗng hoảng hốt - tôi vừa thừa nhận mình bị điên! Tôi lắc đầu, không tin nổi khi cậu ấy thậm chí còn nghĩ lúc này tôi sẽ để cho cậu ấy hôn. Nhất là khi đã phát hiện ra cậu ấy nói dối tôi suốt hai tháng qua.

“Không,” tôi cương quyết. Mặt cậu vẫn kề sát mặt tôi, bàn tay áp trên má tôi. Trong khi sự lừa dối nọ làm toàn thân tôi giận điên, cơ thể tôi vẫn đáp lại những đụng chạm của cậu ấy. Thật là một cuộc chiến nội tâm kỳ quặc khi bạn không thể quyết định sẽ đắm vào cái miệng đang cách mặt mình tám phân hay là thưởng thức nó.

“Minh cần phải hôn cậu,” Holder lại nói, lần này là một lời cầu xin tha thiết. “Xin cậu, Sky. Minh sợ rằng sau khi nói ra những điều này... mình sẽ không bao giờ còn được hôn cậu nữa.” Cậu ấy tiến lại gần tôi, đưa ngón cái vuốt ve má tôi trong khi vẫn không rời mắt. “Xin cậu.”

Tôi khẽ gật đầu, không biết tại sao sự yếu đuối lại lấn át mình như vậy. Cậu ấy cúi lại gần và hôn tôi. Tôi nhắm mắt để cậu ấy hôn, vì một phần rất lớn trong tôi sợ rằng đây sẽ là lần cuối tôi được cảm nhận đôi môi ấy, lần cuối tôi cảm thấy một điều gì đó. Vì cậu ấy là người duy nhất tôi muốn được cảm nhận.

Holder xoay người cho đến khi quỳ trên hai đầu gối, một tay ôm lấy mặt tôi, tay kia đặt trên lớp bê tông cạnh đầu tôi. Tôi luồn tay qua tóc cậu ấy, kéo đôi môi kia vào một cách khấn thiết hơn. Thưởng thức đôi môi và cảm nhận hơi thở cậu hòa vào hơi thở của tôi, điều đó tạm thời xua tan đi tất cả mọi chuyện xảy ra tối nay. Trong giây phút này, tôi chỉ tập trung vào cậu cùng trái tim mình, cả cách nó căng ra hân hoan, đồng thời lại vỡ thành từng mảnh. Ý nghĩ về những gì tôi cảm nhận được từ cậu chỉ là những điều không chắc hay không chân thật chợt khiến tôi đau đớn. Tôi đau đớn toàn thân. Trong đầu, trong ruột gan, trong ngực, trong tim, trong cả tâm hồn. Trước đó tôi đã nghĩ nụ hôn của cậu có thể chữa lành cho tôi. Vậy mà giờ đây nó như đang khứa một vết thương vĩnh viễn sâu hoắm trong tôi.

Holder cảm nhận được nỗi thất vọng của tôi tràn tới khi tiếng tôi thỏ thức bắt đầu phát ra. Cậu lướt môi hôn lên má, rồi xuống tai tôi. “Minh xin lỗi,” cậu vừa nói vừa ghi chặt hơn. “Minh thực sự xin lỗi. Minh đã không muốn cậu biết.”

Tôi nhắm mắt đẩy cậu ra rồi ngồi lên hít một hơi thật sâu. Đưa tay gạt nước mắt, tôi co hai chân lên, ôm chặt lấy chúng. Tôi vùi đầu vào đầu gối vì không muốn phải nhìn thấy cậu nữa.

“Minh chỉ muốn cậu kể, Holder. Minh đã hỏi tất cả những gì cần hỏi trên đường đến đây. Cậu trả lời ngay bây giờ đi, để mình còn về.” Giọng tôi chán nản, rã rời.

Holder đưa tay ra sau gáy tôi, luồn ngón tay qua tóc tôi vuốt ve trong khi tìm cách trả lời. Cậu hắng giọng. “Minh không chắc cậu là Hope khi thấy cậu lần đầu. Minh đã quá quen với việc nhìn thấy hình ảnh của cô bé ấy trong mỗi cô gái trạc tuổi chúng mình và mình đã thôi cố gắng tìm kiếm Hope từ vài năm trước. Nhưng khi thấy cậu trong cửa hàng, nhìn vào mắt cậu... mình có cảm giác cậu thực sự là bạn ấy. Rồi khi cậu đưa chứng minh thư rõ ràng không phải, mình đã cảm thấy rất nực cười. Nó giống như một lời cảnh tỉnh để mình thực sự quên đi ký ức về Hope.”

Cậu dừng lại, từ từ vuốt tay dọc tóc tôi rồi ngưng lại ở lưng, nhưng một ngón tay vẫn vờ thành những vòng tròn nhỏ. Tôi một mặt muốn đẩy tay cậu ra, mặt khác lại muốn nó cứ ở đó.

“Chúng mình sống cạnh nhà hai bố con cậu trong vòng một năm. Cậu, mình và Les... chúng ta từng thân nhau lắm. Nhưng thật khó để nhớ mặt sau một thời gian dài như vậy. Mình nghĩ cậu là Hope, nhưng rồi lại nghĩ nếu cậu thực sự là bạn ấy, thì hẳn mình sẽ không nghi ngờ. Mình đã nghĩ chỉ cần được gặp lại, mình chắc chắn sẽ nhận ra Hope.

“Hôm ấy, rời khỏi cửa hàng, lập tức mình vào mạng tìm kiếm cái tên cậu đưa cho, nhưng chẳng thấy gì, ngay cả trên facebook. Mình tìm suốt một giờ liền và quá bức dọc đến nỗi phải đi chạy bộ để trấn tĩnh lại. Khi rẽ vào khúc ngoặt, thấy cậu đang đứng trước nhà mình, mình không thở nổi. Cậu đang đứng đó, mặt nhợt vì chạy và... Chúa ơi, Sky. Cậu xinh đẹp quá. Mình vẫn không chắc cậu có phải là Hope không, nhưng ngay lúc ấy điều đó thậm chí không xuất hiện trong ý nghĩ của mình. Mình không quan tâm cậu là ai, mình chỉ cần được biết về cậu.

Sau thời gian ở bên cậu tuần đó, mình không thể ngăn bản thân tìm đến nhà cậu vào tối thứ Sáu hôm ấy. Mình không đến với ý định đào bới quá khứ của cậu hay thậm chí hy vọng điều gì đó sẽ xảy ra giữa chúng mình. Mình đến vì muốn cậu biết con người thực của mình, không phải con người mà cậu đã nghe được từ những lời kể ngoài kia. Sau khi ở bên cậu đêm hôm ấy, mình không nghĩ được gì khác ngoài việc làm sao để ở bên cậu nhiều hơn. Chưa bao giờ mình gặp một người gây cho mình ấn tượng như cậu. Mình chỉ băn khoăn liệu... cậu có phải là bạn ấy. Nhất là khi cậu kể cậu được nhận làm con nuôi, mình còn tò mò hơn, nhưng một lần nữa mình nghĩ đó có thể chỉ là trùng hợp. Nhưng rồi khi thấy chiếc vòng...”

Holder dừng lại, buông tay khỏi lưng tôi. Những ngón tay lướt dưới cằm tôi, cậu ấy nâng mặt tôi lên khỏi đầu gối và buộc tôi nhìn vào mắt. “Trái tim mình đã tan vỡ, Sky. Mình không muốn cậu là bạn ấy. Mình muốn cậu nói rằng cậu có chiếc vòng từ một người bạn, hay cậu đã nhặt được hoặc mua nó. Sau tất cả những năm tháng tìm kiếm cậu trong mỗi gương mặt mình từng thấy, cuối cùng mình đã tìm được cậu... và mình suy sụp hoàn toàn. Mình không muốn cậu là Hope. Mình chỉ muốn cậu là cậu thôi.”

Tôi lắc đầu, vẫn rối rắm như lúc trước. “Nhưng tại sao cậu không nói cho mình biết? Việc thừa nhận rằng chúng mình đã từng biết nhau khó đến thế sao? Mình không hiểu tại sao cậu lại phải nói dối?”

Cậu nhìn tôi một lúc trong khi tìm kiếm câu trả lời đủ thuyết phục, rồi vuốt những lọn tóc ra khỏi mặt tôi. “Cậu còn nhớ gì về việc được nhận nuôi?”

Tôi lắc đầu. “Không nhiều lắm. Mình biết mình được vào trại bảo trợ sau khi bố bỏ mình. Mẹ Karen đã nhận nuôi mình, hai mẹ con chuyển từ bang khác tới đây khi mình năm tuổi. Ngoài những chuyện ấy và một vài ký ức kỳ lạ, mình không biết gì hết.”

Cậu xoay người đối diện với tôi, đặt cả hai tay lên vai tôi mà siết chặt như thể đang rất tức giận. “Đó toàn là chuyện Karen kể. Mình muốn biết những gì cậu nhớ. Cậu nhớ những gì, Sky?”

Tôi khẽ lắc đầu. “Không gì hết. Những ký ức đầu tiên mình có là với mẹ Karen. Điều duy nhất mình nhớ được từ trước khi có mẹ Karen là chiếc vòng, nhưng cũng chỉ vì vẫn giữ nó nên mình mới biết về nó. Mình thậm chí không chắc ai đã đưa nó cho mình nữa.”

Holder đưa tay ôm lấy mặt tôi, hôn lên trán tôi. Cậu vẫn giữ môi ở đó mà ôm lấy tôi như thể sợ rằng khi buông ra sẽ phải cất lời. Cậu không muốn phải kể cho tôi những gì mình biết.

“Cứ nói đi,” tôi thì thầm. “Nói với mình những gì cậu đang ước không phải nói.”

Holder lùi lại, chạm trán lên trán tôi. Cậu nhắm mắt lại rồi ôm chặt lấy mặt tôi. Trông cậu thật buồn. Tôi muốn ôm lấy cậu, mặc kệ nỗi căm hận trong lòng. Vậy là tôi vòng tay ôm lấy cậu, cậu ấy cũng ôm lại tôi và kéo tôi ngồi vào lòng. Tôi choàng chân quanh hông cậu ấy. Trán chúng tôi vẫn tựa vào nhau. Cậu đang ôm tôi, nhưng lần này tôi có cảm giác cậu ấy ôm vì trái đất dưới chân cậu ấy vừa bị trượt ra khỏi trục và tôi là điểm tựa của cậu ấy.

“Hãy nói đi, Holder.”

Cậu đưa tay xuống eo lưng tôi rồi lùi lại, mở mắt ra để có thể nhìn tôi khi nói.

“Hôm Les đưa chiếc vòng đó, cậu đang khóc. Mình nhớ rõ từng chi tiết, như nó mới xảy ra hôm qua vậy. Cậu đang ngồi trong sân nhà. Les cùng mình ngồi với cậu rất lâu, nhưng cậu khóc mãi. Con bé đưa cho cậu chiếc vòng xong thì đi về, nhưng mình không thể. Mình thấy rất khổ tâm khi để cậu ngồi đó, vì hẳn cậu sẽ lại giận bố. Cậu luôn khóc vì ông ta, điều đó khiến mình ghét ông ta. Mình không nhớ được gì về bố cậu, ngoại trừ mình ghét ông ta vô cùng bởi những cảm xúc ông ta gây ra cho cậu. Lúc ấy mình mới sáu tuổi nên không biết phải nói gì để cậu thôi khóc. Hình như hôm ấy mình đã nói điều gì đó như là, “Đừng lo...”

“Ông ta sẽ không sống mãi được đâu,” tôi nói nốt câu ấy. “Mình nhớ hôm ấy. Les đưa mình chiếc vòng và cậu nói ông ấy sẽ không sống mãi. Đó là hai điều mình vẫn luôn nhớ được. Mình chỉ không biết đó là cậu.”

“Ừ, mình đã nói vậy.” Cậu đặt tay lên má tôi rồi tiếp tục. “Rồi mình làm một điều mà mình đã phải hối hận trong suốt quãng đời còn lại.”

Tôi lắc đầu. “Holder, cậu không làm gì cả mà. Cậu chỉ bỏ đi.”

“Đúng vậy,” cậu ấy nói. “Mình đi về sân nhà mình dù biết lẽ ra nên ngồi lại bên cạnh cậu. Mình đã đứng trong sân, nhìn cậu gục đầu xuống tay nức nở, trong khi lẽ ra cậu nên khóc trong vòng tay mình. Mình chỉ đứng đó... rồi mình thấy một chiếc xe tấp vào lề đường. Mình nhìn kính xe hạ xuống, nghe thấy ai đó gọi tên cậu. Mình thấy cậu nhìn lên chiếc xe và dụi mắt. Cậu đứng lên, phủi bụi trên chiếc quần soóc rồi đi về phía chiếc xe. Mình nhìn cậu chui vào xe, biết rằng dù bất cứ chuyện gì đang xảy ra thì mình cũng không nên cứ đứng đó. Nhưng mình vẫn chỉ đứng nhìn, khi mà lẽ ra mình nên ở bên cạnh cậu. Đáng lẽ chuyện đó đã không bao giờ xảy ra nếu mình ở ngay bên cạnh cậu.”

Nỗi sợ hãi, ân hận trong giọng nói Holder khiến tim tôi đập loạn lên trong lồng ngực. Không hiểu sao tôi lại có đủ can đảm để hỏi, cho dù sự sợ hãi đang bủa vây lấy tôi. “Chuyện gì đáng lẽ đã không xảy ra?”

Cậu lại hôn lên trán tôi, hai ngón tay cái âu yếm cọ lên gò má tôi. Cậu nhìn tôi như sợ sắp làm tim tôi

tan vỡ.

“Họ đưa cậu đi. Người trong chiếc xe đó đã đưa cậu rời khỏi bố cậu, khỏi mình và Les. Cậu đã mất tích suốt mười ba năm qua, Hope ạ.”

Thứ Bảy

Ngày 27 Tháng 10 Năm 2012

11:57 Đêm

Một trong những điều tôi thích ở sách là chúng có thể định rõ và gói gọn những khoảng đời nhất định của nhân vật thành từng chương. Điều đó rất hấp dẫn, vì bạn không thể làm thế trong đời thực. Bạn không thể chấm dứt một chương, bỏ qua những điều bạn không muốn rồi mở đến chương mà bạn thấy phù hợp với mình hơn. Cuộc sống không thể chia thành chương... chỉ có thể chia thành giây phút. Tất cả những sự kiện trong đời xảy ra nối tiếp nhau mà không có khoảng trống, những trang bỏ khuyết hay những quãng ngắt chương, vì cho dù bất cứ chuyện gì xảy ra, cuộc đời vẫn trôi đi, những lời nói vẫn tuôn ra, những sự thật vẫn hé lộ bất chấp bạn có thích chúng hay không. Cuộc sống không bao giờ cho phép bạn dừng lại để kịp hít thở.

Tôi cần một quãng ngắt chương. Tôi lấy hơi một chút, nhưng không biết phải làm thế nào.

“Nói gì đó đi,” Holder nói. Tôi vẫn đang ngồi trong lòng cậu, trong vòng tay cậu. Đầu tôi ngả lên vai cậu hai mắt nhắm nghiền. Cậu ấy đặt một bàn tay lên sau gáy tôi, miệng kề sát tai, ôm tôi thật chặt. “Xin cậu. Hãy nói gì đó đi.”

Tôi không biết cậu ấy muốn tôi nói gì nữa. Cậu ấy muốn tôi giả vờ kinh ngạc ư? Sốc? Hay cậu ấy muốn tôi khóc. Muốn tôi phải gào thét? Tôi không thể, vì tôi vẫn đang cố gắng tiếp thu những gì cậu ấy vừa nói.

“Cậu đã mất tích trong suốt mười ba năm qua, Hope ạ.”

Lời của cậu ấy cứ lặp đi lặp lại trong đầu tôi như một đoạn ghi âm đang dở.

“Mất tích.”

Tôi hy vọng ý cậu ấy là mất tích theo nghĩa ẩn dụ, như kiểu cậu ấy đã thiếu vắng tôi trong suốt những năm qua. Nhưng chắc là không phải. Tôi có thể thấy ánh mắt của cậu khi nói lên những lời đó, cậu ấy không muốn nhắc đến chúng chút nào. Cậu ấy biết nó sẽ gây ra cho tôi chuyện gì.

Có thể Holder thực sự muốn nói mất tích theo nghĩa đen, nhưng lại quá bối rối. Hồi đó cả hai còn quá nhỏ, chắc cậu ấy không nhớ chính xác trình tự các sự kiện. Nhưng quãng thời gian hai tháng qua loang loáng hiện lại trước mắt tôi, mọi thứ về cậu... những nhân cách, những tâm trạng thay đổi thất thường cùng những lời nói bí ẩn hiện lên thật rõ ràng. Như cái đêm cậu ấy đứng ở ngưỡng cửa phòng tôi và nói đã tìm tôi suốt cả cuộc đời. Cậu ấy đã nói thật về điều đó.

Hay cái đêm đầu tiên ngồi ngay trên đường băng này khi cậu ấy hỏi tôi có sống vui vẻ không. Cậu ấy đã lo lắng về những gì xảy ra cho tôi suốt mười ba năm qua. Ý cậu ấy đúng là như thế, khi muốn biết

liệu tôi có hạnh phúc dưới mái nhà hiện tại.

Hay cái ngày cậu ấy không chịu xin lỗi tôi vì cách hành xử trong quán ăn, chỉ nói rằng cậu ấy hiểu điều gì gây khó chịu nhưng không thể nói cho tôi biết. Lúc ấy tôi không băn khoăn, vì cậu tỏ ra rất chân thành rằng một ngày nào đó sẽ giải thích cho tôi. Cả ngàn kiếp tôi cũng không thể đoán được tại sao cậu ấy lại sưng sờ như thế khi nhìn thấy chiếc vòng đó trên tay tôi. Cậu ấy không muốn tôi là Hope, vì biết sự thật sẽ khiến tôi đau đớn.

Cậu ấy đã đúng.

“Cậu đã mất tích suốt mười ba năm qua, Hope ạ.”

Cái từ cuối cùng trong câu nói khiến tôi rùng mình. Tôi từ từ ngẩng đầu khỏi vai Holder và ngược nhìn. “Cậu vừa gọi mình là Hope. Đừng gọi như vậy nữa. Đó đâu phải tên mình.”

Holder gật đầu. “Mình xin lỗi, Sky.”

Cái từ cuối cùng trong câu nói đó cũng khiến sống lưng tôi rùng mình. Tôi trượt ra khỏi lòng cậu đứng dậy. “Cũng đừng gọi mình như thế.” Tôi cương quyết. Tôi không muốn được gọi là Hope hay Sky hay Công chúa, hay bất cứ thứ gì khiến tôi không phải là chính mình. Tôi bỗng cảm thấy trong mình có rất nhiều con người khác nhau nhập vào thành một. Một người không biết bản thân là ai, thuộc về nơi nào, điều đó phiền phức thay. Chưa bao giờ tôi thấy lạc lõng thế này, giống như không có bất cứ ai trên đời có thể khiến tôi tin tưởng. Thậm chí tôi cũng không thể tin tưởng vào ký ức của chính mình.

Holder đứng lên, cầm tay tôi và nhìn xuống. Cậu ấy đang quan sát, đợi tôi phản ứng. Cậu ấy sẽ thất vọng thôi, vì tôi sẽ không phản ứng gì hết. Không phải ở đây. Không phải bây giờ. Một phần trong tôi muốn òa khóc khi cậu ấy ôm lấy tôi và thì thầm “Đừng lo” vào tai. Một phần khác lại muốn hét lên, đánh cậu ấy vì đã lừa dối. Phần khác nữa lại muốn để cậu ấy tiếp tục đổ lỗi cho bản thân vì đã không ngăn lại điều xảy ra từ mười ba năm trước. Nhưng phần rất lớn trong tôi lại muốn mọi suy nghĩ đó tan biến hết. Tôi muốn trở lại trạng thái không cảm thấy gì. Tôi nhớ cảm giác trống rỗng tê liệt kia.

Tôi rút tay ra, bắt đầu đi về xe. “Mình cần một quãng ngắt chương,” tôi nói với chính mình hơn là với cậu.

Holder theo sát phía sau tôi. “Mình thậm chí chẳng hiểu điều đó nghĩa là gì.” Giọng cậu đầy đau khổ. Cậu túm cánh tay ngăn tôi lại, chắc hẳn muốn hỏi cảm xúc của tôi thế nào, nhưng tôi hất ra và quay lại nhìn thẳng vào khuôn mặt ấy. Tôi không muốn cậu ấy hỏi thế, vì tôi cũng chẳng biết mình cảm thấy thế nào. Lúc này tôi đang trải qua một loạt những cung bậc cảm xúc, một số trong đó hoàn toàn lạ lẫm. Hận thù, sợ hãi, đau buồn và hoài nghi cứ chồng chất trong tôi, tôi muốn chúng ngừng lại. Tôi chỉ muốn chấm dứt tất cả những cảm xúc đó, vì thế tôi kiễng chân ôm lấy mặt cậu và hôn lên môi cậu. Tôi hôn thật mãnh liệt, vội vã vì muốn được phản ứng lại, nhưng Holder không làm thế. Cậu không hôn đáp trả. Cậu từ chối giúp tôi xua tan đi nỗi đau theo cách này, vì thế nỗi tức giận trong tôi càng dâng lên. Tôi dứt môi mình ra, lùi lại tát vào mặt cậu ấy.

Holder gần như không chùn bước chút nào, điều đó khiến tôi điên lên. Tôi muốn cậu phải đau đớn giống như tôi. Tôi muốn cậu cảm nhận được những gì mà những lời nói vừa rồi đã gây ra cho tôi. Tôi

lại tát lần nữa, cậu ấy để mặc. Khi Holder vẫn không phản ứng gì, tôi xô mạnh lên ngực cậu. Tôi đẩy thô bạo và liên tục - cố gắng trả lại tất cả nỗi đau mà cậu vừa mới chôn vùi vào tâm hồn tôi. Tôi thu nắm đấm thụi vào ngực cậu, khi không có tác dụng gì, tôi bắt đầu thét lên, đánh đấm, cố gắng vùng vẫy thoát khỏi vòng tay cậu hiện đã ôm lấy tôi. Cậu xoay người tôi để lưng tôi chạm vào ngực cậu, hai cánh tay tôi bị khóa lại ngang bụng.

“Hãy hít thở,” cậu thì thầm vào tai tôi. “Bình tĩnh lại đi, Sky. Mình biết cậu đang rối bời và sợ hãi, nhưng có mình ở đây. Mình ở đây rồi. Hãy hít thở đi.”

Giọng cậu bình tĩnh và dỗ dành, tôi nhắm nghiền hai mắt lắng nghe. Cậu hít một hơi sâu, ngực cử động nhịp nhàng với ngực tôi, buộc tôi phải hít thở từng hơi chậm và sâu theo chỉ dẫn. Khi tôi thôi vùng vẫy, cậu ấy từ từ xoay người tôi lại, kéo tôi áp vào ngực mình.

“Mình không muốn cậu đau đớn thế này,” cậu ấy thì thầm, hai tay ôm lấy đầu tôi. “Vì thế mình mới không nói cho cậu biết.”

Khoảnh khắc này tôi chợt nhận ra mình không hề khóc. Tôi đã không khóc tí nào từ khi Holder nói ra sự thật, vì thế chẳng có lý nào tôi chịu khuất phục những giọt nước mắt đang chực tuôn ra. Nước mắt chẳng giúp gì cho tôi lúc này. Chúng chỉ khiến tôi thêm yếu đuối.

Tôi áp tay lên ngực cậu khế đầy. Tôi thấy mình muốn khóc hơn là khi được ôm vì cậu dễ chịu và an ủi tôi nhiều quá. Tôi không cần sự an ủi của ai hết. Tôi cần học cách dựa vào chính mình để mạnh mẽ, vì tôi chỉ có thể tin chính mình dù thậm chí tôi vẫn nghi ngờ bản thân. Tất cả những gì tôi tưởng mình biết đều là giả dối. Những ai liên quan đến chuyện này? Còn ai biết sự thật không? Tôi thấy mình không còn chút niềm tin nào nữa. Không với Holder, không với mẹ Karen... không với cả chính tôi.

Tôi lùi lại một bước, nhìn vào mắt Holder. “Cậu có bao giờ định nói cho mình biết mình là ai không?” Tôi hỏi, nhìn trừng trừng vào cậu. “Sẽ thế nào nếu mình không bao giờ nhớ ra? Cậu có nói cho mình biết không? Hay cậu sợ mình sẽ rời xa cậu và cậu sẽ không bao giờ có cơ hội đưa mình lên giường? Thế nên cậu mới lừa dối mình trong suốt thời gian qua?”

Ánh mắt Holder đầy đau đớn khi những lời nói ấy tuôn ra từ miệng tôi. “Không đâu. Mọi chuyện trước đó không phải vậy. Và hiện tại cũng không như vậy. Mình không nói vì sợ những gì sẽ xảy ra với cậu. Nếu mình nói ra, họ sẽ đưa cậu đi khỏi mẹ Karen. Rất có thể họ sẽ bắt cô ấy và đưa cậu về sống với bố cho đến khi cậu mười tám tuổi. Cậu có muốn chuyện đó xảy ra không? Cậu yêu quý mẹ Karen và hạnh phúc ở đây. Mình không muốn làm mọi chuyện đảo lộn.”

Tôi bật cười một tiếng, lắc đầu. Lý do của cậu chẳng hợp lý chút nào. Chẳng có điều gì hợp lý. “Trước hết,” tôi nói, “họ sẽ không tống mẹ Karen vào tù vì mình có thể đảm bảo mẹ không biết gì về chuyện này cả. Thứ hai, mình đã mười tám tuổi từ tháng Chín rồi. Nếu tuổi của mình là lý do để cậu không trung thực thì cho đến giờ cậu phải nói với mình rồi chứ.”

Holder day bóp phần gáy và nhìn xuống đất. Tôi không thích sự lo lắng bồn chồn trên khuôn mặt cậu lúc này. Cách cậu phản ứng chứng tỏ cậu vẫn chưa thú thực hết mọi chuyện.

“Sky, có quá nhiều thứ mình vẫn cần giải thích với cậu.” Cậu ngược mắt nhìn tôi. “Sinh nhật cậu không

phải vào tháng Chín. Mà là mừng Bảy tháng Năm. Phải sáu tháng nữa cậu mới sang tuổi mười tám. Còn Karen?” Cậu tiến một bước về phía tôi, cầm lấy hai tay tôi. “Cô ấy phải biết, Sky. Nhất định cô ấy phải biết. Cậu hãy nghĩ đi. Còn ai khác có thể làm chuyện này?”

Tôi lập tức rút tay và lùi lại. Tôi biết cậu ấy đã rất khổ tâm khi phải giữ kín chuyện này. Tôi có thể thấy trong mắt cậu nỗi đau đớn khi phải nói ra với tôi tất cả. Nhưng tôi đã mang lại cho cậu quyền được nghỉ ngơi từ buổi đầu gặp nhau, mọi đau xót tôi dành cho cậu đã bị xua tan bởi việc cậu đang cố gắng nói cho tôi biết mẹ tôi có liên quan đến chuyện này.

“Hãy đưa mình về,” tôi yêu cầu. “Mình không muốn nghe gì nữa. Mình không muốn biết bất cứ điều gì đêm nay nữa.”

Cậu ấy cố gắng cầm lấy tay tôi, nhưng tôi gạt đi. “ĐƯA MÌNH VỀ.” Tôi hét lên, rồi bắt đầu đi ra xe. Tôi đã nghe đủ rồi. Tôi cần gặp mẹ. Tôi chỉ cần nhìn thấy bà và ôm bà, để biết rằng tôi không hoàn toàn đơn độc trong chuyện này, vì đó chính là điều mà tôi đang cảm thấy.

Tôi đi đến hàng rào trước Holder, cố gắng trèo qua nhưng không được. Tay tôi đang run lên yếu ớt. Tôi vẫn đang tự loay hoay thì cậu ấy lặng lẽ xuất hiện đằng sau và nâng tôi lên. Tôi nhảy sang bên kia, đi về xe.

Holder ngồi vào ghế lái rồi đóng cửa, nhưng không khởi động xe. Cậu chỉ nhìn chăm chăm vô lăng, tay đặt lên chìa khóa. Tôi quan sát bàn tay cậu với cảm xúc lẫn lộn, vì tôi khao khát chúng ôm chầm lấy tôi. Tôi muốn chúng ôm tôi, xoa lưng và tóc tôi, muốn Holder nói rằng tất cả mọi chuyện rồi sẽ ổn. Nhưng tôi cũng nhìn đôi tay ấy với sự ghê tởm khi nghĩ về cách cậu chạm vào và ôm tôi tha thiết trong khi biết rõ đang lừa dối tôi. Làm sao cậu ấy có thể ở bên tôi khi biết hết sự thật nhưng vẫn để tôi tin vào những điều dối trá. Làm sao tôi có thể tha thứ cho cậu ấy đây?

“Mình biết từng ấy thứ là quá nhiều,” Holder khẽ nói. “Mình biết như vậy. Mình sẽ đưa cậu về, nhưng chúng mình cần nói tiếp chuyện này vào ngày mai.” Cậu quay sang nhìn tôi với ánh mắt cương quyết. “Sky, cậu không thể nói với Karen chuyện này. Cậu hiểu chứ. Không thể nói cho đến khi chúng ta hiểu rõ mọi chuyện.”

Tôi gạt đầu nhượng bộ. Cậu ấy không thể hoàn toàn hy vọng tôi sẽ không nói với mẹ chuyện này.

Cậu xoay hẳn người về phía tôi và vươn người ra, đặt một bàn tay lên lưng ghế tôi. “Mình nói nghiêm túc đấy. Mình biết cậu không nghĩ cô ấy có thể làm chuyện như vậy, nhưng cho đến khi chúng mình tìm hiểu thêm, cậu cần giữ kín chuyện này. Nếu cậu nói cho ai đó biết, toàn bộ cuộc sống của cậu sẽ thay đổi. Hãy tự cho mình thời gian để cân nhắc mọi thứ. Xin cậu. Hãy hứa với mình cậu sẽ đợi đến hết ngày mai. Sau khi chúng mình nói chuyện tiếp. Nhé?”

Cảm xúc lo sợ trong lời nói của cậu xuyên thấu tim tôi và tôi lại gạt đầu, nhưng lần này tôi thực sự đồng ý.

Holder nhìn tôi giây lát rồi từ từ quay lại khởi động, cho xe chạy ra đường. Cậu lái suốt hơn năm cây số mà chẳng nói gì cho đến khi về đến lối dẫn vào nhà tôi. Tôi đặt một tay lên nắm cửa, toan bước ra khỏi xe thì cậu ấy cầm lấy tay kia.

“Đợi đã,” cậu ấy nói. Tôi dừng, nhưng không quay lại. Tôi giữ nguyên một chân trên xe, một chân dưới đường, mặt hướng về phía cửa nhà. Holder đưa tay lên vuốt một dải tóc sau tai tôi. “Đêm nay cậu sẽ không sao chứ?”

Tôi thở dài trước câu hỏi quá ngây ngô. “Bằng cách nào?” Tôi ngồi trở vào ghế, quay mặt về phía cậu ấy. “Làm sao mình có thể ổn được sau đêm nay?”

Cậu ấy chỉ nhìn tôi, tiếp tục đưa tay vuốt ve những lọn tóc ở một bên đầu. “Mình chết mất... khi để cậu đi như thế này. Mình không muốn để cậu ở một mình. Mình quay lại sau một tiếng nữa được không?”

Tôi biết Holder muốn hỏi liệu cậu ấy có thể vào qua cửa sổ phòng và nằm cạnh tôi không, nhưng tôi lập tức lắc đầu từ chối. “Mình không thể,” giọng tôi đứt quãng. “Quá khó để ở bên cậu vào lúc này. Mình chỉ cần suy nghĩ. Mình sẽ gặp cậu ngày mai, vậy nhé?”

Cậu gật đầu, rời tay khỏi má tôi rồi đặt trở lại vô lăng, ánh mắt vẫn dõi theo trong lúc tôi ra khỏi xe và bước đi.

Chủ Nhật

Ngày 28 Tháng 10 Năm 2012

12:37 Sáng

Bước qua cửa trước và đi vào phòng khách, tôi mong sẽ được đắm mình trong cảm giác thư thái mà tôi đang cần đến tuyệt vọng. Tôi cần sự thân thuộc gần gũi trong ngôi nhà này để trấn tĩnh lại, để không còn thấy muốn òa khóc nữa. Đây là ngôi nhà của tôi, nơi tôi sống với mẹ Karen... người phụ nữ yêu thương tôi và sẽ làm bất cứ điều gì vì tôi, bất kể Holder có nghĩ gì.

Đứng trong phòng khách tối om, tôi đợi cảm giác đó trào dâng, nhưng chẳng được. Tôi đang nhìn quanh với một nỗi hoài nghi, ngờ vực và tôi ghét phải nhìn đời mình từ một góc độ hoàn toàn khác như lúc này.

Tôi đi qua phòng khách, dừng lại ngoài cửa phòng mẹ Karen. Tôi định leo lên giường với bà, nhưng đèn trong phòng đã tắt. Tôi chưa bao giờ muốn bà ở bên nhiều như lúc này, nhưng tôi không có đủ động lực để mở cửa. Có lẽ tôi chưa sẵn sàng đối diện với bà. Thay vào đó, tôi đi xuôi hành lang dẫn vào phòng mình.

Ánh sáng từ trong phòng hắt ra qua khe hở dưới cánh cửa. Tôi đặt tay lên nắm cửa, từ từ mở ra. Mẹ Karen đang ngồi trên giường tôi. Bà nhìn lên khi nghe thấy tiếng cửa mở, bèn lập tức đứng dậy.

“Con đã đi đâu?” Nét mặt bà rất lo lắng, nhưng giọng nói lại có phần tức giận. Hoặc có thể là thất vọng.

“Con đi với Holder. Mẹ không bao giờ nói mấy giờ con phải có mặt ở nhà mà.”

Bà chỉ tay về phía giường. “Con ngồi xuống. Mẹ con mình cần nói chuyện.”

Lúc này mọi thứ về bà có vẻ rất khác. Tôi thận trọng quan sát. Tôi thấy mình như đang giả bộ là một đứa con gái ngoan ngoãn trong khi gật đầu. Giống như tôi đang diễn một cảnh trong bộ phim. Cuộc đời đầy kịch tính. Tiến về phía giường, tôi ngồi xuống, không biết chuyện gì khiến bà nổi giận. Tôi phần nào hy vọng bà đã biết tất cả những gì tôi biết tới nay. Thế sẽ dễ dàng hơn cho tôi khi bắt đầu câu chuyện với bà.

Mẹ Karen ngồi xuống cạnh tôi rồi quay đầu sang. “Con không được gặp cậu ấy nữa,” bà nói với vẻ cương quyết.

Tôi chớp mắt sững sờ. Tôi không nghĩ chuyện lại liên quan đến Holder. “Sao cơ?” Tôi bối rối. “Tại sao ạ?”

Bà luồn tay vào túi áo, lấy ra chiếc điện thoại của tôi. “Đây là cái gì.” Bà nói qua hàm răng nghiến

chặt.

Tôi nhìn chiếc điện thoại bị nắm chặt trong tay bà. Bà nhấn một phím rồi giờ màn hình lên trước mặt tôi. “Những tin nhắn này là cái thứ gì, Sky? Chúng thật kinh tởm. Cậu ta nói với con những điều kinh khủng và dối bịa.” Bà để chiếc điện thoại xuống giường, nắm tay tôi. “Tại sao con lại cho phép mình đi với một người đối xử với con như vậy? Mẹ đâu có nuôi dạy con tồi tệ thế?”

Bà không lớn tiếng nữa. Lúc này bà đang đóng vai một bà mẹ đầy lo lắng quan tâm.

Tôi siết chặt tay bà trấn an. Tôi biết chắc chắn mình sẽ gặp rắc rối khi sử dụng điện thoại, nhưng tôi cần bà biết rằng những tin nhắn đó hoàn toàn không giống những gì bà nghĩ. Thực sự tôi cảm thấy hơi lố bịch khi chúng tôi nói về chuyện này. So với những vấn đề mới mà tôi đang gặp phải, có vẻ như chuyện này không đáng phải nhắc đến.

“Mẹ, cậu ấy đùa đấy. Cậu ấy gửi cho con những tin nhắn đó chỉ để trêu vui thôi.”

Bà bật cười chán nản và lắc đầu phản đối. “Cậu ta có cái gì đó không tốt, Sky. Mẹ không thích cách cậu ta nhìn con. Cả cách cậu ta nhìn mẹ. Việc cậu ta mua cho con một chiếc điện thoại mà không tôn trọng những nguyên tắc của mẹ cho thấy cậu ta thiếu tôn trọng người khác như thế nào. Không cần biết mấy tin nhắn ấy là thật hay đùa, mẹ không tin cậu ta. Mẹ cũng không nghĩ con nên tin cậu ta.”

Tôi chăm chăm nhìn mẹ. Bà vẫn đang nói, nhưng những suy nghĩ trong đầu tôi mỗi lúc một lớn hơn, lần át đi tất cả những lời bà đang cố gắng nhồi nhét vào não tôi. Bàn tay tôi bỗng ướt mồ hôi, tôi có thể cảm nhận được trái tim mình đập thình thịch trong màng nhĩ. Tất cả những ý kiến, lựa chọn và nguyên tắc của bà lóe lên trong đầu tôi, tôi cố gắng tách riêng chúng ra và cho vào từng chương, nhưng tất cả cứ dồn vào nhau thành một mớ hỗn độn. Tôi kéo ý nghĩ đầu tiên ra khỏi dòng câu hỏi và lên tiếng hỏi bà.

“Tại sao con không thể sử dụng điện thoại?” Tôi thì thầm. Tôi không chắc câu hỏi của mình có đủ to để mẹ nghe thấy không, nhưng bà không nói nữa, nên hẳn bà đã nghe thấy.

“Cả internet nữa,” tôi nói thêm. “Tại sao mẹ không muốn con dùng internet?”

Những câu hỏi như một thứ thuốc độc trong đầu, tôi cảm thấy mình phải nói ra tất cả. Mọi chuyện đang bắt đầu xâu chuỗi với nhau. Tôi hy vọng chúng chỉ là ngẫu nhiên. Tôi hy vọng mẹ đã che chở tôi suốt cuộc đời vì bà yêu tôi và muốn bảo vệ tôi. Nhưng sâu trong đáy lòng, tất cả đang nhanh chóng trở nên rõ ràng - tôi được che chở trong suốt cuộc đời này bởi bà đang giấu tôi.

“Sao mẹ lại cho con học tại nhà?” Tôi hỏi, lần này lớn tiếng hơn.

Đôi mắt mẹ Karen mở to. Rõ ràng bà không biết điều gì đang thúc đẩy tôi thốt ra những câu hỏi này. Bà đứng lên, cúi xuống nhìn tôi. “Con không được chất vấn ngược lại mẹ về những chuyện này, Sky. Con sống trong nhà của mẹ và sẽ tuân theo nguyên tắc của mẹ.” Bà chộp lấy chiếc điện thoại lên giường rồi đi về phía cửa. “Mẹ cấm con. Phải ở trong nhà. Không điện thoại. Không bạn trai. Chúng ta sẽ nói về chuyện này ngày mai.”

Bà đóng sầm cánh cửa sau lưng. Tôi lập tức sụp xuống giường, cảm thấy vô vọng hơn cả trước khi bước vào nhà.

Tôi không thể đoán đúng. Đó chỉ là sự trùng hợp, tôi không thể đoán đúng. Bà không thể hành động như vậy. Tôi nuốt nước mắt, không muốn tin vào điều đó. Phải có một cách giải thích khác. Có thể Holder đã nhầm. Có thể mẹ Karen đã hiểu nhầm.

Tôi biết chính tôi mới nhầm.

Tôi cởi váy, tròng vào một chiếc áo phông rồi tắt điện, chui vào chăn. Hy vọng ngày mai khi tỉnh dậy tôi sẽ nhận ra cả đêm nay chỉ là một cơn ác mộng. Nếu không phải như vậy, tôi không biết mình còn có thể chấp nhận thêm những gì trước khi hoàn toàn kiệt sức. Nhìn lên những ngôi sao đang sáng lấp lánh trên đầu, tôi bắt đầu đếm chúng. Tôi đẩy tất cả mọi người, mọi thứ ra khỏi đầu và tập trung, tập trung, tập trung vào những ngôi sao.

Thứ Tư

Ngày 23 Tháng 6 Năm 1999

4:10 Chiều

Dean trở về sân nhà mình, rồi quay người nhìn tôi. Tôi lại vùi đầu vào cánh tay, cố gắng ngừng khóc. Tôi biết chắc hai anh em cậu ấy sẽ muốn chơi trốn tìm lần nữa trước khi tôi trở vào trong, vì thế tôi cần thôi buồn bã, để trò chơi có thể bắt đầu.

“Hope!”

Tôi ngẩng lên nhìn Dean, cậu ấy không còn nhìn tôi nữa. Tôi cứ tưởng cậu ấy gọi tên tôi, nhưng cậu ấy đang nhìn một chiếc xe. Nó vừa đỗ lại trước nhà tôi, cửa kính được hạ xuống.

“Lại đây, Hope,” người phụ nữ nói. Cô ấy mỉm cười, bảo tôi đến gần cửa xe. Tôi cảm giác như mình biết người phụ nữ này, nhưng không thể nhớ ra tên cô ấy. Tôi đứng dậy để đến xem cô ấy muốn gì. Phúi bụi sau quần soóc, tôi bước đến chỗ chiếc xe. Cô ấy vẫn mỉm cười, trông thật tử tế. Khi tôi đến gần, cô ấy ấn nút mở cửa xe.

“Cháu sẵn sàng đi chưa, bé yêu? Bố muốn cô cháu mình phải nhanh lên.” Tôi không biết hôm nay mình phải đi đâu. Bố chẳng nói chúng tôi sẽ đi đâu hôm nay cả.

“Chúng ta đi đâu ạ?” Tôi hỏi cô ấy.

Người phụ nữ mỉm cười, vờ tới tay nắm mở cửa xe cho tôi. “Cô sẽ nói khi chúng ta ở trên đường. Vào xe đi, thắt dây an toàn lại, chúng ta không thể muộn được.”

Có vẻ cô ấy thực sự không muốn đến nơi đó muộn. Tôi cũng không muốn cô ấy bị muộn, nên bèn trèo vào ghế trước và đóng cửa lại. Cô ấy nâng cửa kính lên, bắt đầu lái ra khỏi nhà tôi.

Cô ấy nhìn tôi mỉm cười, vờ ra ghế sau. Cô ấy đưa cho tôi một hộp nước quả, tôi cầm lấy nó, bóc ống hút ra.

“Cô là Karen,” cô ấy nói. “Và cháu sẽ ở với cô một thời gian. Cô sẽ kể cho cháu nghe mọi chuyện khi chúng ta tới đó.”

Tôi uống một ngụm nước quả. Đó là nước táo. Tôi thích nước táo. “Nhưng còn bố cháu thì sau? Bố có đi cùng không ạ?” Karen lắc đầu. “Không, bé yêu. Chỉ có cô cháu mình ở đó thôi.”

Tôi lại nhét ống hút vào mồm để cô ấy không trông thấy nụ cười của mình. Tôi không muốn cô ấy biết rằng tôi đang sung sướng vì bố không đi cùng với chúng tôi.

Chủ Nhật

Ngày 28 Tháng 10 Năm 2012

2:45 Sáng

Tôi ngồi bật dậy.

Là một giấc mơ.

Chỉ là một giấc mơ.

Tôi có thể cảm thấy tiếng tim đập cuồng dại trong mọi ngóc ngách cơ thể mình. Nó đập nặng nhọc đến nỗi tôi phải thở hổn hển, người thì đầm đìa mồ hôi.

Chỉ là một giấc mơ.

Tôi cố thuyết phục mình như thế. Tôi muốn tin bằng cả trái tim rằng ký ức tôi vừa thấy không hề có thực. Không thể là sự thực.

Nhưng nó vẫn hiện hữu. Tôi nhớ thật rõ ràng, như thể nó vừa xảy ra ngày hôm qua. Mỗi mảnh ký ức tôi nhớ lại trong mấy ngày qua lại kéo theo một ký ức mới hình thành xuất hiện. Những chuyện tôi cố xóa tan đi hoặc còn quá nhỏ để nhớ hết, bỗng ào ạt trở về. Những chuyện tôi không muốn nhớ. Những chuyện tôi ước gì mình đừng bao giờ biết.

Tôi tung chăn ra với tới chiếc đèn, bật công tắc lên. Căn phòng ngập tràn ánh sáng. Tôi bỗng hét lên thất thanh khi thấy có ai đó trên giường mình. Ngay khi tiếng hét thoát ra khỏi miệng tôi, cậu ấy mở bừng mắt và ngồi bật dậy.

“Cậu làm cái quái gì ở đây vậy?” Tôi lớn tiếng thì thào.

Holder liếc đồng hồ, rồi lấy lòng bàn tay day day mắt. Khi đủ tỉnh táo để đáp lời, cậu ấy đặt tay lên đầu gối tôi. “Mình không thể bỏ cậu lại. Mình cần chắc chắn rằng cậu vẫn ổn.” Rồi cậu ấy đặt tay lên cổ tôi, ngay phía dưới tai, vuốt ve hàm tôi bằng ngón cái. “Tìm cậu,” cậu ấy nói, cảm thấy mạch tôi đang đập thành thịch dưới đầu ngón tay. “Cậu đang sợ hãi.”

Thấy Holder ở trên giường, quan tâm đến tôi thế này... tôi không thể phát điên với cậu ấy. Tôi không thể trách móc gì cậu ấy. Bất chấp sự thật rất muốn nổi điên lên, tôi vẫn không thể. Nếu cậu ấy không ở đây, ngay lúc này, để vỗ về tôi sau những gì tôi vừa nhận ra, tôi chẳng biết phải làm gì nữa. Cậu ấy chỉ toàn tự trách móc chính mình vì mọi thứ xảy đến với tôi. Tôi bắt đầu chấp nhận sự thật rằng có lẽ Holder cũng cần an ủi nhiều như tôi vậy. Vì thế, tôi cho phép cậu ấy đánh cắp thêm một mảnh trái tim nữa của mình. Tôi chộp lấy bàn tay đang chạm vào cổ tôi, siết chặt.

“Holder... mình đã nhớ.” Giọng tôi run rẩy, cảm thấy nước mắt cứ chực trào ra. Tôi nuốt xuống, nuốt cả nước mắt vào trong. Cậu ấy nhích lại gần tôi hơn, quay mặt tôi đối diện với mình. Cậu ấy đưa cả hai tay lên mặt tôi và nhìn vào mắt tôi.

“Cậu đã nhớ gì?”

Tôi lắc đầu, không muốn nói ra. Holder không chịu bỏ qua. Cậu ấy dỗ dành tôi bằng ánh mắt, nhẹ nhàng gật đầu để đảm bảo rằng nói ra sẽ ổn thôi. Tôi thì thậm hết sức khě khàng, sợ phải nói to nó lên. “Là mẹ Karen trong chiếc xe đó. Bà đã làm điều đó. Chính bà đã mang mình đi.”

Nỗi đau đớn và nhận thức thiêu đốt nét mặt Holder, cậu ấy kéo tôi vào lòng ngực, vòng tay ôm lấy tôi. “Mình biết, tình yêu,” cậu ấy nói bên tóc tôi. “Mình biết.”

Tôi níu lấy áo Holder, rúc vào cậu ấy, muốn được chìm trong sự yên ỏn và thoải mái mà đôi cánh tay kia mang lại. Tôi nhắm mắt, nhưng chỉ được một giây. Holder đẩy tôi ra ngay khi mẹ Karen mở cửa vào phòng.

“Sky?”

Tôi xoay một vòng trên giường. Bà đang đứng nơi ngưỡng cửa, nhìn chằm chằm Holder, rồi lia mắt sang tôi. “Sky?! Các... con đang làm gì vậy?” Sự bối rối và thất vọng phủ mờ gương mặt bà.

Tôi quay ngoắt sang Holder. “Đưa mình ra khỏi đây,” tôi nói trong hơi thở. “Làm ơn.”

Cậu gật đầu, rồi bước tới tủ quần áo của tôi. Cậu mở tủ, còn tôi đứng dậy tóm lấy chiếc quần jean từ ngăn kéo để mặc vào.

“Sky?” Karen nói, nhìn cả hai chúng tôi từ ngưỡng cửa. Tôi không nhìn bà. Tôi không thể nhìn bà. Bà bước tới vài bước ngay khi Holder mở chiếc túi vải thô ra để trên giường.

“Nhét quần áo vào đây này, tình yêu. Mình sẽ lấy những đồ cậu cần trong phòng tắm.” Giọng cậu điềm tĩnh, tự chủ, điều đó làm cơn hoảng sợ đang dâng lên trong tôi dịu xuống phần nào. Tôi bước tới tủ đồ, bắt đầu tháo áo ra khỏi mắc.

“Con sẽ không đi đâu với cậu ta cả. Con có điên không hả?” Giọng mẹ Karen gần như hét hoảng, nhưng tôi vẫn không nhìn bà, chỉ tiếp tục nhét quần áo vào trong túi. Tôi bước tới tủ đồ, kéo ngăn kéo trên cùng, lôi ra một ỏm tất cùng đồ lót. Khi tôi bước tới giường, Karen chặn ngang tôi, đặt tay lên vai tôi rồi buộc tôi nhìn vào bà.

“Sky,” bà lặng người. “Con đang làm gì vậy? Có chuyện gì với con vậy? Con không được bỏ đi với cậu ta.”

Holder trở lại phòng ngủ với một ỏm những đồ trong nhà tắm. Cậu bước thẳng qua mẹ Karen, chất chúng vào trong túi. “Cô Karen, cháu nghĩ cô nên để bạn ấy đi,” cậu bình tĩnh nói, bình tĩnh như một lời đe dọa.

Mẹ Karen cười khẩy, quay lại nhìn Holder. “Cậu sẽ không mang con bé đi đâu hết. Nếu cậu bước ra khỏi cái nhà này với con bé, tôi sẽ gọi cảnh sát.”

Holder không đáp. Cậu ấy nhìn tôi, lấy nốt mấy món đồ trong tay tôi rồi quay lại nhét chúng vào chiếc túi vải thô, kéo khóa lại. “Cậu sẵn sàng chưa, tình yêu?” cậu ấy vừa nói vừa nắm lấy tay tôi.

Tôi gật đầu.

“Đừng có đùa!” Karen hét lên, nước mắt bắt đầu chảy xuống má. Bà điên cuồng nhìn hết tôi lại đến Holder. Nhìn bà đau đớn như vậy, tim tôi muốn vỡ tan, bởi bà là mẹ tôi, tôi yêu bà, nhưng tôi không thể lờ đi nỗi tức giận cùng sự bội phản mình cảm thấy sau mười ba năm qua.

“Tôi sẽ gọi cảnh sát đấy,” bà kêu lên. “Cậu không có quyền mang con bé đi!”

Tôi thò tay vào túi quần Holder, lấy ra chiếc điện thoại của cậu ấy và bước một bước về phía mẹ Karen. Nhìn thẳng vào bà, bình tĩnh hết mức có thể, tôi đưa chiếc điện thoại cho bà. “Đây,” tôi nói. “Gọi họ đi.”

Mẹ nhìn xuống chiếc điện thoại trong tay tôi, sau đó nhìn lại tôi “Sao con làm thế, Sky?” Bà giàn giụa nước mắt.

Tôi túm lấy tay bà, nhét chiếc điện thoại vào đó, nhưng bà không chịu cầm lấy. “Gọi đi! Gọi cảnh sát đi mẹ. Làm ơn đấy.” Tôi van nài. Tôi van nài bà hãy gọi cho họ - để chứng minh rằng tôi đã sai. Để chứng minh rằng bà chẳng có gì phải giấu giếm. Chứng minh rằng tôi không phải thứ bà đang giấu giếm. “Làm ơn đi,” tôi lại lặng lẽ nói. Mọi ngõ ngách trong tim tôi, trong tâm hồn tôi đều muốn bà cầm lấy điện thoại gọi cho cảnh sát, để tôi biết mình đã sai.

Mẹ Karen bước lùi lại, hơi thở tắc nghẽn. Bà bắt đầu lắc đầu, tôi hầu như chắc chắn bà biết tôi đã biết, nhưng tôi không muốn quanh quẩn ở đây để tìm hiểu nữa. Holder túm lấy tay tôi, kéo tôi về khung cửa sổ đã mở sẵn. Cậu ấy để tôi trào ra trước, sau đó đến lượt mình. Tôi nghe mẹ Karen gào khóc gọi tên tôi, nhưng tôi không dừng lại mà vẫn bước tới xe của Holder. Chúng tôi vào xe, cậu ấy lái đi. Đi khỏi mái nhà duy nhất mà tôi từng thực sự biết.

Chủ Nhật

Ngày 28 Tháng 10 Năm 2012

3:10 Sáng

“Chúng ta không thể ở lại đây,” Holder nói, đỗ xe lại trước nhà mình.

“Karen có thể tới đây tìm cậu. Để mình vào nhà lấy vài thứ rồi sẽ quay lại ngay.”

Cậu ấy vươn qua ghế, ôm lấy mặt tôi mà hôn, sau đó ra khỏi xe. Toàn bộ thời gian cậu ấy ở trong nhà, tôi ngả đầu vào chỗ tựa sau lưng ghế, nhìn đăm đăm ra ngoài cửa sổ. Đêm nay không có ngôi sao nào trên trời để đếm. Chỉ có những tia chớp. Thật phù hợp với những gì tôi đã trải qua.

Vài phút sau Holder trở ra xe, ném túi đồ của mình vào ghế sau. Mẹ cậu đang đứng ở lối vào, nhìn theo con trai. Cậu quay lại ôm lấy gương mặt bà trong hai bàn tay, như vẫn làm với tôi. Cậu nói gì đó với bà, nhưng tôi không nghe được. Bà gật đầu, ôm lấy Holder. Sau đó, cậu trở lại xe rồi chui vào trong.

“Cậu nói gì với mẹ vậy?”

Holder nắm lấy tay tôi. “Mình nói hai mẹ con cậu vừa cãi nhau, vì thế mình sẽ đưa cậu đến nhà một người họ hàng ở Austin. Mình nói mình sẽ ở nhà bố vài ngày, mình sẽ quay lại sớm.” Cậu nhìn tôi mỉm cười. “Ồn mà, mẹ mình đã quen với việc mình hay dạt nhà rồi - rủi thay. Bà không lo lắng mấy đâu.”

Tôi nhìn ra qua ô kính cạnh mình khi Holder lái xe vào đường cao tốc, ngay khi những hạt mưa bắt đầu đập vào lớp kính phía trước, “Chúng mình có thật là đến ở với bố cậu không?”

“Chúng mình sẽ đi đến bất cứ nơi nào cậu muốn. Dù vậy, mình nghi ngờ việc cậu muốn tới Austin.”

Tôi nhìn cậu. “Sao mình lại không muốn tới Austin?”

Holder mím môi, khởi động cần gạt nước. Cậu đặt tay lên đầu gối tôi, ngón cái ve vuốt nó. “Vì đó là nơi cậu sinh ra,” cậu ấy lặng lẽ nói.

Tôi lại nhìn ra cửa sổ, thờ dài. Có quá nhiều điều tôi không biết. Quá nhiều. Tôi áp trán vào mặt kính lạnh và nhắm mắt lại, cho phép những câu hỏi đã cố nén lại cả buổi tối nay được thoát ra.

“Bố mình vẫn còn sống à?” Tôi hỏi.

“Ừ.”

“Thế còn mẹ mình? Có đúng là bà đã chết khi mình ba tuổi không?”

Holder hăng giọng. “Ừ. Bà chết trong một vụ đâm xe chỉ vài tháng trước khi nhà mình chuyển đến cạnh nhà cậu.”

“Bố mình vẫn sống ở ngôi nhà đó à?”

“Ừ.”

“Mình muốn nhìn thấy nó. Mình muốn tới đó.”

Holder không đáp lại lời tuyên bố của tôi ngay. Thay vào đó, cậu ấy chậm chậm hít vào rồi thở ra. “Mình không nghĩ đó là một ý hay.”

Tôi quay sang. “Sao lại không? Hẳn mình phải thuộc về nơi đó hơn bất cứ nơi nào khác. Bố cần biết mình vẫn ổn.”

Holder rẽ sang bên đường, đỗ xe lại. Cậu quay sang nhìn thẳng vào tôi. “Tình yêu, đó không phải ý hay vì cậu chỉ vừa biết được sự thật vài giờ trước. Còn phải hiểu rất nhiều chuyện trước khi cậu đưa ra bất kỳ quyết định vội vã nào. Nếu bố cậu nhìn thấy và nhận ra cậu, cô Karen sẽ phải vào tù. Cậu phải suy nghĩ kỹ lưỡng về chuyện đó. Nghĩ về truyền thông và cánh báo chí. Tin mình đi, Sky. Khi cậu biến mất, họ cắm lều trên bãi cỏ trước nhà chúng ta nhiều tháng trời. Cảnh sát phỏng vấn mình không dưới hai mươi lần trong hai tháng rong rã. Toàn bộ cuộc đời cậu sẽ thay đổi, dù quyết định của cậu là gì. Nhưng mình muốn cậu sẽ đưa ra quyết định tốt nhất cho bản thân. Mình sẽ trả lời bất cứ câu hỏi nào của cậu. Mình sẽ đưa cậu tới bất cứ nơi nào cậu muốn trong vài ngày tới. Nếu cậu muốn nhìn thấy bố, chúng mình sẽ đến đó. Nếu cậu muốn tới chỗ cảnh sát, chúng mình sẽ đến đó. Nếu cậu muốn chạy trốn mọi thứ, thì chúng mình sẽ làm. Nhưng lúc này, mình chỉ muốn cậu hãy thấu suốt mọi chuyện. Đây là cuộc đời cậu. Phần còn lại của cuộc đời cậu.”

Từng lời của Holder như chiếc kẹp siết chặt lồng ngực tôi. Tôi không biết mình đang nghĩ gì nữa. Tôi không biết liệu mình có đang nghĩ gì không. Cậu nghĩ những điều ấy từ quá nhiều góc độ, còn tôi không có manh mối nào về chuyện phải làm gì. Tôi không có bất kỳ một manh mối chết tiệt nào.

Tôi mở cửa xe, bước ra ven đường cao tốc, dưới làn mưa. Tôi bước tới bước lui, cố tập trung vào một điều gì đó để giữ cho hơi thở mình thôi dồn dập. Trời lạnh buốt. Mưa không còn rơi bình thường nữa; nó trút xuống sầm sập. Những hạt mưa khổng lồ đâm vào da thịt, tôi không thể mở được mắt ra. Ngay khi Holder vòng ra đằng trước xe, tôi vội bước về phía cậu vòng tay ôm lấy cổ cậu, vùi mặt vào lớp áo sơ mi ướt sũng. “Mình không thể làm được!” Tôi gào lên qua tiếng mưa dội xuống lề đường. “Mình không muốn chuyện này trở thành cuộc đời mình!”

Holder hôn lên đỉnh đầu tôi và cúi xuống nói bên tai tôi. “Mình cũng không muốn chuyện này trở thành cuộc đời cậu,” cậu ấy nói. “Mình rất xin lỗi. Mình rất xin lỗi đã để chuyện này xảy ra với cậu.”

Rồi cậu ấy trượt một ngón tay xuống cằm tôi, nâng mặt tôi lên. Tầm vóc cao lớn của cậu ấy ngăn không cho làn mưa lao thẳng xuống mắt tôi, nhưng những giọt mưa đang chảy ròng ròng xuống mặt, môi và cổ cậu ấy. Tóc cậu ấy ướt sũng, dính bết vào trán, vì thế tôi gạt một lọn tóc ra khỏi mắt cậu. Mái tóc này cần phải cắt tỉa lại rồi.

“Tôi nay chúng mình đừng để chuyện này trở thành cuộc đời cậu,” Holder nói. “Hãy vào trong xe và vờ như chúng mình đang lái đi bởi vì chúng mình muốn thế... chứ không phải vì chúng mình cần thế. Chúng mình có thể giả vờ rằng mình đang đưa cậu đến một nơi thú vị... một nơi cậu luôn muốn đến. Cậu có thể ngồi nép vào mình, có thể nói về chuyện chúng mình háo hức đến thế nào, về mọi thứ chúng mình sẽ làm khi đến đó. Chuyện quan trọng sẽ để sau. Còn đêm nay... đừng để nó trở thành cuộc đời cậu.”

Tôi kéo Holder về phía mình và hôn cậu ấy. Tôi hôn cậu ấy vì luôn có những lời thật hoàn hảo để thoát ra. Tôi hôn cậu ấy vì luôn ở cạnh tôi. Tôi hôn cậu ấy vì đã luôn ủng hộ bất cứ quyết định nào tôi nghĩ mình cần quyết định. Tôi hôn cậu ấy vì đã quá kiên nhẫn chờ tôi hiểu ra mọi chuyện. Tôi hôn cậu ấy vì tôi không thể nghĩ ra bất cứ điều gì tốt hơn việc lại chui vào trong chiếc xe kia, cùng cậu ấy nói về những thứ chúng tôi sẽ làm khi tới Hawaii.

Tôi rời môi ra và bằng cách nào đó, trong chuỗi ngày tồi tệ nhất đời mình, tôi tìm thấy sức mạnh để mỉm cười. “Cảm ơn, Holder. Nhiều lắm. Không có cậu, mình chẳng biết phải vượt qua chuyện này thế nào.”

Cậu ấy dịu dàng hôn lên miệng tôi lần nữa rồi mỉm cười. “Có đấy, tình yêu. Cậu có thể mà.”

Chủ Nhật

Ngày 28 Tháng 10 Năm 2012

7:50 Sáng

Những ngón tay Holder chậm chậm lùa vào tóc tôi. Đầu tôi ngã vào lòng cậu ấy, chúng tôi lái xe đi đã được hơn bốn giờ đồng hồ. Tới Waco, cậu ấy tắt điện thoại sau khi nhận được những tin nhắn van nài của mẹ Karen gửi từ điện thoại của tôi, muốn cậu ấy đưa tôi trở về nhà. Vấn đề là, tôi thậm chí còn không biết nhà mình ở đâu nữa.

Dù yêu mẹ Karen, tôi cũng không thể hiểu được chuyện bà đã làm. Không có tình huống nào trên thế giới này mà việc bắt cóc trẻ con lại được xem là đúng đắn, vì thế tôi không biết có bao giờ mình muốn quay về với bà không. Tôi định tìm hiểu thật nhiều thông tin về chuyện đã xảy ra trước khi có bất cứ quyết định nào. Tôi biết điều đúng đắn phải làm là gọi điện ngay cho cảnh sát, nhưng đôi khi điều đúng đắn lại không đem đến câu trả lời tốt nhất.

“Có lẽ chúng ta không nên đến nhà của bố mình,” Holder nói. Tôi cứ tưởng cậu ấy nghĩ tôi đang ngủ, nhưng rõ ràng cậu ấy biết tôi vẫn tỉnh táo nên mới nói chuyện với tôi. “Chúng ta sẽ thuê một phòng khách sạn cho đêm nay và nghĩ xem cần làm gì ngày mai. Mùa hè này mình rời khỏi nhà của bố không mấy vui vẻ và chúng ta đã có đủ kịch tính để giải quyết rồi.”

Tôi gật đầu trên lòng cậu ấy. “Cậu muốn làm gì cũng được. Mình chỉ biết mình cần một chiếc giường, mình kiệt sức lắm rồi. Mình không biết làm sao cậu còn tỉnh táo được.” Tôi ngồi dậy duỗi thẳng hai tay trước mặt, ngay khi Holder cho xe chạy vào bãi đỗ của một khách sạn.

Đặt phòng xong, Holder đưa tôi chìa khóa để ra đỗ lại xe và lấy đồ. Tôi tra chìa vào ổ để mở cửa rồi bước vào phòng khách sạn. Chỉ có mỗi một chiếc giường, chắc cậu ấy yêu cầu thế. Chúng tôi đã ngủ chung giường vài lần rồi, nên nếu cậu ấy yêu cầu hai giường riêng biệt thì còn khó xử hơn.

Mấy phút sau Holder trở lại, đặt đồ của chúng tôi xuống. Tôi lục một lượt đám đồ của mình, tìm thứ gì đó có thể mặc để ngủ. Rủi thay, tôi không mang theo bộ pyjama nào, vì thế tôi bèn tóm lấy chiếc áo phông cùng một món đồ lót.

“Mình cần tắm.” Tôi chộp mấy đồ tắm gọi ít ỏi mang theo. Sau một hồi tắm gội thật lâu, tôi muốn sấy khô tóc nhưng thấy mình quá kiệt sức rồi. Thế là tôi buộc túm mớ tóc ướt lại thành chiếc đuôi ngựa ướt nước, chuyển sang đánh răng. Khi tôi bước ra khỏi phòng tắm, Holder đang dỡ mấy túi đồ và treo áo của hai đứa vào tủ. Cậu liếc nhìn tôi, liếc lại lần thứ hai khi thấy tôi chỉ mặc áo phông cùng quần lót. Cậu nhìn tôi chằm chằm, nhưng chỉ trong một giây trước khi bối rối quay đi. Holder đang cố tỏ ra tôn trọng, vì tôi vừa trải qua một ngày dài nhiều biến cố. Tôi không muốn cậu đối xử như thể tôi là một con bé mong manh. Nếu là một ngày khác, hẳn cậu sẽ bình luận về thứ tôi đang mặc trên người, đôi tay

cậu hẳn sẽ ở trên mông tôi chỉ đúng hai giây sau. Thay vào đó, cậu ấy quay lưng lại, lấy nốt những món đồ cuối cùng ra khỏi chiếc túi vải thô.

“Mình sẽ đi tắm nhanh,” cậu ấy nói. “Mình đã lấy đầy thùng đá và mấy thứ đồ uống. Mình không chắc cậu muốn soda hay nước, nên đã lấy cả hai.” Rồi cậu ấy lấy quần, bước vòng qua tôi tới phòng tắm, cẩn trọng không nhìn vào tôi. Khi cậu ấy băng qua, tôi nắm lấy cổ tay cậu ấy. Holder ngừng bước và quay lại, thận trọng chỉ nhìn vào mắt tôi.

“Cậu giúp mình một việc được không?”

“Tất nhiên rồi, tình yêu,” cậu ấy nói chân thành.

Tôi lồng tay vào tay Holder, rồi đưa tới miệng, nhẹ nhàng hôn vào lòng bàn tay cậu, sau đó áp lên má mình. “Mình biết cậu lo cho mình. Nhưng nếu chuyện đang xảy ra trong đời mình lại khiến cậu cảm thấy không thoải mái khi bị mình lôi cuốn, đến nỗi cậu thậm chí không thể nhìn cảnh mình bán khỏa thân, thì tim mình sẽ tan nát mất. Cậu là người duy nhất còn lại bên mình, Holder. Làm ơn đừng đối xử với mình khác biệt.”

Holder nhìn tôi vẻ đã hiểu, rồi rời tay khỏi má tôi. Ánh mắt cậu thả rơi xuống môi tôi, một nụ cười thấp thoáng nơi khóe miệng. “Cậu bật đèn xanh cho mình thừa nhận rằng mình vẫn muốn cậu, ngay cả khi đời cậu đã trở nên tệ hại ư?”

Tôi gật đầu. “Biết được cậu vẫn muốn mình bây giờ còn cần thiết hơn nhiều so với trước đây, trước khi đời mình trở nên tệ hại.”

Cậu ấy mỉm cười, áp môi lên môi tôi, trượt một bàn tay qua eo, tới mông tôi. Bàn tay kia đỡ chắc lấy gáy tôi, dẫn dắt nó khi cậu ấy hôn tôi thật sâu. Nụ hôn ấy chính xác là thứ tôi cần ngay hiện tại. Nó là thứ duy nhất có thể đem lại cảm giác tốt lành trong thế giới đầy rẫy xấu xa này.

“Mình thực sự cần đi tắm,” Holder nói giữa những nụ hôn. “Nhưng từ giờ mình được phép đối xử với cậu như trước đây phải không?” Cậu ấy tóm lấy mông tôi và kéo tôi áp sát hơn. “Đừng có ngủ gật trong lúc mình tắm nhé, vì khi tắm xong, mình muốn chỉ cho cậu thấy mình nghĩ trông cậu tuyệt vời đến mức nào.”

“Hay đấy,” tôi thì thầm bên miệng Holder. Cậu buông tôi ra rồi bước vào phòng tắm. Tôi nằm xuống giường ngay lúc tiếng vòi nước bắt đầu vang lên.

Tôi cố gắng xem tivi một lúc vì chưa bao giờ có cơ hội, nhưng chẳng thứ gì làm tôi chú ý nổi. Hai mươi tư giờ qua thật quá rã rời, mặt trời đã lên cao, chúng tôi thậm chí vẫn chưa được chợp mắt. Tôi kéo tất cả màn rèm lại, bò trở lại giường, ném một cái gối về phía trước. Ngay khi bắt đầu chìm vào giấc ngủ, tôi cảm thấy Holder trèo vào giường phía sau mình. Một cánh tay cậu ấy trượt dưới gối tôi, tay kia ôm lấy người tôi. Tôi có thể cảm thấy lồng ngực ấm áp cùng đôi tay mạnh mẽ của cậu bao bọc lấy mình. Cậu dịu dàng đan tay vào tay tôi, hôn nhẹ lên đầu tôi.

“Mình sống vì cậu,” tôi thì thầm với cậu ấy.

Holder lại hôn lên đầu tôi, thả dài vào tóc tôi. “Mình không nghĩ mình có thể yêu yêu thích thích cậu như xưa nữa. Khá chắc là mình đã vượt qua cái mốc đó lâu rồi. Thực lòng, chắc chắn mình đã vượt qua nó, nhưng mình vẫn chưa sẵn sàng nói với cậu. Khi nói ra điều đó, mình muốn nó phải tách biệt, không liên quan gì đến ngày hôm nay. Mình không muốn cậu nhớ về nó trong hoàn cảnh này.”

Tôi kéo bàn tay cậu ấy lên miệng, nhẹ nhàng hôn. “Mình cũng thế.” Một lần nữa, trong thế giới mới mẻ đầy rẫy đớn đau và dối trá hiện tại, chàng trai hết hy vọng này không hiểu sao vẫn tìm được cách khiến tôi cười.

Chủ Nhật

Ngày 28 Tháng 10 Năm 2012

5:15 Chiều

Chúng tôi đã ngủ quá giờ cho cả bữa sáng lẫn bữa trưa. Đến chiều, khi Holder mang thức ăn vào, tôi đói muốn chết. Đã hơn hai mươi tư giờ qua tôi chưa có thứ gì bỏ bụng. Holder kéo hai chiếc ghế lại gần bàn, lấy đồ ăn thức uống khỏi túi. Cậu ấy mang về cho tôi mấy thứ hết như tôi yêu cầu sau buổi triển lãm nghệ thuật tối qua. Tôi mở nắp hộp chocolate lắc, uống một ngụm khổng lồ, sau đó tháo giấy gói chiếc bánh burger ra. Khi tôi làm thế, một mẫu giấy nhỏ hình vuông rơi xuống mặt bàn. Tôi nhặt nó lên đọc.

Dù cậu không còn điện thoại nữa và cuộc sống của cậu bỗng biến động điên cuồng, mình vẫn không muốn cái tôi của cậu nổ tung. Cái áo phông cùng chiếc quần lót kia trông quê mùa lắm. Mình thực sự mong hôm nay cậu sẽ mua mấy bộ pyjama dài, để mình không phải nhìn đôi cẳng như chân gà của cậu cả đêm nay nữa.

Khi tôi đặt mẫu giấy xuống để nhìn lên, Holder đang cười toe toét với tôi. Đôi lúm đồng tiền trông đáng yêu kinh khủng, tôi chồm tới liếm lên một bên. “Cái gì thế hả?” Cậu ấy cười vang.

Tôi cắn một miếng bánh, nhún vai. “Mình đã muốn làm thế từ cái ngày nhìn thấy cậu trong cửa hàng tạp hóa rồi.”

Nụ cười mỉm biến thành điệu cười bảnh chọe tự mãn, cậu ấy tựa lưng vào ghế. “Cậu đã muốn dùng lưỡi liếm mặt mình ngay từ lần đầu nhìn thấy mình? Cậu luôn làm thế khi bị các chàng trai hớp hồn sao?”

Tôi lắc đầu. “Không phải mặt cậu, lúm đồng tiền của cậu cơ. Và không. Cậu là gã trai duy nhất mình từng muốn liếm láp.”

Holder mỉm cười một cách tự tin. “Tốt, bởi vì cậu cũng là cô gái duy nhất mình từng muốn yêu.”

Chết tiệt. Cậu ấy không nói thẳng là cậu ấy yêu tôi, nhưng nghe từ đó thốt ra khỏi miệng chàng trai này khiến tim tôi đập rộn ràng trong lồng ngực. Tôi cắn một miếng bánh để giấu đi nụ cười và để cậu nói của cậu ấy lơ lửng trong không khí. Tôi chưa sẵn sàng để cảm giác đó bay mất.

Hai đứa ăn nốt chỗ đồ ăn trong im lặng. Tôi đứng dậy lau bàn, rồi đi tới giường xỏ giày vào.

“Cậu đi đâu thế?” Holder quan sát tôi buộc dây giày. Tôi không trả lời cậu ấy ngay vì không chắc mình định đi đâu nữa. Tôi chỉ muốn ra khỏi căn phòng khách sạn này. Khi dây giày được buộc xong, tôi đứng dậy bước lại vòng tay ôm cậu ấy.

“Mình muốn đi dạo,” tôi nói. “Và mình muốn cậu đi cùng. Mình sẵn sàng bắt đầu hỏi những câu hỏi rồi.”

Holder hôn lên trán tôi rồi tới bàn chộp lấy chìa khóa phòng. “Thế thì đi thôi.” Cậu ấy vói xuống, đan những ngón tay vào ngón tay tôi.

Khách sạn này không gần công viên hay đường mòn đi bộ nào, vì thế chúng tôi chỉ đi ra khoảng sân trong. Có vài căn lều nhỏ dựng dọc bể bơi, tất cả đều còn trống. Holder đưa tôi đến một căn, chúng tôi ngồi đó, đầu tôi ngả lên vai cậu, nhìn ra bể bơi. Đang là tháng Mười, nhưng thời tiết khá dễ chịu. Tôi rút tay khỏi hai ống tay áo, ôm lấy chính mình, rồi nép sát vào chàng trai ngồi bên.

“Cậu muốn mình kể cho cậu nghe những điều mình còn nhớ không?” Holder hỏi. “Hay cậu có những câu hỏi đặc biệt nào?”

“Cả hai. Nhưng mình muốn nghe câu chuyện của cậu trước.”

Cánh tay Holder quàng qua vai tôi. Những ngón tay vuốt ve tay tôi, cậu ấy hôn lên bên đầu tôi. Tôi không quan tâm cậu ấy đã hôn lên đầu tôi bao nhiêu lần, cảm giác lúc nào cũng như lần đầu vậy.

“Cậu phải hiểu chuyện này với mình kỳ lạ đến mức nào, Sky. Mười ba năm qua, ngày nào mình cũng nghĩ điều gì đã xảy ra với cậu. Thử nghĩ xem, mình chỉ sống cách cậu có hai dặm đường suốt bảy năm? Mình vẫn thấy thật khó khăn để hiểu hết chuyện này. Và giờ, cuối cùng mình lại có cậu ở đây, kể cho cậu nghe mọi chuyện đã xảy ra...”

Holder thở dài. Tôi cảm giác đầu cậu đang ngả ra lưng ghế. Cậu ngừng một thoáng, rồi tiếp tục. “Sau khi chiếc xe đó đi, mình vào nhà nói với Les rằng cậu vừa đi với ai đó. Con bé cứ hỏi là ai, nhưng mình không biết. Mẹ mình đang ở trong bếp, vì thế mình vào báo mẹ. Bà không thực sự chú ý lắm. Bà đang nấu bữa tối, bọn mình vẫn chỉ là trẻ con mà. Bà đã học được cách lờ bọn mình đi. Với lại, mình vẫn không chắc điều vừa xảy ra là trái phép hay không, nên mình không có vẻ hoảng hốt lo sợ gì cả. Mẹ bảo mình hãy ra ngoài chơi với Les đi. Cách bà quá đổi thờ ơ với chuyện đó khiến mình nghĩ mọi thứ chắc là ổn. Khi sáu tuổi, mình tin rằng người lớn biết hết mọi thứ, nên mình không nói thêm gì nữa. Les và mình lại ra ngoài chơi. Một tiếng sau bố cậu ra khỏi nhà, gọi tên cậu. Ngay khi nghe thấy thế, mình đông cứng cả người. Mình ngừng lại ở giữa sân, nhìn ông ấy đứng dưới mái hiên gọi cậu. Đó là khoảnh khắc mình nhận ra ông ấy không biết cậu vừa đi khỏi nhà với ai. Mình biết mình đã phạm phải một sai lầm.”

“Holder,” tôi cắt ngang. “Cậu chỉ là một cậu bé thôi mà.”

Cậu không để ý lời bình luận của tôi, tiếp tục nói. “Bố cậu bước sang sân nhà mình hỏi mình có biết cậu ở đâu không.” Cậu ấy ngừng lại, hắng giọng. Tôi kiên nhẫn chờ, nhưng dường như cậu cần phải tập hợp suy nghĩ lại. Nghe Holder kể về chuyện xảy ra ngày đó giống như cậu đang kể cho tôi nghe một câu chuyện vậy. Như thể nó chẳng hề liên quan chút nào tới cuộc đời tôi.

“Sky, cậu phải hiểu một điều. Mình vốn sợ bố cậu. Mình mới sáu tuổi và biết mình vừa phạm phải một sai lầm khủng khiếp khi để cậu đi một mình. Lúc ấy, ông bố cảnh sát trưởng của cậu đang đứng sừng sững trước mình, khẩu súng đeo ngoài cảnh phục. Mình đã hoảng sợ. Mình chạy ào vào nhà, lao thẳng

vào phòng ngủ và khóa chặt cửa lại. Ông ấy cùng mẹ mình đập cửa suốt nửa tiếng đồng hồ, nhưng mình quá sợ hãi để mở cửa và thừa nhận rằng mình biết chuyện gì đã xảy ra. Phản ứng của mình làm họ lo lắng, vì thế ngay lập tức bố cậu gọi điện đàm nhờ hỗ trợ. Khi nghe thấy tiếng xe cảnh sát bên ngoài nhà, mình nghĩ họ đến tìm mình. Mình vẫn không hiểu chuyện gì xảy ra với cậu. Đến lúc mẹ đỡ được mình ra khỏi phòng, đã ba tiếng trôi qua kể từ lúc cậu bị chiếc xe đó đưa đi.”

Holder vẫn xoa xoa vai tôi, nhưng bàn tay ghì chặt hơn. Tôi lại xỏ tay qua ống tay áo để có thể nắm lấy bàn tay cậu.

“Mình bị đưa về đồn tra hỏi nhiều giờ liền. Họ muốn biết mình có nhớ biển số xe không, đó là loại xe gì, người đó trông ra sao, họ nói với cậu những gì. Sky, mình chẳng biết gì cả. Thậm chí mình còn không nhớ nổi màu sắc chiếc xe. Tất cả những gì mình có thể nói với họ là cậu mặc đồ gì, bởi cậu là thứ duy nhất mình hình dung được trong đầu. Bố cậu tức điên lên với mình. Mình có thể nghe thấy ông gầm lên trong hành lang đồn cảnh sát rằng nếu mình báo cho ai đó ngay khi chuyện xảy ra, thì họ đã có thể tìm ra cậu. Ông đổ tội cho mình. Khi một sĩ quan cảnh sát đổ tội cho cậu vì đã làm con gái ông ta mất tích, cậu sẽ có xu hướng tin rằng ông ta biết rõ những gì mình đang nói. Les cũng nghe thấy ông gầm lên như vậy, thế là con bé nghĩ tất cả tội lỗi đều do mình. Nhiều ngày trời con bé không nói chuyện với mình. Cả hai anh em mình đều cố hiểu chuyện gì đã xảy ra. Trong sáu năm, bọn mình đã sống trong một thế giới hoàn hảo nơi người lớn luôn luôn đúng và chuyện xấu chẳng bao giờ xảy đến với người tốt. Thế mà, chỉ một phút đồng hồ, cậu đã bị bắt đi. Mọi thứ tưởng như chúng mình đã biết hóa ra chỉ là một hình ảnh giả tạo về cuộc sống mà bố mẹ dựng lên trước mắt chúng mình. Ngày hôm đó, chúng mình đã nhận ra rằng ngay cả người lớn cũng làm những điều kinh khủng. Trẻ con biến mất. Những người bạn tốt bị bắt đi và bạn thậm chí không biết họ có còn sống hay không.”

“Chúng mình liên tục theo dõi tin tức, chờ đợi những báo cáo. Nhiều tuần liền họ đăng ảnh cậu trên tivi, tìm kiếm những manh mối. Bức ảnh mới nhất của cậu mà họ có được chụp trước khi mẹ cậu mất, hồi cậu mới ba tuổi. Mình đã tức điên lên, tự hỏi làm sao đã hơn hai năm trôi qua mà một người chẳng chụp thêm bức ảnh nào. Họ đăng những bức ảnh chụp nhà cậu và đôi khi cả nhà mình nữa. Thỉnh thoảng, họ lại nhắc đến thằng bé hàng xóm đã chứng kiến chuyện xảy ra nhưng chẳng nhớ nổi chi tiết nào. Mình còn nhớ một đêm... đêm cuối cùng mẹ cho phép chúng mình xem tin tức tổng hợp trên tivi... một trong những phóng viên đã giơ ảnh chụp hai căn nhà ra. Họ nhắc đến nhân chứng duy nhất, nhưng lại nói mình là ‘Thằng bé đã để mất cô bé Hope.’ Thế là mẹ mình nổi điên lên, bà chạy ra ngoài gào lên với những phóng viên, rằng họ hãy để nhà mình được yên. Hãy để mình được yên. Bố mình đã phải kéo lê mẹ vào trong”.

“Bố mẹ mình gắng hết sức làm cho cuộc sống của nhà mình trở lại bình thường. Sau vài tháng, những phóng viên ngừng xuất hiện. Những chuyến hành trình bắt tận tới đồn cảnh sát để trả lời thẩm vấn cuối cùng cũng chấm dứt. Mọi thứ từ từ trở lại bình thường với mọi người xung quanh. Mọi người, trừ Les và mình. Như thể tất cả hy vọng của chúng mình đã biến mất cùng với Hope.”

Nghe những lời sâu muộn này khiến tôi cảm thấy ngập tràn tội lỗi. Mọi người hẳn sẽ cho rằng những gì xảy đến với tôi quá khủng khiếp đến mức nó sẽ ảnh hưởng đến tôi nhiều hơn đến những người xung quanh. Vậy mà tôi lại chẳng nhớ mấy về nó. Nó như một sự kiện chẳng hề hấn gì trong đời tôi, nhưng lại thực sự làm Holder lẫn Les suy sụp. Mẹ Karen đã quá bình tĩnh, thoải mái nhồi vào đầu tôi toàn lời nói dối về cuộc sống trong trại bảo trợ tạm thời, điều mà tôi chưa một giây phút nghi ngờ. Như

Holder nói, khi còn trẻ con, bạn luôn tin rằng tất cả người lớn đều rất đỗi thật thà, trung thực, bạn sẽ không bao giờ nghĩ đến chuyện nghi ngờ họ.

“Quá nhiều năm trời mình căm ghét bố vì đã bỏ rơi mình,” tôi lặng lẽ nói. “Mình không thể tin mẹ Karen đã bắt cóc mình khỏi bố. Sao bà có thể làm thế? Sao có người lại có thể làm thế?”

“Mình không biết, tình yêu.”

Tôi ngồi thẳng dậy nhìn vào mắt Holder. “Mình cần nhìn thấy ngôi nhà đó,” tôi nói. “Mình muốn có nhiều hồi ức hơn nữa, nhưng lại chẳng có cái nào, ngay bây giờ mọi thứ thật khó khăn. Mình hầu như chẳng nhớ được gì, đừng nói gì tới bố mình. Mình chỉ muốn lái xe đến đó. Mình cần trông thấy nó.”

Holder xoa xoa cánh tay tôi, gật đầu. “Ngay bây giờ ư?”

“Ừ. Mình muốn tới đó trước khi trời tối.”

Suốt quãng đường đi tôi hoàn toàn im lặng. Họng tôi khô đắng, bụng thì thắt lại. Tôi sợ. Tôi sợ trông thấy ngôi nhà đó. Tôi sợ bố tôi có thể có nhà và tôi sẽ nhìn thấy ông. Tôi không thực sự muốn nhìn thấy ông, tôi chỉ muốn nhìn thấy nơi từng là ngôi nhà đầu tiên của mình. Không biết điều đó có giúp tôi nhớ lại thêm không, nhưng tôi biết đó là điều mình phải làm.

Holder từ từ giảm tốc độ, đỗ xe lại bên đường. Tôi nhìn ra dãy nhà bên kia phố, sợ phải rời mắt khỏi cửa sổ xe, bởi việc quay lại để nhìn tiếp là rất khó khăn.

“Đến nơi rồi,” cậu ấy lặng lẽ nói. “Trông nó rất khác những nhà xung quanh.”

Chậm chậm, tôi quay đầu ra cửa sổ xe để nhìn mái nhà đầu tiên mình từng sống. Đã khá muộn, bóng đêm đang dần nuốt chửng ban ngày, nhưng trời vẫn đủ sáng để tôi nhìn rõ. Ngôi nhà trông khá quen thuộc, nhưng việc thấy nó không lập tức đem lại cho tôi bất cứ ký ức nào. Ngôi nhà có màu nâu sẫm vì trải qua sương gió, nhưng những màu sắc không có chút gì quen thuộc. Như thể đọc được tâm trí tôi, Holder nói, “Ngày trước nó được sơn trắng.”

Tôi quay người trên ghế, đối diện với ngôi nhà, cố nhớ ra điều gì đó. Tôi cố hình dung cảnh mình bước qua cánh cửa kia và nhìn thấy phòng khách, nhưng không thể. Như thể bằng cách nào đó mọi thứ về ngôi nhà kia lẫn cuộc sống xưa đã bị xóa sạch khỏi não tôi.

“Sao mình nhớ được phòng khách và bếp nhà cậu trông thế nào, mà lại không nhớ được nhà mình nhỉ?”

Holder không trả lời tôi, bởi cậu biết chắc tôi không thực sự tìm kiếm một câu trả lời. Cậu chỉ đặt tay lên mu bàn tay tôi, cứ giữ yên ở đó khi chúng tôi cùng nhìn đắm đắm vào ngôi nhà đã thay đổi đường đời của mình mãi mãi.

Chủ Nhật

Ngày 2 Tháng 5 Năm 1999

2:35 Chiều

“Bố cậu có làm tiệc sinh nhật cho cậu không?” Lesslie hỏi. Tôi lắc đầu.

“Mình làm gì có tiệc sinh nhật!”

Lesslie nhú mào, ngồi xuống giường tôi, cầm lên một hộp quà còn kín nguyên nằm trên gối. “Đây không phải quà sinh nhật của cậu sao?” Bạn ấy hỏi. Tôi cầm lấy chiếc hộp từ tay bạn, đặt nó lại trên gối. “Không. Bố tớ cứ hay mua quà cho tớ thế này đây.”

“Cậu có định mở nó ra không?”

Tôi lại lắc đầu. “Không. Tớ không muốn.”

Lesslie gập tay lại trong lòng, thở dài rồi nhìn quanh căn phòng. “Cậu có nhiều đồ chơi thật đấy. Sao chúng mình không vào đây chơi bao giờ nhỉ? Chúng mình chỉ toàn sang nhà tớ, mà ở đó thì chán chết.”

Tôi ngồi bệt trên sàn, chộp lấy đôi giày để xỏ vào. Tôi không nói với Lesslie rằng mình ghét căn phòng này. Tôi không nói với bạn ấy tôi ghét nhà tôi. Tôi không nói ra chúng tôi luôn sang nhà bạn ấy vì tôi thấy an toàn hơn khi ở đó. Cầm dây giày trên tay, tôi xích lại gần chỗ bạn ấy trên giường. “Cậu có biết buộc không?”

Lesslie túm lấy bàn chân tôi và kê lên đầu gối bạn ấy. “Hope, cậu sắp năm tuổi rồi. Cậu cần phải học cách tự buộc dây giày chứ. Mình và Holder biết buộc dây giày từ hồi năm tuổi cơ.” Bạn ấy ngồi xuống sàn trước mặt tôi. Bạn ấy nói như thể bạn ấy lớn hơn tôi cả chục tuổi. Mà bạn ấy mới vừa lên sáu, hơn tôi có một tuổi, vì tôi sắp lên năm rồi.

“Xem tớ đây này,” bạn ấy nói. “Cậu thấy sợi dây này chứ? Cầm lấy nó như thế.” Bạn ấy nhét sợi dây vào tay tôi, chỉ cho tôi cách quấn rồi kéo nó cho đến khi nó được buộc chặt. Giúp tôi buộc đi buộc lại hai lần, xong bạn ấy lại cởi ra bảo tôi tự làm lấy lần nữa. Tôi gắng nhớ lại lời chỉ dẫn. Lesslie đứng lên, bước tới tủ quần áo của tôi trong khi tôi đang ráng sức thắt sợi dây.

“Mẹ cậu đây à?” Bạn ấy hỏi, cầm lên một bức ảnh. Tôi nhìn bức ảnh trong tay bạn ấy rồi lại nhìn xuống đôi giày.

“Ừ.”

“Cậu có nhớ mẹ không?”

Tôi gật đầu, rồi lại tập trung vào sợi dây, cô không nghĩ về chuyện tôi nhớ mẹ nhiều đến thế nào. Tôi nhớ mẹ vô cùng.

“Hope, cậu làm được rồi!” Lesslie reo lên. Bạn ấy ngồi xuống trước tôi trên sàn và ôm chầm lấy tôi. “Tự cậu đã làm được hết rồi. Giờ cậu biết cách buộc dây giày rồi nhé!”

Tôi nhìn xuống chân và mỉm cười.

Chủ Nhật

Ngày 28 Tháng 10 Năm 2012

7:10 Tối

“Lesslie đã dạy mình buộc dây giày,” tôi lặng lẽ nói, vẫn nhìn chăm chăm vào ngôi nhà.

Holder nhìn tôi, mỉm cười. “Cậu nhớ con bé đã dạy cậu à?”

“Ừ.”

“Con bé tự hào chuyện đó lắm,” cậu ấy chuyển ánh nhìn trở lại bên kia con phố.

Tôi chạm tay vào nắm cửa và mở ra, sau đó bước xuống. Lúc này trời đã lạnh hơn, vì thế tôi với lại chỗ ghế ngồi lấy chiếc áo có mũ để mặc vào.

“Cậu làm gì vậy?” Holder hỏi.

Biết cậu sẽ không hiểu và thực sự không muốn cậu cố ngăn tôi lại, tôi đóng cửa xe, băng qua đường mà không trả lời. Holder theo ngay sau, gọi tên tôi khi tôi bước vào bãi cỏ. “Mình cần nhìn thấy phòng mình, Holder.” Tôi cứ bước tiếp, bằng cách nào đó biết chính xác phải đi về phía nào của ngôi nhà trong khi không hề có một ký ức thực sự rõ ràng nào về cách bài trí của nó.

“Sky, cậu không thể. Không có ai sống ở đây. Quá mạo hiểm đấy.”

Tôi tăng tốc cho đến khi guồng chân chạy. Tôi sẽ làm chuyện này dù Holder có đồng ý hay không. Khi tới ô cửa sổ mà không hiểu sao tôi biết chắc chắn đó từng là phòng ngủ của mình, tôi quay lại nhìn cậu ấy. “Mình cần làm chuyện này. Có những thứ thuộc về mẹ mình trong kia mà mình muốn lấy, Holder. Mình biết cậu không muốn mình làm thế, nhưng mình cần phải làm thế.”

Đặt tay lên vai tôi, ánh mắt cậu đầy lo lắng. “Cậu không thể cứ thế mà đột nhập vào, Sky. Ông ấy là cảnh sát. Cậu định làm gì, phá cửa xông vào ư?”

“Căn nhà này đúng ra vẫn là nhà mình. Đó không hẳn là đột nhập,” tôi đáp. Dù vậy cậu ấy nói đúng. Tôi vào trong bằng cách nào đây? Mím môi suy nghĩ, rồi tôi bật ngón tay đánh tách. “Chuồng chim! Có một cái chuồng chim ở hiên sau và chìa khóa ở trong đó.”

Tôi quay lại chạy ra sân sau, choáng váng khi thấy ở đó có một cái chuồng chim thật. Tôi thò ngón tay vào trong. Quả có một cái chìa trong đó. Tâm trí đúng là một thứ điên rồ.

“Sky, dừng!” Cậu ấy gần như van xin tôi đừng tiếp tục chuyện này. “Mình sẽ vào trong một mình,” tôi nói. “Cậu biết phòng ngủ của mình ở đâu rồi đấy. Đợi ngoài cửa sổ và báo cho mình nếu thấy ai tới

gân.”

Holder thở nặng nhọc rồi chộp lấy cánh tay tôi ngay khi tôi tra chìa vào cửa sau. “Đừng để lại dấu vết là cậu đã vào đây. Và nhanh lên,” cậu nói, ôm chặt lấy tôi, sau đó chờ tôi bước vào trong. Tôi xoay chìa xem nó có mở được cửa không.

Nắm cửa đã xoay.

Tôi bước vào trong, đóng lại cánh cửa sau lưng. Căn nhà tối om, hơi rờn rợn. Tôi rẽ trái, bước qua nhà bếp, không hiểu sao mình lại biết chính xác phòng ngủ ở đâu. Nín thở, tôi gắng không nghĩ đến tính nghiêm trọng hay những rắc rối có thể vướng phải khi làm chuyện này. Ý nghĩ bị bắt thật kinh hoàng, vì tôi vẫn không chắc mình thậm chí muốn tìm kiếm gì. Nghe lời Holder, tôi cẩn trọng bước tới, chú ý không để lại bất cứ dấu vết nào đằng sau. Khi tới cửa phòng, tôi hít một hơi sâu và đặt tay lên nắm đấm, chậm chậm xoay. Cửa mở, căn phòng hiện ra, tôi bật đèn lên để nhìn rõ hơn.

Một đồng hộp chất ở góc phòng, mọi thứ trông thật thân quen. Nơi đây trông vẫn như căn phòng của một cô bé, không suy chuyển gì sau mười ba năm. Nó làm tôi nghĩ đến căn phòng của Lesslie và việc không ai động vào nó kể từ khi bạn ấy qua đời. Hẳn phải khó khăn lắm khi đi dòi đi những vật gợi nhớ về người mà bạn yêu thương.

Tôi lướt tay qua tủ quần áo, để lại một đường trên lớp bụi. Vội nhớ ra rằng mình không được để lại dấu vết gì ở đây, tôi thu tay về bên mình rồi lấy vạt áo chùi đi đường vạch trên tủ đồ.

Bức ảnh mẹ ruột tôi không còn trên mặt tủ theo như tôi nhớ nữa. Tôi nhìn quanh phòng, hy vọng tìm được thứ gì đó thuộc về bà để mang theo. Tôi không còn ký ức nào về mẹ, vì thế một tấm ảnh cũng là quá nhiều rồi. Chỉ cần một thứ gì đó có thể kết nối tôi với mẹ. Tôi cần nhìn thấy bà, mong sao điều đó sẽ mang lại cho tôi chút hồi ức nào đó để níu giữ.

Bước tới bên giường, tôi ngồi xuống. Căn phòng được trang trí theo chủ đề cảnh bầu trời, thật mỉa mai làm sao khi đó cũng là cái tên mẹ Karen đã đặt cho tôi^[18]. Những đám mây và mặt trăng trên tường, rèm cửa, cả tấm chăn lông vịt cũng in hình những ngôi sao. Sao ở khắp nơi. Những ngôi sao nhựa cỡ lớn được dính trên tường lẫn trần nhà tỏa sáng lấp lánh trong đêm tối. Căn phòng đầy sao, giống như những ngôi sao trên trần phòng ngủ của tôi trong nhà mẹ Karen. Tôi nhớ mình đã từng nài nỉ mẹ Karen mua chúng khi tôi nhìn thấy chúng trong một cửa hàng vài năm trước. Bà nghĩ trông chúng thật trẻ con, nhưng tôi phải có chúng bằng được. Thậm chí tôi không chắc tại sao mình lại muốn chúng đến cuồng như thế, nhưng giờ mọi thứ đã rõ ràng. Khi còn là cô bé Hope, hẳn tôi phải yêu những ngôi sao lắm.

Nỗi hoang mang vốn đã cắm rễ trong bụng dạ tôi, giờ càng trào lên dữ dội khi tôi ngả mình xuống gối nhìn lên trần nhà. Một cơn sóng sợ hãi quen thuộc ào qua, tôi nhìn ra cửa phòng ngủ. Đó chính xác là nắm đấm cửa mà tôi đã cầu nguyện đừng xoay trong cơn ác mộng đêm nào.

Hơi thở nghẹn lại, tôi nhắm nghiền mắt, mong ký ức đó biến đi. Bằng cách nào đó tôi đã khóa chặt nó suốt mười ba năm, nhưng giờ đây khi nằm trên chiếc giường này... tôi không ngăn nó được nữa. Ký ức cột lấy tôi như một tấm mạng nhện, tôi không thể thoát ra. Một dòng nước mắt nóng hổi trào xuống má, tôi ước mình đã nghe lời Holder. Tôi không bao giờ nên trở lại đây. Nếu không bao giờ trở lại, tôi sẽ không bao giờ phải nhớ.

Thứ Năm

Ngày 18 Tháng 5 Năm 1999

10:00 Tối

Tôi thường nín thở, hy vọng ông nghĩ rằng tôi đang ngủ. Không có tác dụng, bởi ông không quan tâm tôi có ngủ hay không. Một lần tôi cố nín thở và mong ông nghĩ tôi đã chết. Cũng không có tác dụng, bởi thậm chí ông có bao giờ nhận ra tôi đang nín thở đâu.

Năm cửa xoay, tôi không còn nghĩ được mảnh khoe gì nữa. Tôi gắng nghĩ ra một mưu kế thật nhanh, nhưng không thể. Ông đóng cửa lại sau lưng. Tôi nghe thấy tiếng bước chân tiến lại gần. Ông ngồi xuống cạnh tôi trên giường, tôi bèn vội vàng nín thở. Không phải tôi nghĩ lần này nó sẽ có tác dụng, mà bởi nó giúp tôi không cảm thấy mình đang kinh hãi đến mức nào.

“Này, Công chúa,” ông cất tiếng, vén tóc tôi ra sau tai. “Bố có quà cho con này.”

Tôi nhắm nghiền mắt, vì tôi rất muốn một món quà. Tôi thích quà và bởi yêu tôi nên ông luôn mua cho tôi những món quà đẹp nhất. Nhưng tôi ghét việc ông mang quà cho tôi vào ban đêm, vì tôi không bao giờ được nhận chúng ngay. Luôn luôn phải cảm ơn ông trước.

Tôi không muốn món quà này. Không muốn.

“Công chúa?”

Giọng bố luôn làm bụng tôi đau quặn. Bố luôn nói với tôi rất ngọt ngào, điều đó làm tôi nhớ mẹ khôn tả. Tôi không nhớ giọng mẹ thế nào, nhưng bố nói giọng mẹ giống giọng tôi. Bố cũng nói mẹ sẽ buồn nếu tôi không nhận quà của ông, bởi mẹ không còn trên đời mà nhận quà của ông nữa. Điều đó làm tôi buồn và thực sự cảm thấy tồi tệ, vì thế tôi quay lại nhìn lên bố.

“Con có thể nhận quà vào ngày mai không bố?” Tôi không muốn làm ông buồn, nhưng cũng không muốn nhận hộp quà này vào đêm nay. Không muốn. Bố mỉm cười với tôi và vuốt tóc tôi ra sau. “Chắc chắn rồi. Nhưng con không muốn cảm ơn bố vì đã mua nó cho con sao?”

Tim tôi bắt đầu nện thành thịch. Tôi ghét thế. Tôi không thích cách tim mình đang cảm thấy, tôi cũng không thích cảm giác sợ hãi đang trào lên trong lòng. Tôi không nhìn bố nữa mà nhìn lên những ngôi sao, hy vọng mình có thể nghĩ về chuyện chúng đẹp để đến thế nào. Tôi cứ nghĩ về những ngôi sao cùng bầu trời, có thể điều đó sẽ khiến tim tôi ngừng đập dữ dội, khiến bụng tôi ngừng quặn lên.

Tôi cố đếm chúng, nhưng cứ dừng mãi ở con số năm. Tôi không thể nhớ sau số năm là số mấy, vì thế tôi bắt đầu lại từ đầu. Tôi đếm những ngôi sao, hết lần này đến lần khác, lần nào cũng dừng lại ở số năm bởi tôi không muốn cảm thấy bố ngay lúc này. Tôi không muốn cảm thấy ông, ngửi thấy hay nghe thấy ông, và tôi phải đếm, đếm, đếm, và đếm chúng cho đến khi không cảm thấy, ngửi thấy, nghe thấy

ông chút nào nữa.

Rồi, khi cuối cùng bố cũng ngừng việc bắt tôi cảm ơn, ông kéo lại váy ngủ cho tôi và thì thào, “Ngủ ngon nhé Công chúa.” Tôi quay lưng lại, kéo chăn trùm kín đầu, nhắm nghiền mắt. Cố gắng không khóc, nhưng tôi lại khóc rồi. Tôi khóc như mọi lần bố mang quà cho tôi trong đêm.

Tôi ghét nhận quà.

Chủ Nhật

Ngày 28 Tháng 10 Năm 2012

7:29 Tối

Tôi đứng dậy nhìn xuống giường, hơi thở ngưng lại trước nỗi sợ hãi vì những âm thanh đang dâng lên từ đáy sâu cuống họng.

Mình sẽ không khóc.

Mình sẽ không khóc.

Chậm chậm sụp xuống, tôi đặt tay lên mép giường, lướt ngón tay qua những ngôi sao màu vàng dính đầy trên nền vải chần bông xanh thẫm. Tôi nhìn trân trân vào đám sao cho đến khi chúng bắt đầu nhòe đi qua những giọt nước đang phủ mờ mắt tôi.

Nhắm nghiền mắt lại vùi đầu xuống nệm, tôi túm lấy lớp ga trải giường vo thành một nắm. Đôi vai tôi bắt đầu run rẩy khi những tiếng thồn thức mà tôi quyết liệt kìm nén bỗng vỡ òa ra. Tôi đứng vụt dậy, vừa hét lên vừa lật phăng tấm ga ném nó qua phòng.

Tôi nắm chặt tay lại thành nắm đấm, điên cuồng nhìn quanh xem còn thứ gì để ném nữa không. Tôi chộp lấy đám gối trên giường rồi quăng nó vào hình ảnh phản chiếu trong gương của một đứa con gái mà tôi không còn biết nữa. Nó đang vừa chằm chằm nhìn lại tôi, vừa nấc lên thảm hại. Những giọt nước mắt ủy mị của nó làm tôi tức điên lên. Chúng tôi bắt đầu lao vào nhau cho đến khi nắm đấm của chúng tôi va sầm vào nhau qua gương, khiến lớp kính vỡ tan. Tôi nhìn nó vỡ vụn thành hàng triệu mảnh lấp lánh đổ sụp xuống tấm thảm.

Túm chặt lấy tủ đồ, đẩy nó qua một bên, tôi để cho một tiếng thét bị kìm nén quá lâu nữa thoát ra khỏi họng. Khi chiếc tủ đứng vững trở lại, tôi mở toang từng ngăn kéo ném hết những thứ bên trong ra, vừa quăng vừa liệng vừa đá tất cả những thứ nằm trên đường đi của tôi. Tôi chụp lấy những ô rèm cửa màu xanh da trời mỏng manh, giật mạnh cho đến khi thanh treo gãy rắc và những tấm rèm rơi lả tả xuống quanh mình. Tôi với tới chõng hộp cao ngất ở góc phòng, và rồi không cần biết bên trong chứa gì, tôi tóm chiếc hộp trên cùng ném vào tường với tất cả sức mạnh mà thân hình cao vồn vẹn một mét sáu của mình có thể huy động được.

“Tôi ghét cậu!” Tôi gào khóc. “Tôi ghét cậu, ghét cậu, tôi ghét cậu!” Tôi tiếp tục ném bất cứ thứ gì tìm được trước mặt.

Mỗi lần mở miệng gào thét, tôi lại nếm phải vị mặn mặn của nước mắt đang chảy thành dòng xuống má.

Đột ngột, đôi cánh tay của Holder bao bọc lấy tôi từ phía sau và ghì chặt đến nỗi tôi trở nên bất động.

Tôi giật lại, giăng ra, la hét thêm cho đến khi những hành động của tôi không còn là hành động có ý thức nữa. Chúng chỉ còn là những phản ứng vô thức.

“Dừng lại đi Sky,” cậu ấy điềm tĩnh nói bên tai tôi, không cho tôi thoát ra. Tôi nghe thấy lời cậu ấy, nhưng vẫn giả vờ là không. Hoặc đơn giản tôi không quan tâm. Tôi tiếp tục kháng cự, nhưng cậu ấy vẫn siết chặt cánh tay mình.

“Dừng có động vào tôi!” Tôi gào đến lạc cả giọng, hai tay cào cấu tay cậu ấy. Một lần nữa, cậu ấy chẳng hề nao núng.

Dừng chạm vào tôi. Làm ơn, làm ơn, làm ơn.

Giọng nói mong manh ấy vang vọng trong tâm trí. Tôi lập tức rũ ra trong vòng tay Holder. Cùng với sự yếu đuối ấy, nước mắt tôi rơi lã chã, lòng tôi tan nát. Tôi chỉ còn là chiếc bình đựng nước mắt không ngừng nhỏ giọt.

Tôi yếu đuối và tôi đang để người kia chiến thắng.

Holder nói lỏng vòng tay, đặt bàn tay lên vai tôi, quay tôi lại đối diện với mình. Tôi thậm chí không thể nhìn vào mắt cậu. Tôi như tan ra nơi lồng ngực cậu trong thất bại rã rời. Tôi túm chặt lấy áo sơ mi của cậu thôn thức, má áp vào tim cậu. Holder đặt tay lên sau đầu tôi rồi cúi xuống bên tai tôi.

“Sky.” Giọng cậu ấy đều đều, điềm tĩnh. “Cậu cần phải rời khỏi đây. Ngay bây giờ.”

Tôi không thể nhấc chân. Toàn thân tôi đang run lẩy bẩy, tôi sợ rằng chân mình sẽ không nhúc nhích dù tôi có muốn đi chẳng nữa. Như biết được, Holder bế xốc tôi lên tay, đưa tôi ra khỏi phòng ngủ. Cậu bế tôi qua đường, đặt tôi vào ghế xe. Cầm lấy tay tôi và nhìn xuống nó, cậu chộp lấy áo khoác từ ghế sau. “Đây, lấy cái này chùi máu đi. Mình sẽ vào trong sắp xếp lại thứ gì có thể.” Cửa xe đóng lại, cậu chạy ào qua con đường. Tôi nhìn xuống bàn tay, ngạc nhiên khi thấy mình bị chảy máu. Thậm chí tôi còn không cảm nhận được nó. Quấn chặt bàn tay trong tay áo cậu ấy, tôi co chân lên ghế và gục đầu xuống khóc.

Tôi không nhìn Holder khi cậu trở lại xe. Toàn thân tôi đang run lên theo từng cơn nức nở cứ tuôn ra không ngớt. Holder khởi động lái xe đi, rồi với qua ghế ngồi chạm vào đầu tôi, lặng lẽ vuốt ve tóc tôi trong suốt quãng đường về khách sạn.

Cậu giúp tôi ra khỏi xe và dìu tôi về phòng, không hề hỏi xem tôi có ổn hay không. Cậu biết rằng tôi không ổn. Khi cửa phòng khách sạn đóng lại sau lưng, cậu đưa tôi tới giường, giúp tôi ngồi xuống. Cậu đẩy vai tôi cho đến khi tôi nằm xuống, cởi giày cho tôi. Bước vào phòng tắm, cậu trở lại với một tấm khăn ướt, nâng bàn tay tôi lên lau thật sạch. Cậu kiểm tra xem có mảnh kính nào không, rồi nhẹ nhàng nâng tay tôi lên miệng hôn.

“Chỉ có vài vết xước thôi,” Holder nói. “Không có gì quá sâu đâu,” Cậu chỉnh lại đầu tôi trên gối rồi cởi giày của mình, leo lên giường nằm cạnh tôi. Kéo chăn đắp cho cả hai, cậu ôm tôi vào lòng, áp đầu tôi vào ngực. Cậu cứ ôm chặt tôi như thế, không một lần hỏi vì sao tôi khóc. Như cậu vẫn làm khi chúng tôi là trẻ con.

Tôi cố xua tan khỏi đầu những hình ảnh nhớ được ban nãy, nhưng chúng không chịu biến đi. Sao một người bố có thể làm thế với con gái bé bỏng của mình... chuyện này vượt quá khả năng nhận thức của tôi. Tôi tự nhủ rằng chuyện đó chẳng bao giờ xảy ra đâu, rằng mình chỉ tưởng tượng thôi, nhưng mọi phần tâm trí trong tôi đều biết nó đã xảy ra. Mọi phần tâm trí trong tôi đều nhớ tại sao tôi lại mừng vui đến thế khi chui vào chiếc xe đó với mẹ Karen. Mọi phần tâm trí trong tôi đều nhớ tất cả những đêm âu yếm lũ con trai trên giường, tôi đều chẳng cảm thấy gì khi nhìn lên những ngôi sao. Mọi phần tâm trí trong tôi đều òa vỡ trong hoảng loạn vào cái đêm Holder và tôi suýt quan hệ. Mọi phần tâm trí trong tôi đều nhớ và tôi sẽ làm bất cứ điều gì để quên chúng đi. Tôi không muốn nhớ lại bố tôi đã rên rỉ hay đung chạm thế nào vào tôi trong những đêm ấy, nhưng mỗi giây trôi qua, những ký ức lại càng trở nên sống động và tôi càng khó kìm nén được nước mắt.

Holder hôn lên má đầu tôi, nói lại với tôi mọi chuyện rồi sẽ ổn và tôi không nên lo lắng thế. Nhưng cậu ấy không biết. Cậu ấy không biết tôi nhớ được nhiều đến thế nào, chuyện đó đã làm gì với trái tim tôi, tâm hồn tôi, lý trí tôi, cả lòng tin vào con người của tôi nữa.

Biết được những chuyện đó xảy đến với mình, do một người thân duy nhất trong đời tôi gây ra, thảo nào tôi đã tổng khứ mọi ký ức khỏi đầu. Tôi chỉ nhớ được về cái ngày bị mẹ Karen bắt đi và giờ tôi đã hiểu tại sao. Tôi không cảm thấy mình gặp tai họa vào khoảnh khắc bị bà bắt đi khỏi cuộc sống của mình. Với một cô bé con đang sống trong nỗi kinh hoàng, hẳn tôi phải cảm thấy như mẹ Karen đang cứu thoát mình.

Tôi hướng ánh mắt lên Holder. Cậu đang nhìn xuống tôi. Cậu đang đau đớn cho tôi, tôi có thể nhìn thấy điều đó trong ánh mắt ấy. Đưa ngón tay lau đi dòng nước mắt của tôi, cậu dịu dàng hôn lên môi tôi. “Mình xin lỗi. Lẽ ra mình không bao giờ nên để cậu vào trong.”

Cậu ấy lại đang tự trách mình. Cậu ấy luôn cảm thấy như thể mình đã làm một điều gì kinh khủng lắm, trong khi tôi thấy cậu chẳng khác nào người hùng của đời mình. Cậu đã ở bên tôi qua tất cả những chuyện này, vững vàng đưa tôi bước qua cơn hoảng loạn cho đến khi tôi bình tĩnh lại. Cậu chẳng làm gì ngoài việc ở cạnh bên tôi, vậy mà vẫn cảm thấy chuyện này là lỗi của mình.

“Holder, cậu chẳng làm gì sai cả. Đừng xin lỗi nữa,” tôi nói qua hàng nước mắt. Holder lắc đầu, vén một lọn tóc bị bung ra sau tai tôi.

“Mình không nên đưa cậu đến đó. Tìm hiểu về sự thật ngay sau những việc kia là quá sức chịu đựng với cậu.”

Tôi chống khuỷu tay, nâng người lên nhìn Holder. “Không phải vì chuyện đến đó. Chính những ký ức mới khiến mình không chịu nổi. Cậu làm sao kiểm soát được những gì bố mình làm với mình. Đừng chỉ trích bản thân về mọi chuyện tồi tệ xảy đến với những người quanh cậu nữa.”

Cậu lùa tay qua tóc tôi, ánh mắt tràn đầy lo lắng. “Cậu đang nói gì vậy? Ông ấy đã làm gì cậu?” Những từ ngữ rất ngập ngừng thoát ra, bởi hẳn là cậu đã biết. Có lẽ hồi còn bé chúng tôi đều biết chuyện xảy đến với tôi, chỉ là chúng tôi từ chối không chịu hiểu.

Tôi thả tay, ngả đầu tựa lên ngực Holder, không trả lời. Nước mắt tôi lại trào lên nhức nhối. Cậu

choàng một tay thật chặt quanh lưng tôi, tay kia ôm siết lấy đầu tôi, tì má lên đó “Không, tình yêu,” cậu thì thầm. “Không,” cậu nhắc lại, không muốn tin vào điều tôi thậm chí còn chưa nói ra. Tôi túm chặt áo cậu chỉ khóc trong lúc cậu ôm tôi, tin chắc rằng tôi yêu cậu vì cậu cũng ghét bỏ tôi nhiều như tôi vậy.

Holder hôn lên đỉnh đầu tôi, tay vẫn ôm thật chặt. Cậu ấy không nói xin lỗi hay hỏi rằng có thể bù đắp cho tôi chuyện đó thế nào, bởi cả hai đều đang hoang mang bối rối. Chúng tôi đều không biết phải làm gì tiếp theo. Giờ tôi chỉ biết rằng mình chẳng còn nơi nào để đi. Tôi không thể trở về với người bố có quyền chăm nom tôi hợp pháp. Tôi cũng không thể trở về với người phụ nữ đã bắt cóc tôi đi. Và dưới ánh sáng đang soi tỏ quá khứ, hóa ra tôi vẫn chưa đến tuổi trưởng thành, vì thế tôi chưa thể tự trông cậy vào chính mình. Holder là người duy nhất trong đời không bỏ tôi lại trong hoàn toàn vô vọng.

Ngay cả khi được bảo vệ trong vòng tay cậu ấy, những hình ảnh lẫn ký ức vẫn không thoát khỏi đầu tôi, dù tôi có làm gì, có gắng gượng đến mức nào, tôi vẫn không thể ngừng khóc. Cậu ấy lặng lẽ ôm lấy tôi, tôi không thể ngừng nghĩ về chuyện mình cần thôi khóc. Tôi cần Holder mang đi tất cả những cảm xúc, Cảm giác này trong thoáng chốc, bởi tôi không thể xua chúng đi. Tôi không muốn nhớ về những chuyện xảy ra trong những đêm bỏ vào phòng mình. Tôi ghét ông ta. Từng tế bào trong cơ thể tôi đều ghét người đàn ông đó vì đã cướp đi lần đầu tiên ấy của tôi.

Tôi nhồm dậy, cúi gần hơn xuống Holder. Tay cậu đặt lên đầu tôi, mắt kiếm tìm mắt tôi, muốn biết rằng liệu tôi có ổn không.

Tôi không ổn chút nào.

Tôi trườn lên người Holder và hôn cậu, muốn cậu xua tan đi những cảm giác này. Tôi thà không cảm thấy gì còn hơn bị ám ảnh bởi nỗi buồn đau cùng thù hận. Túm lấy vạt áo Holder, tôi cố lột nó qua đầu cậu nhưng cậu đã đẩy tôi nằm ngửa ra. Cậu chống người nhồm dậy, nhìn xuống tôi.

“Cậu đang làm gì vậy?” Cậu ấy hỏi.

Tôi trượt tay ra sau gáy Holder, kéo gương mặt cậu lại gần, nhấn môi lên môi cậu. Chỉ cần tôi hôn cậu ấy vừa đủ, cậu ấy sẽ động lòng và hôn lại tôi. Thế là tất cả sẽ trôi xa.

Cậu áp tay lên má tôi, từng chút hôn lại tôi. Tôi buông tay khỏi đầu cậu bắt đầu cởi áo, nhưng cậu giật tay tôi ra và kéo lại áo cho tôi. “Ngừng lại đi. Sao cậu lại làm vậy?”

Đôi mắt cậu ngập tràn hoang mang lo lắng. Tôi không thể trả lời câu hỏi, vì tôi thậm chí còn không chắc. Tôi biết mình chỉ muốn những cảm xúc nọ tan biến đi, nhưng nó còn hơn thế. Nó hơn thế rất nhiều, vì tôi biết ngay lúc này nếu cậu ấy không xua tan đi những gì người đàn ông kia làm với tôi, tôi sẽ chẳng bao giờ có thể cười nói hay hít thở nữa.

Chỉ cần Holder xua tan chúng đi.

Tôi hít một hơi thật sâu, nhìn thẳng vào mắt cậu ấy. “Làm tình với mình đi.”

Vẻ mặt đanh lại, Holder nhìn chằm chằm tôi đầy gay gắt. Cậu nhồm khỏi giường rồi đứng dậy, bước xuống sàn nhà. Cậu bòn chòn cào tay qua tóc, bước lại đứng bên cạnh giường.

“Sky, mình không thể. Mình không biết sao cậu lại yêu cầu chuyện đó ngay lúc này.”

Tôi ngồi dậy, đột nhiên sợ rằng cậu ấy sẽ không đồng ý. Tôi lần đến mép giường nơi cậu ấy đứng cạnh và nhô dậy trên đầu gối, níu lấy vạt áo cậu ấy. “Làm ơn đi,” tôi van nài. “Làm ơn đi, Holder. Mình cần chuyện này.”

Cậu ấy kéo tay tôi ra khỏi áo, lùi lại hai bước, lắc đầu, vẫn hoàn toàn không hiểu. “Mình không làm chuyện này đâu Sky. Chúng ta sẽ không làm chuyện này. Cậu đang bị sốc hay gì đó... mình không biết. Giờ mình thậm chí còn không biết nói gì nữa.”

Tôi ngồi sụp xuống giường trong thất bại ê chề. Nước mắt lại bắt đầu tuôn ra, tôi nhìn lên cậu ấy, hoàn toàn tuyệt vọng.

“Xin cậu mà.” Tôi hạ mắt xuống hai bàn tay, thu chúng lại trong lòng, không thể nhìn thẳng vào mắt cậu trong khi nói. “Holder... ông ta là người duy nhất từng làm chuyện đó với mình.” Tôi chậm chậm hướng ánh mắt lên. “Mình cần cậu xóa tan cảm giác đó đi. Xin cậu mà.”

Nếu lời lẽ có thể làm tan nát tâm hồn, những lời lẽ của tôi hẳn đã xé toang cậu ấy làm đôi. Đầu cậu gục xuống, nước mắt dâng đầy. Tôi biết điều mình đang yêu cầu cậu ấy là gì, tôi ghét việc đó, nhưng tôi cần nó. Tôi cần làm bất cứ điều gì có thể để giảm bớt nỗi đau cùng lòng hận thù trong tôi. “Làm ơn đi, Holder.”

Cậu ấy không muốn lần đầu tiên của chúng tôi lại như thế này. Tôi cũng mong là không phải, nhưng đôi khi có những nhân tố lớn hơn tình yêu lại quyết định thay cho bạn. Ví như lòng căm hận. Đôi khi để rũ bỏ đi lòng căm hận, bạn trở nên tuyệt vọng và liều lĩnh. Holder biết về lòng căm hận, biết về nỗi đau đó. Giờ đây cậu ấy biết tôi cần chuyện đó đến mức nào, dù cậu ấy có đồng ý hay không.

Bước trở lại giường, Holder quỳ gối xuống sàn trước mặt tôi, mắt ngang tầm mắt tôi. Cậu ôm lấy eo tôi và kéo tôi ra gần mép giường, sau đó trượt bàn tay ra sau đầu gối tôi, quán chân tôi quanh người cậu. Cậu lột áo tôi qua đầu, mắt vẫn dán chặt vào mắt tôi. Khi áo tôi đã được cởi ra, cậu cởi đến áo mình. Rồi quàng tay ôm lấy tôi, cậu đứng dậy, nâng tôi lên theo và nhẹ nhàng hạ tôi xuống. Cậu hạ mình xuống phía trên tôi, hai tay chống xuống đệm ở hai bên đầu tôi, mắt nhìn xuống tôi đầy bất an. Ngón tay cậu lau đi một giọt nước mắt vừa chảy xuống thái dương tôi. “Được rồi,” cậu nói về chắc chắn, dù đôi mắt thể hiện điều ngược lại.

Cậu nhô dậy, vớ tới ví trên bàn đầu giường, lấy ra chiếc bao cao su. Cậu cởi quần ra, không một lần rời mắt khỏi tôi. Cậu quan sát tôi như thể đang chờ đợi bất cứ dấu hiệu nào cho thấy tôi đổi ý. Hoặc như thể sợ tôi lại lên cơn hoảng loạn. Tôi không chắc mình có hoảng loạn hay không, nhưng tôi phải làm chuyện này. Tôi không thể để bố chiếm hữu phần thân thể mình thêm một giây nào nữa.

Những ngón tay Holder lần tới khuy quần jean của tôi, cởi nó ra, sau đó kéo cả chiếc quần xuống. Tôi hướng ánh mắt lên trần nhà, cảm thấy với mỗi bước tiến tới của cậu, bản thân tôi như trôi dạt đi ngày một xa hơn.

Tôi băn khoăn không biết mình có bị hủy hoại hay không. Không biết mình có thể tìm thấy chút sung sướng nào không khi cùng cậu ấy làm chuyện này.

Holder không hỏi liệu tôi có chắc đây là điều tôi muốn không. Cậu biết là tôi chắc chắn, vì thế câu hỏi không cần được thốt ra. Cậu cúi xuống hôn lên môi tôi trong lúc cởi đồ lót của tôi. Thật mừng khi cậu hôn tôi, vì tôi sẽ có lý do để nhắm mắt lại. Tôi không thích cách cậu nhìn mình... như thể cậu đang ao ước giá bây giờ được ở đâu đó - bất cứ nơi đâu - chứ không phải ở bên tôi. Tôi vẫn nhắm mắt khi cậu rời môi ra để đeo bao vào. Và khi cậu trở lại phía trên tôi, tôi kéo cậu sát vào mình, muốn được làm chuyện này ngay trước khi cậu đổi ý.

“Sky.”

Mở mắt ra, tôi nhìn thấy sự hoài nghi trên nét mặt cậu ấy, vì thế tôi lắc đầu. “Không, đừng nghĩ gì cả. Hãy làm thôi, Holder.”

Holder nhắm mắt lại, vùi đầu vào cổ tôi, không thể nhìn tôi. “Mình chỉ không biết phải làm thế nào với tất cả chuyện này, tình yêu ạ. Mình không biết như thế có sai trái không, hay cậu có thực sự cần thế không. Mình sợ rằng nếu làm chuyện này, mình sẽ khiến mọi chuyện càng trở nên khó khăn hơn với cậu.”

Lời cậu cất xuyên qua trái tim tôi, vì tôi biết chính xác ý cậu là gì. Tôi không biết đây có phải thứ mình cần không. Tôi không biết nó có hủy hoại mọi chuyện giữa chúng tôi hay không. Nhưng ngay lúc này tôi tuyệt vọng muốn tổng khứ thứ nọ đi cùng với bố mình và tôi liệu mình bất chấp tất cả. Vòng tay tôi đang quấn chặt lấy cậu bắt đầu run rẩy và tôi khóc. Holder vẫn vùi đầu vào cổ tôi, bàn tay ôm lấy mặt tôi, nhưng ngay khi nghe thấy tôi khóc, dường như cậu cũng cố gắng nén nước mắt của mình. Sự thật cậu đau khổ rất nhiều vì chuyện này chứng tỏ cậu hiểu. Tôi vùi đầu vào cổ cậu nâng mình lên, lặng lẽ van xin cậu làm theo những gì tôi yêu cầu.

Và cậu ấy làm. Cậu ấy chỉnh lại vị trí, hôn lên mái đầu tôi, rồi chậm chậm đi vào trong tôi.

Tôi không thốt lên một tiếng nào, bất chấp cơn đau.

Thậm chí tôi không thở, bất chấp lá phổi đang gào thét.

Thậm chí tôi cũng không nghĩ về chuyện đang diễn ra giữa chúng tôi lúc này, vì tôi chẳng nghĩ gì cả. Tôi đang tưởng tượng ra những ngôi sao trên trần nhà mình và tự hỏi nếu không bao giờ phải đếm chúng nữa thì tôi có bóc sạch những thứ chết tiệt ấy ra khỏi trần nhà không.

Tôi đã thành công trong việc giữ bản thân tách biệt khỏi những gì Holder làm cho đến khi cậu đột ngột dừng lại phía trên, đầu vẫn vùi chặt vào cổ tôi. Cậu thở khó nhọc và sau một khoảnh khắc, cậu thở dài rồi dứt khoát lùi hẳn lại. Cậu nhìn xuống tôi rồi nhắm nghiền mắt, lăn xuống khỏi người tôi, ngồi ra phía mép giường, lưng quay về phía tôi.

“Mình không thể,” cậu nói. “Sai trái lắm, Sky. Sai trái vì cậu rất tuyệt vời, nhưng mình lại hơi tiếc từng giây phút chết tiệt của chuyện này.” Nói rồi cậu đứng lên, mặc quần vào, chộp lấy áo sơ mi lẫn chìa khóa phòng từ tủ đồ. Không nhìn lại tôi một lần, cũng chẳng nói lời nào, cậu rời khỏi phòng khách sạn.

Tôi lập tức bỏ khỏi giường vào phòng tắm vì cảm thấy dơ bẩn. Tôi thấy tội lỗi vì đã khiến cậu ấy làm chuyện vừa rồi, mong rằng nước từ vòi hoa sen sẽ xóa hết tội lỗi ấy đi. Tôi kỳ cọ từng phần trên người với xà phòng cho đến khi da đau rát, nhưng không có tác dụng. Tôi đã có được một khoảnh khắc thân mật nữa bên cậu và rồi lại phá hủy nó đi. Tôi có thể thấy nổi xấu hổ trên mặt Holder khi cậu đi khỏi. Khi cậu bước qua cánh cửa, từ chối không chịu nhìn tôi.

Tắt nước, tôi bước ra khỏi vòi. Sau khi lau khô người, tôi chộp lấy chiếc áo choàng sau cửa phòng tắm để mặc vào. Tôi chải đầu, nhét mấy món xà phòng bàn chải vào trong túi. Tôi không muốn bỏ đi mà không nói cho Holder biết, nhưng tôi không thể ở lại đây. Tôi cũng không muốn cậu phải đối mặt với tôi sau những gì vừa xảy ra. Tôi có thể gọi một chiếc taxi đưa tôi tới trạm xe bus và rời khỏi trước khi cậu ấy quay lại.

Nếu cậu ấy có định quay lại.

Mở cửa phòng tắm, tôi bước ra, không nghĩ sẽ thấy Holder ngồi trên giường với hai tay đan vào nhau giữa đầu gối. Cậu phóng ánh mắt lên tôi ngay khi thấy cửa phòng tắm mở ra. Tôi dừng lại giữa chừng, nhìn chằm chằm cậu. Mắt cậu đỏ ngầu. Một mảnh vải xé tạm từ chiếc áo quần quanh bàn tay cậu, đầm máu. Tôi lao đến cầm tay cậu lên, tháo mảnh áo ra để kiểm tra nó.

“Holder, cậu đã làm gì vậy?” Tôi lật lên lật xuống bàn tay cậu và thấy một vết cắt dài, sâu chạy dọc các khớp ngón tay. Cậu rút tay về, quấn lại mảnh áo. “Mình ổn,” cậu nói vẻ lảng tránh. Cậu đứng lên, tôi lùi lại, nghĩ rằng cậu lại bước ra ngoài. Nhưng cậu vẫn đứng ngay trước mặt tôi, nhìn xuống tôi. “Mình rất xin lỗi,” tôi thì thào, ngược nhìn. “Mình không nên bảo cậu làm chuyện đó. Mình chỉ cần...”

Holder ôm lấy mặt tôi, ép môi lên môi tôi, cắt ngang lời xin lỗi nửa chừng ấy. “Đừng,” cậu ấy nhìn vào mắt tôi. “Cậu hoàn toàn không có gì phải xin lỗi. Mình không rời đi ban nãy bởi phát điên vì cậu. Mình rời đi bởi vì phát điên với chính bản thân mình.”

Tôi lùi lại khỏi đôi tay Holder, trở về giường, không muốn cậu tự trách mình thêm nữa. “Không sao.” Tôi lật những lớp chăn lên. “Giờ mình không thể mong cậu muốn mình theo cách đó nữa. Mình thật sai trái, ích kỷ và nhẫn tâm khi yêu cầu cậu làm chuyện đó. Mình thực sự xin lỗi.” Tôi nằm xuống, quay lưng lại để cậu không thể nhìn thấy nước mắt của mình. “Hãy đi ngủ thôi, được không?”

Giọng tôi bình tĩnh hơn nhiều so với mong muốn. Tôi thực sự không muốn Holder cảm thấy tội tệ. Cậu ấy chẳng làm gì ngoài việc ở đây cùng tôi, trải qua tất cả những chuyện này, vậy mà tôi chưa làm được gì để đền đáp. Điều tốt nhất tôi có thể làm cho cậu ấy là ngừng lại tất cả để cậu ấy không cảm thấy bắt buộc phải ở cạnh tôi. Cậu ấy chẳng nợ tôi điều gì.

“Cậu nghĩ mình gặp khó khăn với chuyện này vì mình không muốn cậu sao?” Holder bước sang phía giường tôi đang quay mặt vào và quỳ xuống. “Sky, mình thấy khó khăn vì mọi chuyện xảy đến với cậu làm con tim chết tiệt của mình tan nát, mình không biết phải giúp cậu thế nào. Mình muốn ở đây bên cậu, giúp cậu vượt qua tất cả, nhưng mỗi từ ngữ thốt ra khỏi miệng mình lại luôn có vẻ như không đúng. Mỗi lần chạm vào hay hôn cậu, mình lại sợ rằng cậu không muốn thế. Giờ cậu bảo mình quan hệ với cậu vì muốn xóa tan những cảm giác cùng ông ta, mình hiểu. Mình hoàn toàn hiểu lý do của cậu, nhưng thật không dễ dàng khi cậu thậm chí không thể nhìn vào mắt mình. Thật đau đớn vô cùng, vì cậu không đáng bị thế. Cậu không đáng phải chịu đựng cuộc sống này, tình yêu ả, và chẳng có điều khôn

kiếp nào mình làm được để cậu thấy khá hơn. Mình muốn làm mọi chuyện khá hơn nhưng không thể. Mình cảm thấy quá bất lực.”

Bằng cách nào đó Holder đã ngồi lên giường kéo tôi lại gần, tôi quá quan tâm đến những lời cậu nói nên chẳng nhận ra. Cậu ấy vòng tay ôm lấy tôi, kéo tôi vào lòng, quàng chân tôi quanh hông. Ôm lấy khuôn mặt tôi, cậu nhìn thẳng vào mắt tôi.

“Và dù mình đã ngừng lại, mình không bao giờ nên bắt đầu mà không nói cho cậu biết mình yêu cậu đến mức nào. Mình yêu cậu nhiều lắm, Sky. Mình không xứng được chạm vào cậu cho đến khi cậu biết rằng mình chạm vào cậu chỉ vì yêu cậu, không vì gì khác.”

Rồi Holder áp môi lên môi tôi, thậm chí không cho tôi một cơ hội nói rằng tôi cũng yêu cậu thật nhiều. Tôi yêu cậu nhiều đến mức dường như thân thể cũng phát đau. Lúc này tôi chẳng còn nghĩ được gì khác ngoài việc quá yêu chàng trai này, cậu ấy cũng quá yêu tôi, bất chấp những chuyện xảy đến trong đời, tôi chẳng muốn ở đâu khác ngoài khoảnh khắc này, bên cậu ấy.

Tôi cố truyền tải mọi cảm xúc qua nụ hôn nhưng không đủ. Tôi rời ra, hôn lên cằm, lên mũi, lên trán cậu ấy, hôn cả lên dòng nước mắt đang chảy xuống má. “Mình cũng yêu cậu. Mình không biết phải làm gì lúc này nếu không có cậu, Holder. Mình yêu cậu nhiều lắm và mình xin lỗi. Mình muốn cậu là người đầu tiên của mình, mình xin lỗi vì ông ta đã cướp đi điều đó khỏi tay cậu.”

Holder kiên quyết lắc đầu, bắt tôi im lặng bằng một nụ hôn chớp nhoáng. “Đừng bao giờ nói lại điều đó. Đừng bao giờ nghĩ lại điều đó. Bố cậu đã cướp đi lần đầu của cậu theo cách không thể tưởng tượng được, nhưng mình đảm bảo rằng đó là tất cả những gì ông ta có thể cướp đi. Vì cậu mạnh mẽ lắm, tình yêu ạ. Cậu thông minh, vui tính, xinh đẹp, lại tràn đầy dũng cảm và mạnh mẽ. Những gì ông ta làm không thể cướp đi bất cứ phần tốt đẹp nào của cậu. Cậu đã vượt qua ông ta một lần, giờ cậu sẽ vượt qua được lần nữa. Mình biết cậu làm được.”

Holder áp tay lên tim tôi, kéo tay tôi áp lên tim cậu. Rồi cậu hạ ánh mắt xuống người tôi, để chắc chắn rằng tôi vẫn ở đây, chú ý đến cậu tuyệt đối. “Kệ xác những lần đầu tiên ấy đi Sky. Thứ duy nhất quan trọng với mình khi bên cậu là những điều vĩnh viễn.”

Tôi hôn cậu ấy. Chúa ơi, tôi thực sự hôn cậu ấy. Tôi hôn cậu ấy với mọi gam cảm xúc đang tràn ngập trong mình. Cậu ấy ôm lấy đầu tôi, ngã tôi nằm xuống giường rồi trèo lên tôi. “Mình yêu cậu,” cậu ấy nói. “Mình yêu cậu từ lâu lắm rồi, chỉ chưa thể nói với cậu thôi. Có vẻ chẳng đúng đắn tí nào khi để cậu yêu mình trong khi mình lại giấu giếm quá nhiều.”

Nước mắt lại trào xuống má tôi, dù vẫn là những giọt nước mắt ấy, trào ra từ đúng đôi mắt ấy, nhưng với tôi chúng hoàn toàn mới mẻ. Chúng không trào ra từ con tim đau hay giận dữ... mà từ cảm giác kỳ diệu đang choáng ngợp tôi ngay lúc này, khi nghe Holder nói yêu tôi đến nhường nào.

“Cậu sẽ chẳng chọn được thời điểm nào tốt hơn đêm nay để nói yêu mình đâu. Vì thế, mình hạnh phúc khi cậu đã đợi.”

Cậu ấy mỉm cười, nhìn tôi đắm đuối. Cúi xuống, cậu ấy hôn tôi, rót đầy vị của mình vào miệng tôi. Cậu ấy hôn tôi thật dịu dàng, nhẹ nhàng lướt môi qua môi tôi trong lúc cởi áo choàng tắm của tôi. Tôi

thở gấp khi bàn tay cậu ấy thông thả tiến vào trong, những ngón tay vuốt ve vùng bụng tôi. Cảm giác được cậu ấy âu yếm lúc này hoàn toàn khác so với mười lăm phút trước. Đó là cảm giác mà tôi muốn cảm nhận.

“Chúa ơi, mình yêu cậu,” cậu ấy nói, lướt bàn tay quanh eo tôi. Những ngón tay chậm chậm lần xuống đùi, tôi rên rỉ bên miệng cậu, dẫn đến một nụ hôn còn mãnh liệt hơn. Cậu đặt bàn tay lên mặt trong đùi tôi và hơi ấn nhẹ, muốn dịch vào phía trong, nhưng tôi chùn lại và trở nên căng thẳng. Cảm thấy khoảnh khắc ngập ngừng vô tình của tôi, cậu rời ra và nhìn xuống tôi. “Hãy nhớ, tình yêu. Mình chạm vào cậu bởi vì mình yêu cậu. Không vì lý do nào khác.”

Tôi gật đầu, nhắm mắt lại, vẫn sợ rằng sự tê liệt và nỗi sợ hãi sắp ủa qua mình lần nữa. Holder hôn lên má tôi, kéo vạt áo choàng khép lại. “Cậu mở mắt ra đi,” cậu dịu dàng nói. Khi tôi làm theo, cậu đưa ngón tay lần theo một giọt nước mắt của tôi. “Cậu đang khóc kìa.”

Tôi mỉm cười trấn an. “Không sao đâu. Chúng là những giọt nước mắt hạnh phúc đấy.”

Holder gật đầu, nhưng không mỉm cười. Cậu nhìn tôi một thoáng, rồi cầm lấy tay tôi, đan tay hai đứa vào nhau. “Mình muốn làm tình với cậu, Sky, và mình nghĩ cậu cũng muốn. Nhưng trước tiên mình cần cậu hiểu một điều.” Cậu ấy siết chặt tay tôi, cúi xuống, hôn lên một dòng nước mắt nữa vừa ứa ra. “Mình biết thật khó khăn để cậu cho phép bản thân cảm nhận chuyện này. Cậu đã luyện tập từ quá lâu để ngăn chặn mọi cảm xúc, cảm giác mỗi khi ai đó chạm vào cậu. Nhưng mình muốn cậu biết những gì bố cậu làm với thân thể nhỏ bé của cậu ngày xưa không phải thứ khiến cậu tổn thương. Chính những gì ông ta làm với lòng tin của cậu vào ông ta mới khiến cậu đau đớn. Cậu đã phải chịu đựng một trong những điều tồi tệ mà một đứa trẻ phải chịu đựng, lại do người hùng trong đời cậu gây ra... người mà cậu ngưỡng mộ... mình không thể tưởng tượng nổi cảm giác ấy thế nào. Nhưng hãy nhớ rằng những chuyện ông ta làm với cậu không đời nào liên quan đến chúng ta khi chúng ta ở bên nhau thế này. Khi mình chạm vào cậu, mình chạm bởi mình muốn cậu hạnh phúc. Khi mình hôn cậu, mình hôn bởi cậu có đôi môi tuyệt diệu nhất trên đời và mình không thể không hôn lên. Và khi mình làm tình với cậu - mình đang định làm điều đó đây vì mình yêu cậu. Cái ý nghĩa tiêu cực mà cậu hay liên hệ với mọi sự động chạm xác thịt trong đời cậu không có nghĩa gì với mình cả. Không có nghĩa với hai ta. Mình chạm vào cậu, vì mình yêu cậu, không vì gì khác.”

Từng lời dịu dàng của cậu chảy tràn vào tim tôi, làm dịu đi lo lắng. Cậu hôn tôi rất khẽ, tôi thả lỏng người dưới bàn tay cậu - bàn tay đang chạm vào tôi vì tình yêu. Tôi đáp lại bằng cách tan chảy hoàn toàn vào cậu, môi hòa vào môi, tay đan vào tay, cùng hòa theo nhịp điệu quán quýt nhịp nhàng. Tôi nhanh chóng trở nên ngây ngất, sẵn sàng trải nghiệm người con trai này bởi tôi muốn và chỉ thế thôi.

“Mình yêu cậu,” cậu ấy thì thầm.

Toàn bộ thời gian chạm vào tôi, khám phá tôi bằng tay, bằng môi và mắt, Holder vẫn nói đi nói lại rằng cậu ấy yêu tôi nhiều đến thế nào. Lần đầu tiên, tôi hoàn toàn chìm đắm trong khoảnh khắc ấy, muốn cảm nhận từng cử chỉ, từng lời nói yêu thương của cậu. Cuối cùng, khi đã ném áo choàng qua một bên và sẵn sàng ở phía trên tôi, cậu nhìn xuống tôi, vừa mỉm cười vừa đưa tay vuốt ve gương mặt tôi.

“Hãy nói rằng cậu yêu mình đi,” Holder nói.

Tôi nhìn thẳng vào đôi mắt cậu với niềm tin không dao động, muốn cậu cảm nhận tất cả sự chân thành trong lời nói của mình. “Mình yêu cậu, Holder. Yêu nhiều lắm. Và cậu biết đấy... Hope cũng vậy.”

Đôi lông mày giãn ra, cậu thở phào một hơi như thể đã kìm nén nó trong suốt mười ba năm để chờ đợi chính những lời này. “Tình yêu, ước gì cậu cảm nhận được điều cậu vừa nói có ý nghĩa với mình đến thế nào.” Rồi, ngay lập tức môi cậu phủ lên môi tôi, mùi vị vừa quen thuộc vừa ngọt ngào ấy thấm qua miệng tôi đúng lúc cậu vào sâu trong tôi, lấp đầy tôi bằng bản thân cậu và nhiều hơn thế. Cậu lấp đầy tôi bằng lòng chân thành, bằng tình yêu cậu dành cho tôi... Tôi níu chặt lấy vai cậu, chuyển động cùng cậu, cảm thấy được mọi thứ. Mọi thứ tuyệt diệu trên đời.

Thứ Hai

Ngày 29 Tháng 10 Năm 2012

9:50 Sáng

Tôi lặn mình qua thì thấy Holder ngồi cạnh trên giường, đang cúi húi nhìn xuống điện thoại. Cậu chuyển sự chú ý sang tôi khi tôi vươn vai rồi cúi xuống hôn tôi, nhưng tôi lập tức ngoảnh mặt đi.

“Hơi thở buổi sáng tẻ lăm,” tôi lẩm bẩm, bò ra khỏi giường. Holder cười vang, quay lại với cái điện thoại. Bằng cách nào đó đêm qua tôi đã tìm được đường chui lại vào áo phông, nhưng chả biết chuyện đó xảy ra lúc nào. Tôi cởi nó ra, vào phòng tắm. Xong xuôi, tôi trở ra thì thấy Holder đang gói ghém đồ đạc của cả hai.

“Cậu đang làm gì vậy?” Tôi nhìn cậu ấy gấp áo sơ mi của tôi nhét vào túi xách. Cậu chỉ ngẩng lên nhìn tôi một thoáng rồi lại quay về với đồng quần áo trải trên giường.

“Chúng mình không thể ở đây mãi, cưng. Chúng mình cần phải nghĩ xem giờ cậu muốn làm gì.”

Tôi bước vài bước về phía cậu, tim đập nhanh dần trong lồng ngực. “Nhưng... nhưng mình vẫn không biết. Mình thậm chí chẳng có nơi nào để đi.”

Nghe thấy sự hoảng sợ trong giọng tôi, Holder bước vòng qua giường, quàng tay ôm lấy tôi. “Cậu có mình mà, Sky. Bình tĩnh lại đi. Chúng mình có thể quay lại nhà mình rồi tính tiếp. Với lại, chúng mình vẫn phải đi học mà. Chúng mình không thể bỏ học, càng nhất định không thể sống trong khách sạn cả đời.”

Ý nghĩ phải quay lại thành phố, chỉ cách mẹ Karen hai dặm, làm tôi thấy bất an. Tôi sợ việc ở quá gần bà sẽ thôi thúc tôi tìm bà để đối chất mọi chuyện, trong khi tôi chưa sẵn sàng cho việc đó. Tôi chỉ muốn có thêm một ngày nữa. Tôi muốn nhìn lại ngôi nhà xưa lần cuối với hy vọng có thêm nhiều hồi ức nữa lóe lên. Tôi không muốn phải trông cậy vào mẹ Karen để biết về sự thực. Tôi muốn tự mình tìm ra, càng nhiều càng tốt.

“Một ngày nữa thôi,” tôi nói. “Xin cậu đấy, ở lại đây một ngày nữa thôi, rồi chúng ta sẽ đi. Mình cần cố gắng tìm ra mọi chuyện và để làm điều đó, mình cần quay lại đó một lần nữa.”

Holder lùi lại một quãng, nhìn thẳng vào mắt tôi, lắc đầu. “Không đời nào,” cậu cương quyết. “Mình sẽ không để cậu trải qua chuyện này lần nữa. Cậu sẽ không quay lại đó nữa.”

Tôi đặt tay lên má cậu trấn an. “Mình cần thế, Holder. Mình thề lần này sẽ không rời khỏi xe. Thề đấy. Mình cần nhìn lại ngôi nhà lần cuối trước khi chúng ta rời đi. Khi ở đó mình nhớ được rất nhiều. Mình chỉ muốn nhớ lại ít ký ức nữa trước khi trở về và quyết định sẽ làm gì.”

Holder thở dài và bước tới lui trên sàn nhà, không muốn đồng ý với lời cầu xin tuyệt vọng của tôi.

“Xin cậu đấy,” tôi nói, biết rằng cậu sẽ không thể từ chối nếu tôi tiếp tục nài nỉ. Chậm chậm quay lại phía giường, cậu cầm mấy túi quần áo lên, quăng chúng vào trong tủ đồ.

“Được rồi. Mình đã nói sẽ làm bất cứ điều gì nếu cậu cảm thấy cần thiết. Nhưng mình không treo lại cả đồng quần áo này vào tủ đâu,” cậu chỉ vào đám túi cạnh tủ.

Tôi bật cười, lao tới vòng tay ôm lấy cổ cậu ấy. “Cậu đúng là chàng bạn trai tốt bụng nhất, biết thấu hiểu nhất trên toàn thế giới rộng lớn này.”

Cậu thở dài và đáp lại vòng tay ôm của tôi. “Không phải đâu,” cậu vừa nói vừa áp môi lên mái đầu tôi. “Mình là cậu bạn trai dễ bị dắt mũi nhất trên thế giới rộng lớn này thì có.”

Thứ Hai

Ngày 29 Tháng 9 Năm 2012

4:15 Chiều

Trong bao nhiêu giây phút trong ngày, chúng tôi lại chọn đúng 10 phút khi bố tôi lái xe vào lối đỗ xe để ngồi quan sát từ phía bên kia phố. Ngay khi xe ông ta dừng trước ga-ra, Holder giơ tay lên định khởi động ô tô.

Tôi vội tới, đặt bàn tay run rẩy lên tay cậu. “Đừng đi,” tôi nói. “Mình cần nhìn xem ông ta trông thế nào.”

Holder thở dài, miễn cưỡng ngả đầu ra lưng ghế, hoàn toàn biết chúng tôi nên rời đi, nhưng cũng biết không đời nào tôi để cậu làm thế.

Tôi rời mắt khỏi Holder, nhìn lại chiếc xe tuần tiểu đồ đôi diện với chúng tôi phía bên kia con phố. Cửa xe mở, một người đàn ông mặc cảnh phục bước ra. Ông ta quay lưng lại với chúng tôi, điện thoại áp bên tai. Đang nói chuyện dở nên ông ta dừng ở giữa sân để tiếp tục nói thay vì bước vào nhà. Nhìn thấy người đàn ông đó, tôi không có bất kỳ phản ứng nào. Tôi không cảm thấy điều gì cho đến khoảnh khắc ông ta quay mặt lại.

“Ôi Chúa ơi,” tôi thì thầm thành tiếng. Holder nhìn tôi thắc mắc nhưng tôi chỉ lắc đầu. “Không có gì,” tôi nói. “Trông ông ta chỉ... quen thuộc. Mình không có hình ảnh nào về ông ta trong đầu, nhưng nếu thấy ông ta trên phố, mình hẳn sẽ nhận ra ngay.”

Chúng tôi lại tiếp tục quan sát. Hai tay Holder đang bám chặt vô lăng, các khớp trắng bệch. Tôi nhìn xuống và nhận thấy tay mình cũng đang túm chặt lấy sợi đai an toàn.

Bố tôi cuối cùng cũng hạ điện thoại khỏi tai, nhét vào trong túi. Ông ta bắt đầu đi về phía chúng tôi. Bàn tay Holder lập tức trở lại nút khởi động. Tôi lặng lẽ thở gấp, hy vọng ông ta không biết đang bị chúng tôi theo dõi. Rồi, hai đứa cùng nhận ra bố tôi chỉ đi về phía hòm thư ở cuối đường và lập tức thở phào.

“Cậu xem đủ chưa?” Holder nói qua hàm răng nghiến chặt. “Bởi vì nếu ở đây thêm một giây nào nữa, mình sẽ nhảy ra khỏi xe và nện cho ông ta một trận mất.”

“Gần đủ rồi,” tôi nói, không muốn cậu ấy làm điều gì ngớ ngẩn, nhưng cũng không muốn cứ thế bỏ đi. Tôi nhìn bố tôi lướt qua những bức thư rồi bước về phía ngôi nhà. Lần đầu tiên chuyện này giáng vào tôi.

Nếu ông ta tái giá rồi thì sao?

Nếu ông ta có những đứa con khác thì sao? Nếu ông ta cũng làm chuyện đó với một ai khác thì sao?

Lòng bàn tay tôi bắt đầu tứa mồ hôi trên bề mặt trơn nhẵn của đai an toàn, vì thế tôi buông nó ra, chùi tay vào quần. Tay tôi thậm chí còn run rẩy hơn trước. Đột nhiên tôi không nghĩ được gì khác ngoài chuyện không thể để ông ta thoát được chuyện này. Tôi không thể để ông ta bỏ đi, khi biết rằng ông ta có thể làm chuyện này với ai đó khác. Tôi cần phải biết. Tôi nợ điều ấy với bản thân và với mỗi đứa trẻ ông ta chạm vào, để đảm bảo rằng ông ta không còn là con quỷ dữ từng in hằn trong ký ức tôi nữa. Để biết chắc, tôi cần gặp ông ta. Tôi cần nói chuyện với ông ta. Tôi cần biết tại sao ông ta lại làm chuyện đó với tôi.

Khi bố tôi mở cửa trước, biến mất vào trong, Holder thở phào nhẹ nhõm.

“Giờ thì sao?” Cậu nói, quay lại nhìn tôi.

Nếu biết tôi sắp sửa làm gì, trăm phần trăm cậu ấy sẽ túm chặt tôi ngay tại trận. Vì thế, không để lộ một dấu hiệu nào, tôi ép ra nụ cười, gật đầu. “Ừ, chúng ta đi thôi.”

Holder lại đặt tay lên ổ khởi động. Đúng lúc cậu xoay cổ tay để khởi động xe, tôi tháo tung đai an toàn, mở cửa lao ra ngoài. Tôi chạy băng qua con phố, băng qua sân trước nhà để tới hàng hiên. Thậm chí tôi không nghe thấy Holder lao tới sau mình. Cậu ấy không phát ra một tiếng động khi vòng tay ôm chặt lấy, nhắc nhở tôi lên, đưa tôi trở xuống những bậc thềm. Cậu ấy vẫn bế tôi, còn tôi thì đấm đá liên tục, cố gắng thoát khỏi vòng tay cậu ấy.

“Cậu nghĩ cậu đang làm cái chết tiệt gì vậy?” Không đặt tôi xuống, Holder tiếp tục chế ngự sức mạnh của tôi trong khi đưa tôi qua khoảng sân.

“Thả mình ra, Holder, không là mình hét lên đây. Thề có Chúa, mình sẽ hét lên đây!”

Sau lời đe dọa đó, Holder xoay tôi lại đối diện với mình. Cậu lắc mạnh vai tôi, trừng trừng nhìn tôi, hoàn toàn thất vọng. “Đừng có làm chuyện này, Sky. Cậu không cần phải đối mặt với ông ta lần nữa, sau những gì ông ta đã làm. Mình muốn cậu cho bản thân một thời gian.”

Tôi nhìn lên cậu ấy với nỗi đau trong tim mà chắc chắn nó đang hiển hiện rõ ràng trong đáy mắt. “Mình phải biết ông ta có làm chuyện đó với ai khác không. Mình cần biết ông ta có đứa con nào nữa không. Mình không thể để chuyện này qua đi, khi đã biết ông ta có thể làm gì. Mình phải gặp ông ta. Phải nói chuyện với ông ta. Mình cần biết ông ta không còn là gã đàn ông trước kia, rồi mới có thể cho phép bản thân trở ra xe và đi khỏi đây.”

Holder lắc đầu. “Đừng làm thế. Chưa phải lúc. Chúng ta có thể gọi vài cuộc điện thoại. Chúng ta có thể tìm một số thông tin trên mạng về ông ta trước. Xin cậu đấy, Sky.” Cậu trượt tay từ vai xuống cánh tay tôi, giục tôi đi về phía chiếc xe. Tôi do dự, vẫn khẳng khẳng muốn mặt đối mặt với ông ta. Không thông tin gì trên mạng có thể nói cho tôi những điều tôi có thể nhận được khi nghe thấy giọng nói ông ta, khi nhìn vào mắt ông ta.

“Có chuyện gì ở đây thế?”

Cả tôi lẫn Holder quay phắt đầu về hướng giọng nói. Bỏ tôi đang đứng ở cuối bậc thềm, mắt dán vào Holder, người đang túm chặt lấy cánh tay tôi. “Cô gái, gã này đang làm cháu đau à?”

Chỉ riêng giọng ông ta thôi cũng đủ làm đầu gối tôi bủn rủn. Holder cảm thấy tôi đang lả đi, vì thế cậu kéo tôi vào ngực mình. “Đi thôi,” cậu thì thào, quàng tay quanh tôi và đẩy tôi về phía trước, trở lại xe.

“Đứng yên!”

Tôi cứng người, nhưng Holder tiếp tục cố đẩy tôi về phía trước một cách khẩn thiết hơn.

“Quay lại?” Lần này giọng bố tôi đánh thép hơn. Holder đã dừng lại bên cạnh tôi, cả hai đứa đều biết hậu quả của việc lơ đi mệnh lệnh từ một cảnh sát. “Coi như không biết nhé,” Holder nói nhỏ vào tai tôi. “Có thể ông ta không nhận ra cháu đâu.”

Tôi gật đầu, hít một hơi sâu, sau đó cùng Holder từ từ quay lại. Lúc này bố tôi đã đi thêm được vài bước tới gần chỗ chúng tôi. Ông ta vừa nhìn tôi chòng chọc vừa bước đến, tay đặt lên bao súng. Tôi hạ mắt xuống đất, vì vẻ mặt ông ta rõ ràng là đã nhận ra. Điều đó làm tôi kinh hoàng. Còn cách chúng tôi vài bước, ông ta dừng lại. Holder siết chặt vòng tay quanh tôi, còn tôi cứ nhìn chăm chăm xuống đất, sợ hãi đến không thở nổi.

“Công chúa?”

Thứ Hai

Ngày 29 Tháng 10 Năm 2012

4:35 Chiều

“Đừng có động bàn tay khốn kiếp vào bạn ấy!”

Holder hét lên và có một áp lực dưới cánh tay tôi. Giọng cậu rất gần, nên tôi biết cậu đang đỡ lấy tôi. Tôi buông thõng cánh tay bên mình, cảm thấy những ngón tay đang lùa qua cỏ.

“Cung ơi, mở mắt ra đi. Xin cậu.” Bàn tay Holder đang vuốt ve mặt tôi. Tôi chậm chậm mở mắt nhìn lên. Cậu ấy đang nhìn xuống tôi, bố tôi đang thấp thoáng ngay sau. “Ồn rồi, cậu vừa bị ngất thôi. Minh cần cậu đứng dậy. Chúng ta cần rời khỏi đây.”

Cậu ấy kéo tôi đứng lên, ôm lấy eo tôi, giúp tôi trụ vững.

Bố tôi giờ đã ở ngay trước mặt tôi, nhìn chăm chăm. “Phải con không?” Ông ta hỏi, liếc sang Holder rồi nhìn lại tôi. “Hope? Con còn nhớ bố không?” Mắt ông ta tràn đầy nước mắt.

Mắt tôi thì không.

“Đi thôi,” Holder lại nói. Tôi chống lại lực kéo, vùng ra khỏi vòng tay cậu. Tôi nhìn lại bố... nhìn lại gã đàn ông bằng cách nào đó đang phô ra những xúc cảm như thể ông ta từng yêu tôi lắm vậy. Thật là khốn nạn.

“Phải con không?” Ông ta lại hỏi, bước tới gần hơn. Ông ta tiến thêm một bước, Holder lại kéo tôi nhích về sau một chút. “Hope, con có nhớ bố không?”

“Làm sao tôi quên ông được?”

Mĩa mai là, tôi đã thực sự quên ông ta. Quên hoàn toàn. Tôi đã quên đi mọi thứ về ông ta, những chuyện ông ta làm với tôi, quên cả quãng đời lúc đó. Nhưng tôi không muốn ông ta biết điều đó. Tôi muốn ông ta biết tôi vẫn nhớ, nhớ mọi chuyện ông ta từng làm với tôi.

“Là con,” ông ta nói, bèn chòn buông tay xuống bên mình. “Con vẫn sống. Con vẫn ổn.” Ông ta lôi bộ đàm ra, chắc để báo tin. Trước khi ngón tay ông ta chạm được vào nút bấm, Holder đã vươn tới đánh văng bộ đàm xuống đất. Bố tôi cúi xuống chộp lấy nó, rồi lùi lại một bước phòng vệ, bàn tay lại đặt lên bao súng.

“Nếu là ông, tôi sẽ không cho ai biết Hope đang ở đây,” Holder nói. “Ông không muốn việc mình là kẻ đòi bại khốn kiếp được đăng lên trang nhất chứ?”

Sắc mặt bố tôi lập tức trắng bệch, ông ta nhìn lại tôi, mắt tràn đầy sợ hãi. “Gì cơ.” Ông ta nhìn tôi, vẻ không tin nổi. “Hope, dù ai mang con đi... họ đã nói dối con. Những điều họ nói với con về bố là không đúng.” Giờ ông ta lại tiến gần hơn, ánh mắt tuyệt vọng van nài. “Ai đã mang con đi, Hope? Là ai?”

Tôi tự tin bước lên một bước về phía ông ta. “Tôi nhớ mọi việc ông làm với tôi. Bây giờ, ông chỉ cần cho tôi những gì tôi muốn, tôi thề sẽ đi khỏi và ông sẽ không bao giờ phải nghe tin gì về tôi nữa.”

Bố tôi tiếp tục lắc đầu, không tin vào sự thật là con gái ông ta đang đứng ngay trước mặt. Chắc ông ta cũng đang cố nhận thức rằng toàn bộ cuộc đời ông ta đang kề cận hiểm nguy. Sự nghiệp, danh tiếng, tự do của ông ta. Khả năng là như thế, mặt ông ta dường như càng tái xanh hơn khi ông ta nhận ra mình chẳng thể phủ nhận được chút nào. Ông ta biết là tôi đã biết.

“Con muốn gì?”

Tôi nhìn về phía ngôi nhà, sau đó nhìn lại bố. “Những câu trả lời,” tôi nói. “Và bất cứ thứ gì thuộc về mẹ tôi ông còn giữ.”

Holder lại siết chặt eo tôi. Tôi với xuống nắm lấy tay cậu, cần được trấn an rằng lúc này tôi không chỉ có một mình. Lòng tự tin của tôi đang nhanh chóng phai nhạt dần theo mỗi khoảnh khắc đứng trước mặt bố. Mọi thứ ở ông ta, từ giọng nói, nét mặt cho đến cử chỉ, đều làm bụng tôi đau quặn.

Bố tôi liếc nhanh Holder, sau đó nhìn lại tôi. “Chúng ta có thể vào nhà nói chuyện,” ông ta lặng lẽ nói, mắt đảo một vòng về những ngôi nhà xung quanh. Việc lúc này ông ta trở nên bồn chồn chứng tỏ ông ta đang cân đo những khả năng. Không có quá nhiều chọn lựa. Hất đầu về phía cửa trước, ông ta bắt đầu bước lên những bậc thềm.

“Đỡ súng lại,” Holder nói.

Bố tôi ngừng bước, nhưng không quay lại. Ông ta chậm chậm với sang hông gỡ súng ra, nhẹ nhàng đặt nó xuống bậc thềm, rồi bước lên tiếp.

“Cả hai khẩu,” Holder nói.

Bố tôi lại ngừng bước trước khi tới được cửa chính. Ông ta cúi xuống mắt cá chân vén gấu quần lên, gỡ nòng khẩu súng kia ra. Khi cả hai khẩu súng đã ngoài tầm với, ông ta bước vào nhà, để cửa mở cho chúng tôi. Trước khi tôi vào trong, Holder xoay tôi lại đối diện với cậu.

“Mình sẽ ở ngay đây, giữ cho cửa mở. Mình không tin ông ta. Đừng đi đâu xa hơn phòng khách nhé.”

Tôi gật đầu. Cậu hôn tôi nhanh và dứt khoát, rồi buông tôi ra. Tôi bước vào phòng khách. Bố tôi đang ngồi trên đi văng, hai tay đan vào nhau trước mặt. Ông ta cứ dán mắt xuống sàn nhà. Tôi bước tới chiếc ghế gần mình nhất, ngồi nơi mép ghế, từ chối việc ngồi thoải mái. Ở trong ngôi nhà này, trước sự hiện diện của bố khiến tâm trí tôi hỗn loạn, ngực thì thắt lại. Tôi chậm rãi hít vào vài hơi, cố trấn an nỗi sợ trong lòng.

Nhân khoảnh khắc im lặng giữa hai người, tôi dò tìm xem mình được thừa hưởng những nét nào từ ông ta. Màu tóc chẳng? Ông ta cao hơn tôi nhiều và đôi mắt - khi có thể nhìn vào tôi - có màu xanh lá sẫm, không giống tôi. Ngoài màu tóc caramen, tôi chẳng giống ông ta chút nào. Tôi mỉm cười trước sự thật ấy.

Bố tôi hướng ánh mắt lên tôi rồi thở dài, cựa mình không thoải mái. “Trước khi con nói bất cứ điều gì,” ông ta nói, “con cần biết bố yêu con và mỗi giây phút trong cuộc đời bố đều vô cùng ân hận vì những gì đã làm.”

Tôi không đáp lại câu nói đó, nhưng tôi phải thực sự kìm mình để không phản ứng lại những lời lẽ bần thiêu của ông ta. Dù ông ta có xin lỗi suốt quãng đời còn lại, nó cũng không xóa được dù chỉ một đêm nắm cửa phòng tôi xoay.

“Tôi muốn biết tại sao ông lại làm thế,” giọng tôi cất lên run rẩy. Tôi ghét việc nói năng yếu đuối một cách đáng thương vào lúc này. Tôi nói năng như một đứa bé con từng hay van xin ông ta dừng lại. Tôi không còn là đứa bé con ấy nữa, không đời nào tôi muốn trở nên yếu đuối trước mặt ông ta.

Bố tôi ngả người ra ghế, day day hai mắt. “Bố không biết,” ông ta kích động. “Sau khi mẹ con qua đời, bố lại bắt đầu uống rất nhiều. Chưa đầy một năm sau, một đêm bố uống say đến nỗi sáng hôm sau tỉnh dậy bố biết mình đã làm một chuyện kinh khủng. Bố đã hy vọng đó chỉ là một cơn ác mộng kinh hoàng, nhưng khi bố vào đánh thức con dậy sáng hôm đó, con trông... rất khác. Con không còn là cô bé vui vẻ thường ngày nữa. Qua một đêm, con dường như đã biến thành một người kinh sợ bố. Bố căm ghét bản thân mình. Thậm chí bố còn không chắc mình đã làm gì với con vì đã uống quá say. Nhưng bố biết đó là một chuyện khủng khiếp và bố vô cùng, vô cùng ân hận. Chuyện đó không bao giờ lặp lại và bố làm mọi chuyện có thể để bù đắp cho con. Bố mua cho con thật nhiều quà, cho con bất cứ thứ gì con muốn. Bố không muốn con nhớ lại đêm đó nữa.”

Tôi ghi chặt đầu gối để ráng không lao qua mà bóp cổ ông ta. Việc ông ta đang cố giả vờ là chuyện đó chỉ xảy ra một lần khiến tôi còn ghét ông ta thêm bội phần. Ông ta đang dối trá rằng chuyện đó như một tai nạn vậy. Như thể ông ta vô tình làm vỡ một tách café hay chẳng may quét vào một chiếc xe.

“Đêm đó... rồi đêm hôm sau... hôm sau nữa,” tôi nói. Tôi phải huy động từng chút kiềm chế có thể để không gào lên đến cháy họng. “Tôi đã sợ phải đi ngủ, sợ thức dậy, sợ phải tắm, sợ phải nói chuyện với ông. Tôi không còn là một con bé sợ gặp phải quái vật trong tủ đồ hay dưới gầm giường nữa. Lẽ ra ông phải bảo vệ tôi khỏi những kẻ khốn nạn như ông cơ mà!”

Lúc này Holder đã quỳ xuống cạnh tôi, nắm chặt tay tôi khi tôi hét vào mặt gã đàn ông đối diện. Toàn thân run rẩy, tôi dựa vào Holder, cần cảm nhận sự bình tĩnh từ cậu ấy. Cậu ấy xoa cánh tay tôi và hôn lên vai tôi, để tôi trấn tĩnh lại từ những điều cần nói mà không một lần cố ngăn tôi lại.

Bố tôi lún sâu vào ghế ngồi, nước mắt trào ra. Ông ta không biện hộ gì, vì biết rằng tôi nói đúng. Ông ta chẳng còn gì để nói với tôi. Ông ta chỉ biết khóc, hai tay ôm lấy mặt, cảm thấy ân hận vì cuối cùng cũng phải đối mặt với chuyện này, chứ không phải vì những gì đã thực sự làm với tôi.

“Ông còn con cái nào không?” Tôi hỏi, trừng trừng nhìn đôi mắt đang ngập tràn xấu hổ đến mức không thể nhìn vào mắt tôi. Ông ta gục đầu xuống, một bàn tay ấn lấy trán, không thể trả lời. “Có không?” Tôi

gào lên. Tôi cần biết liệu ông ta còn làm chuyện này với ai đó khác không. Vẫn còn làm chuyện này với ai đó khác không.

Bố tôi lắc đầu. “Không. Bố chưa từng tái hôn sau khi mất mẹ con.” Giọng ông ta thể hiện sự thua cuộc hoàn toàn và ánh mắt ông ta cũng vậy. “Tôi là người duy nhất ông làm chuyện này đúng không?”

Mất ông ta cứ dán xuống sàn nhà, tiếp tục tránh né những câu hỏi của tôi bằng những khoảng lặng dài. “Ông nợ tôi sự thật,” tôi đều đều nói. “Trước tôi ông có làm chuyện này với ai khác không?”

Tôi có thể cảm thấy ông ta không muốn nói chuyện nữa. Ánh mắt đanh lại, rõ ràng ông ta không có ý định thú nhận thêm bất cứ sự thật nào. Tôi gục đầu xuống hai bàn tay, không biết phải làm gì tiếp theo. Thật sai trái khi cứ để ông ta sống tiếp cuộc đời thế này, nhưng tôi cũng hoảng sợ trước những điều có thể xảy đến nếu tổ giác ông ta. Tôi sợ đời mình sẽ biến động quá nhiều. Tôi sợ sẽ chẳng ai tin, vì chuyện đã cách đây quá lâu. Nhưng điều làm tôi hoảng sợ hơn cả chính là tôi yêu ông ta quá nhiều, đến mức không thể hủy hoại quãng đời còn lại của ông ta. Ngồi trước mặt ông ta thế này, tôi không chỉ nhớ về tất cả những chuyện kinh hoàng mà còn nhớ về một người cha tử tế là ông ta trước kia. Ở trong căn nhà này, trong tôi trào lên một cơn bão cảm xúc. Tôi nhìn chiếc bàn ăn trong bếp và bắt đầu nhớ về những đoạn trò chuyện vui vẻ của bố con tôi khi ngồi ở đó. Tôi nhìn ra cửa sau, nhớ hai bố con từng hay chạy ra ngoài xem đoàn tàu hỏa băng qua cánh đồng sau nhà. Mọi kỷ niệm về những thứ quanh tôi ủa về, tôi không thích phải yêu bố tôi nhiều tương tự việc căm ghét ông ta.

Chùi nước mắt, tôi nhìn lại ông ta. Ông ta đang lặng lẽ nhìn chăm chăm xuống sàn nhà. Dù cố xua đi, nhưng tôi vẫn thấy hình ảnh thoáng hiện của người cha thân thương. Tôi thấy một con người yêu thương tôi như đã từng yêu thương tôi... thật lâu trước khi tôi trở nên kinh hãi mỗi khi nắm cửa xoay.

Thứ Ba

Ngày 6 Tháng 1 Năm 1998

6:20 Sáng

“Suyttt,” mẹ nói, vén tóc tôi ra sau tai. Hai mẹ con đang nằm trên giường tôi, mẹ nằm phía sau, kéo tôi áp sát vào ngực bà. Tôi đã bị ôm suốt đêm, nhưng rất thích được mẹ chăm sóc những lúc thế này.

Tôi nhắm mắt lại, cố chợp mắt ngủ để thấy dễ chịu hơn. Đang thiu thiu thì nghe thấy tiếng nắm cửa xoay, tôi bèn mở bừng mắt. Bố bước vào, mỉm cười với mẹ con tôi. Nhưng trông thấy tôi, bố không cười nữa - ông nhận ra tôi không được khỏe. Bố tôi không thích những lúc tôi ốm, vì ông yêu tôi và việc đó khiến ông buồn.

Ông quỳ xuống bên giường, chạm vào khuôn mặt tôi. “Bé con của bố thấy thế nào rồi?” Ông hỏi.

“Con thấy không khỏe lắm bố ơi,” tôi thì thào. Ông nhú mày khi nghe thấy thế. Lẽ ra tôi nên nói mình khỏe, để ông không phải nhú mày.

Bố nhìn lên mẹ - đang nằm phía sau tôi - và mỉm cười với bà. Bố chạm tay lên gương mặt mẹ như đã chạm vào tôi. “Thế còn người phụ nữ này của tôi có mệt lắm không?”

Tôi cảm thấy mẹ chạm vào tay bố. “Mệt lắm,” mẹ nói. “Em đã thức cả đêm với con.”

Bố đứng lên, kéo tay mẹ cho đến khi mẹ cũng đứng lên. Tôi nhìn bố vòng tay ôm lấy mẹ, rồi hôn lên má mẹ. “Vậy để anh trông con tiếp cho,” ông nói, vuốt tay xuống mái tóc mẹ. “Em đi nghỉ đi, nhé?”

Mẹ gật đầu, hôn lại bố rồi rời khỏi phòng. Bố đi vòng qua giường tôi, nằm xuống đúng chỗ mẹ vừa nằm. Ông cũng ôm lấy tôi như mẹ vừa ôm và bắt đầu hát cho tôi nghe bài hát ông yêu thích. Ông thích bài hát đó, vì nó nói về tôi.

“Bố đã mất quá nhiều trong cuộc đời dài đằng dặc.

Ừ. Bố đã thấy nỗi đau và những cái vã, bất hòa.

Nhưng bố sẽ không dừng chân, không bao giờ từ bỏ.

Vì bố luôn có Hy vọng ở phía xa.”

Tôi mỉm cười, dù đang không được khỏe. Bố cứ hát cho đến khi tôi nhắm mắt, chìm vào giấc ngủ say...

Thứ Hai

Ngày 29 Tháng 10 Năm 2012

4:57 Chiều

Đó là ký ức đầu tiên tôi có về quãng thời gian trước khi những thứ tồi tệ kia tràn đến. Ký ức duy nhất trước lúc mẹ qua đời. Tôi vẫn không nhớ mẹ trông thế nào, bởi những hình ảnh hiện về rất mờ nhạt, nhưng tôi nhớ rõ cảm giác của mình. Tôi yêu họ. Cả hai người họ.

Lúc này bố ngẩng lên nhìn tôi, khuôn mặt thấm đẫm mồ hôi. Tôi chẳng thấy thương cảm ông ta chút nào vì... lòng thương cảm của tôi đâu rồi nhỉ? Tôi biết rõ ông ta đang ở vị trí dễ bị tổn thương và nếu có thể lợi dụng điều đó để khai thác toàn bộ sự thật từ ông ta, thì tôi sẽ làm vậy.

Tôi bèn đứng dậy. Holder cố nắm lấy tay tôi, vì thế tôi nhìn xuống cậu, lắc đầu. “Không sao đâu,” tôi trấn an. Cậu gạt đầu, miễn cưỡng buông tay tôi ra, để tôi bước về phía bố. Khi tới gần, tôi quỳ xuống sàn nhà trước mặt ông ta, nhìn lên đôi mắt chứa đầy ân hận. Ở gần ông ta thế này khiến người tôi căng cứng lại, cơn giận dữ lại trào lên trong tim, nhưng tôi biết mình phải làm việc này nếu muốn ông ta đưa ra câu trả lời tôi cần. Ông ta cần phải tin rằng tôi rất đồng cảm, rất thương cảm ông ta.

“Con đã bị ốm,” tôi nói, giọng điềm tĩnh. “Mẹ và con... đang nằm trên giường thì bố đi làm về. Mẹ rất mệt vì phải thức cả đêm trông con, vì thế bố bảo mẹ đi nghỉ đi.”

Một giọt nước mắt lăn xuống má bố tôi, ông ta khẽ gạt đầu.

“Bố đã ôm con cả đêm hôm đó như một người cha thường ôm con gái. Bố còn hát cho con nghe. Con nhớ bố hay hát cho con một bài hát về tia Hy vọng của bố.” Tôi chùi nước mắt, vẫn nhìn vào ông ta. “Trước khi mẹ mất... trước khi bố phải vật lộn với nỗi đau đó... bố không làm những chuyện kia với con, đúng không?”

Ông ta lắc đầu, chạm tay lên khuôn mặt tôi. “Không, Hope. Bố yêu con nhiều lắm. Bây giờ vẫn vậy. Bố yêu con và mẹ con còn hơn cả cuộc sống này, nhưng khi mẹ con mất đi... những phần tốt đẹp nhất trong bố cũng chết theo.”

Tôi nắm chặt tay, khẽ lùi lại trước cảm giác những ngón tay ông ta trên má mình. Tôi cố gắng, cố gắng và bằng cách nào đó đã giữ được bình tĩnh. “Con rất tiếc vì bố phải trải qua những chuyện đó,” tôi cứng rắn nói. Tôi tiếc cho ông ta thật. Tôi nhớ lại ông ta đã yêu mẹ tôi nhiều đến thế nào. Bất chấp cách ông ta đối phó với buồn đau, tôi vẫn thầm mong ông ta không bao giờ phải trải qua những mất mát kia.

“Con biết bố yêu mẹ. Con vẫn nhớ. Nhưng biết được điều đó không khiến trái tim con tha thứ cho những việc bố làm dễ dàng hơn chút nào. Con không biết tại sao phần nào đó bên trong bố lại quá khác so với những người khác... đến mức bố dung túng cho bản thân làm chuyện đó với con. Nhưng

bất chấp tất cả, con biết bố yêu con. Tuy rất khó khăn để thừa nhận... con cũng từng yêu bố. Con yêu những phần tốt đẹp trong con người bố.”

Tôi đứng dậy, lùi lại một bước, vẫn nhìn vào mắt ông ta. “Con biết bố không hoàn toàn tồi tệ. Con biết thế. Nhưng nếu bố yêu con như bố nói... nếu bố có thực sự yêu mẹ con... vậy bố nên làm bất cứ điều gì có thể để giúp con hàn gắn cõi lòng. Bố nợ con sự thật. Con chỉ muốn bố thành thật, để con có thể rời khỏi đây với chút bình yên. Con đến đây chỉ vì thế, được không? Con chỉ muốn chút bình yên.”

Giờ thì bố tôi nấc lên, ông ta gật đầu trong hai bàn tay. Tôi đi về chỗ chiếc đi văng. Holder ôm chặt lấy tôi trong khi vẫn quỳ cạnh đó. Từng đợt run rẩy vẫn chạy dọc cơ thể, tôi khoanh tay lại ôm lấy chính mình. Cảm nhận được điều đó, Holder liền trượt tay xuống dưới cánh tay tôi cho đến khi tìm được ngón út của tôi và lồng ngón út của cậu vào đó. Đó là một cử chỉ cực kỳ nhỏ nhoi, nhưng lại đem đến cho tôi cảm giác an tâm hoàn hảo nhất mà tôi cần ngay lúc này.

Bố tôi thở dài khó nhọc, rồi buông hai tay xuống. “Khi bố uống rượu lần đầu tiên... thì có một lần. Bố đã làm chuyện gì đó với em gái bố... nhưng chỉ có lần duy nhất ấy.” Ông ta nhìn lên tôi, đôi mắt vẫn đầy hổ thẹn. “Đó là nhiều năm trước khi bố gặp mẹ con.”

Tim tôi tan vỡ trước sự thành thật đau đớn ấy, nhưng nó còn đau đớn hơn khi ông ta lại nghĩ rằng sẽ chẳng sao khi chuyện đó chỉ xảy ra một lần. Tôi nuốt xuống cục nghẹn trong cổ họng và hỏi tiếp. “Thế còn sau con? Sau khi con bị bắt cóc, bố có làm chuyện đó với ai nữa không?”

Ánh mắt ông ta lại dán xuống sàn nhà, mặc cảm tội lỗi trong thái độ ấy như một cú đâm giáng thẳng vào bụng tôi. “Ai? Bao nhiêu người nữa?”

Ông ta khẽ lắc đầu. “Chỉ một lần nữa. Mấy năm trước bố cai rượu, và từ đó chẳng động vào ai.” Ông ta lại nhìn lên tôi, ánh mắt vừa tuyệt vọng vừa hy vọng. “Bố thế đấy. Chỉ có ba lần, chúng đều rơi vào những lúc đời bố chạm xuống đáy vực. Khi tỉnh rượu, bố có thể kiểm soát bản thân. Thế nên bố chẳng còn uống nữa.”

“Cô ấy là ai?” tôi hỏi, muốn ông ta phải đối mặt với sự thực thêm vài phút nữa trước khi tôi bước khỏi cuộc đời ông ta vĩnh viễn.

Bố tôi hất đầu sang bên phải. “Cô bé sống ở nhà bên. Họ chuyển đi khi cô bé khoảng mười tuổi, vì thế bố không biết chuyện gì xảy đến với cô bé nữa. Nhiều năm qua rồi, Hope. Bố đã không làm việc đó trong nhiều năm, đó là sự thực. Bố thề đấy.”

Bất thành linh tim tôi như nặng tựa nghìn cân. Vòng ôm quanh tay tôi biến mất. Tôi nhìn lên, thấy Holder đang sụp xuống ngay trước mắt mình.

Gương mặt cậu tràn ngập một nỗi thống khổ không thể chịu đựng nổi. Cậu quay đi khỏi tôi, tay cào tóc. “Les,” cậu thì thào đau đớn. “Ôi Chúa ơi, không.” Cậu gục đầu vào khung cửa, hai tay siết chặt sau gáy. Tôi lập tức đứng lên bước về phía đó, đặt tay lên vai cậu, sợ cậu sắp sửa nổ tung. Cậu run lên và bật khóc, khóc không thành tiếng. Tôi không biết phải nói gì hay làm gì. Cậu cứ vừa lắc đầu vừa nói “Không” hết lần này đến lần khác. Tim tôi tan nát, nhưng tôi không biết phải làm gì để giúp cậu lúc này. Tôi đã hiểu ý cậu ấy khi cậu ấy nghĩ rằng mọi điều nói với tôi đều sai trái, vì đúng thật lúc này tôi

hoàn toàn chẳng thể nói gì giúp cậu ấy người ngoài. Thay vào đó, tôi vùi đầu vào cậu ấy, cậu ấy khẽ quay lại, ôm chặt tôi trong vòng tay.

Từ cách lồng ngực cậu thổn thức, tôi cảm nhận được cậu đang cố kìm nén cơn giận. Hơi thở cậu khó nhọc và dồn dập khi cậu ráng cố gắng bình tâm. Tôi ôm cậu chặt hơn, mong rằng có thể giúp cậu nén lại cơn phẫn nộ. Dù vô cùng muốn... dù vô cùng muốn Holder trả thù bố tôi bằng tay vì những gì ông ta đã làm với Les và tôi, tôi cũng sợ trong khoảnh khắc này cậu đang mang quá nhiều hận thù đến mức không thể ngăn mình dừng lại.

Holder nói lỏng vòng ôm, đặt hai tay lên vai tôi, đẩy tôi ra. Ánh nhìn trong mắt cậu quá tăm tối, lập tức khiến tôi cảm thấy phải đề phòng. Tôi bước vào giữa cậu và bố, không biết có thể làm gì để ngăn một vụ tấn công, nhưng mọi chuyện xảy ra như thể tôi không có mặt ở đây vậy. Khi hướng mắt vào tôi, Holder nhìn xuyên qua tôi. Tôi nghe thấy tiếng bố đứng dậy phía sau, nhìn ánh mắt Holder dõi theo ông ta. Tôi quay lại, định bảo bố rằng ông ta hãy rút khỏi phòng khách, thì Holder đã túm lấy tay tôi, đẩy tôi sang một bên.

Tôi ngã nhào xuống sàn, nhìn mọi thứ diễn ra như một bộ phim quay chậm. Bố tôi với ra sau lưng ghế và quay lại, súng cầm trong tay, chĩa thẳng về phía Holder. Tôi như chết lặng. Không thể hét lên. Không thể cử động. Thậm chí không thể nhắm mắt. Tôi buộc phải nhìn.

Bố tôi kéo điện đàm lại gần miệng, vẫn giữ chắc khẩu súng trong tay với nét mặt vô hồn. Ông ta nhấn nút điện đàm, không một lần rời mắt khỏi Holder trong khi nói. “Cho người xuống số 3522 phố Oak.”

Tôi lập tức liếc sang Holder, rồi trở lại phía bố. Bộ điện đàm rơi xuống sàn trước mặt tôi. Tôi đứng dậy, vẫn không thể hét lên. Đôi mắt tuyệt vọng của bố hướng vào tôi khi ông chậm chậm quay súng lại. “Bố rất xin lỗi, Công chúa.”

Rồi âm thanh ấy bùng nổ, vang vọng khắp căn phòng. Nó quá lớn. Tôi nhắm nghiền mắt, bịt chặt tai lại, không chắc âm thanh ấy đến từ đâu. Nó có âm vực rất cao, như một tiếng hét. Tiếng hét của một cô gái.

Là tôi.

Tôi đang hét.

Tôi mở mắt ra, thấy thân thể bất động của bố đang nằm dưới chân mình. Bàn tay Holder đang bịt lấy miệng tôi, cậu ấy nhấc tôi lên, kéo tôi qua cửa trước. Thậm chí cậu ấy không cố bế tôi lên. Gót chân tôi kéo lê trên cỏ khi cậu ấy vừa bịt chặt miệng vừa túm lấy eo tôi bằng tay còn lại. Ra đến xe, cậu vẫn giữ chặt bàn tay trên miệng tôi, khiến tiếng hét của tôi nghẹt lại. Cậu điên cuồng nhìn quanh để chắc chắn không có ai chứng kiến sự hỗn loạn này. Mắt tôi mở to, tôi lắc đầu phủ nhận, mong rằng giây phút vừa rồi sẽ tan biến đi nếu tôi từ chối tin vào nó.

“Ngừng lại. Mình cần cậu ngừng hét. Ngay bây giờ.”

Tôi gật đầu lia lịa, bằng cách nào đó ngưng bật ngay thứ âm thanh tùy tiện đang thoát khỏi miệng mình. Cố gắng hít thở, tôi có thể nghe thấy tiếng không khí được hít vào rồi thở ra dồn dập qua mũi. Ngực tôi

thở dốc. Khi nhận ra vết máu bắn ngang một bên mặt Holder, tôi cố không hét lên lần nữa.

“Cậu nghe thấy không?” Holder hỏi. “Còi hiệu đầy Sky. Họ sẽ tới đây trong vòng chưa đầy một phút nữa. Mình sẽ bỏ tay ra, mình cần cậu chui vào trong xe rồi hết sức bình tĩnh lại, vì chúng ta phải rời khỏi đây.”

Tôi lại gật đầu. Holder bỏ tay khỏi miệng tôi rồi đẩy tôi vào trong xe. Cậu chạy sang bên ghế lái, vội vã chui vào, khởi động xe rồi lái ra đường. Chúng tôi vừa qua chỗ ngoặt thì hai chiếc xe cảnh sát rẽ vào từ phía bên kia con đường. Holder lái đi, còn tôi vùi đầu giữa hai đầu gối, cố gắng hít thở. Tôi thậm chí không nghĩ về những gì vừa xảy ra. Tôi không thể. Nó không xảy ra. Đáng lẽ không thể xảy ra. Tôi dồn sức nghĩ đây chỉ là một cơn ác mộng và cố thở đều. Tôi thở, chỉ để chắc rằng mình còn sống, vì tất cả những chuyện chết tiệt này không giống cuộc sống một chút nào.

Thứ Hai

Ngày 29 Tháng 10 Năm 2012

5:29 Chiều

Hai đứa tôi lê bước qua cửa phòng khách sạn như hai thầy ma. Tôi thậm chí không nhớ đã chui ra khỏi xe để vào khách sạn như thế nào. Holder bước tới giường, ngồi xuống cởi giày. Tôi đứng cách đó vài bước chân, dừng lại ở ngưỡng cửa. Hai tay buông thõng bên mình, đầu tôi nghiêng về một bên, mắt nhìn chằm chằm ra khung cửa sổ bên kia phòng. Rèm cửa đều mở toang, nhưng chỉ để lộ khung cảnh âm đạm của bức tường gạch chỉ cách khách sạn chừng một bước. Bức tường gạch rắn đanh, không cửa chính lẫn cửa sổ. Chỉ có gạch.

Trông ra bức tường gạch đó cũng mang lại cảm nhận giống như khi tôi nhìn vào chính cuộc đời mình. Tôi cố nhìn về tương lai, nhưng lại không thể nhìn xa hơn khoảnh khắc này. Tôi không biết chuyện gì sẽ xảy đến tiếp theo, mình sẽ sống cùng ai, mẹ Karen rồi sẽ thế nào nếu tôi tố giác mọi sự. Tôi thậm chí không thể liều lĩnh đoán bừa. Chẳng có gì ngoài một bức tường rắn đanh chắn giữa khoảnh khắc này và phần kế tiếp, chẳng có một manh mối nào len lỏi xuyên qua nó được.

Mười bảy năm qua, đời tôi tóm lại chỉ là một bức tường gạch ngăn cách những năm đầu đời với phần còn lại. Một chương ngại rắn chắc, ngăn cách cuộc đời của Sky với cuộc đời của Hope. Tôi nghe nói có nhiều người bị mất trí nhớ sau cơn chấn động, nhưng tôi luôn nghĩ chuyện ấy giống một sự lựa chọn hơn. Thực sự, mười ba năm qua, tôi không có bất cứ manh mối nào về chuyện mình từng là ai. Tôi biết mình bị bắt cóc đi lúc mới gần năm tuổi, nhưng ngay cả như thế tôi vẫn phải có một vài ký ức chứ? Có lẽ vào khoảnh khắc bị mẹ Karen đưa đi, bằng cách nào đó tôi đã có một lựa chọn đầy ý thức, ở cái tuổi bé thơ như thế, là đừng bao giờ nhớ lại những kỷ niệm ngày hôm qua. Khi Karen kể cho tôi những câu chuyện về việc nhận nuôi, tâm trí tôi đã dễ dàng níu vợi lấy những lời nói dối vô hại ấy hơn là nhớ về những sự thật đau lòng.

Tôi biết vào thời điểm đó tôi không thể giải thích nổi chuyện bố làm với mình, bởi vì tôi không chắc. Tôi chỉ biết mình ghét nó. Khi bạn không chắc về điều mình ghét hay tại sao lại ghét nó, thật khó để nhớ về từng chi tiết... mà chỉ giữ được cảm xúc. Tôi biết mình chưa bao giờ quá tò mò đào sâu lại những thông tin về quá khứ. Tôi chưa bao giờ thực sự tò mò đến nỗi phải tìm hiểu xem bố tôi là ai hay tại sao ông ta lại “cho tôi đi làm con nuôi”. Giờ thì tôi đã biết. Ở đâu đó trong tâm trí tôi vẫn chất chứa lòng căm thù, kinh hãi người đàn ông này, vì thế sẽ dễ dàng hơn nếu xây lên một bức tường gạch và không bao giờ nhìn lại phía sau.

Tôi vẫn chất chứa lòng căm thù và sợ hãi ông ta, khi mà ông ta không bao giờ còn động vào tôi được nữa. Tôi vẫn ghét ông ta, vẫn sợ ông ta kinh khủng, đồng thời lại choáng váng khi ông ta đã chết. Tôi ghét ông ta vì đã nhuộm bản ký ức của tôi bằng những điều kinh khủng, trong khi bằng cách nào đó vẫn khiến tôi đau buồn cho ông ta giữa tất cả những điều kinh khủng ấy. Tôi không muốn đau buồn trước cái chết của ông ta. Tôi muốn vui mừng hoan hỷ, nhưng lại chẳng hoan hỷ được chút nào.

Áo khoác của tôi được cởi ra. Tôi rời mắt khỏi bức tường gạch ngoài cửa sổ đang cay độc mĩa mai mình và quay đầu lại. Holder đang đứng cạnh tôi, cậu ấy vắt áo khoác qua lưng ghế rồi cởi chiếc sơ mi vấy máu của tôi ra. Nỗi đau xót thiêu đốt khi tôi nhận ra mình có cùng dòng máu với những vết máu khô đang phủ đầy trên mặt lẫn quần áo này. Holder bước vòng ra trước, cởi khuy quần jean của tôi ra.

Cậu chỉ mặc độc chiếc quần lót. Tôi thậm chí không nhận ra cậu đã cởi hết quần áo. Mắt tôi lướt lên gương mặt cậu. Có mấy vết máu trên gò má phải - bên má hướng về hành động hèn nhát của bố tôi. Mắt cậu nặng trĩu, chỉ tập trung vào chiếc quần khi cậu kéo nó xuống chân tôi.

“Bước ra khỏi nó đi, tình yêu,” cậu dịu dàng nói khi chạm tới bàn chân tôi. Tôi bám vào vai cậu, rút một chân ra khỏi ống quần, rồi đến chân kia. Tôi cứ bám vào vai cậu, mắt dán vào vết máu rải rác trên tóc. Mấy móng vuốt ngón tay qua một lọn tóc, tôi giơ tay lên xem xét nó. Tôi miết vết máu giữa những ngón tay, nhưng nó đặc sệt. Đặc sệt hơn cả máu.

Đó là vì trên người chúng tôi không chỉ có máu của bố tôi.

Tôi bắt đầu chùi ngón tay lên bụng, điên cuồng lau sạch nó đi, nhưng chỉ dây nó ra khắp nơi. Họng tôi nghẹn cứng, không thể hét lên. Giống như trong những cơn mơ, tôi lạc vào một nơi quá khủng khiếp và mất đi khả năng thốt nên lời. Holder ngẩng lên, tôi muốn la hét và gào khóc, nhưng điều duy nhất tôi có thể làm là mở mắt trừng trừng, lắc đầu nguầy nguậy, tiếp tục chùi tay lên người. Nhìn thấy cơn hoảng loạn của tôi, Holder đứng lên, bế bổng tôi trên tay và lập tức mang tôi đến dưới vòi sen. Đặt tôi xuống bên kia vòi hoa sen, cậu bước vào và bật nước. Khi nước ấm, cậu khép màn tắm lại rồi quay lại với tôi, túm lấy cổ tay tôi - lúc bấy giờ vẫn đang cố gắng chùi sạch vết đỏ. Cậu kéo tôi sát vào mình, xoay cả hai chúng tôi lại dưới vòi nước ấm. Khi nước xối vào mắt, tôi thở gấp và hóp vào một hóp không khí không lồ.

Holder với tới cạnh bồn tắm, chộp lấy một cục xà phòng, xé lớp giấy gói đi. Cậu nhào ra khỏi vòi sen, trở lại cùng một chiếc khăn mặt. Lúc này toàn thân tôi đang run lẩy bẩy dù đứng dưới vòi nước ấm. Cậu nhúng khăn vào xà phòng, với nước, rồi áp lên má tôi.

“Suyttt,” cậu thì thầm, nhìn thật sâu vào đôi mắt hoảng loạn của tôi. “Mình lau sạch nó đi cho cậu, được chứ?”

Cậu nhẹ nhàng lau mặt cho tôi, tôi nhắm nghiền mắt lại, gật đầu. Tôi cứ nhắm mắt như thế vì không muốn nhìn thấy chiếc khăn nhuộm máu khi cậu ấy nhấc nó ra khỏi mặt tôi. Tôi vòng tay ôm lấy thân mình, đứng yên hết sức có thể dưới bàn tay cậu ấy, gắng quên đi từng đợt run rẩy đang chạy dọc cơ thể. Mất vài phút Holder mới lau sạch được vết máu khỏi mặt, tay và bụng tôi. Xong xuôi, cậu với ra sau đầu tôi để cởi dây buộc tóc.

“Nhìn mình này, Sky.” Tôi mở mắt. Cậu ấy nhẹ nhàng đặt những ngón tay lên vai tôi. “Mình cởi áo lót cậu ra nhé. Mình cần gội đầu cho cậu, mình không muốn thứ gì dính lên đó.”

Thứ gì dính lên đó?

Nhận ra Holder đang nói đến thứ đang dính đầy tóc tôi, tôi bắt đầu hoảng hốt trở lại, bèn kéo dây áo lót xuống, cố thể lôi chiếc áo qua đầu.

“Gột sạch nó đi,” tôi nói lặng lẽ và khản thiết, cúi đầu xuống vùi, cố làm ướt tóc bằng cách cào cào ngón tay qua đầu. “Gột sạch nó khỏi mình đi.” Giọng tôi lúc này còn hoảng loạn hơn.

Holder chộp lấy hai cổ tay tôi, kéo chúng ra khỏi tóc tôi, đặt chúng quanh eo cậu.

“Mình hiểu rồi. Ôm lấy mình và cố thư giãn đi. Mình sẽ làm.”

Tôi tựa đầu vào ngực cậu, siết chặt vòng tay ôm. Tôi có thể ngửi thấy mùi dầu gội khi cậu bóp nó ra lòng bàn tay và đập lên tóc tôi. Cậu ấy xoa bóp, xả sạch tóc cho tôi, hết lần này đến lần khác. Tôi không hỏi vì sao cậu ấy cứ liên tục gội xả nó như vậy, chỉ để cậu ấy làm những việc cần làm.

Xong xuôi, Holder xoay cả hai đĩa vào dưới vùi cho đến khi cậu ấy cũng đứng dưới làn nước và thoa dầu gội lên tóc chính mình. Tôi buông lỏng vòng ôm quanh eo cậu và lùi lại, không muốn cảm thấy bất cứ thứ gì bắn vào mình lần nữa. Tôi nhìn xuống bụng, xuống hai bàn tay, không còn thấy dấu vết nào của bố trên người. Ngẩng lên, tôi thấy Holder đang kỳ cọ mặt và cổ bằng một chiếc khăn sạch. Tôi đứng đó, nhìn cậu điềm tĩnh gội rửa đi những gì vừa xảy đến với chúng tôi chưa đầy một giờ trước.

Khi làm xong, cậu mở mắt nhìn xuống tôi vẻ xin lỗi. “Cung, mình cần cậu kiểm tra xem mình đã kỳ sạch hết chưa, được không? Mình cần cậu chùi đi những chỗ còn sót.”

Cậu ấy đang nói với tôi quá từ tốn, như thể cố không làm tổn thương tôi. Giọng nói ấy làm tôi nhận ra rằng đó chính xác là điều cậu đang cố tránh. Cậu sợ tôi sắp vỡ òa, hay rạn gãy, hay mất kiểm soát.

Tôi sợ rằng có thể cậu ấy đúng, vì thế tôi lấy chiếc khăn từ tay cậu ấy, buộc mình can đảm lên để kiểm tra cơ thể cậu. Vẫn còn một vết máu nhỏ trên tai phải, tôi đưa khăn lên chùi nó đi. Xong xuôi, tôi hạ khăn xuống, nhìn vào dấu máu cuối cùng còn sót lại trên hai đĩa, rồi đưa nó ra dưới vùi và nhìn nó bị xối đi.

“Hết cả rồi,” tôi thì thào, không chắc mình đang nói về chỗ máu.

Holder lấy lại chiếc khăn từ tay tôi, quăng nó về mép bồn tắm. Tôi ngược nhìn, thấy mắt cậu đỏ hơn lúc trước. Không biết cậu có khóc không, vì nước đang chảy thành dòng xuống mặt cậu hết như đường đi của nước mắt. Vậy là, khi tất cả những tàn dư quá khứ của tôi đã bị cuốn trôi, tôi lại nhớ về Lesslie.

Trái tim tôi lại vụn vỡ, lần này vì Holder. Một tiếng thôn thức thoát ra, tôi đưa tay che miệng, nhưng vai vẫn run lên nức nở. Cậu kéo tôi vào ngực mình, ép môi xuống tóc tôi.

“Holder, mình rất xin lỗi. Ôi Chúa ơi, mình rất xin lỗi.” Tôi khóc, ôm chặt cậu, thầm mong nỗi vô vọng của cậu cũng dễ dàng bị gội rửa đi như những vết máu. Cậu cũng ôm tôi thật chặt khiến tôi nghẹt thở. Nhưng cậu cần điều này. Cậu cần tôi cảm thấy nỗi đau khổ của cậu ngay lúc này, cũng như tôi cần cậu cảm thấy nỗi chua xót của tôi.

Tôi nhớ lại từng lời bố nói, cố gắng khóc cho chúng thoát hết ra khỏi người mình. Tôi không muốn nhớ về khuôn mặt ông ta nữa. Không muốn nhớ lại giọng ông ta. Không muốn nhớ lại tôi ghét ông ta đến mức nào. Đặc biệt không muốn nhớ lại tôi yêu ông ta nhiều đến nhường nào. Không gì sánh được với

cảm giác tội lỗi khi bạn cảm thấy trong tim mình có tình yêu dành cho quỷ dữ.

Holder đưa một tay ra sau đầu tôi, kéo tôi tựa vào vai cậu. Má cậu áp vào đỉnh đầu tôi. Lúc này, tôi nghe thấy cậu khóc. Tiếng khóc lặng lẽ, cậu đang cố hết sức kìm nó lại. Cậu đang quá đau đớn bởi những gì bố tôi làm với Lesslie và tôi không thể không tự trách chính mình. Nếu tôi còn ở đó, ông ta sẽ không bao giờ động vào Lesslie, bạn ấy sẽ không phải chịu đựng dày vò. Nếu tôi không chui vào chiếc xe đó với mẹ Karen, có thể hôm nay Lesslie vẫn sống.

Tôi lần bàn tay lên phía sau cánh tay Holder, níu lấy vai cậu. Ngẩng lên, tôi nhẹ nhàng hôn lên cổ cậu. “Minh rất xin lỗi. Ông ta sẽ không bao giờ chạm vào Lesslie nếu mình...”

Holder túm lấy tay tôi, đẩy tôi ra thật mạnh. Mắt tôi mở to và tôi chùn lại khi cậu ấy nói, “Đừng bao giờ nói ra điều đó!” Cậu nói lỏng tay, lập tức đưa lên ôm chặt lấy mặt tôi. “Minh không bao giờ muốn cậu phải xin lỗi cho bất kỳ điều gì người đàn ông đó làm. Cậu có nghe mình không? Đó không phải lỗi của cậu, Sky. Hãy thề với mình cậu sẽ không bao giờ để ý nghĩ như thế thiêu đốt cậu!” Đôi mắt cậu ấy tuyệt vọng và ngập nước.

Tôi gật đầu. “Minh thề,” tôi nói yếu ớt.

Mắt cậu vẫn đăm đăm nhìn vào tôi, tìm kiếm lời nói thật. Phản ứng của cậu khiến tim tôi đập thành thịch, choáng váng trước việc cậu gạt đi mọi tội lỗi tôi có thể mắc phải nhanh đến thế nào. Ước gì cậu cũng gạt bỏ tội lỗi của chính mình nhanh như thế.

Không thể nhìn vào mắt cậu, vì thế tôi vòng tay quanh cổ cậu và ôm chặt. Cậu ấy cũng siết chặt vòng tay quanh tôi, ôm tôi với một niềm tha thiết đến đau đớn. Sự thật về Lesslie cùng chuyện vừa trực tiếp chứng kiến khiến cả hai đều choáng váng, chúng tôi níu lấy nhau, tựa vào nhau bằng mọi thứ mình có. Cậu không còn cố gắng can đảm vì tôi nữa. Tình yêu cậu dành cho Lesslie và cả nỗi giận dữ vì những gì xảy đến với em gái đang ào ạt trút ra khỏi thân mình.

Biết rằng Lesslie sẽ cần cậu cảm nhận được nỗi thống khổ của bạn ấy, tôi không cố an ủi cậu bằng lời lẽ nữa. Giờ chúng tôi cùng khóc cho bạn ấy, vì bạn ấy đã chẳng được ai khóc thương cho. Tôi hôn lên bên đầu cậu, bàn tay níu chặt lấy cổ cậu. Mỗi lần môi tôi chạm vào, cậu lại ôm tôi chặt hơn chút nữa. Miệng cậu lướt qua vai tôi, ngay lập tức chúng tôi cùng cố hôn cho tan biến đi từng chút buồn đau mà không ai trong chúng tôi đáng phải chịu đựng. Đôi môi cậu trở nên mãnh liệt khi hôn lên cổ tôi mạnh hơn, nhanh hơn, tuyệt vọng kiếm tìm một lối thoát. Cậu lùi lại nhìn vào mắt tôi, đôi vai nhấp nhô theo từng nhịp thở đầy gắng gượng.

Rồi, trong chớp nhoáng, cậu nhấn môi vào môi tôi với nỗi khẩn thiết dữ dội, đôi tay run rẩy giữ chặt tóc và lưng tôi. Đẩy tôi tựa vào tường nhà tắm, cậu trượt tay xuống đùi tôi. Tôi cảm nhận được nỗi tuyệt vọng trào ra từ cậu khi cậu nâng tôi lên và quấn chân tôi quanh thắt lưng mình. Cậu muốn nỗi đau tan biến đi và cần tôi giúp đỡ. Như tôi đã cần cậu tới qua.

Tôi vòng tay ôm cổ cậu, kéo sát vào mình, cho phép cậu trút hết nỗi đau vào tôi để tìm kiếm lại chút thanh thản trong lòng. Bởi lẽ tôi cũng vô cùng cần chút thanh thản vào lúc này. Tôi muốn quên đi tất cả mọi thứ.

Tôi không muốn chuyện này ám ảnh cuộc sống của chúng tôi tới nay.

Ép chặt người tôi vào tường nhà tắm, Holder ôm lấy mặt tôi, giữ tôi thật yên khi miệng chúng tôi hồi hả tìm nhau để nhận lấy chút khuấy khỏa sau mọi chuyện. Tôi níu chặt đầu cậu trong lúc miệng cậu điên cuồng lướt xuống cổ tôi.

“Nói với mình thế này là ổn đi,” cậu hỏn hển nói bên da thịt tôi. Ngẩng mặt lên, cậu lo lắng nhìn sâu vào mắt tôi, “Nói với mình rằng sẽ ổn khi mình muốn chiếm giữ cậu ngay lúc này đi... bởi sau mọi chuyện chúng ta trải qua hôm nay, thật sai trái khi cần cậu theo cách này.”

Tôi túm chặt tóc cậu kéo lại gần hơn, phủ môi lên môi cậu, hôn với tất cả tin yêu mà không cần một lời lẽ nào. Holder rên lên, kéo tôi rời bức tường bước ra khỏi nhà tắm để đến giường, chân tôi vẫn quần quanh hông cậu. Cậu ấy chẳng nhẹ nhàng chút nào khi xé toạc hai mảnh đồ cuối cùng trên người chúng tôi và chiếm lấy miệng tôi, nhưng thành thật mà nói, tôi chẳng biết lúc này trái tim mình có chịu được sự nhẹ nhàng không nữa.

Cậu đứng ở cạnh giường, cúi xuống tôi, miệng khóa chặt miệng tôi. Chỉ rời ra trong chớp nhoáng để đeo bao vào, rồi lại túm lấy eo tôi kéo đến cạnh giường với cậu. Nâng chân tôi lên ngang hông mình, cậu trượt bàn tay xuống dưới cánh tay tôi để túm chặt vai tôi. Khoảnh khắc mắt cậu nhìn trở lại mặt tôi, cậu tiến vào trong tôi không chút ngập ngừng do dự. Tôi thở dốc trước lực đẩy bất thành linh, choáng váng bởi sự khoan khoái mãnh liệt lấn át hoàn toàn cơn đau thoáng qua. Tôi choàng tay ôm quanh cậu, cùng chuyển động khi cậu ghì chân tôi chặt hơn, sau đó lại phủ môi lên môi tôi. Nhắm nghiền mắt, tôi để đầu mình lún sâu xuống đệm khi cùng Holder dùng tình yêu để tạm thời làm dịu đi đau đớn.

Hai tay di chuyển lên eo tôi, Holder kéo tôi về phía cậu, những ngón tay bấm sâu vào hông tôi theo từng nhịp chuyển động điên cuồng. Tôi tóm lấy bàn tay cậu, thả lỏng thân người, để được dẫn dắt theo bất cứ cách nào có thể giúp được cậu lúc này. Miệng cậu rời ra, chúng tôi cùng mở mắt. Mắt cậu vẫn lấp lánh ướt, tôi bèn buông tay ra để chạm lên gương mặt đó, gắng xoa dịu đi những đường nét buồn đau. Cậu vẫn nhìn tôi, nhưng hơi nghiêng đầu hôn vào lòng bàn tay tôi, sau đó buông mình xuống, đột ngột dừng lại.

Hai đứa đều hỏn hển thở dốc. Tôi cảm thấy cậu vẫn ở trong tôi, vẫn khao khát tôi. Không rời mắt đi, cậu luồn tay xuống dưới lưng tôi, nâng cả hai dậy. Chúng tôi vẫn không hề tách ra khi cậu xoay một vòng trượt xuống sàn nhà, lưng dựa vào giường, để tôi ngồi trong lòng. Cậu chậm chậm kéo tôi lại hôn. Lần này là một nụ hôn rất đổi dịu dàng.

Cách cậu ôm tôi lúc này đầy che chở, lướt những nụ hôn dài dọc môi và quai hàm tôi - như thể đây đã là một Holder khác so với chàng trai ba mươi giây trước, dù vẫn tràn đầy đam mê. Một phút trước cậu còn điên cuồng và nóng bỏng... phút sau đã dịu dàng và quá sức ngọt ngào. Tôi bắt đầu ngưỡng mộ, bắt đầu yêu sự khó đoán biết này.

Tôi cảm thấy cậu muốn tôi nắm quyền điều khiển, nhưng tôi lo lắng vì không biết phải làm thế nào. Cảm thấy nổi bất an của tôi, Holder đặt tay lên eo tôi, chậm chậm hướng dẫn, di chuyển tôi thật nhẹ trên người mình. Cậu nhìn tôi đầy tha thiết, để đảm bảo rằng tôi vẫn chú tâm.

Tôi đang chú tâm. Tôi vẫn ở đây bên cậu, hoàn toàn, tuyệt đối, không thể nghĩ về điều gì khác.

Chạm một tay lên mặt tôi, tay kia vẫn đặt trên eo tôi để dẫn dắt, cậu nói, “Cậu biết mình cảm thấy thế nào về cậu đúng không, tình yêu. Cậu biết mình yêu cậu nhiều thế nào. Cậu biết mình sẽ làm bất cứ điều gì để xoa tan đi nỗi đau trong cậu, đúng không?”

Tôi gật đầu, bởi tôi biết. Nhìn vào mắt cậu lúc này, thấy những tia sáng chân thành trong chúng, tôi biết cậu đã cảm thấy như thế về tôi từ rất lâu.

“Lúc này mình cần cậu quá rồi, Sky. Mình cần cậu cũng yêu mình như thế.”

Mọi thứ ở cậu, từ giọng nói đến ánh nhìn, đều trở nên khổ sở. Tôi sẽ làm bất cứ điều gì để cậu không còn đau khổ nữa. Tôi đan những ngón tay chúng tôi vào nhau, phủ chúng lên tim của cả hai, cố gắng dùng cảm để chỉ cho cậu thấy tình yêu của tôi lớn lao đến mức nào. Vừa nhìn đắm đuối vào mắt cậu, tôi vừa khẽ nâng mình lên, sau đó chậm chậm hạ xuống.

Holder rên lên khó nhọc rồi nhắm mắt lại, đầu ngã ra tấm đệm phía sau.

“Mở mắt ra đi,” tôi thì thầm. “Mình muốn cậu nhìn mình.”

Cậu thẳng đầu dậy, nhìn tôi bằng đôi mắt mơ màng. Tôi tiếp tục chậm rãi chiếm quyền điều khiển, muốn cậu hoàn toàn nghe thấy, cảm thấy và nhìn thấy mình có ý nghĩa với tôi biết bao nhiêu. Được điều khiển là một cảm giác hoàn toàn mới mẻ nhưng thú vị. Cách cậu ấy nhìn tôi khiến tôi thấy mình được khao khát - chưa ai từng làm tôi cảm thấy như thế. Cùng lúc đó, tôi cảm thấy mình cần thiết. Như thể chỉ riêng sự tồn tại của tôi cũng đã rất cần thiết cho sự sống của cậu rồi.

“Đừng nhìn đi đâu nữa nhé,” tôi nói, nâng mình lên. Khi tôi hạ xuống, đầu cậu khẽ rung trước cơn cảm xúc dữ dội bùng lên. Một tiếng rên thoát ra từ miệng tôi, nhưng đôi mắt đau đớn vẫn khóa chặt mắt tôi. Tôi không còn cần hướng dẫn nữa, cơ thể tôi và cơ thể cậu đã hòa cùng một nhịp.

“Lần đầu tiên cậu hôn mình ấy?” Tôi nói. “Khoảnh khắc môi cậu chạm môi mình ấy. Tôi đoán cậu đã đánh cắp đi một mảnh trái tim mình.” Tôi tiếp tục duy trì nhịp điệu khi cậu nhìn tôi đầy nồng nhiệt. “Lần đầu tiên cậu nói cậu ‘sống’ vì mình bởi chưa sẵn sàng nói yêu mình ấy?” Tôi nhấn tay lên ngực cậu mạnh hơn và cúi sát xuống, muốn cậu cảm thấy toàn bộ thân thể của mình. “Những lời ấy đã đánh cắp một mảnh nữa trong trái tim mình.”

Holder mở rộng bàn tay mà tôi đang áp vào tim cho đến khi nó xòe ra trên da thịt tôi. Tôi cũng làm thế với cậu. “Cái đêm mình nhớ ra mình là Hope ấy? Mình nói với cậu mình muốn ở một mình trong phòng. Rồi khi tỉnh dậy và thấy cậu trên giường, mình đã muốn khóc, Holder ạ. Bởi mình đã cần cậu ở bên biết bao nhiêu. Khoảnh khắc đó mình biết rằng mình đã yêu cậu. Mình yêu cách mà cậu yêu mình. Khi cậu vòng tay ôm lấy mình, mình đã biết dù có chuyện gì xảy đến trong đời, cậu vẫn là mái nhà của mình. Cậu đã đánh cắp phần lớn nhất của trái tim mình đêm đó.”

Tôi cúi thấp rồi nhẹ nhàng hôn. Cậu nhắm mắt, lại bắt đầu ngã đầu ra giường. “Mở mắt ra nào,” tôi thì thầm, rời khỏi đôi môi kia. Cậu mở mắt, nhìn tôi với sự mãnh liệt xuyên thấu tâm can. “Mình muốn cậu mở mắt... bởi mình cần cậu thấy mình trao cho cậu phần cuối cùng của trái tim mình.”

Cậu buông một hơi thở rất dài, tôi hầu như trông thấy nỗi đau đang thoát khỏi cậu theo đúng nghĩa đen. Tay siết chặt tay tôi, ánh mắt cậu lập tức chuyển từ sự tuyệt vọng nhứt nhối sang khao khát mãnh liệt. Cậu bắt đầu chuyển động cùng tôi trong lúc cả hai vẫn khóa chặt ánh mắt của nhau. Chúng tôi dần dần hòa làm một khi lặng lẽ biểu lộ qua cơ thể, qua đôi tay và ánh mắt những điều mà lời lẽ không truyền đạt hết.

Chúng tôi vẫn tiếp tục nhịp điệu ấy cho đến khoảnh khắc cuối cùng khi mắt cậu trở nên trĩu nặng. Cậu ngã vật đầu ra sau, bị thiêu đốt bởi từng đợt rung mình khi cơ thể được giải phóng. Khi nhịp tim ổn định dưới bàn tay tôi và cậu lại có thể nhìn vào mắt tôi, cậu kéo tôi lại gần, ôm chặt sau đầu tôi rồi hôn tôi với một sự nồng nàn không khoan nhượng. Cậu cúi về phía trước, ngả lưng tôi xuống sàn, lấy lại sự thống trị, hôn tôi và giải phóng cho tôi.

Chúng tôi dành thời gian còn lại của buổi tối để thay nhau biểu lộ từng cảm xúc mà hoàn toàn không dùng một từ ngữ nào. Đến lúc cả hai mệt rũ rời trong vòng tay nhau, tôi bắt đầu thiếp ngủ, bồng bềnh trong một làn sóng đầy ngờ vực. Chúng tôi vừa mới hòa vào nhau tuyệt đối, cả trái tim lẫn tâm hồn. Tôi chưa bao giờ nghĩ mình có thể tin một người con trai đến mức chia sẻ trái tim mình, đừng nói tới việc trao nó đi trọn vẹn như thế.

Thứ Hai

Ngày 29 Tháng 10 Năm 2012

11:35 Đêm

Khi tôi quay sang để lần tìm Holder thì không thấy cậu nằm cạnh nữa. Tôi ngồi dậy trên giường. Ngoài trời tối đen, tôi phải vội sang bật đèn lên, mặc quần áo vào rồi ra ngoài tìm cậu.

Bước qua sân trong, tôi không thấy cậu ngồi trong căn lều nào. Vừa lúc chuẩn bị quay về, tôi thấy cậu đang nằm dài trên sàn bê tông cạnh bể bơi, hai tay đan vào nhau sau gáy, nhìn lên trời sao. Lúc này trông cậu vô cùng thư thái, tôi quay vào một căn lều để không làm phiền cậu.

Tôi thu mình lại trên chỗ ngồi, hai tay rút vào trong áo len, tựa đầu ra sau, nhìn Holder. Trăng đang tròn vành vạnh, mọi đường nét của cậu được soi rọi trong thứ ánh sáng bàng bạc dịu dàng, khiến cậu như đang đắm mình trong cõi thần tiên. Cậu nhìn như hút hồn lên bầu trời, ánh mắt hoàn toàn thanh thản. Tôi thật mừng vì cậu đã có thể tìm lại yên bình trong tâm can để vượt qua ngày hôm nay. Tôi biết cậu cảm thấy thế nào, vì giờ đây nỗi đau của chúng tôi đã được chia sẻ. Bất cứ điều gì cậu trải qua, tôi đều cảm thấy. Bất cứ điều gì tôi trải qua, cậu đều cảm thấy. Đó là chuyện xảy ra khi hai con người hòa làm một: họ không chỉ chia sẻ tình yêu. Họ còn chia sẻ tất cả đón đau, nỗi khổ tâm, buồn bã và thương tiếc.

Bất chấp cuộc đời vẫn còn nhiều tai ương, một cảm giác ấm áp của niềm an ủi đang bao phủ lấy tôi sau buổi tối ở bên cậu. Dù có chuyện gì, tôi vẫn biết Holder sẽ chăm nom tôi từng giây phút, thậm chí mang tôi vượt qua mọi điều. Cậu đã chứng tỏ cho tôi thấy tôi sẽ không bao giờ hoàn toàn vô vọng nữa, chừng nào tôi còn có cậu trong đời.

“Lại đây nằm với mình nào,” cậu ấy nói, vẫn không rời mắt khỏi bầu trời. Tôi mỉm cười, đứng dậy bước đến. Khi tôi đến nơi, cậu ấy cởi áo ngoài, khoác lên cho tôi trong lúc tôi buông mình xuống khối bê tông lạnh ngắt và cuộn mình bên ngực cậu. Cậu ấy vuốt ve tóc tôi khi hai đứa cùng nhìn lên bầu trời, lặng lẽ ngắm những vì sao.

Các mảnh ký ức bắt đầu lóe lên trong tâm trí, tôi nhắm mắt lại, lần này thực sự muốn nhớ về chúng. Có vẻ là những ký ức vui vẻ và tôi sẽ đón nhận chúng nhiều hết mức có thể. Tôi ôm Holder thật chặt, cho phép mình thoải mái chìm vào năm tháng xưa kia.

Thứ Hai

Ngày 14 Tháng 6 Năm 1999

7:00 Tối

“Sao cô không có tivi?” Tôi hỏi cô ấy. Tính đến hôm nay tôi đã ở với cô ấy khá nhiều ngày rồi. Cô ấy thật sự rất tốt. Tôi rất thích ở đây, nhưng tôi cũng nhớ cái tivi lắm. Dù tôi còn nhớ Dean và Lesslie hơn.

“Cô không mua tivi vì khi con người trở nên lệ thuộc vào đồ công nghệ, họ sẽ lười biếng,” Karen nói. Tôi không hiểu ý cô lắm, nhưng vẫn giả vờ hiểu. Tôi thực sự thích ngôi nhà này, tôi không muốn nói điều gì khiến cô cảm thấy phải trả tôi về cho bố. Tôi chưa sẵn sàng quay lại đó.

“Hope, cháu có nhớ mấy ngày trước cô đã bảo cô có một chuyện thực sự quan trọng muốn nói với cháu không?”

Tôi không nhớ lắm, nhưng vẫn gật đầu giả vờ là có. Cô kê ghế lại gần ghế tôi bên bàn. “Cô muốn cháu thật chú ý vào cô, được chứ? Chuyện này rất quan trọng.”

Tôi gật đầu, hy vọng cô không nói là sắp đưa tôi về nhà. Tôi chưa sẵn sàng về nhà. Nhớ Dean và Lesslie thật đấy, nhưng tôi thật sự không muốn trở về nhà với bố.

“Cháu có biết nhận con nuôi có nghĩa là gì không?” Cô ấy hỏi.

Tôi lắc đầu vì chưa bao giờ nghe thấy từ đó.

“Nhận con nuôi là khi một người quá yêu một đứa trẻ, đến nỗi họ muốn đứa trẻ ấy làm con trai hay con gái mình. Khi ấy họ sẽ nhận nuôi đứa trẻ và trở thành bố hoặc mẹ nó.” Cô nắm lấy tay tôi, siết chặt. “Cô yêu cháu nhiều lắm, thế nên cô nhận nuôi cháu để cháu có thể trở thành con gái cô.”

Tôi mỉm cười với cô, nhưng không thực sự hiểu hết điều cô nói. “Cô có tới sống cùng bố con cháu không?”

Cô ấy lắc đầu. “Không, cưng. Bố cháu cũng yêu cháu rất, rất nhiều, nhưng ông ấy không thể trông nom cháu nữa. Ông ấy nhờ cô chăm sóc cháu, để đảm bảo là cháu được hạnh phúc. Thế nên bây giờ, thay vì sống với bố, cháu sẽ sống với cô và cô sẽ trở thành mẹ cháu.”

Dường như tôi muốn khóc, nhưng không biết vì sao. Tôi rất thích cô Karen, nhưng tôi cũng yêu bố. Tôi thích ngôi nhà này, thích những món ăn cô ấy nấu, nhưng tôi cũng thích căn phòng xưa kia. Tôi muốn ở đây, muốn lắm lắm, nhưng tôi không thể mỉm cười vì bụng đang đau quặn. Nó bắt đầu đau khi cô ấy nói bố không thể trông nom cho tôi nữa. Có phải tôi đã làm bố giận không? Dù băn khoăn nhưng tôi không hỏi. Tôi sợ cô ấy sẽ nghĩ rằng tôi vẫn muốn sống cùng bố và sẽ đưa tôi về với bố. Tôi yêu bố,

nhưng cũng quá sợ phải quay về sông cùng ông.

“Con có hào hứng khi mẹ nhận nuôi con không? Con có muốn sống với mẹ không?”

Tôi rất muốn sống với cô, nhưng tôi cũng thấy buồn. Mất nhiều giờ lái xe cô ấy và tôi mới về đến đây. Điều đó có nghĩa tôi đang ở cách Dean và Lesslie rất xa.

“Thế còn các bạn con? Con sẽ được gặp lại các bạn chứ ạ?”

Karen nghiêng đầu về một bên và mỉm cười, vén tóc tôi ra sau tai, “Cung, rồi con sẽ có rất nhiều bạn mới.”

Tôi mỉm cười với cô ấy, nhưng bụng thì đau thắt. Tôi không muốn có bạn mới. Tôi muốn Dean và Lesslie. Tôi nhớ họ. Tôi cảm thấy mắt mình nhức nhối và cố không khóc. Tôi không muốn cô ấy nghĩ tôi không hạnh phúc khi được cô ấy nhận nuôi.

Karen cúi xuống ôm lấy tôi. “Bé cưng, đừng lo lắng. Một ngày nào đó con sẽ gặp lại các bạn. Nhưng lúc này chúng ta không thể quay lại, vì thế hãy cứ làm quen với các bạn mới, được chứ?”

Tôi gật đầu. Cô ấy hôn lên đỉnh đầu tôi trong lúc tôi nhìn xuống chiếc vòng tay. Tôi chạm những ngón tay vào trái tim trên đó và mong rằng Lesslie biết tôi ở đâu. Hy vọng họ biết tôi vẫn ổn, vì tôi không muốn họ lo lắng về mình.

“Còn một chuyện nữa,” cô ấy nói. “Con sẽ thích đây.”

Karen tựa vào ghế, lôi ra một mảnh giấy cùng cây bút chì đặt trước mặt. “Phần hay nhất của việc được nhận nuôi là con có thể tự chọn tên cho mình. Con có biết điều đó không?”

Tôi lắc đầu. Tôi không biết người ta có thể tự chọn tên.

“Trước khi chọn cho con một cái tên, chúng ta cần biết những tên nào không được dùng. Chúng ta không được dùng tên trước đây của con, cả biệt danh cũng vậy. Con có biệt danh nào không? Tên mà bố hay gọi con ấy?”

Tôi gật đầu, nhưng không nói ra.

“Ông ấy gọi con là gì?” Tôi nhìn xuống tay và hắng giọng. “Công chúa,” tôi khẽ nói. “Nhưng con không thích biệt danh đó.”

Nghe tôi nói thế, Karen có vẻ buồn. “Vậy thì chúng ta sẽ không bao giờ gọi con là Công chúa nữa, nhé?”

Tôi gật đầu. Thật vui vì cô ấy cũng không thích cái tên đó.

“Kể cho mẹ nghe vài thứ khiến con thấy hạnh phúc đi. Những thứ đẹp đẽ và những thứ con yêu ấy. Có thể chúng ta sẽ chọn được cho con một cái tên từ đó.”

Tôi không cần cô ấy phải viết chúng ra, vì chỉ có duy nhất một thứ khiến tôi cảm thấy như thế. “Con yêu bầu trời,” tôi nói, nghĩ về điều Dean đã nói và làm tôi nhớ mãi.

“Bầu trời. Sky.” Karen mỉm cười. “Mẹ yêu cái tên này đấy. Mẹ nghĩ nó thật hoàn hảo. Giờ thì cùng nghĩ thêm tên đệm nữa nhé, ai cũng cần có đầy đủ cả họ lẫn tên cùng tên đệm mà. Con còn thích gì nữa nào?”

Tôi nhắm mắt lại, cố nghĩ về một thứ khác nhưng không thể. Tôi chỉ yêu duy nhất bầu trời, bởi nó thật đẹp và khi nghĩ về nó tôi thấy rất hạnh phúc. Tôi mở mắt ra nhìn lại cô ấy. “Thế mẹ thích gì, hả mẹ Karen?”

Cô ấy mỉm cười, tỉ cầm lên tay, hai khủy tay chống xuống bàn. “Mẹ thích nhiều thứ lắm. Mẹ thích bánh pizza nhất. Hay chúng ta gọi con là Sky Pizza nhé?”

Tôi cười khúc khích và lắc đầu. “Tên nghe ngớ ngẩn quá.”

“Được rồi để mẹ nghĩ,” cô ấy nói. “Gấu Teddy thì sao? Chúng ta có thể gọi con là Sky Gấu Teddy không nhỉ?”

Tôi cười ồm lên và lại lắc đầu.

Cầm cô rời khỏi tay, cô nhào về phía tôi. “Con có muốn biết thứ mà mẹ thật sự yêu thích không?”

“Có ạ,” tôi nói.

“Mẹ yêu thảo mộc. Đó là những loài cây chữa được bệnh, mẹ rất thích trồng chúng để tìm ra cách giúp mọi người khỏe hơn. Ngày nào đó mẹ muốn mở một cửa hàng kinh doanh thảo mộc của riêng mình. Biết đâu chúng ta có thể chọn cho con một cái tên từ đó nhỉ? Có hàng trăm loài, và vài loài mang những cái tên thực sự đẹp đẽ.” Cô đứng dậy đi về phía phòng khách, lấy một cuốn sách mang lại bàn bếp. Mở nó ra, cô chỉ vào một trang. “Cỏ xạ hương thì sao?” Cô nháy mắt.

Tôi cười to, lại lắc đầu.

“Thế còn... cúc susi?”

Tôi vẫn lắc đầu. “Con thậm chí còn chả nói được từ ấy.”

Karen nhăn mũi. “Hay đây. Mẹ đoán con nên đọc được tên của mình, phải không?” Cô nhìn xuống trang giấy, đọc lên vài cái tên nữa, nhưng tôi không thích chúng. Lật thêm một trang khác, cô nói, “Thế còn Linden - cây đoan? Đó là một loài cây gỗ chứ không hẳn là thảo mộc, nhưng lá của nó có hình như trái tim. Con có thích trái tim không?”

Tôi gật đầu. “Linden,” tôi nói. “Con thích tên này.”

Karen mỉm cười, gấp cuốn sách lại rồi cúi xuống gần tôi. “Vậy thì, Linden Sky Davis nhé. Và con biết đấy, giờ con đã có một cái tên đẹp nhất trần gian rồi. Đừng nghĩ về những cái tên cũ nữa nhé? Hứa với

mẹ là từ giờ trở đi chúng ta chỉ nghĩ đến cái tên mới đẹp đẽ và cuộc đời mới tươi sáng của con, được không?”

“Con hứa,” tôi nói. Và tôi hứa thật lòng. Tôi không muốn nhớ về những cái tên cũ, căn phòng cũ hay mọi chuyện bố đã làm với tôi khi tôi là Công chúa của ông. Tôi yêu cái tên mới này. Tôi yêu căn phòng mới ở đây, nơi tôi không phải lo lắng việc nắm cửa có xoay hay không.

Tôi rướn lên ôm Karen. Cô ôm lại tôi. Điều đó làm tôi mỉm cười, vì cảm giác ấy đúng như tôi hình dung mỗi lần thầm ước mẹ còn sống để ôm mình.

Thứ Ba

Ngày 30 Tháng 10 Năm 2012

0:10 Sáng

Tôi đưa tay lên mặt chùi đi một giọt nước mắt. Tôi không biết tại sao lúc này nước mắt mình lại chảy, đó đâu phải ký ức buồn? Có lẽ vì đó là một trong những khoảnh khắc đầu tiên tôi bắt đầu yêu mẹ Karen. Nghĩ về chuyện tôi yêu bà nhiều đến thế nào càng khiến tôi đau vì những gì bà làm. Đau, vì tôi cảm thấy như mình chưa bao giờ biết rõ bà. Như thể có một con người khác trong bà mà tôi chưa bao giờ biết nó tồn tại.

Dù vậy, đó không phải điều làm tôi sợ nhất. Điều đáng hoang mang nhất là tôi sợ phần con người của mẹ mà mình từng biết... thực ra không hề tồn tại. “Mình hỏi cậu một câu được không?” Holder lên tiếng phá vỡ im lặng.

Tôi gật đầu bên ngực cậu, chùi đi khỏi má giọt nước mắt cuối cùng. Cậu vòng cả hai tay ôm lấy tôi, cố giữ cho tôi ấm khi cảm thấy tôi đang run lên. Cậu xoa bờ vai tôi và hôn lên mái đầu tôi.

“Cậu có nghĩ cậu sẽ ổn không, Sky?”

Đó không phải một câu hỏi lạ thường. Đó là câu hỏi đơn giản, thẳng thắn, nhưng lại là câu khó nhất tôi từng phải trả lời.

Tôi nhún vai, thành thật đáp, “Mình không biết.” Tôi muốn nghĩ mình sẽ ổn, nhất là khi đã có Holder ở bên. Nhưng thực lòng, tôi thực sự không biết mình có ổn được hay không.

“Điều gì làm cậu sợ?”

“Mọi thứ,” tôi đáp ngay. “Mình kinh hãi quá khứ. Kinh hãi những ký ức cứ tràn về tâm trí mỗi lần mình nhắm mắt lại. Kinh hãi chuyện xảy ra ngày hôm nay và việc nó sẽ tác động thế nào đến mình trong những đêm cậu không ở đây để trấn an mình. Kinh hãi vì mình không có đủ bản lĩnh để đối mặt với những gì có thể xảy đến với mẹ Karen. Kinh hãi trước ý nghĩ mình thậm chí không biết bà ấy là ai nữa.” Tôi ngẩng đầu khỏi ngực Holder, nhìn vào đôi mắt cậu. “Nhưng cậu có biết điều làm mình sợ nhất là gì không?”

Cậu lua tay qua tóc tôi, vẫn không rời mắt khỏi tôi để tôi biết rằng cậu đang lắng nghe. “Là gì?” Cậu hỏi, giọng tràn đầy quan tâm chân thành.

“Mình sợ cảm giác tách biệt với Hope. Mình biết chúng mình là cùng một người, nhưng mình cảm thấy những gì xảy đến với cô ấy không thực sự xảy đến với mình. Mình cảm thấy như đã bỏ rơi cô ấy. Như thể khi bước vào xe và đi khỏi, mình đã bỏ cô ấy lại đó, gào khóc trong căn nhà, kinh hoàng cho đến muôn kiếp sau. Giờ trong mình có hai con người hoàn toàn tách biệt. Mình là cô bé con mãi mãi sợ hãi

cho đến chết... nhưng mình cũng là cô gái đã bỏ rơi cô bé kia. Mình thấy thật tội lỗi khi đã dựng lên một bức tường ngăn cách giữa hai cuộc đời đó, mình sợ không mảnh đời nào, không cô gái nào trong đó còn cảm thấy mình trọn vẹn nữa.”

Tôi vùi đầu vào ngực Holder, biết rằng những điều mình nói chẳng có nghĩa lý gì. Cậu hôn lên đỉnh đầu tôi. Tôi ngẩng lên nhìn bầu trời, tự hỏi có bao giờ mình cảm thấy bình thường trở lại được không. Không biết về sự thật sẽ dễ dàng hơn nhiều.

“Sau khi bố mẹ mình ly dị,” Holder nói, “mẹ rất lo cho anh em mình nên đã đưa cả hai đi điều trị tâm lý. Nó chỉ kéo dài khoảng sáu tháng... nhưng mình nhớ mình đã luôn dằn vặt bản thân, nghĩ rằng mình chính là nguyên nhân khiến bố mẹ ly dị. Mình cảm thấy chính cái điều mình không làm vào ngày cậu bị bắt cóc đã đổ lên đầu họ rất nhiều căng thẳng. Giờ thì mình biết hầu hết những gì mình chỉ trích bản thân khi ấy thực ra vượt quá kiểm soát của mình. Nhưng có một phương pháp trong việc trị liệu đã phần nào giúp được mình. Vào lúc ấy nó có vẻ rắc rối và gây lúng túng, nhưng đến giờ thỉnh thoảng mình vẫn làm thế trong những tình huống nhất định. Bác sĩ đã bảo mình hình dung lại bản thân trong quá khứ, rồi bảo mình trò chuyện với phiên bản trẻ con ấy, nói hết mọi thứ cần phải nói.” Cậu quay mặt tôi lại đối diện. “Mình nghĩ cậu nên thử. Nghe có vẻ chẳng đâu vào đâu, nhưng thực sự nó có thể giúp cậu đấy. Cậu cần quay về ngày xưa và nói với Hope mọi điều cậu ước đã có thể nói với cô bé vào cái ngày cậu rời đi.”

Tôi tựa cằm lên ngực cậu. “Ý cậu là sao? Mình nên tưởng tượng ra chính mình đang trò chuyện với cô bé à?”

“Chính xác,” cậu nói. “Chỉ thử thôi. Nhắm mắt lại nào.”

Tôi nhắm mắt. Tôi không chắc mình đang làm gì, nhưng dù sao vẫn làm. “Nhắm mắt chưa?”

“Rồi.” Tôi áp tay lên tim cậu ngả đầu vào ngực cậu. “Nhưng mình không biết phải làm gì đâu.”

“Hãy tưởng tượng ra bản thân cậu bây giờ. Tưởng tượng cậu đang lái xe về nhà bố và đỗ lại bên kia đường. Nhưng phải hình dung về ngôi nhà ngày xưa nhé,” Holder nói. “Nghĩ xem trông nó thế nào khi cậu là Hope. Cậu có nhớ được là nó màu trắng không?”

Tôi nhắm chặt mắt hơn, mơ hồ nhớ lại ngôi nhà trắng từ thẳm sâu trong tâm trí. “Có.”

“Tốt. Giờ cậu cần đi tìm cô ấy. Nói chuyện với cô ấy. Nói rằng cô ấy mạnh mẽ và xinh đẹp đến thế nào. Nói với cô ấy mọi điều cô ấy cần nghe từ cậu, Sky. Mọi điều cậu ước cậu đã có thể nói với bản thân vào ngày hôm đó.”

Tôi gạt sạch tâm trí và làm theo gợi ý của Holder. Tôi hình dung ra bản thân của hiện tại, hình dung chuyện xảy ra khi tôi thực sự lái xe về ngôi nhà đó. Hẳn là tôi đang đeo kính râm, tóc buộc cao phía sau vì trời quá nóng. Tôi gần như cảm nhận được mặt trời rọi xuống qua kính chắn gió, làm da tôi nóng ran lên.

Tôi ra khỏi xe, đi qua đường, miễn cưỡng bước về phía ngôi nhà. Tim tôi lập tức đập dồn. Tôi không biết mình có muốn gặp bé ấy không, nhưng vẫn làm theo gợi ý của Holder và tiến về phía trước. Ngay

khi hiên nhà lọt vào tầm mắt, Hope xuất hiện. Cô bé đang ngồi trên cỏ, hai tay khoanh lại trên đầu gối, gục đầu xuống khóc. Cảnh tượng ấy hoàn toàn xé nát tim tôi.

Tôi chậm chậm bước về phía đó rồi dừng lại, ngập ngừng hạ mình xuống, không thể rời mắt khỏi cô bé mong manh này. Khi tôi đã ngồi xuống cỏ ngay trước mặt cô bé, bé ấy chột ngắc đầu lên nhìn tôi. Tâm hồn tôi như vỡ vụn trước ánh nhìn vô hồn trong đôi mắt màu nâu sẫm. Trong đó chẳng có chút hạnh phúc nào. Dù vậy tôi vẫn cố mỉm cười, vì không muốn em ấy thấy tôi đang đau đớn đến thế nào trước nỗi đau của em.

Tôi vươn tay về phía Hope, nhưng dừng lại vài tấc trước khi chạm vào bé. Đôi mắt nâu buồn kia làm những ngón tay tôi buông thõng xuống, em nhìn chăm chăm vào chúng. Em có thể nhìn thấy bàn tay tôi đang run rẩy. Việc nhìn thấy tôi sợ hãi như thế giúp tôi chiếm được lòng tin của em, vì em đã ngẩng đầu lên cao hơn, sau đó duỗi ra đặt một bàn tay bé xinh vào tay tôi.

Tôi nhìn xuống bàn tay thơ bé của chính mình, đang nắm lấy bàn tay tôi hiện tại, nhưng tôi muốn được giữ lấy nhiều hơn thế. Tôi muốn tóm lấy tất cả những buồn đau sợ hãi, lấy chúng đi khỏi người Hope.

Nhớ lại những điều Holder bảo mình nên nói, tôi nhìn xuống cô bé và hắng giọng, siết chặt tay cô bé.

“Hope.” Cô bé kiên nhẫn nhìn tôi khi tôi tìm kiếm thêm can đảm để cất lời... nói với em mọi điều em cần biết. “Em có biết em là một trong những cô bé can đảm nhất chị từng gặp không?”

Cô bé lắc đầu, nhìn xuống cỏ. “Không, em không can đảm đâu,” cô bé nói lặng lẽ, tin chắc là như thế.

Tôi nắm lấy bàn tay kia của cô bé, nhìn thẳng vào mắt. “Có đấy. Em can đảm đến không ngờ. Em có thể vượt qua chuyện này bởi em có một trái tim vô cùng mạnh mẽ. Một trái tim có khả năng yêu thương cuộc sống và con người theo cách mà em không bao giờ biết. Và em còn xinh đẹp nữa.” Tôi áp tay tôi vào tim em. “Ở đây này. Trái tim em đẹp lắm và ngày nào đó có một người sẽ yêu nó như nó xứng đáng được yêu.”

Hope thu một tay về và chùi mắt. “Sao chị biết được tất cả những chuyện đó?”

Tôi ngả về phía trước ôm trọn cô bé vào lòng. Cô bé đáp lại bằng cách vòng tay quanh tôi và để tôi ôm. Tôi cúi xuống, thì thầm vào tai cô bé. “Chị biết, vì chị cũng trải qua chính xác những gì em phải trải qua. Chị biết việc bố làm với em khiến trái tim em tổn thương đến thế nào, vì ông cũng làm thế với chị. Chị biết em ghét ông thật nhiều, nhưng em cũng yêu ông thật nhiều vì đó là bố của em. Không sao cả, Hope. Yêu những phần tốt trong con người ông cũng không sao cả, vì ông không xấu xa hoàn toàn. Ghét những phần xấu trong con người ông khiến em buồn cũng không sao. Hãy cảm thấy bất cứ điều gì em cần cảm thấy. Chỉ cần hứa với chị là em sẽ không bao giờ cảm thấy tội lỗi. Hứa với chị là em sẽ không bao giờ tự trách bản thân. Đó không phải lỗi của em. Em chỉ là một cô bé, đây không phải lỗi của em khi cuộc sống của em quá khắc nghiệt. Dù em muốn quên đi tất cả những chuyện từng xảy ra với mình, quên đi đoạn đời này từng tồn tại, chị cần em phải nhớ.”

Lúc này tôi cảm thấy cánh tay cô bé run rẩy, cô bé đang lặng lẽ khóc bên ngực tôi. Nước mắt cô bé khiến nước mắt tôi trào ra. “Chị muốn em nhớ mình là ai, bất chấp những chuyện tồi tệ đã xảy đến trong đời. Vì những chuyện tồi tệ đó không phải là em. Chúng chỉ là những thứ xảy đến với em. Em

cần chấp nhận rằng bản thân em và những thứ xảy đến với em không phải là một.”

Tôi nhẹ nhàng nâng cằm Hope lên khỏi ngực mình và nhìn vào đôi mắt nâu đẫm nước. “Hứa với chị là dù có chuyện gì, em cũng đừng bao giờ xấu hổ về chuyện em là ai. Điều này có thể không có ý nghĩa với em ngay hiện tại, nhưng chị muốn em hứa rằng em sẽ không bao giờ để những chuyện bố làm với em gây ảnh hưởng, tách biệt em khỏi chính con người em. Hãy hứa với chị rằng em sẽ không bao giờ để mất Hy vọng.”

Hope gật đầu khi tôi đưa ngón tay cái lau nước mắt cho cô bé. “Em hứa,” cô bé nói, rồi mỉm cười với tôi. Lần đầu tiên trong đôi mắt to nâu sẫm ấy ánh lên dấu hiệu của sự sống. Tôi kéo cô bé ngồi vào lòng, cô bé vòng tay níu lấy cổ tôi khi tôi ôm cô bé đung đưa. Cả hai chúng tôi cùng khóc trong vòng tay nhau.

“Hope, chị hứa với em từ giờ trở đi chị sẽ không bao giờ bỏ rơi em nữa. Chị sẽ ôm em, mang theo em trong tim chị suốt đời. Em sẽ không bao giờ cô độc nữa.”

Tôi khóc bên má tóc Hope, nhưng khi mở mắt, tôi lại đang khóc trong vòng tay của Holder. “Cậu đã nói với cô bé chưa?” Cậu hỏi.

Tôi gật đầu. “Rồi.” Thậm chí tôi không cố kìm nước mắt. “Mình đã nói với cô bé mọi thứ.”

Holder ngồi dậy, vì thế tôi cũng ngồi dậy cùng. Cậu quay về phía tôi, ôm lấy mặt tôi. “Không, Sky. Cậu không nói với cô bé ấy mọi thứ... mà nói với cậu mọi thứ. Những chuyện ấy xảy đến với cậu chứ không phải ai khác. Chúng xảy đến với Hope. Chúng xảy đến với Sky. Chúng xảy đến với người bạn thân mình đã yêu quý suốt nhiều năm trước đây, xảy đến với người bạn thân mình yêu thương đang nhìn lại mình ngay lúc này.” Cậu áp môi vào môi tôi và hôn, sau đó rời ra. Phải đến lúc nhìn lại cậu tôi mới nhận ra cậu đang khóc cùng mình. “Tình yêu, cậu cần tự hào về chuyện đã kiên cường vượt qua được mọi thứ từ khi còn là một cô bé. Đừng chia cách bản thân với phần đời ấy nữa. Hãy trân trọng nó, vì mình tự hào về cậu vô cùng. Mỗi nụ cười trên gương mặt cậu lại làm mình choáng ngợp, vì mình biết phải can đảm và mạnh mẽ lắm cô bé ấy mới giữ được phần người đó tồn tại. Còn khi cậu cười vang? Chúa ơi, Sky. Hãy nghĩ về chuyện cậu dũng cảm tới mức nào khi vẫn có thể cười vang sau mọi chuyện xảy ra. Còn trái tim cậu...” Holder nói, lắc đầu vẻ không tin. “Cách trái tim cậu có thể tìm ra con đường để lại yêu và tin một người chứng tỏ rằng mình đã phải lòng người con gái kiên cường nhất mình từng biết. Mình biết cậu phải can đảm thế nào mới cho mình bước vào đời cậu sau những chuyện bố cậu làm. Mình thề sẽ dành đến hơi thở cuối cùng để cảm ơn cậu đã cho phép bản thân yêu mình. Cảm ơn cậu nhiều lắm, vì đã yêu mình, Linden Sky Hope.”

Holder chậm rãi phát âm từng tên của tôi, không cố lau nước mắt cho tôi nữa vì chúng đang tuôn ra ào ạt. Tôi quàng cánh tay quanh cổ cậu để cậu ôm tôi. Ôm trọn mười bảy năm cuộc đời tôi.

Thứ Ba

Ngày 30 Tháng 10 Năm 2012

9:05 Sáng

Mặt trời rực rỡ chiếu qua cả lớp chăn tôi phủ lên mắt. Nhưng không phải nó đánh thức tôi dậy, mà là âm thanh giọng nói của Holder.

“Nghe này, chú không biết bạn ấy đã trải qua những chuyện gì trong hai ngày vừa rồi đâu,” Holder nói. Cậu cố nói khẽ, vừa để không đánh thức tôi, vừa để tôi không nghe thấy cuộc trò chuyện. Tôi không nghe thấy ai đáp lại, hẳn là cậu ấy đang nói chuyện điện thoại. Cậu ấy đang nói với ai thế nhỉ?

“Cháu hiểu chú muốn bảo vệ bạn ấy. Tin cháu đi, cháu cũng muốn. Nhưng cô chú cần biết rằng bạn ấy không bước vào căn nhà đó một mình.”

Có một khoảng ngừng dài trước khi cậu ấy thở dài nặng nề vào điện thoại. “Cháu cần đảm bảo là bạn ấy sẽ ăn chút gì đó, vì thế hãy cho bọn cháu thời gian. Vâng, cháu hứa. Cháu sẽ đánh thức bạn ấy dậy ngay sau khi ngắt máy. Chúng cháu sẽ rời đi trong vòng một giờ.”

Cậu không chào tạm biệt, nhưng tôi nghe thấy tiếng điện thoại đặt lên bàn. Vài giây sau, chiếc giường lún xuống và cậu luồn cánh tay ôm quanh tôi. “Dậy thôi, cưng,” cậu nói vào tai tôi.

Tôi không nhúc nhích. “Mình dậy rồi,” tôi nói bên dưới những lớp chăn, cảm thấy đầu cậu áp vào vai tôi.

“Vậy là cậu nghe thấy rồi?” Cậu ấy hỏi, giọng trầm thấp.

“Ai thế?”

Holder chuyển mình trên giường, kéo chăn ra khỏi đầu tôi. “Chú Jack. Chú ấy bảo cô Karen đã thú nhận mọi chuyện với chú tôi qua. Chú ấy thấy lo lắng cho Karen. Chú ấy cần cậu nói chuyện với mẹ.”

Tim tôi ngừng lại một nhịp. “Mẹ thú nhận ư?” Tôi cảnh giác hỏi, ngồi dậy trên giường.

Holder gật đầu. “Mình không hỏi chi tiết, nhưng dường như chú ấy biết những gì đang diễn ra. Mình đã kể cho chú ấy về bố cậu... chỉ vì cô Karen muốn biết cậu đã gặp ông ấy chưa. Hôm nay khi thức dậy mình đã thấy vụ đó trên bản tin. Họ kết luận đây là một vụ tự sát, dựa vào sự thật rằng chính ông ấy đã gọi đồng nghiệp đến. Thậm chí họ không tiến hành điều tra.” Holder nắm bàn tay tôi và mơn trớn nó bằng ngón cái. “Sky, chú Jack có vẻ vô cùng mong cậu quay về. Mình nghĩ chú ấy đúng... chúng ta cần trở lại, kết thúc chuyện này. Cậu không đơn độc đâu. Mình và chú Jack sẽ ở đó. Có vẻ cô Karen rất hợp tác. Mình biết là khó, nhưng chúng ta không có lựa chọn nào khác.”

Cậu ấy nói với tôi như thể tôi cần được thuyết phục, trong khi thực ra tôi đã sẵn sàng. Tôi cần mặt-đối-mặt với mẹ Karen để có đáp án cho câu hỏi cuối cùng của mình. Tôi ném hăng chần ra, bò xuống giường, đứng dậy vươn vai. “Mình cần đánh răng và thay đồ đã. Sau đó chúng ta sẽ đi.” Sau đó, tôi bước thẳng vào nhà tắm, không quay lưng lại, nhưng có thể cảm thấy niềm tự hào toát ra từ cậu ấy. Cậu ấy tự hào về tôi.

Khi chúng tôi đã ở trên đường, Holder đưa tôi điện thoại của cậu. “Đây. Breckin và Six đều lo cho cậu lắm. Karen tìm số của bọn họ từ điện thoại của cậu và đã gọi cho họ suốt cuối tuần, cố gắng tìm cậu.”

“Cậu có nói chuyện với ai không?”

Holder gật đầu. “Mình nói chuyện với Breckin sáng nay ngay trước khi chú Jack gọi. Mình nói với cậu ấy hai mẹ con cậu cãi nhau, rằng cậu chỉ muốn dạt nhà vài ngày. Cậu ấy có vẻ tin lời giải thích đó.”

“Thế còn Six?”

Cậu liếc tôi, khẽ mỉm cười. “Có lẽ cậu cần liên lạc với Six. Mình đã viết email cho bạn ấy. Mình cố xoa dịu bạn ấy bằng câu chuyện đã nói với Breckin, nhưng bạn ấy không bị đánh lừa. Six nói cậu với cô Karen chẳng bao giờ cãi nhau, mình đành phải nói cho bạn ấy sự thật trước khi bạn ấy bay về Texas mà tấn cho mình một trận.”

Tôi nhăn mặt, biết Six hẳn đang phát ốm lên vì lo cho mình. Mấy ngày rồi tôi không nhắn tin cho nó, vì thế tôi quyết định hoãn cuộc gọi cho Breckin để viết email cho nó.

“Cậu viết email cho người khác bằng cách nào?” tôi hỏi. Holder bật cười, lấy điện thoại nhấn vài nút. Cậu đưa nó cho tôi, chỉ vào màn hình.

“Chỉ cần viết những gì cậu muốn nói vào đây rồi đưa lại cho mình, mình sẽ gửi nó đi.”

Tôi soạn một bức email ngắn, nói với Six rằng tôi vừa khám phá ra một số chuyện của quá khứ và cần đi khỏi nhà một thời gian. Tôi đảm bảo sẽ gọi lại giải thích cho nó mọi chuyện trong vài ngày tới, nhưng tôi không chắc mình có thực sự kể cho nó nghe sự thật không. Tôi không chắc có muốn ai khác biết về câu chuyện của mình không, cho đến khi tôi có những câu trả lời.

Holder gửi bức thư, rồi cầm lấy tay tôi, đan ngón tay hai đứa vào nhau. Tôi hướng mắt ra ngoài cửa sổ xe và nhìn đắm đắm lên bầu trời.

“Cậu đói không?” cậu ấy hỏi sau hơn một tiếng đồng hồ hoàn toàn im lặng lái xe. Tôi lắc đầu. Tôi đang quá bồn chồn để có thể ăn bất cứ thứ gì, khi biết mình chuẩn bị đối mặt với mẹ Karen. Liệu tôi có thể nói chuyện một cách bình thường với mẹ và ngày mai khi tỉnh dậy tôi sẽ ở đâu?

“Cậu cần phải ăn, cưng ạ. Cậu hầu như chẳng ăn gì suốt ba ngày nay và với bệnh hay ngất của cậu, mình nghĩ thức ăn lúc này không phải một ý kiến tồi đâu.”

Cậu ấy sẽ không từ bỏ cho đến khi tôi chịu ăn, vì thế tôi dụ lại. “Được thôi,” tôi lầm bầm.

Cuối cùng cậu ấy cũng chọn được một nhà hàng Mexico bên đường sau khi tôi không quyết định được sẽ ăn ở đâu. Tôi gọi bữa một món trong thực đơn ăn trưa, chỉ để làm cậu ấy hài lòng. Tôi gần như chẳng thể nuốt nổi thứ gì.

“Cậu muốn chơi trò Những câu hỏi trong bữa tối không?” Holder hỏi, nhúng miếng bánh mì ngô vào sốt salsa.

Tôi nhún vai. Tôi thực sự không muốn đối mặt với điều sẽ xảy ra sau năm tiếng nữa, vì thế biết đâu chuyện này giúp được tôi tạm thời quên đi. “Cũng được. Nhưng với một điều kiện. Mình không muốn nói về bất cứ điều gì liên quan đến mấy năm đầu đời của mình, ba ngày vừa qua hay hai mươi tư giờ tiếp theo.”

Holder mỉm cười, có vẻ nhẹ nhõm hơn. Có lẽ cậu cũng không muốn nghĩ đến chúng.

“Con gái trước,” cậu nói.

“Vậy đặt miếng bánh xuống đi,” tôi nói, mắt tia vào đồ ăn cậu chuẩn bị đưa vào miệng.

Cậu liếc xuống miếng bánh, nhíu mày tinh nghịch. “Vậy thì hỏi nhanh lên, mình sắp chết đói rồi.”

Tôi tận dụng lợi thế để tu một ngụm soda, rồi cắn một miếng bánh lấy từ tay cậu. “Sao cậu lại thích chạy đến thế?” Tôi hỏi.

“Mình không biết,” Holder trả lời, lún sâu vào ghế ngồi. “Mình bắt đầu chạy từ năm mười ba tuổi. Lúc đầu đó là cách để thoát khỏi Les cùng đám bạn phiền phức của nó. Đôi khi mình chỉ đơn giản muốn ra khỏi nhà. Tiếng la hét cười đùa của đám con gái mười ba tuổi khiến mình nhức óc kinh khủng. Mình thích được chìm trong im lặng mỗi khi chạy bộ. Không rõ cậu có nhận ra không, mình là kiểu người hay suy nghĩ, thế nên chạy giúp đầu óc mình được quang đãng hơn.”

Tôi cười vang. “Mình nhận thấy rồi,” tôi nói. “Cậu có hay như vậy không?”

Holder cười toe toét và lắc đầu. “Thế là hai câu hỏi rồi. Đến lượt mình.” Cậu lấy miếng bánh tôi đang định ăn bỏ tọt vào miệng, rồi tu một ngụm soda. “Sao cậu không đến buổi thi tuyển vào đội điền kinh?”

Tôi nhướn mày, bật cười. “Hỏi cậu ấy lúc này thì kỳ cục quá. Chuyện từ hai tháng trước rồi mà!”

Cậu lắc đầu, chĩa miếng bánh vào tôi. “Không được xét đoán khi mình chọn nó để hỏi.”

“Được rồi,” tôi cười vang. “Mình không biết, thật đấy. Trường học không giống những gì mình hình dung. Mình không nghĩ lũ con gái lại xấu tính đến mức ấy. Không đứa nào thèm nói chuyện với mình trừ việc thông báo cho mình biết mình hư hỏng ra sao. Cả trường chỉ có mỗi Breckin cố gắng làm bạn với mình.”

“Không đúng,” Holder nói. “Cậu quên Shayla rồi à?”

Tôi cười vang. “Ý cậu là Shayna hả?”

“Gì cũng được,” cậu nói, lắc đầu. “Đến lượt cậu.” Cậu nhanh chóng bỏ một miếng bánh nữa vào miệng và cười toe toét.

“Sao bố mẹ cậu lại ly dị?”

Cậu mỉm cười với tôi, môi mím chặt, rồi gõ gõ ngón tay lên mặt bàn, nhún vai. “Mình đoán chỉ là đến lúc họ phải làm thế,” cậu hờ hững nói. “Đến lúc ư?” Tôi bối rối bởi câu trả lời mơ hồ này. “Thời đại bây giờ có ngày mãn hạn cho những cuộc hôn nhân sao?”

Cậu nhún vai. “Với một số người thì đúng như thế.”

Giờ thì tôi chú ý đến mạch suy nghĩ của cậu rồi đây. Mong rằng cậu không chuyển sang lượt hỏi của mình khi đã trả lời xong câu hỏi của tôi, vì tôi thực sự muốn biết quan điểm của cậu về hôn nhân. Không phải tôi đang lên kế hoạch kết hôn sớm. Cậu là người con trai tôi yêu, biết được lập trường của cậu sẽ làm tôi đỡ bị tổn thương và không bị sốc nặng trong những năm về sau.

“Sao cậu lại nghĩ cuộc hôn nhân của họ có giới hạn thời gian?”

“Cuộc hôn nhân nào cũng có một giới hạn thời gian nếu cậu bước vào nó vì những lý do sai lầm. Hôn nhân không khiến mọi việc dễ dàng hơn... nó chỉ có khó khăn hơn. Nếu cậu cưới một người nào đó với hy vọng hôn nhân sẽ cải thiện mọi chuyện, cậu chẳng khác nào đã đặt đồng hồ bấm giờ cho mình vào giây phút nói, ‘Tôi đồng ý’.”

“Vì lý do sai lầm nào mà họ lại kết hôn?”

“Mình và Les,” cậu nói thẳng thừng. “Họ biết nhau chưa đầy một tháng thì mẹ mình có thai. Bố lấy mẹ, nghĩ rằng đó là chuyện đúng đắn nên làm, trong khi việc đúng đắn đầu tiên có lẽ là đừng bao giờ làm mẹ có thai.”

“Chỉ là ‘tai nạn’ thôi,” tôi nói.

“Mình biết. Thế nên giờ họ mới ly dị.”

Tôi lắc đầu, thấy buồn khi cậu quá bình thản trước việc bố mẹ thiếu yêu thương dành cho nhau. Dù vậy, chuyện xảy ra đã được tám năm. Cậu bé Holder mười tuổi hồi ấy chắc không quá bình thản về chuyện ly dị của bố mẹ như bây giờ. “Nhưng cậu không nghĩ chuyện ly dị là không thể tránh khỏi với mọi cuộc hôn nhân chứ?”

Holder khoanh tay lên bàn, cúi về phía trước, nheo mắt lại. “Sky, nếu cậu đang phân vân không biết mình có gặp vấn đề trong chuyện cam kết hứa hẹn không, thì câu trả lời là không. Một ngày trong tương lai xa, rất xa... kiểu như khi học đại học xong ấy... khi mình cầu hôn cậu... việc mà mình sẽ làm một ngày nào đó vì cậu không bỏ mình được đâu mình sẽ không cưới cậu với hy vọng hôn nhân sẽ giúp giải quyết mọi việc. Khi cậu là của mình, sẽ mãi mãi là như vậy. Mình từng nói với cậu rồi, thứ duy nhất quan trọng với mình và cậu là những điều vĩnh viễn và ý mình rất nghiêm túc.”

Tôi mỉm cười, tự nhiên thấy yêu cậu thêm một chút so với ba mươi giây trước. “Ồ. Cậu không cần nhiều thời gian để nghĩ ra những lời đó nhì.” Holder lắc đầu. “Bởi vì kể từ giây phút nhìn thấy cậu trong cửa hàng tạp hóa, mình đã nghĩ về chuyện mãi mãi ở bên cậu rồi.”

Không còn thời điểm nào hoàn hảo hơn để hướng tới đĩa đồ ăn, vì tôi không biết phải đáp lại thế nào. Tôi cầm nĩa định xiên một miếng nhưng cậu đã với qua bàn, gạt nó khỏi tay tôi.

“Không được chơi ăn gian,” cậu nói. “Chúng ta vẫn chưa xong và mình đang định hỏi một câu rất là riêng tư đây.” Cậu cắn một miếng thức ăn, chậm rãi nhai trong khi tôi đang đợi được hỏi một câu “rất là riêng tư.” Sau khi uống một ngụm, cậu cắn một miếng nữa và nhìn tôi cười toe toét, cố tình kéo dài lượt để ăn.

“Hỏi mình cái câu chết tiệt ấy đi,” tôi giả vờ bực bội. Holder cười vang, lấy khăn lau miệng, sau đó cúi về phía trước. “Cậu có đang dùng biện pháp tránh thai nào không đấy?” Cậu ấy thì thảo hỏi.

Câu hỏi khiến tôi cười ầm lên, vì nó không thực sự riêng tư đến thế khi đối tượng là cô gái mà bạn đã làm tình cùng. “Không,” tôi thú nhận. “Mình chẳng có lý do nào để làm việc đó trước khi cậu thò mũi vào cuộc đời mình.”

“Thế thì, mình muốn cậu làm đi,” cậu dứt khoát. “Hẹn gặp bác sĩ tuần này đi.”

Tôi đỏ mặt trước sự lỗ mãng của cậu. “Cậu có thể đề nghị mình một cách lịch sự hơn chút không?”

Holder nhướn mày nhấp một ngụm nữa, sau đó bình tĩnh đặt ly xuống bàn trước mặt. “Là lỗi của mình.” Cậu mỉm cười, phô ra hai lúm đồng tiền. “Để mình diễn đạt lại nhé,” cậu hạ thấp giọng theo kiểu thì thảo bí mật. “Mình dự kiến sẽ làm tình với cậu, Sky. Rất nhiều vào bất cứ khi nào có thể. Mình muốn được tận hưởng cậu cuối tuần này, bất chấp mọi sự kiện đang diễn ra. Vì thế, mình sẽ rất cảm kích nếu cậu thu xếp lựa chọn biện pháp tránh thai để hai đứa không rơi vào cảnh phải cưới nhau vì ăn cơm trước kẻng và bị cài thời hạn cho cuộc hôn nhân của chúng mình. Cậu có làm được điều đó giúp mình không? Để chúng ta có thể yêu nhau thật nhiều, thật nhiều, thật nhiều?”

Tôi khóa chặt mắt Holder khi đưa chiếc ly rỗng cho chị phục vụ bàn hiện đang nhìn chăm chăm Holder, miệng há hốc. Giữ nét mặt tỉnh rụi, tôi đáp lại. “Thế tốt hơn rồi đấy,” tôi nói. “Và được. Mình tin mình có thể thu xếp chuyện đó.”

Cậu gật đầu, rồi đẩy ly tới cạnh ly của tôi, liếc lên người phục vụ bàn. Cô ta cuối cùng cũng tỉnh cơn mê, nhanh chóng rút đầy ly cho chúng tôi rồi rời đi. Ngay sau khi cô ta đi, tôi nhìn trừng trừng Holder và lắc đầu. “Cậu là đồ quỷ, Dean Holder,” tôi bật cười.

“Gì cơ?” cậu ngây thơ hỏi.

“Thật không đúng đắn chút nào khi những từ ngữ như ‘làm tình’ và ‘quan hệ’ cứ thốt ra khỏi môi cậu khi trước mặt cậu còn có người phụ nữ khác ngoài người thực sự được cùng cậu lên giường. Cậu không nhận ra cậu có tác động thế nào đến phụ nữ sao?”

Cậu lắc đầu, cố gạt đi lời nhận xét của tôi.

“Minh nghiêm túc đây, Holder. Không cần phô trương, cậu vẫn có sức hấp dẫn không thể tin nổi với bất cứ người phụ nữ nào. Ý mình là, nghĩ về chuyện đó đi. Minh không thể đếm được số đàn ông mình gặp trong đời, vậy sao cậu lại là người duy nhất mình bị thu hút? Giải thích chuyện đó đi?”

Holder cười vang. “Dễ thôi mà cưng.”

“Tại sao nào?”

“Bởi vì,” cậu nói, nhìn sâu vào mắt tôi. “Cậu đã yêu mình từ trước khi thấy mình trong cửa hàng tạp hóa ngày hôm đó. Việc cậu chặn mọi ký ức về mình khỏi tâm trí không đồng nghĩa cậu có thể chặn chúng khỏi con tim.” Cậu xúc một nĩa đầy ụ, nhưng ngừng lại trước khi cho vào miệng. “Dù vậy, có thể cậu đúng. Biết đâu chỉ do cậu muốn liếm những lúm đồng tiền của mình,” cậu nói, đưa nĩa thức ăn vào miệng.

“Dứt khoát là do những lúm đồng tiền rồi,” tôi mỉm cười. Không thể đếm xuể cậu đã làm tôi cười bao nhiêu lần chỉ trong nửa giờ hai đứa ở đây, và bằng cách nào đó tôi đã chén hết nửa đĩa thức ăn. Chỉ riêng sự hiện diện của cậu thôi cũng đủ làm nên điều diệu kỳ cho một tâm hồn đang thương tổn.

Thứ Ba

Ngày 30 Tháng 10 Năm 2012

7:20 Tối

Còn cách nhà mẹ Karen một dãy thì tôi bảo Holder dừng xe lại. Phải pháp phồng suốt quãng đường về đây đã đủ tra tấn rồi, nhưng việc thực sự về đến nơi khiến tôi hoàn toàn kinh hãi. Tôi không biết phải nói gì với mẹ hoặc phải phản ứng thế nào khi bước qua cửa.

Holder tấp vào lề đường, cho xe đỗ lại. Cậu nhìn tôi lo lắng. “Cậu cần một đoạn ngắt chương?”

Tôi gật đầu, hít vào một hơi sâu. Cậu vờ qua ghế ngồi nắm lấy tay tôi. “Cậu sợ hãi điều gì nhất khi gặp cô Karen?”

Tôi xoay sang đối diện với cậu. “Mình sợ rằng dù hôm nay mẹ có nói điều gì, mình cũng không bao giờ có thể tha thứ cho bà. Mình biết sống với bà đời mình ổn hơn nhiều so với ở cùng bố, nhưng bà không đời nào biết được chuyện đó khi bắt cóc mình đi. Biết được bà cả gan làm những chuyện gì khiến mình không thể tha thứ. Nếu mình đã không thể tha thứ cho bố vì những gì ông làm... thì mình cảm thấy cũng không nên tha thứ cho Karen.”

Holder lướt ngón cái qua mu bàn tay tôi. “Có thể cậu sẽ không bao giờ tha thứ cho Karen, nhưng cậu có thể biết ơn về cuộc sống cô ấy trao cho cậu sau chuyện đó. Cô ấy là một người mẹ tốt của cậu, Sky. Hãy nhớ điều đó khi nói chuyện với cô ấy hôm nay, được chứ?”

Tôi thở ra một hơi hoang mang. “Đó là phần mình không thể vượt qua, tôi nói. “Thực sự bà là một người mẹ tốt, mình yêu bà. Mình yêu bà quá nhiều và sợ rằng sau ngày hôm nay mình không bao giờ có bà trong đời nữa.”

Holder kéo tôi lại gần và ôm tôi. “Mình cũng sợ điều đó cho cậu, tình yêu,” cậu nói, không giả vờ là mọi thứ sẽ ổn khi nó không thể ổn. Nỗi sợ về ẩn số chưa biết đang bao trùm lên cả hai chúng tôi. Chúng tôi đều không biết đời tôi sẽ rẽ về đâu sau khi tôi bước qua cánh cửa kia và liệu con đường đó chúng tôi có thể cùng nhau bước tiếp?

Tôi rời khỏi cậu, chống hai tay lên đầu gối, lấy can đảm đối mặt với chuyện này. “Mình đã sẵn sàng,” tôi nói. Cậu gật đầu rồi cho xe chạy vào làn đường, rẽ qua chỗ ngoặt, dừng lại trên lối đỗ xe nhà tôi. Nhìn thấy ngôi nhà còn khiến hai tay tôi run rẩy hơn trước. Holder mở cửa bên ghế lái đúng lúc chú Jack bước ra ngoài. Cậu quay lại với tôi.

“Ồ đây nhé,” cậu nói. “Mình muốn nói chuyện với chú Jack trước.” Rồi cậu ra khỏi xe, đóng cửa lại sau lưng. Tôi ở lại theo lời cậu vì thực lòng tôi chẳng có gì phải vội vã ra ngoài. Holder cùng chú Jack nói chuyện vài phút. Việc chú Jack vẫn ở đây, làm chỗ dựa cho mẹ Karen, khiến tôi băn khoăn không biết mẹ có thực sự kể hết cho chú ấy nghe về những gì đã làm hay không. Tôi nghi ngờ việc chú

ấy vẫn ở đây - nêu đã biết sự thực.

Holder quay lại xe, lần này bước về phía cửa hành khách nơi tôi đang ngồi. Cậu mở cửa và quỳ xuống cạnh tôi, lướt bàn tay qua má tôi, dùng mu bàn tay vuốt ve khuôn mặt tôi. “Cậu sẵn sàng chưa?” Cậu ấy hỏi.

Tôi cảm thấy đầu mình gật xuống, nhưng không cảm thấy mình điều khiển động tác này. Tôi cảm thấy chân mình bước ra khỏi xe còn tay thì với lấy tay Holder, nhưng lại không biết mình cử động thế nào khi tôi thực sự muốn nấn ná trong xe. Tôi chưa sẵn sàng đi, nhưng vẫn bước ra, theo cánh tay Holder đi về phía ngôi nhà. Khi tôi đến chỗ chú Jack, chú vươn ra ôm lấy tôi. Ngay khi vòng tay quen thuộc của chú bao quanh tôi, tôi sực tỉnh lại và hít một hơi sâu.

“Cảm ơn cháu vì đã trở về,” chú nói. “Mẹ cháu cần một cơ hội để giải thích mọi chuyện. Hứa với chú là cháu sẽ cho mẹ một cơ hội nhé?”

Tôi lùi lại nhìn vào mắt chú. “Chú có biết mẹ đã làm gì không, chú Jack? Mẹ có kể cho chú không?”

Chú đau đớn gật đầu. “Chú biết, chú biết thật khó khăn với cháu, nhưng cháu cần nghe mẹ cháu kể từ phương diện của cô ấy.”

Rồi chú quay về phía ngôi nhà, tay vẫn ôm lấy vai tôi. Holder cầm lấy tay tôi, họ cũng đưa tôi về cửa trước như thể tôi là một đứa trẻ yếu ớt. Tôi không phải một đứa trẻ yếu ớt.

Dừng lại trên bậc thềm, tôi quay sang nhìn họ. “Cháu cần nói chuyện với mẹ một mình.”

Tôi biết mình đã muốn Holder đi cùng, nhưng tôi cần phải mạnh mẽ cho bản thân. Tôi yêu cách cậu bảo vệ tôi, nhưng đây là chuyện khó khăn nhất tôi từng phải làm - tôi muốn nói rằng tôi có thể tự đối mặt. Nếu một mình đối mặt được với chuyện này, tôi sẽ có đủ can đảm để đối mặt với bất cứ chuyện gì.

Không ai trong hai người phản đối. Tôi thực sự cảm kích, biết rằng họ đều tin tưởng vào tôi. Holder siết chặt tay tôi rồi đẩy tôi về phía trước, sự tự tin lấp lánh trong mắt. “Mình sẽ ở ngay đây nhé,” cậu nói. Tôi hít một hơi sâu, rồi mở cửa.

Tôi bước vào phòng khách. Mẹ Karen ngừng đi đi lại lại trên sàn nhà và quay lại, trông thấy tôi. Ngay khi mắt chúng tôi gặp nhau, bà mất kiểm soát, ào tới chỗ tôi. Tôi không biết mình mong chờ nhìn thấy điều gì trên gương mặt bà khi bước qua ngưỡng cửa, nhưng đó chắc chắn không phải vẻ nhẹ nhõm thế này.

“Con vẫn ổn,” bà nói, dang tay ôm lấy cổ tôi. Bà áp chặt bàn tay vào sau đầu tôi, kéo tôi về phía bà trong khi nức nở khóc. “Mẹ rất xin lỗi, Sky. Mẹ vô cùng xin lỗi khi con đã tìm ra mọi chuyện trước khi mẹ có thể kể cho con.” Bà cố hết sức để nói, nhưng những tiếng thổn thức đã cuốn đi mọi lời lẽ. Nhìn thấy bà đau đớn thế này khiến tim tôi đau xé. Dù biết bà lừa dối, tôi cũng không quên ngay được mười ba năm yêu thương gắn bó với bà, vì thế nhìn bà đau buồn thế này chỉ khiến tôi thấy nhức nhối thêm.

Ôm lấy khuôn mặt tôi, bà nhìn vào mắt tôi. “Mẹ thề là mẹ định nói với con tất cả vào đúng giây phút

con bước sang tuổi mười tám. Mẹ ghét việc con đã tự khám phá ra mọi chuyện. Mẹ đã làm mọi điều có thể để ngăn chuyện đó xảy ra.”

Tôi bỏ tay bà ra khỏi mặt tôi rồi bước quanh bà. “Con không biết phải đáp lại những điều mẹ đang nói thế nào.” Tôi quay lại, nhìn vào mắt bà. “Con có rất nhiều câu hỏi, nhưng lại quá sợ việc hỏi chúng. Nếu mẹ trả lời chúng, làm sao con biết được là mẹ đang nói thật? Làm sao con biết được mẹ sẽ không nói dối con như đã nói dối suốt mười ba năm qua?”

Mẹ Karen bước vào bếp lấy một miếng khăn ăn lau mắt. Bà hít vào vài hơi run rẩy, cổ trăn tĩnh lại. “Lại đây ngồi với mẹ, con yêu,” bà nói, rồi bước qua tôi tới ghế dài. Tôi vẫn đứng đó, nhìn bà ngồi vào mép đệm. Bà liếc lên tôi, khuôn mặt tràn ngập nỗi buồn. “Đi, con,” bà nói, “Mẹ biết con không tin mẹ và con có mọi quyền không tin mẹ vì những gì mẹ đã làm. Nhưng nếu con lắng nghe trái tim và nhận ra sự thật rằng mẹ yêu con còn hơn cả chính mẹ, con sẽ cho mẹ một cơ hội giải thích.”

Đôi mắt bà đong đầy chân thật. Vì lẽ đó, tôi bước tới ghế, ngồi đối diện với bà. Bà hít vào một hơi sâu rồi thở ra, trấn an mình đủ lâu để có thể bắt đầu giải thích.

“Để nói hết về chuyện đã xảy đến với con... trước tiên mẹ cần giải thích về chuyện đã xảy đến với mẹ.” Bà ngừng lại trong vài phút, cổ không òa khóc. Nhìn vào mắt bà, tôi thấy dù bà sắp kể chuyện gì, đó cũng là một chuyện khó có thể chịu đựng nổi. Tôi muốn ôm lấy bà, nhưng không thể. Dù yêu bà thật nhiều, tôi cũng không thể an ủi bà lúc này.

“Mẹ đã có một người mẹ tuyệt vời, Sky. Con sẽ rất yêu bà đấy. Tên bà là Dawn, bà yêu hai anh em mẹ vô cùng. Anh trai mẹ, John, lớn hơn mẹ mười tuổi, vì thế hai anh em không bao giờ so đo với nhau. Bố của mẹ mất khi mẹ lên chín và John giống như một người cha trong đời mẹ hơn là một người anh. Anh là người bảo vệ, che chở cho mẹ. Mẹ có một người mẹ và một người anh trai thật tốt. Không may, khi mẹ mười ba tuổi, John đã trở thành người cha thực sự của mẹ khi mẹ của mẹ cũng qua đời.”

“Khi ấy John mới hai mươi ba tuổi, vừa tốt nghiệp cao đẳng. Mẹ chẳng có gia đình nào sẵn lòng nhận nuôi, vì thế anh ấy đã làm việc phải làm. Đầu tiên mọi việc khá ổn. Nhưng mẹ đã nhớ mẹ của mẹ quá nhiều và thật lòng, John cũng có một thời gian khó khăn khi phải giải quyết mọi chuyện bày ra trước mắt. Anh ấy vừa ra trường, vừa bắt đầu công việc mới, mọi thứ thật gian nan với anh. Với cả hai anh em. Năm mẹ mười bốn tuổi, những căng thẳng trong công việc đổ ập xuống đầu anh ấy. Anh ấy bắt đầu uống rượu, còn mẹ bắt đầu nổi loạn, thỉnh thoảng còn đi chơi rất khuya.”

“Một đêm khi mẹ về nhà, John đã rất tức giận với mẹ. Vụ cãi nhau nhanh chóng chuyển thành đánh nhau, anh ấy đánh mẹ vài cái. Anh ấy chưa bao giờ đánh mẹ trước đây, nên mẹ rất kinh hoàng. Mẹ chạy về phòng, vài phút sau anh ấy vào để xin lỗi. Chuyện anh ấy cư xử tệ hại vì rượu mấy tháng nay làm mẹ sợ. Giờ lại thêm chuyện anh ấy đánh mẹ nữa... mẹ kinh hãi anh ấy.”

Karen cựa mình trên đi văng, với tới ly nước nhấp một ngụm. Tôi nhìn bàn tay bà khi bà đưa ly lên miệng, những ngón tay đang run rẩy.

“Anh ấy cố xin lỗi mẹ nhưng mẹ không nghe. Sự ngoan cố của mẹ làm anh ấy nổi điên thêm, anh ấy đẩy mẹ xuống giường và bắt đầu hét vào mặt mẹ. John gào thét liên tục, rằng mẹ đã hủy hoại cuộc đời anh ấy, rằng mẹ cần cảm ơn anh ấy vì mọi thứ anh ấy làm cho mẹ... rằng mẹ phải mang ơn chuyện anh

ấy đã làm việc cực nhọc thế nào để chăm lo cho mẹ.”

Karen hắng giọng, nước mắt lại dâng lên khi bà cố gắng tiếp tục kể về sự thật đau lòng trong quá khứ. Bà đưa mắt nhìn tôi. Tôi nhận thấy những từ ngữ trên đầu lưỡi bà thật quá khó khăn để thốt ra. “Sky...” bà thôn thức. “Anh trai mẹ đã cưỡng bức mẹ đêm đó. Anh ta không chỉ làm chuyện đó một lần, mà nó tiếp diễn hầu như hàng đêm sau đó trong vòng hai năm.”

Tôi đưa tay che miệng, thở gấp. Máu rút hết khỏi đầu tôi, nhưng tôi cảm giác nó cũng đang rút cạn khỏi toàn bộ phần còn lại của cơ thể mình. Tôi cảm thấy hoàn toàn trống rỗng khi nghe những lời của mẹ, vì tôi quá sợ phải nghe tiếp điều có lẽ bà chuẩn bị nói với mình. Ánh mắt bà bây giờ còn trống rỗng hơn tôi cảm thấy. Không muốn đợi bà kể nữa, tôi hỏi luôn.

“Mẹ... John... có phải bố con không?”

Bà gạt đầu nhanh khi nước mắt đã chảy tuôn ra. “Ừ, con yêu. Đúng là ông ta. Mẹ rất xin lỗi.”

Toàn thân tôi rung lên khi tiếng nấc vỡ ra, vòng tay của mẹ Karen ôm chặt lấy tôi ngay khi giọt nước mắt đầu tiên trào ra khỏi mắt tôi. Tôi ôm lấy mẹ, níu chặt lấy áo mẹ. “Con rất tiếc vì ông ta đã làm thế với mẹ,” tôi khóc. Karen xích lại gần tôi trên ghế, hai mẹ con ôm lấy nhau, cùng khóc cho những gì chúng tôi phải chịu đựng, dưới bàn tay của người đàn ông chúng tôi đã yêu bằng cả trái tim mình.

“Vẫn còn nữa,” bà nói. “Mẹ muốn kể với con mọi chuyện, được không?”

Tôi gạt đầu khi bà rời ra, nắm lấy bàn tay tôi.

“Năm mười sáu tuổi, mẹ nói với một người bạn chuyện ông ta làm. Cô ấy nói với mẹ mình, sau đó bà đã tố giác việc này. Vào thời điểm ấy, John đã làm trong lực lượng cảnh sát được ba năm và đã có tên tuổi. Khi bị thẩm vấn, ông ta tuyên bố mẹ bịa chuyện ra vì ông ta cấm mẹ gặp bạn trai. Cuối cùng ông ta trắng án, vụ này bị bác bỏ, nhưng mẹ biết mẹ không bao giờ có thể sống cùng ông ta nữa. Mẹ sống với vài người bạn cho đến khi tốt nghiệp phổ thông vào hai năm sau. Mẹ không bao giờ nói chuyện với ông ta nữa.”

“Sáu năm sau, mẹ mới gặp lại ông ta. Mẹ đã hai mươi một tuổi và đang học cao đẳng. Mẹ đang ở cửa hàng tạp hóa, đứng tại lối đi bên cạnh thì nghe thấy giọng ông ta. Mẹ cứng người, không thể thở khi nghe thấy ông ta trò chuyện. Mẹ có thể nhận ra giọng nói ấy ở bất cứ đâu. Có điều gì đó trong giọng nói ấy làm mẹ khiếp sợ đến độ không bao giờ quên được.”

“Nhưng ngày hôm đó, không phải giọng ông ta làm mẹ tê liệt mà là con. Mẹ nghe thấy ông ta nói chuyện với một cô bé và ngay lập tức nhớ lại tất cả những đêm ông ta làm tổn thương mẹ. Mẹ thấy buồn nôn kinh khủng, khi biết những gì ông ta có thể làm. Mẹ đi theo ông ta và con, cách một quãng, nhìn hai người trò chuyện. Ông ta rời chiếc xe đẩy hàng vài bước. Lúc đó mắt mẹ gặp mắt con. Con nhìn mẹ một lúc lâu. Con là cô bé xinh đẹp nhất, nhưng cũng là cô bé tuyệt vọng nhất mẹ từng thấy. Chính giây phút nhìn vào mắt con, mẹ đã biết ông ta cũng làm với con chính xác việc đã làm với mẹ. Mẹ có thể thấy nỗi sợ hãi lẫn vô vọng trong ánh mắt của con.”

“Vài ngày tiếp theo, mẹ cố tìm hiểu mọi thứ về con, về mối liên hệ của con với ông ta. Mẹ biết được

chuyện xảy đến với mẹ con và ông ta đang nuôi con một mình. Cuối cùng mẹ lấy hết can đảm gọi cho cảnh sát, nặc danh tố giác ông ta, mong rằng rồi ông ta sẽ phải hứng chịu những gì đáng phải chịu. Một tuần sau, mẹ nghe được rằng sau khi họ hỏi han con, vụ án đã bị bác bỏ ngay bởi Cơ quan Bảo vệ Trẻ em. Mẹ hầu như chắc chắn việc ông ta giữ vị trí cấp cao trong lực lượng hành pháp đã tác động tới vụ bác bỏ đó. Đây là lần thứ hai ông ta thoát tội. Mẹ không thể chịu nổi ý nghĩ để con sống tiếp cùng ông ta khi đã biết những gì xảy đến với con. Mẹ chắc chắn còn những cách khác mình có thể làm, nhưng mẹ còn quá trẻ và sợ hãi thay cho con, sợ muốn chết. Mẹ không biết phải làm gì nữa, khi mà luật pháp đã bỏ rơi cả hai chúng ta.”

“Vài ngày sau mẹ đã quyết định. Nếu không ai định giúp con thoát khỏi ông ta... thì mẹ sẽ làm. Ngày mẹ dừng xe lại trước nhà con, mẹ không bao giờ quên được hình ảnh cô bé ngồi một mình trên cỏ, đau khổ gục đầu xuống cánh tay mà khóc. Khi mẹ gọi tên con và con chạy lại chui vào xe với mẹ... mẹ con mình đã lái xe đi và không bao giờ nhìn lại.”

Karen siết chặt tay tôi, nhìn tôi tha thiết. “Sky, mẹ thề bằng cả trái tim mình rằng mẹ chỉ muốn bảo vệ con khỏi ông ta. Mẹ đã làm mọi điều có thể để ngăn ông ta tìm ra con. Ngăn con tìm kiếm ông ta. Chúng ta không bao giờ nhắc lại về ông ta, và mẹ đã cố gắng giúp con vượt qua quá khứ để có thể sống một cuộc đời bình thường. Mẹ biết mình không thể giấu con mãi. Mẹ biết sẽ đến một ngày mẹ phải đối mặt với những gì mình làm... nhưng chẳng sao hết. Chẳng chuyện gì làm mẹ vướng bận. Mẹ chỉ muốn con được an toàn cho đến khi con đủ lớn, để con không bao giờ bị gửi trả về với ông ta.”

“Hôm trước khi đón con đi, mẹ đã đến nhà con. Chẳng có ai ở đó. Mẹ bước vào trong bởi muốn tìm thứ gì đó có thể vỗ về con khi con đã an toàn bên mẹ. Một thứ như tấm chăn yêu thích hay chú gấu Teddy. Nhưng khi bước vào phòng con, mẹ nhận ra rằng chẳng thứ gì trong ngôi nhà này có thể mang lại cho con sự vỗ về. Nếu con cũng giống mẹ, mọi thứ liên hệ với ông ta đều sẽ nhắc con nhớ tới chuyện ông ta làm với mình. Vì thế mẹ chẳng lấy gì, mẹ không muốn con nhớ tới chuyện cũ.”

Karen đứng dậy, lặng lẽ bước ra khỏi phòng, lát sau bà quay lại với một hộp gỗ nhỏ. Bà đặt nó vào tay tôi. “Nhưng mẹ không thể rời đi mà không mang theo những thứ này. Mẹ biết khi đến ngày phải nói cho con sự thật, con sẽ muốn biết tất cả về mẹ để của mình. Mẹ không tìm được nhiều, nhưng những gì tìm được, mẹ đã gìn giữ cho con.”

Nước mắt chan chứa khi tôi lướt ngón tay qua chiếc hộp lưu giữ những ký ức duy nhất về người phụ nữ tôi chưa từng nghĩ sẽ có cơ hội nào để nhớ. Tôi không thể mở nó ra. Không thể. Tôi cần mở nó một mình.

Karen vén tóc tôi ra sau tai, tôi ngẩng lên nhìn bà. “Mẹ biết điều mẹ làm là sai, nhưng mẹ không hối tiếc. Nếu mẹ phải làm lại để con được an toàn, mẹ sẽ không chần chờ đến một giây. Mẹ cũng biết chắc chắn con ghét mẹ vì đã lừa dối con. Không sao đâu, Sky, vì mẹ yêu con đủ cho cả hai chúng ta rồi. Đừng bao giờ tự trách mình về điều con cảm thấy trước việc mẹ làm với con. Mẹ đã chuẩn bị cho khoảnh khắc này, cho cuộc nói chuyện này suốt mười ba năm, vì thế mẹ cũng đã chuẩn bị cho bất cứ quyết định nào của con. Hãy cứ làm điều tốt nhất với con. Mẹ sẽ gọi cảnh sát ngay nếu con muốn mẹ làm thế. Mẹ sẵn sàng kể cho họ nghe mọi điều mẹ vừa nói với con nếu điều đó giúp con tìm lại yên bình. Nếu con cần mẹ đợi đến khi con tròn mười tám tuổi để con được sống tiếp trong ngôi nhà này, mẹ sẽ đợi. Mẹ sẽ ra đầu thú ngay giây phút con được phép chăm lo cho chính mình theo pháp luật và

mẹ sẽ không bao giờ chắt vắn về yêu cầu của con. Nhưng dù con lựa chọn cách nào, Sky, dù con quyết định làm gì, cũng đừng lo cho mẹ. Mẹ chỉ cần biết là con đã được an toàn. Dù điều gì xảy đến với mẹ, nó cũng đáng với từng giây phút suốt mười ba năm qua mẹ được sống bên con.”

Tôi nhìn xuống chiếc hộp và tiếp tục khóc, không biết phải làm gì. Tôi không biết điều gì đúng, điều gì là sai, liệu điều đúng đắn có trở nên sai trái trong tình huống này không. Tôi biết mình không thể trả lời mẹ ngay lúc này. Tôi cảm thấy như thể với mọi chuyện mẹ vừa kể cho tôi, những điều tôi biết về lẽ phải và công bằng vừa tát vào mặt tôi một cái đau điếng.

Tôi ngẩng lên nhìn mẹ, lắc đầu. “Con không biết,” tôi thì thầm. “Con không biết con muốn gì nữa.” Tôi không biết mình muốn gì, nhưng tôi biết mình cần gì. Tôi cần một quãng ngắt chương.

Tôi đứng dậy. Mẹ vẫn ngồi đó, nhìn tôi đi ra cửa. Không thể nhìn vào mắt bà, tôi chỉ lẳng lặng mở cửa. “Con cần suy nghĩ ít lâu,” tôi lặng lẽ nói rồi bước ra ngoài. Ngay khi cánh cửa đóng lại sau lưng, Holder đã dang tay ôm lấy tôi. Tôi cầm chiếc hộp gỗ trong một tay, tay kia ôm quanh cổ cậu, vùi đầu vào vai cậu. Tôi khóc trên áo cậu, không biết phải bắt đầu thẩm thấu mọi thứ vừa nghe được như thế nào. “Bầu trời,” tôi nói. “Mình cần nhìn lên bầu trời.”

Holder không hỏi gì. Cậu biết chính xác điều tôi đang nói, vì thế cậu nắm tay tôi đưa đến xe. Chú Jack trở vào trong nhà khi Holder cùng tôi lái ra khỏi lối xe chạy.

Thứ Ba

Ngày 30 Tháng 10 Năm 2012

8:45 Tối

Holder không hề hỏi tôi mẹ Karen đã nói gì lúc ở trong nhà. Cậu biết tôi sẽ kể ngay khi có thể, nhưng vào khoảnh khắc này thì không. Không, cho đến khi tôi biết mình muốn gì.

Holder cho xe đi chậm lại khi chúng tôi đến sân bay, nhưng lần này cậu đỗ xe xa hơn đáng kể so với nơi thường đỗ. Hai đứa đi dọc hàng rào, tôi ngạc nhiên khi thấy một cánh cổng không khóa. Holder nâng then cài lên rồi mở cửa, ra hiệu cho tôi bước qua.

“Có một cánh cổng sao?” Tôi bối rối hỏi. “Thế sao lúc nào chúng ta cũng phải trèo qua hàng rào?”

Cậu chàng cười ranh mãnh. “Hai lần trước chúng mình đến đây cậu đều mặc váy. Đi bình thường qua cổng thì còn gì là vui nữa?”

Bằng cách nào đó, không biết nữa, tôi thấy mình bật cười. Tôi bước qua cánh cổng, Holder đóng nó lại sau lưng tôi nhưng vẫn đứng ở phía bên kia. Tôi dừng bước, với tay về phía cậu. “Mình muốn cậu đi cùng mình,” tôi nói.

“Cậu có chắc không? Mình tưởng tối nay cậu muốn suy nghĩ một mình.” Tôi lắc đầu. “Mình thích được ở bên cậu. Có vẻ không hợp lý lắm nếu mình ở một mình nơi đây.”

Holder mở cổng và nắm lấy tay tôi. Chúng tôi bước dọc đường băng, chiếm đóng vị trí cũ dưới sao trời. Tôi để chiếc hộp gỗ xuống bên cạnh, vẫn không chắc mình có can đảm để mở nó ra không. Tôi không thực sự chắc chắn về bất cứ điều gì lúc này. Tôi nằm đó khoảng hơn nửa tiếng, lặng lẽ suy ngẫm về cuộc đời mình... cuộc đời của mẹ Karen... cuộc đời của Lesslie... và cảm thấy quyết định mình sắp đưa ra phải là quyết định cho cả ba.

“Karen là cô của mình,” tôi nói thành tiếng. “Cô ruột.” Tôi không biết tôi nói thành tiếng ra để Holder nghe hay chỉ với bản thân tôi.

Holder lồng ngón út vào ngón út của tôi và quay đầu nhìn tôi. “Em gái của bố cậu ư?” Cậu ngáp ngừng hỏi. Tôi gật đầu. Cậu nhắm mắt lại, hiểu ra những chuyện trong quá khứ của mẹ Karen. “Thế nên cô ấy mới đưa cậu đi,” cậu nói về thấu hiểu. Cậu nói về điều đó như thể nó hoàn toàn rõ ràng. “Cô ấy biết ông ta đã làm gì cậu.”

Tôi gật đầu xác nhận. “Mẹ muốn mình quyết định, Holder. Mẹ muốn mình lựa chọn chuyện sẽ xảy đến tiếp theo. Vấn đề ở chỗ mình không biết lựa chọn nào mới là đúng đắn.”

Giờ thì cậu nắm trọn bàn tay tôi, đan ngón tay chúng tôi vào nhau. “Đó là vì không có lựa chọn nào

trong số chúng là đúng đắn cả,” cậu nói. “Đôi khi cậu phải chọn ra cái ít sai trái nhất giữa một mớ những sai lầm có thể chọn.”

Bắt mẹ Karen phải trả giá cho những việc bà làm vì lòng nhân hậu của bà rõ ràng là lựa chọn sai lầm tồi tệ nhất. Sâu trong tim tôi biết điều đó, nhưng vẫn thật khó khăn để nói việc bà làm không để lại một hậu quả nào. Tôi biết vào thời điểm đó bà không biết, nhưng việc Karen đưa tôi đi khỏi bố đã dẫn đến chuyện xảy ra với Lesslie. Thật khó lờ đi sự thật rằng việc Karen đưa tôi đi đã gián tiếp dẫn đến điều xảy ra với người bạn thân nhất của tôi - cũng là cô gái khác duy nhất trong đời Holder khiến cậu cảm thấy tuyệt vọng.

“Mình cần hỏi cậu một chuyện,” tôi nói với Holder. Cậu im lặng chờ đợi, vì thế tôi ngồi dậy nhìn xuống cậu. “Mình không muốn cậu ngắt lời, cứ để mình nói cho hết, được chứ?”

Cậu chạm vào tay tôi và gật đầu, tôi bèn tiếp tục. “Mình biết mẹ Karen làm chuyện ấy chỉ để cố gắng cứu mình. Quyết định của bà dựa trên tình yêu... chứ không phải căm ghét. Nhưng mình sợ nếu mình không nói gì... nếu chúng ta cứ giữ nó cho bản thân... nó sẽ ảnh hưởng đến cậu. Mình biết bố mình làm chuyện ấy với Les chỉ vì mình không có ở đó, bạn ấy đã là người phải thay thế mình. Mình cũng biết mẹ Karen không đời nào đoán trước được việc ông ta sẽ làm. Bà đã cố làm việc đúng đắn là tố giác ông ta trước khi trở nên quá tuyệt vọng. Nhưng chuyện gì sẽ xảy ra với chúng ta? Với mình và cậu, khi hai đứa cố quay ngược lại như xưa? Mình sợ cậu sẽ căm ghét mẹ Karen mãi mãi... hoặc cuối cùng cậu sẽ bắt đầu oán hận mình dù mình có lựa chọn bất cứ điều gì tối nay. Mình không nói mình không muốn cậu cảm thấy điều mà cậu cần cảm thấy. Nếu cậu cần căm ghét mẹ Karen vì những chuyện xảy đến với Les, mình sẽ hiểu. Có lẽ mình chỉ cần biết với bất cứ điều gì mà mình chọn... mình cần phải biết...”

Tôi gắng tìm một cách trơn tru hùng hồn nhất để nói, nhưng không thể. Đôi khi những câu hỏi đơn giản nhất lại quá khó khăn để thốt ra. Siết chặt bàn tay Holder, tôi nhìn vào mắt cậu. “Holder... cậu sẽ ổn chứ?”

Nét mặt cậu thật khó dò khi nhìn tôi. Cậu lồng những ngón tay vào ngón tay tôi rồi hướng sự chú ý trở lại bầu trời sâu thẳm.

“Suốt bao năm nay,” cậu lặng lẽ nói, “suốt năm vừa qua mình chỉ biết căm ghét và oán hận Les vì những gì nó làm. Mình ghét nó vì chúng mình có cùng cuộc sống y chang nhau. Có cùng bố mẹ, cùng chịu đựng khi bố mẹ ly hôn. Có cùng một người bạn thân đã bị đưa đi mất. Anh em mình cùng mang một nỗi buồn giống nhau trước chuyện xảy đến với cậu, Sky ạ. Chúng mình chuyển đến cùng một thành phố, sống trong cùng một ngôi nhà với mẹ và học cùng một trường. Những chuyện xảy đến trong cuộc đời con bé chính xác là những chuyện xảy đến với mình. Nhưng con bé luôn khiến cho mọi sự trở nên khó khăn hơn rất nhiều. Có những đêm mình nghe thấy nó khóc. Mình luôn vào phòng nó, nằm cùng rồi ôm nó, nhưng biết bao nhiêu lần mình chỉ muốn hét vào mặt nó vì đã yếu đuối hơn mình quá nhiều như thế.”

“Rồi cái đêm... khi mình phát hiện ra con bé đã làm gì... mình càng ghét nó hơn. Mình ghét nó vì đã từ bỏ mọi thứ quá dễ dàng. Mình ghét chuyện nó nghĩ đời nó khó khăn hơn rất nhiều so với đời mình, trong khi chúng y chang như nhau.”

Cậu ngồi lên và quay sang tôi, nắm lấy cả hai bàn tay tôi. “Giờ mình đã biết sự thật. Mình biết rằng

cuộc đời nó khó khăn hơn đời mình hàng triệu lần. Việc con bé vẫn cười nói mỗi ngày, mà mình không hề hay biết tí gì về thứ khốn nạn nó phải trải qua... giờ mình mới thấy nó thực sự dũng cảm đến mức nào. Nó không có lỗi khi không biết phải đương đầu với những chuyện ấy ra sao. Ước gì nó đã hỏi xin giúp đỡ hay kể cho ai đó, nhưng mỗi người lại xử lý những chuyện này theo cách khác nhau, nhất là khi cậu nghĩ cậu chỉ có một mình. Cậu có thể tìm cách quên đi và đó là cách cậu đương đầu. Mình nghĩ Les cũng cố làm thế, nhưng con bé đã lớn hơn nhiều khi chuyện đó xảy ra, vì thế nó không thể. Thay vì quên đi mọi chuyện và không bao giờ nghĩ lại về nó, con bé đã làm hoàn toàn ngược lại. Mình biết chuyện đó đã thiêu đốt mọi phần đời của con bé cho đến khi nó không chịu đựng được nữa.

“Và cậu không thể nói lựa chọn của Karen có liên hệ trực tiếp tới chuyện bố cậu làm với Les. Nếu cô ấy không mang cậu đi khỏi ông ta, ông ta chắc hẳn vẫn sẽ làm thế với Les, dù cậu có ở đó hay không. Con người ông ta là vậy. Ông ta sẽ làm thế. Vì thế nếu cậu đang hỏi mình có trách cô Karen không, thì câu trả lời là không. Điều duy nhất mình ước cô ấy làm khác đi... là mình ước cô ấy đã mang theo cả Les.”

Cánh tay cậu vòng quanh tôi, miệng kề sát tai tôi. “Bất cứ quyết định nào của cậu, tình yêu, bất cứ cảm giác nào khiến trái tim cậu mau lạnh... đó đều là điều mình muốn cho cậu. Les cũng muốn cậu như thế.”

Tôi ôm lại cậu, vùi đầu vào vai cậu. “Cảm ơn, Holder.”

Cậu lặng lẽ ôm lấy tôi trong khi tôi nghĩ về quyết định không còn giống một quyết định nữa. Sau một thoáng, tôi rời ra khỏi cậu và cầm chiếc hộp vào lòng. Tôi lướt ngón tay qua nắp hộp, ngập ngừng trước khi chạm vào cái chốt. Tôi nhấn vào nó rồi chậm chậm mở nắp lên trong lúc hai mắt nhắm chặt, do dự trước những gì chứa bên trong. Khi nắp hộp đã mở ra, tôi hít một hơi sâu mới mở mắt nhìn xuống đôi mắt của mẹ. Cầm bức ảnh lên bằng những ngón tay run rẩy, tôi nhìn vào người phụ nữ không thể là ai khác ngoài người đã tạo ra tôi. Từ khuôn miệng, đôi mắt đến gò má, tôi giống y hệt mẹ. Mọi phần của tôi đều thuộc về mẹ.

Tôi đặt bức ảnh xuống, cầm lên một bức khác bên dưới nó. Bức ảnh này còn khiến cảm xúc trong tôi trào lên mãnh liệt hơn, vì đó là tấm hình chụp hai mẹ con tôi. Tôi, chưa đầy hai tuổi, đang ngồi trong lòng mẹ, hai tay ôm lấy cổ mẹ. Mẹ hôn lên má tôi, còn tôi đang nhìn về ống kính với một nụ cười chói lóa hơn cả mặt trời. Nước mắt tôi rơi xuống bức ảnh, vì thế tôi lau nó đi và đặt những tấm ảnh vào tay Holder. Tôi muốn cậu nhìn thấy thứ tôi đã phải liều lĩnh trở về ngôi nhà của bố để kiếm tìm.

Còn một thứ nữa trong chiếc hộp. Tôi nhặt nó lên, lồng qua ngón tay. Đó là một sợi dây chuyền với mặt hình ngôi sao bằng bạc. Tôi bật mở nó ra, nhìn vào bức ảnh chính mình hồi còn là một đứa trẻ sơ sinh. Nửa kia của ngôi sao có khắc dòng chữ “Tia Hy vọng của mẹ.”

Tôi tháo móc sợi dây, đưa nó lên cổ. Holder giúp tôi cài móc khi tôi vén tóc lên. Cậu gài chặt nó. Tôi thả tóc xuống, nhận một nụ hôn của cậu lên mái đầu.

“Bà đẹp quá. Con gái bà cũng vậy.” Cậu đưa lại tôi mấy tấm hình và hôn tôi dịu dàng. Liếc xuống mặt dây chuyền của tôi, cậu mở nó ra, nhìn đắm đắm trong vài giây, rồi mỉm cười đóng nó lại, hướng mắt vào mắt tôi. “Sẵn sàng chưa?”

Tôi đặt mấy bức ảnh vào trong hộp, đóng nắp lại, sau đó nhìn lên Holder đầy tự tin và gật đầu. “Sẵn

sàng.”

Thứ Ba

Ngày 30 Tháng 10 Năm 2012

10:15 Tối

Lần này Holder bước vào trong với tôi. Mẹ Karen và chú Jack đang ngồi trên ghế dài, chú ôm lấy mẹ, siết chặt bàn tay mẹ. Khi tôi bước qua ngưỡng cửa, mẹ ngẩng lên còn chú Jack đứng dậy, định trả lại sự riêng tư cho chúng tôi lần nữa. “Không sao đâu chú,” tôi nói. “Chú không phải đi đâu. Sẽ nhanh thôi ạ.”

Lời tôi làm chú lo lắng, nhưng chú không nói gì đáp lại. Chú bước vài bước ra khỏi chỗ mẹ Karen để tôi có thể ngồi cạnh mẹ trên ghế. Tôi đặt chiếc hộp lên bàn trước mặt bà rồi ngồi xuống. Tôi quay sang bà, biết rằng bà không hề biết tương lai nào đang chờ đón mình. Dù không biết tôi quyết định thế nào, điều gì sắp xảy đến với mình, mẹ Karen vẫn mỉm cười trấn an tôi. Bà muốn tôi biết rằng bà sẽ đồng ý với bất kỳ điều gì tôi lựa chọn.

Nắm chặt lấy tay bà, tôi nhìn thẳng vào mắt bà. Tôi muốn bà cảm nhận và tin vào điều tôi sắp nói, vì tôi không muốn có điều gì ngoài sự thật tồn tại giữa hai chúng tôi.

“Mẹ,” tôi nói, nhìn bà tự tin hết mức có thể. “Khi mẹ đưa con rời khỏi bố con, mẹ đã biết những hậu quả tiềm tàng trong quyết định của mình, nhưng mẹ vẫn làm. Mẹ đã đánh liều cả cuộc đời để cứu con, con không bao giờ có thể bắt mẹ phải chịu đựng vì lựa chọn đó. Mẹ đã từ bỏ cuộc đời vì con, con không bao giờ dám đòi hỏi gì thêm. Con không định phán xét hành động của mẹ. Con chỉ biết làm điều duy nhất thích hợp lúc này... đó là cảm ơn mẹ. Cảm ơn mẹ, cảm ơn mẹ rất nhiều vì đã cứu sống con, mẹ của con.”

Lúc này nước mắt của mẹ Karen tuôn ra còn dữ dội hơn nước mắt tôi. Chúng tôi vừa ôm lấy nhau vừa khóc. Chúng tôi khóc như hai mẹ con. Chúng tôi khóc như hai cô cháu. Chúng tôi khóc như những người đã cùng chịu tổn thương. Chúng tôi khóc như những người sống sót.

Tôi không thể tưởng tượng về cuộc sống của mẹ Karen suốt mười ba năm qua. Mọi lựa chọn của mẹ đều chỉ vì lợi ích của tôi. Mẹ đã nghĩ khi tôi mười tám tuổi mẹ sẽ thú nhận sự thật và tự thú để đối mặt với mọi hậu quả. Biết rằng bà yêu tôi đủ để sẵn sàng từ bỏ cả cuộc đời khiến tôi gần như cảm thấy không xứng đáng, nhất là khi bây giờ tôi đã biết có hai người trên thế gian này yêu tôi nhiều đến thế. Hầu như quá nhiều để tôi đón nhận.

Hóa ra mẹ Karen thực sự muốn tiến tới với chú Jack, nhưng mẹ do dự vì nghĩ mình sẽ làm trái tim chú tan nát khi biết về sự thật kia. Nhưng mẹ không ngờ rằng chú Jack yêu mẹ vô điều kiện... cũng như tình yêu mẹ dành cho tôi. Nghe mẹ thú nhận về quá khứ cũng như những lựa chọn của mẹ chỉ làm chú chắc chắn hơn về tình yêu của mình. Tôi đoán chú sẽ dọn hẳn đồ sang đây trước cuối tuần tới.

Karen dành cả buổi tối để kiên nhẫn trả lời mọi câu hỏi của tôi. Thắc mắc chính của tôi là làm sao tôi có được một cái tên hợp pháp lẫn mọi giấy tờ liên quan. Mẹ cười vang rồi giải thích rằng với đủ tiền và những mối quan hệ đúng chỗ, tôi đã được “nhận nuôi” thật gọn gàng từ một gia đình nước ngoài và có quyền công dân từ năm lên bảy tuổi. Tôi không dám hỏi mẹ chi tiết, vì sợ phải biết thêm.

Một câu hỏi hiển nhiên nhất mà tôi cần được trả lời là... giờ mẹ con tôi đã có thể mua một chiếc tivi chưa. Hóa ra mẹ Karen không bài xích đồ công nghệ ác liệt như đã làm trong suốt những năm qua. Có vẻ ngay ngày mai chúng tôi sẽ đi mua sắm thứ gì đó trong khu đồ điện tử.

Holder và tôi giải thích cho mẹ chuyện cậu ấy đã phát hiện ra thân phận của tôi như thế nào. Đầu tiên, mẹ không thể hiểu làm sao chúng tôi có thể có sự kết nối mạnh mẽ đến thế ngay từ khi còn bé tí... đủ mạnh để cậu ấy nhớ ra tôi. Nhưng sau một thời gian chứng kiến chúng tôi tương tác với nhau, có lẽ giờ mẹ đã tin rằng sự kết nối giữa chúng tôi là có thực. Rủi thay, tôi cũng nhìn thấy sự lo lắng trong mắt bà mỗi lần Holder quay sang hôn tôi hay đặt tay lên đùi tôi. Dù gì thì, sau tất cả, bà vẫn là mẹ tôi.

Vài giờ sau, tất cả chúng tôi đã chạm đến thời khắc bình yên nhất sau cuối tuần sóng gió vừa rồi, mọi người kết thúc trò chuyện và đi ngủ. Holder cùng chú Jack tạm biệt mẹ con tôi, Holder còn đảm bảo với mẹ tôi là sẽ không bao giờ gửi cho tôi một tin nhắn sỉ nhục nào nữa. Dù vậy, khi nói thế cậu chàng vẫn nháy mắt với tôi qua vai bà.

Karen ôm tôi lần nữa, tôi chưa bao giờ được mẹ ôm nhiều đến thế trong một ngày. Sau cái ôm cuối cùng của bà để chúc ngủ ngon, tôi về phòng trèo lên giường. Kéo tấm chăn lên, tôi đan hai tay sau đầu nhìn lên những ngôi sao trên trần nhà. Tôi đã định gỡ chúng xuống, vì nghĩ rằng chúng chỉ gợi lại những kỷ niệm buồn đau. Dù vậy, tôi vẫn để chúng lại bởi bây giờ khi nhìn vào chúng, tôi lại nhớ đến Hope. Những ngôi sao nhắc tôi nhớ về chính tôi, về mọi thứ tôi phải vượt qua để có được giây phút này trong cuộc đời. Và trong khi tôi có thể ngồi đây, cảm thấy hối tiếc cho chính mình, băn khoăn vì sao tất cả những chuyện ấy lại xảy đến với mình... tôi sẽ không làm thế. Tôi sẽ không mơ ước một cuộc đời hoàn hảo. Những chuyện đánh gục bạn trên đường đời chính là những thử thách, buộc bạn phải lựa chọn giữa đau hàng rồi nằm lại trên đất lạnh hay là chùi sạch bụi bẩn rồi đứng dậy thậm chí còn cao lớn hiên ngang hơn trước khi bị đốn ngã. Tôi đã chọn cách đứng dậy hiên ngang hơn. Có thể tôi sẽ bị đánh gục thêm vài lần nữa trước khi cuộc đời hoàn toàn buông tha, nhưng tôi đảm bảo với bạn rằng tôi sẽ không bao giờ nằm lại trên nền đất.

Có tiếng gõ nhẹ lên cửa sổ phòng ngủ của tôi trước khi nó trượt lên. Tôi mỉm cười và lăn qua một bên giường, chờ cậu vào nằm cùng.

“Mình không được chào đón ở cửa sổ đêm nay à?” Cậu thì thào rồi hạ cánh cửa xuống sau lưng. Cậu bước tới bên giường, vén chăn lên chui vào cạnh tôi. “Cậu đang lạnh cóng này,” tôi nói, rúc vào vòng tay Holder. “Cậu đi bộ đến đây à?”

Cậu lắc đầu rồi ôm chặt tôi, hôn lên trán tôi. “Không, mình chạy tới đây.” Cậu trượt một bàn tay xuống hông tôi. “Đã hơn một tuần chúng ta không tập luyện rồi. Vòng ba của cậu bắt đầu phình ra rồi đấy.”

Tôi bật cười, đánh vào tay cậu. “Cố mà nhớ nhé, sự sỉ nhục chỉ vui khi ở dạng tin nhắn thôi.”

“Nói về chuyện đó... cậu đã được nhận lại điện thoại rồi sao?”

Tôi nhún vai. “Mình không thực sự muốn lấy lại chiếc điện thoại đó. Mình đang mong anh bạn trai dễ bị dắt mũi của mình sẽ tặng mình một chiếc Iphone nhân dịp Giáng sinh.”

Holder bật cười và trèo lên người tôi, phủ đôi môi lạnh băng lên môi tôi. Sự đối lập nhiệt độ từ đôi môi của hai đứa đủ để khiến cậu rên rỉ. Cậu hôn tôi đến khi thân nhiệt cao hơn hẳn nhiệt độ phòng. “Cậu biết không? Cậu chống người trên hai khuỷu tay, nhìn xuống tôi với nụ cười đáng yêu hẳn sâu lúm đồng tiền.

“Biết gì cơ?”

Giọng cậu một lần nữa ngân nga như thần thánh. “Chúng mình chưa bao giờ làm tình trên giường cậu.”

Tôi ngẫm nghĩ ý tưởng của cậu trong nửa giây, rồi lắc đầu lăn cậu nằm ngửa ra. “Và vẫn sẽ như thế chừng nào mẹ mình còn ở bên kia hành lang.”

Cậu cười vang, túm lấy eo tôi và lôi tôi lên trên người. Tôi áp đầu vào ngực cậu khi vòng tay cậu quấn chặt quanh tôi.

“Sky?”

“Holder?” Tôi gọi đáp lại.

“Mình muốn cậu biết một điều,” cậu nói. “Và mình không nói điều này với tư cách là bạn trai cậu hay thậm chí bạn cậu. Mình nói vì nó cần được nói ra bởi một người nào đó.” Cậu ngừng vuốt ve cánh tay tôi, bàn tay dừng lại ở giữa lưng tôi. “Mình tự hào về cậu lắm lắm.”

Tôi nhắm mắt lại nuốt từng lời cậu, đưa chúng thẳng đến tim mình. Cậu lướt môi tới tóc tôi và hôn tôi lần đầu tiên, lần thứ hai mươi, hay lần thứ một triệu ai mà đếm nổi chứ?

Ôm cậu chặt hơn, tôi thở ra. “Cảm ơn cậu.” Tôi ngẩng đầu lên, tì cằm lên ngực cậu, nhìn cậu mỉm cười. “Và không chỉ vì những điều cậu nói mà mình mới cảm ơn đâu, Holder. Mình cần cảm ơn cậu vì mọi thứ. Cảm ơn cậu đã cho mình can đảm để luôn đặt ra câu hỏi, ngay cả khi mình không muốn những câu trả lời. Cảm ơn cậu vì đã yêu mình như mình yêu cậu. Cảm ơn cậu vì đã cho mình thấy chúng ta không nhất thiết phải luôn mạnh mẽ khi bên nhau - yếu đuối cũng được, chừng nào chúng ta còn ở bên nhau. Và cảm ơn cậu vì cuối cùng cũng tìm thấy mình sau ngần ấy năm.” Tôi lướt những ngón tay qua ngực cậu đến khi chạm vào cánh tay cậu, chạm vào từng chữ cái của hình xăm, sau đó cúi xuống hôn lên đó. “Nhưng, hơn tất cả, cảm ơn cậu vì đã lạc mất mình trong ngần ấy năm... vì đời mình hẳn sẽ khác rất nhiều nếu cậu không rời đi hôm ấy.”

Người tôi dâng lên rồi hạ xuống khi Holder hít vào, thở ra một hơi khổng lồ. Ôm lấy mặt tôi trong hai bàn tay, cậu cố mỉm cười nhưng đôi mắt vẫn đầy đau đớn. “Lúc nào mình cũng tưởng tượng sẽ như thế nào nếu tìm thấy cậu... mình chưa từng nghĩ mọi chuyện sẽ kết thúc với việc cậu cảm ơn mình vì đã để mất cậu.”

“Kết thúc ư?” Tôi hỏi, không thích từ cậu chọn. Tôi ngẩng lên, hôn chớp nhoáng lên môi cậu rồi lùi

lại. “Mình hy vọng đây không phải là hồi kết của chúng ta chứ?”

“Chết tiệt, không, đây không phải hồi kết của chúng ta,” Holder nói. Cậu vén một lọn tóc tôi ra sau tai và vẫn để nguyên tay ở đó. “Mình ước có thể nói chúng mình rồi sẽ hạnh phúc bên nhau trọn đời, nhưng mình không thể. Hai đứa mình còn quá nhiều chuyện phải vượt qua. Với mọi thứ đã xảy đến giữa cậu, mình, mẹ cậu, bố cậu và chuyện của Les... sẽ có những ngày mình không nghĩ bọn mình tìm được cách vượt qua. Nhưng chúng mình sẽ làm được. Bởi hai đứa mình đã có nhau. Vì thế, mình không lo lắng về chuyện hai đứa, tình yêu ạ. Mình chẳng lo lắng về chúng mình chút nào.”

Tôi hôn lên lúm đồng tiền của cậu và mỉm cười. “Mình cũng không lo về chuyện hai đứa đâu. Mà nói để cậu biết, mình cũng chẳng tin vào hạnh phúc trọn đời.”

Cậu bật cười. “Tốt, vì cậu đã thực sự có nó đâu. Tất cả những gì cậu có là mình.”

“Tôi chỉ cần vậy thôi,” tôi nói. “Ồ... tôi cần cây đèn. Và chiếc gạt tàn. Và chiếc điều khiển từ xa. Và trò đánh bóng một người. Và cậu nữa, Dean Holder. Tôi chỉ cần vậy thôi.”

Thứ Bảy

Ngày 8 Tháng 5 Năm 1999

9:10 Tối

“Cậu ấy làm gì ngoài đây thế?” Tôi hỏi Lesslie, nhìn qua cửa sổ phòng khách về phía Dean. Cậu ấy đang nằm trên lối xe chạy, nhìn lên bầu trời. “Anh ấy đang ngắm sao,” Lesslie nói. “Lúc nào chả thế.”

Tôi quay lại nhìn cô bạn. “Ngắm trăng sao là gì?”

Cô bạn nhún vai. “Chả biết. Anh ấy gọi nó như thế mỗi khi nhìn chăm chăm lên trời lâu ời là lâu.”

Tôi lại nhìn ra cửa sổ, quan sát cậu ấy lâu hơn. Tôi không biết ngắm trăng sao là gì, nhưng có vẻ là thứ tôi sẽ thích. Tôi yêu những vì sao. Tôi biết mẹ cũng yêu chúng, vì mẹ trang trí chúng khắp phòng tôi. “Tớ muốn làm như thế,” tôi nói. “Chúng mình có thể làm theo cậu ấy không?” Tôi nhìn lại Lesslie, nhưng cô bạn đang cười giầy.

“Tớ không muốn. Cậu cứ đi đi, tớ sẽ giúp mẹ chuẩn bị phim và bóng ngô sẵn sàng cho tụi mình.”

Tôi thích những ngày ngủ qua đêm với Lesslie. Tôi thích bất kỳ ngày nào không phải ở nhà. Tôi trượt xuống khỏi đi văng và bước ra cửa trước, xỏ giày vào, sau đó ra ngoài nằm xuống cạnh Dean. Cậu ấy còn chẳng nhìn sang khi tôi nằm xuống kế bên. Cậu ấy cứ nhìn lên trời, vì thế tôi làm theo.

Tôi nay những vì sao thật rực rỡ. Tôi chưa từng nhìn lên chúng theo cách này trước đây. Chúng đẹp hơn quá nhiều so với đám sao trên trần nhà tôi. “Ồ đẹp quá.”

“Tớ biết, Hope,” cậu ấy nói. “Tớ biết.”

Một khoảng im lặng dài. Tôi không biết liệu chúng tôi đã ngắm sao trong nhiều phút hay nhiều giờ, nhưng hai đứa cứ nhìn lên trời cao mà không nói chuyện. Dean vốn không nói nhiều cho lắm. Cậu ấy lặng lẽ hơn nhiều so với Lesslie.

“Hope? Hứa với tớ một điều nhé?”

Tôi quay sang nhìn cậu ấy, nhưng cậu ấy vẫn nhìn lên sao trời. Tôi chưa bao giờ hứa với ai điều gì ngoại trừ bố tôi. Tôi phải hứa với ông ấy sẽ không kể cho ai nghe cách ông ấy bắt tôi cảm ơn. Tôi chưa từng thất hứa, dù đôi khi tôi ước mình có thể. Nếu ngày nào đó tôi phá vỡ lời hứa với bố, tôi sẽ kể cho Dean vì tôi biết cậu ấy sẽ chẳng kể cho ai.

“Ừ,” tôi nói với cậu ấy.

Cậu ấy quay sang nhìn tôi, nhưng đôi mắt đượm buồn. “Cậu biết những lúc bố cậu làm cậu khóc

không?”

Tôi gật đầu, cố không khóc dù chỉ vừa nghĩ đến chuyện đó. Tôi không rõ làm sao Holder biết được bố luôn là nguyên nhân khiến tôi khóc, nhưng đúng là như thế.

“Hứa với mình là khi ông ta làm cậu buồn, cậu hãy nghĩ đến bầu trời nhé?” Tôi không biết sao cậu ấy muốn tôi hứa, nhưng vẫn gật đầu. “Nhưng tại sao?”

“Bởi vì,” cậu ấy lại ngửa mặt lên nhìn những vì sao, “bầu trời luôn luôn đẹp. Dù khi tối tăm, mưa giông hay âm u, nó vẫn rất đẹp để ta ngắm nhìn. Mình yêu nó, vì mình biết nếu mình có thất bại, cô đơn hay sợ hãi, mình chỉ cần nhìn lên và nó sẽ ở đó... và luôn luôn đẹp đẽ, dẫu có bất cứ chuyện gì. Cậu có thể nghĩ về nó mỗi khi buồn về bố, để khỏi phải nghĩ về ông ta.”

Tôi mỉm cười, dù những gì chúng tôi đang nói đây cũng khiến tôi buồn. Tôi nhìn lên trời như Dean, nghĩ về điều cậu ấy nói. Và trái tim tôi cảm thấy hạnh phúc hơn khi từ bây giờ đã có một nơi để đi tới mỗi khi không muốn ở nơi hiện tại. Bây giờ, những lúc sợ hãi, tôi chỉ việc nghĩ về bầu trời, có thể nó sẽ giúp tôi mỉm cười, vì tôi biết nó sẽ luôn luôn tươi đẹp dù bất cứ chuyện gì xảy ra.

“Tớ hứa,” tôi thì thầm.

“Tốt rồi,” cậu ấy nói, rồi với tay ra, lồng ngón út vào ngón út của tôi.

HẾT

*C*ảm ơn cậu đã cho mình can đảm để luôn đặt ra câu hỏi, ngay cả khi mình không muốn những câu trả lời. Cảm ơn cậu vì đã yêu mình như mình yêu cậu. Cảm ơn cậu vì đã cho mình thấy chúng ta không nhất thiết phải luôn mạnh mẽ – yếu đuối cũng được, chừng nào chúng ta còn ở bên nhau. Và cảm ơn cậu vì cuối cùng cũng tìm thấy mình."

Tôi lướt những ngón tay qua ngực cậu ấy đến khi chạm tới cánh tay, qua từng chữ cái của hình xăm, sau đó cúi xuống hôn lên đó.

"Nhưng, hơn tất cả, cảm ơn cậu vì đã để mất mình trong ngần ấy năm... đời mình hẳn sẽ khác rất nhiều nếu cậu không bao giờ bỏ đi hôm ấy."

CÔNG TY CỔ PHẦN THÁI UYÊN
Văn phòng giao dịch: Số 28 ngõ 97
Nguyễn Đồng Chi, Từ Liêm, Hà Nội
Điện thoại: 04 3763 3998/88
Website: www.thaiuyen.com.vn
Email: info@thaiuyen.com.vn

Giá: 115.000VNĐ

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>
Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :
Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>
Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Chú thích

[\[1\]](#) Tên một loại kem có vị chocolate.

[\[2\]](#) Người Mormon (hay Mặc Môn) là những người theo Giáo hội Mormon (Giáo hội các Thánh hữu Ngày sau của Chúa Giêsu Kitô - một giáo hội Kitô lớn và nổi tiếng nhất trong phong trào Thánh hữu ngày sau). Họ định cư phần lớn ở tiểu bang Utah, Hoa Kỳ, chủ trương duy trì chế độ đa thê.

[\[3\]](#) Sky nói “English” hàm nghĩa tiết Tiếng Anh, nhưng Shayna lại tưởng Sky bảo mình hãy nói bằng tiếng Anh đi.

[\[4\]](#) The Hulk là nhân vật siêu anh hùng trong truyện tranh của tác giả Marvel, có hình dáng khổng lồ, làn da xanh lét và hành động điên cuồng mỗi khi giận dữ.

[5] Nhân vật trong tiểu thuyết “Jekyll và Hyde” của nhà văn Stevenson, lần đầu xuất bản năm 1886. Cuốn tiểu thuyết đề cập đến căn bệnh “Tâm thần phân liệt,” trong đó có hai con người tồn tại trong nhân vật tiến sĩ Jekyll, một rất tốt đẹp, một thì như quỷ dữ.

[\[6\]](#) ESPN (Entertainment and Sports Programming Network): Kinh truyền hình chuyên về thể thao của Mỹ, hiện có trên truyền hình cáp Việt Nam.

[\[7\]](#) Một cách nói ẩn dụ, hàm ý Sky hy vọng Breckin có thể thay thế vai trò bạn thân của Six.

[8] Trong bộ phim *Chiến tranh giữa các vì sao*, các Jedi (một nhóm giáo phái rất mạnh, sử dụng một loại quyền năng kỳ bí gọi là Thần lực và một loại vũ khí tên Lightsaber để phát triển và bảo vệ Dãy Ngân Hà khỏi các cuộc bất ổn và xung đột giữa các hành tinh) sử dụng trò đánh lừa tâm trí để thôi miên và thuyết phục kẻ khác. Họ chậm chậm vẫy tay trước mặt mình, nói ra điều mình muốn kẻ kia làm một cách đều đều và bình thản, vẻ mặt không biểu lộ chút cảm xúc.

[\[9\]](#) Người Amish sinh sống trong các cộng đồng khá biệt lập của riêng họ tại các bang Pennsylvania, Ohio, New York, Indiana và một số nơi khác Mỹ cũng như Canada. Họ không thích sử dụng bất cứ những phương tiện hiện đại nào mà họ cho là làm suy yếu nền tảng gia đình. Về cách ăn mặc, người Amish hết sức giản dị và khiêm tốn: chỉ một màu tron, thường là màu tối.

[\[10\]](#) Vanna White (1957): Phát thanh viên truyền hình, diễn viên người Mỹ nổi tiếng thế giới.

[\[1\]](#) Lost of love: Yêu rất nhiều.

[\[12\]](#) Cười thành tiếng, cười phá lên.

[\[13\]](#) OMG: Oh my God (Ôi Chúa ơi), WTF: What's the fuck? (Cái chết tiệt gì vậy?), IDK: I don't know (Tôi không biết).

[\[14\]](#) Funnel Cake là món bánh có nguồn gốc từ Bắc Mỹ, khá phổ biến trong các dịp lễ hội, sự kiện, và là món ăn quen thuộc tại các khu nghỉ dưỡng bên bờ biển. Funnel Cake thường được làm từ hỗn hợp các loại bột bánh, trứng, sữa tươi, đường, kết hợp cùng bột đường và các loại trái cây tươi hoặc mứt phủ trên bề mặt.

[\[15\]](#) Netflix là một dịch vụ xem truyền hình trực tuyến.

[\[16\]](#) Một lời thoại trong phim chàng ngốc.

[\[17\]](#) Hope và Les nối thành từ có cách phát âm giống với Hopeless (vô vọng, hết hy vọng).

[\[18\]](#) Sky trong tiếng Anh nghĩa là bầu trời.